
LUCIANI

SAMOSATENSIS

Dialogorum Selectorum

LIBRI DUO.

LUCIANI

PARADOXORUM

Dialogorum & Socraticorum

LIBER PRIMUS

LUCIANI

SAMOSATENSIS

Dialogorum Selectorum

LIBRI DUO,

A GULIELMO DUGARDO
recogniti, & (variis collatis exem-
plaribus) multò castigatiùs quàm
antè editi :

CUM

Interpretatione Latinâ, multis in lo-
cis emendatâ, & ad calcem adjectâ.

Σπάριαν ἑλαχισ, ταύταν κόσμη.

L O N D O N I :

Excudit T. W O O D ;

Impensis J. WALTHOE, J. & J. KNAPTON,
R. KNAPLOCK, J. & B. SPRINT,
J. CONYERS, D. MIDWINTER, B. LINTOT,
A. BETTESWORTH, G. INNYS, J. OSBORNE &
T. LONGMAN, R. ROBINSON, B. MOTTE,
A. WARD, & J. CLARKE, Duck-Lane.

M DCC XXIX.

TYPOGRAPHUS
LECT. CANDIDO S.

DUOS hosce *Luciani* Dialogorum Selectorum libros eo consilio excudendos suscepimus, ut Juventus Græcarum Literarum studiosa fine morum honestatisque periculo illo Autore posthac uteretur; cujus alioqui dictionem ad Græcum sermonem perdiscendum cum primis aptam doctissimus quisque judicaverit. Quantum

Lectori Candido.

enim detrimentum adolescentium animis afferant ii, qui vel hunc, vel alios id genus Auctores sine rerum delectu in lucem edunt; aut legendos proponunt, nostrorum temporum perquam-corrupti mores, quorum incauta lectio parens est, fatis declarant. Habenda igitur potior Virtutis ratio, neque committendum unquam, ut illius jacturam, vel maximæ eruditionis prætextu, Juventus faciat.

Latinam insuper Interpretationem, multis in locis emendatam, visum est potius ad calcem rejicere quàm ex adverso opponere: non solum ut Græca Lingua accuratiùs excolatur suo fulgore magis splendens: sed etiam ut otiosis Ignaviæ ansa penitus præcidatur,

Lectori Candido.

tur, qui oculos in Versionem
subinde conjicientes, eique fi-
dentes, perfunctoriè, ὡς ἐπὶ τὸ
πολὺ, (quod usu compertum
est) lectiones parant, memo-
riæ parùm consulentes, atque
adeò Græcarum Literarum stu-
dium tantùm non contemptui
habentes. Vale, *Amice Lector*,
& nostris conatibus fave.

Ut

Ut Lectori innotescat quid in hac Editione præstitum sit, visum est σφάλματα nonnulla, & ὑσερήματα priorum Editionum, præsertim *Londinensis*, ob oculos ponere, quæ omnia in hac postremâ emendari, supplerique videat.

Pr. notat Edit. priorem: Nov. hanc novam.

Δ. Ιάλ. α'. pr. τὸ κ' πρῶτον. nov. pag. 1. lin. 5. τὸ μ' πρῶτον. — pr. ἀνέπλησ' ἀλλὰ. nov. p. 1. l. 9. ἀνέπλησ' ἀλλὰ — pr. τῇ θύρᾳ. nov. p. 1. l. 13. τῇ θύρᾳ. — pr. ὁ ἔφερον. n. p. 1. l. 15. ὁ ἔφερον. — pr. πόντι. n. p. 2. l. 6. πόντι. — ἀνεσρέφετι. n. 2. 7. ἀνεσρέφετο. pr. πυρώσας. n. p. 2. l. 10. πυρώσας. — pr. δέφυγεν. n. 2. 14. δέφυγεν. — pr. νόμῳ. n. p. 2. l. 19. νομῶν. — pr. ἀπὸ ἐκείνου. n. 2. 22. ὑπὸ ἐκείνοις. — pr. ὑπεξελθὼν σε. n. 2. 22. ὑπεξελθὼν σε. — pr. μελασχοῦν. n. 2. 27. μελασχοῦν. & alia huiusmodi multa in quolibet Dialogo, quæ cujuslibet Græcis literis leviter imbuti est corrigere.

Διάλ. δ'. pr. κατέχθη. n. 5. 21. κατλήχθη. — pr. κακένω. n. 6. 1. κακένω.

Διάλ. ζ'. pr. καὶ. n. 9. 23. καὶ.

Διάλ. ιβ'. pr. ἐμῶν. n. 15. 25. ἐμῶν.

Διάλ. ις'. pr. Χαρμόλεως ὁ μεγαρικός. 'ΕΡΜ. ἀπόδοθι. n. 21. 27. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικός ἐπερασθαι,

ἐπέρας⊙, ἔ τὸ φίλημα διτάλαιτον ἦν.
 ἙΡΜ. Ἀπόδυθι.— ργ. τὸ κάλλος κὶ τὴν κό-
 μιν. n. 21. 30. τὸ κάλλος, κὶ τὰ χεῖλη αὐ-
 τοῖς φιλήμασι, κὶ τὴν χόμην.— ργ. δὴ πῆσφ
 πολυτελῇ δεῖπνα, μὴδὲ ἑξαπατῶν τὴς νέες.
 n. 24. 30. δὴ πῆσφ πολυτελῇ δεῖπνα, μὴδὲ
 νύκτωρ ἐξῶν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱμακτίῳ
 τὴν κεφαλὴν κατὰλάσας, παρῖσις ἐν κύκλῳ
 τὰ χαματυπεῖα. κὶ ἑωθεν ἑξαπατῶν τὴς
 νέες. —————

Διάλ. ιη'. ργ. οἷα ἐποίφ ἐν Καπύῃ, τὴς ἔ πολέ-
 μος καιρὸς. n. 30. 29. οἷα ἐποίφ ἐν Καπύῃ,
 ἑταίραις συνῶν, κὶ τὴς ἔ πολέμος καιρὸς —

Διάλ. ιθ'. ργ. παρὶ τῆς Ὀλυμπιάδ⊙ τῆς μη-
 τέρος σε ὁμοῖα πολλὰ ἐλέγοντο. Ἀλέξανδ.
 κάγω. nov. 31. 29. ἐλέγοντο. Δράκοντα ὁμι-
 λῶν αὐτῇ, κὶ βλέπειας ἐν τῇ ἐννῇ. εἴτα ἔτα
 σε τεχθῆναι, ἥ ὃ Φίλιππον ἑξαπατῆσθαι οἰόμε-
 νον πατέρα σε εἶναι. ἈΛ. Κάγω ταῦτα —

Διάλ. κα'. ργ. ἔτε οἱ τ' Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν.
 Ταῦτά με ἀνιά. n. 37. 1. θεραπεύουσιν, ἰση-
 γορία δὲ ἀκριβοῦς, κὶ νεκρὸς ὁμοῖος, ἡμῶν κα-
 κός, ἡδὲ κὶ ἐσθλός. Ταῦτά με ἀνιά —————

Διάλ. κβ'. ργ. Δάρρῃ ὦ Τάνταλε, ὡς ἔτε σὺ, n.
 38. 27. ὦ Τάνταλε, εἴ ἴδι ὡς ἔτε σὺ —————

Διάλ. κγ'. ργ. αὐτῷ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν.
 βέλῃ δὲ σοι ἐπιδείξω. n. 39. 33. γυναικεῖον
 ὄν. ΜΕΝΙΠ. Οὐκᾶν, ἀλλὰ προσπιύεσθαι
 γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. ΑἸΑΚ. Βέλῃ
 δὲ σοι ἐπιδείξω. — ρκ. ἄλλα παρὰ νεκροῖς
 δόγματα. Αἰ. ἔτ⊙ δὲ Σόλων. n. 40. 8.
 ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γὰρ ὡς
 ἔδεν ἴσον κύαμοι κὶ κεφαλὰι τοκήων ἐνθάδε.
 ΑἸΑΚ. Οὐτ⊙ δὲ Σόλων. — ργ. τὴν
 σίαυτῷ

σειαυτῆ τέχνῳ. Σωκ. τί γ' ἂν ἄλλο. π. 41.
17. τὴν σειαυτῆ τέχνην, καὶ ἐκ ὀλιγαρεῖς τ' ἑ
καλῶν. Σ Ω Κ. Τί γ' ἂν ἄλλο. —

Διάλ. κθ'. pr. ὁ δὲ Λάμπις ἀποσφάξας ἑαυτόν.
π. 49. 32. ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίῃ τ'
ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν. — pr. σὺ δὲ ὦ
ἄκαρναν, ἔστιν γ' καὶ κείνος τί αἰτία τῆς ἄλ-
λῃς π. 50. 6. σὺ δὲ ὦ Ἀχαρνὰν (ἔστιν γ' καὶ
κεῖν' αὖ, καὶ κατηράτο τῇ Μυρτίῃ,) τί
αἰτία τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ εἰ; — pr. ὥσθ' οὐ
τῆς αἰσχρᾶς ἡδονῆς, ἰάλας ὁ γενναῖος. π. 50.
10. ὥσθ' οὐ τοχόντ' παιδισκαεῖα, καὶ δα-
κρύων ἐπιπλάσων καὶ στεναγμῶν, ἰάλας —

Διάλ. λβ'. pr. ἐθένα τ' ἀπάντων. π. 58. 26.
ἐθένα τ' ἀπαντάντων. — pr. οἶμαι δὲ καὶ
τ' σκηνῆς πολλαίαι. 64. 18. καὶ τ' ἐπὶ σκηνῆς.
— pr. ὑπέμνησαι π. 66. 11. ὑπέμνησας. —

Διάλ. λγ'. pr. Χάρ, καὶ ὡς φιλοτιμῶν) πρὸς ἄλ-
λῃς. π. 82. 25. Χ Α Ρ. Καὶ τοῖς τοῖς ὄντες,
ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾶς οἷα ποιεῖσι. αὖ ὡς φιλοτιμῶν).
— pr. Ὁδρεάδην, τ' ἐπιγρᾶφοντα τὸ
τρόπαιον τῷ αὐτῷ ὀνόματι. — π. 82. 33. —
αιματι. —

Βιβλίον β'.

Δ. Ιάλ. β'. pr. δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν τε
Ἀριάδην. π. 97. 7. γυναῖκας ἀνήγαγε,
τὴν μὲν ἑρωμένην ἔσαν αὐτῆς, τὴν τε Ἀριάδ-
νῳ — pr. καὶ τὴν Ἰκαρίῃ. π. 97. 10.
τὴν δὲ Ἰκαρίῃ — pr. εἰ μὴ ἔξ' ἐν τῷ
ἔσαν τὸ κυνέδιον αὐτῆς — π. 97. 13. —

ἐν τῷ ἔρανον τὸ ξύνηθες ἰκέειν, καὶ ὅπερ ἠγάπα
 κυνίδιον αὐτῆς. — pr. καὶ τὴν αἰτίαν σὺ ᾧ
 Ζεῦ παρέχεις. Ἀυλὸς ᾧ συνεπέπληκάς γε —
 n. 98. 2. — τὴν αἰτίαν ἔ νοῦσθῃται ἡμῶν
 τὸ ξυνέδριον σὺ ᾧ Ζεῦ παρέχεις, θνηταῖς ἐπι-
 μιγνύμεθα καὶ κατιῶν παρ' αὐτάς ἐν ἄλλοι-
 τε ἄλλω χήματι. ὥς ἡμᾶς διδέναι μή σε
 καλαθύση τις ξυλλαβῶν, ὅποτε ἂν ταῦτο ἦς,
 ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάζε) χρυσὸν ὄν-
 τα. καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρμου, ἢ ψέλλων, ἢ
 ἑλλόδοι ἡμῶν γένῃ, πλὴν ἄλλα ἐμπέπληκάς
 γε — τὸν ἔρανον ἔ ἡμιθέων τέτται. — pr. ἀ-
 νιῶξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, ἅπαντες —
 — n. 98. 20. — τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς
 θνητὰς ἐτράπε, ἅπαντες — pr. καὶ αἱ θή-
 ληαι θεαί. ὥς ταῦτα μὲν ἰάσθην — n. 98.
 22. — αἱ θήλῃαι θεαί. τίς ᾧ οὐκ οἶδ' ἔ
 Ἀχλίσῳ, καὶ ἔ Τιθωνόν, καὶ ἔ Ἐοδυμῖαν-
 να, καὶ ἔ Ἰάσωνα, καὶ τὰς ἄλλας, ὥς
 ταῦτα μὲν ἰάσθην —

Διάλ. γ'. pr. — παράπαν, μήτε προησομῆρες
 τὸ ὅλον. διόπερ καὶ αὐτὸς — nov. 110. 14.
 — τὸ παράπαν, μήτε προησομῆρες τὸ ὅλον.
 Σκόπη ᾧ ᾧ Ζεῦ πρὸς τῷ Διὸς, εἴ τις νόμῳ
 γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπητα μήτε
 φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τὸ παράπαν, ἀ-
 φιεῖς καὶ βαδίζῃν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νυκτωρ, καὶ
 μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βελομήμοις,
 μᾶλλον δ' αὐτὸς ἀπάγοι μοιχοδνησομήρῳ
 ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ ματρωπέων, καὶ
 πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ τοιούτος
 ἔραν δόξῃεν ἄν; καὶ σὺ γε ᾧ Ζεῦ φαίης ἂν,
 ἔραοδεῖς πολλαῖς. εἰ δέ τις ἐμπαλὴν ἐλθού-
 θιραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παρα-
 λαβῶν ἐπ' ἀρότων παίδων γησιῶν, ὁ δέ,
 μήτε

μητε αὐτὸς προσάποιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς
 παρθένου, μητε ἄλλω προσβλέπῃ ἐπιτρέποι,
 ἄγονον δὲ καὶ εἶραν καὶ ἀκλίστας παρθενοὺς,
 καὶ ταῦτα ἐρεῖν φάσκων, καὶ δὴλ' ὦν ἀπὸ
 τῆς χρόας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ
 τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἔοδ' ὅπως ὁ
 τοῦτ' ἐκ παραπαίῃν δόξῃεν ἂν, δέον παιδο-
 ποιῆσθαι, καὶ ἀπολαύειν τῆς γάμου, καὶ ἀμα-
 ραίνων εὐπρόσωπον ἔστω καὶ ἐπέρασον κόρῳ,
 καὶ ὡς ἰέρην τῇ θεομοφώρῳ τρέφαν' ἀλ-
 γαντὸς τῆς βίης; Διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς
 — pr. — ἢ κόλαξ, ἢ οἰκέτης, μέγα τὸ
 μίσθωμα — n. 112. 13. — ἢ κόλαξ, ἢ
 καὶ ἀπύγων οἰκέτης, ἐν παιδικῶν τήμῳ ὑπο-
 εξυρμηθῇ ἔτι τὴν νάθειν ἀντὶ ποικίλων καὶ
 παντοδαπῶν ἡδονῶν, αἷς ἡδὴ ἔξωρ' ὦν ὑπε-
 ρήτασαν αὐτῷ μέγα τὸ μίσθωμα — pr.
 ἄχρις ἂν ἢ ἱπποτροφίας — n. 113. 15 —
 ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνιδίον τι ἐμπιστῶν, ἢ ἱπο-
 τροφίας — pr. ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμι-
 ώτατε. ὦ Μίδα καὶ Κροῖσι — n. 120.
 23. — ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν
 παίδομαι γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν.
 τίς γὰρ οὐκ ἂν παρβείῃ ἀναπαύλας
 ταῖς κόλπαις ὑποδέχαιτο ἔστω καλὸν ἐραστὴν
 ἀλ' τῆς τέγους καταρρέοντα; ὦ Μίδα καὶ
 Κροῖσι — pr. — Θεὸς ἐς νέωτα καὶ τὸ γεν-
 νηθσόμηνον — n. 125. 6. — ἐς νέωτα,
 καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθσόμηνον —
 pr. — ἐκφέρῃσι αὐτὸν ἐν τῇ συμποσίῃ.
 πλὴν ἄλλὰ καὶ νήφων, — n. 116. 20 —
 ἐκφέρῃσι αὐτὸν ἐν τῇ συμποσίῃ τῆς αὐλη-
 τριδῆς ἀμφοτέραις ἐπὶ πλημυρίον. πλὴν ἄλλὰ
 καὶ νήφων. —

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ α'.

Κύκλωπ ὃς Ποσειδῶν.

ΚΥΚ. Ω Πάτερ ! οἷα πέπονθα ὑπὸ τῆς
καίαρ' αὐτοῦ ξένου, ὃς μεθύσας ἐξ-
ετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟΣ.
Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὃ Πολύφημε ;
ΚΥΚΛ. Τὸ μὲν πρῶτον 'ΟΥΤΙΝ ἐαυτὸν
ἀπεκάλει, ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέ-
λος, 'Οδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟΣ.
Οἶδα ὃν λέγεις, τὸ 'Ιθακήσιον, ἐξ 'Ιλίου δὲ
ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπραξεν, ἐδὲ πῶ-
νυ εὐθαρσὴς ὢν ; ΚΥΚΛ. Κατέλαβον ἐν τῷ
τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνασρέψας, πολ-
λὰς τινὰς ἐπιβέβηκοντας δηλονότι τοῖς ποιμ-
νίοις. ἐπεὶ δὲ ἔβηκα τῇ θύρᾳ τὸ πᾶμα (πί-
τρα δὲ ἐστί μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀ-
νέκαυσά, ἐκκαυάμεν ὃ ἔφερον δένδρον ἀ-
πὸ τοῦ ὄρεος, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτὰς πε-
ράμενοι, ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τίνας, ὥσπερ

- ἱκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς ὄντας, ἐνταῦθα
 ὁ πανεργότατ' ἐκείνος, εἴτε 'ΟΥΤΙΣ,
 εἴτε 'Οδυσσεύς ἦν, δίδωσι μοι πειν φάρμα-
 κόν τι ἐγγέας, ἥδ' ὃ μὴ κ' εὖσμον, ἐπιβ-
 5 λυτότατον δ' κ' ταραχωδέστατον, ἀπανηα ἧ
 εὐθὺς ἐδόκη μοι ἀειφέρεισθαι πίνοντι, κ' τὸ
 σπῆλαιον αὐτὸ ἀνεσρίφετο. κ' ἐκ ἐτι ὅλως
 ἐν ἐμαυτῷ ἤμην. τέλος ᾧ, ἐς ὕπνον κατε-
 σπάσθην. ὁ δ' ἐποξύσας ἔ' μοχλόν, κ' πυ-
 10 ρώσας γε, προσέτι ἐτύφλωσέ με καβέυδοντα·
 κ' ἀπ' ἐκείν' τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Ποσειδῶν.
 ΠΟΣ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὅς
 ἐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλῶν; ὁ δ' ἐν
 'Οδυσσεύς πῶς διέφυγεν; ἔ' ἧδ' ἂν εὖ οἶδ'
 15 ὅτι ἐδυήθη λυπαινέσθαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς
 θύρας. ΚΥΚΛ. Ἀλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὥς
 μάλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα. κ' καθίσας
 παρὰ τὴν θύραν, ἐθήραν τὰς χεῖρας ἐκπετά-
 σας μόνον παρὶς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν,
 20 ἐντεφλάμηνος τῷ κριῷ ὅποσα ἐχρῆν πράττειν
 αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῆ. ΠΟΣ. Μανθάνω, ὡς
 ἐκείνοις ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθὼν σε. ἀλλὰ
 τὲς ἄλλες γε Κύκλωπας ἔδδ' ἐπιδοήσασθαι
 ἐπ' αὐτόν. ΚΥΚΛ. Συνεκάλεσα, ὦ πά-
 25 τερ, κ' ἤκον. ἐπεὶ δ' ἐῖροντο ἔ' ἐπιβλέψον-
 τος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι 'ΟΥΤΙΣ
 ἐστὶ, μελαγχολᾷν οἷη δέντες με, ὥχοντο ἀπι-
 ὄντες· ἔτω κατεσοφίσάτο με ὁ κατάρατος
 τῷ ὀνόματι. κ' ὁ μάλισα ἠνίασέ με, ὅτι ἔ'
 30 ὁρῶν δίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, ἐδ' ὁ πατὴρ,
 φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. ΠΟΣ. Θάρ-
 σσ', ὦ τέκνον, ἀμυνέμαι ἧδ' αὐτόν, ὥς μά-
 θη, ὅτι εἰ κ' πῆρυσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι
 ἀδύνατον, τὰ γὰρ ἔ' πλεόντων τὸ σῶζ' ἐν
 35 αὐτῆς ἔ' ἀποκλύναι ἐπ' ἐμοὶ πρόσεσι. πλεῖ-
 δ' ἐτι.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ β'.

Μενέλαος καὶ Πρωτεύς.

5

ΜΕΝ. **Α**ΛΛΑ' ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ
 Πρωτεῦ, ἐκ ἀπίθανον, ἐνάλιον
 γε ὄντα καὶ δένδρον ἐτι φορητόν. Ἐἰς λείοντα
 ὁπότε ἀλλαγείης, ὁμῶς ἐδὲ τῷτο ἕξω πίσι- 10
 ως. εἰ δὲ ἔπῃ γίνεσθαι διωατόν ἐν τῇ
 θαλάττῃ οἰκῆντα, τῷτο πάνυ θαυμάζω, ἔ
 ἀπισῶ. ΠΡΩ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέ-
 λαι. γίγνομαι γάρ. ΜΕΝ. Εἶδον ἔ αὐ-
 τός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, (εἰρήσεται γὰρ πρὸς σε) 15
 γοητεῖαν τίνα προσάγειν τῷ πράγματι, ἔ
 τὰς ὀφθαλμῶν ἐξαπατᾶν τῶν ὁράντων, αὐτὸς
 ἐδὲν τοιῷτο γιγνόμενος. ΠΡΩ. Καὶ τίς ἂν
 ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῷ ἔταν ἐναργῶν γένοιτο; ἐκ
 ἀνεαγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα 20
 μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἔ τὸ
 πρᾶγμα ψεύδεις εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις
 πρὸ τῷ ὀφθαλμῶν ἰσαμένη, ἐπιδᾶν πῦρ γέ-
 νωμαι, προσενεγκε μοι, ὦ γενναϊότατε, τὴν
 χεῖρα. εἴη γὰρ, εἰ ὀρῶμαι μόνον, ἢ ἔ τὸ καί- 25
 ῖν τότε μοι πρόσσειν. ΜΕΝ. ἐκ ἀσφα-
 λῆς ἡ πείρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡΩ. Σὺ δὲ μοι,
 Μενέλαιε, δοκεῖς ἐδὲ πολὺ πην ἑωρακέναι πώ-
 ποτε, ἐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθύς ἔτ' εἶδναι.
 ΜΕΝ. Ἀλλὰ τὸ μὲν πολὺ πην εἶδον. ἀπᾶν δὲ, 30
 ἡδὲως ἂν μάθοιμι παρά σε. ΠΡΩ. Ὅποια
 ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, ἔ
 προσφύς ἔχεται κατὰ τὰς πλεκτανάς, ἐκείνη
 ὁμοίον ἀπεργάζεται ἑαυτόν, καὶ μεταβάλλει τὴν
 χροάν, μιμνήσκος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ 35
 τὰς ἀλίας, μὴ διακρίτων, μὴδὲ φανερὸς

4 Ποσειδῶν & Δελφίνων.

ὃν Διὶ τῆτο; ἀλλ' εἰκὼς τῷ λίθῳ. ΜΕΝ.
Φασὶ ταῦτα. τὸ δὲ σὸν πολλῶ παραδοξό-
τερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡΩ. Οὐκ οἶδα, ὦ
Μενέλαε, τί νι ἂν ἄλλω πισεύσας, τοῖς σε-
5 αὐτῷ ὀφθαλμοῖς ἀπισῶν; ΜΕΝ. Ἰδὼν εἶ-
δον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράσιον, ἥ αὐτὸν
πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεαθ.

10

ΔΙΑΛΟΓΟΣ γ'.

Ποσειδῶν & Δελφίνων.

- 15 ΠΟΣ. **Ε**Υγε ὦ Δελφίνες, ὅτι αἰεὶ φιλάν-
θρωποι ἐσε, καὶ πάσαι μὲν τὸ
τῆς Ἰνῆς παιδίον ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ ἐκομί-
σατε, ὑποδέξαμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρυνίδων μὲν
τῆς μητρὸς ἐμπεισόν. καὶ νῦν σὺ τῷ κιθάρω-
20 δόν τῆτον τῷ ἐν Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξε-
νήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκολῇ καὶ κιθάρα. ἔδ' ἐ-
πεισίδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπαχόμενον.
ΔΕΛ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ Ποσειδῶν, εἰ τὸς
ἀνθρώπους εὖ ποιῶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ
25 αὐτοὶ ἰχθυοὶ γενόμενοι. ΠΟΣ. Καὶ μίμφο-
μαί γε τῷ Διόνυσῳ, ὅτι ὑμᾶς καίαναν μα-
χίσας μείβαλε, δῖον χιφράσαθ' ἴκονον, ὥστε
τὸς ἄλλας ὑπηγάγετο. ὅπως γὰρ τὰ κατὰ
τῷ Ἀρίονα τῆτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν; ΔΕΛ.
30 Ὁ Περικλῆς, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολ-
λάκις μετέπεμπο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ
πλεῖστας παρὰ τῷ τυράννῳ ἐπεθύμησε, πλεύ-
σας οἰκαδὲ ἐς τὴν Μηθυμνίαν, ἐπιδείξασθαι
τῷ πλῆτον. καὶ ἐπὶ τῷ πορτομῆϊ τινὸς κακῆ-
35 γαν ἀνδρῶν, ὡς ἔδωκε πολὺν ἄγαν χρυσοῦν
καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μῖσον τὸ Αἰγαῖον
ἐγένετο,

ἐγένετο, ἐπιβλέουσιν αὐτῶ οἱ ναῦται. ὁ δὲ,
(ἡ κροάμεν γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει)
ἔπει ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν
σκύλην ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαντα θύξῃον
τινα ἐπ' ἐμαυτῶ, ἐκόντα ἑάσατε ρίψαι ἐμου- 5
τόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν
σκύλην, καὶ ἦσε πάνυ λιγυρῶς, καὶ ἔπescen εἰς
τὴν θάλατταν, ὥς αὐτίκα πάντας ἀποθανέ-
μεν. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναδέμεν
αὐτόν, ἐξηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. 10
ἐπαινῶ τῆς φιλομυστίας· ἄξιον γὰρ τ' μισθὸν
ἀποδίδωκας αὐτῶ τῆς ἀκροάσεως.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Δ'.

15

Ποσειδῶν καὶ Νηρηίδων.

ΠΟΣ. **Τ**Ο' μὲ σινὸν τῆτο, εἰς δ' ἡ παῖς 20
καλινέχθη, Ἐκλήσπονι ἀπ'
αὐτῆς καλείδω. τ' δὲ νεκρὸν, ὑμεῖς ὦ Νη-
ρηίδες παραλαβῆσαι τῇ Τρωάδι προσενέγ-
κατε, ὥς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗΡ.
Μηδαμῶς ὦ Ποσειδῶν. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ 25
ἐπανύμῳ πελάγῃ τεθάψθω. ἐλεῖμεν ᾧ αὐ-
τὴν οἰκτίσας ὑπὸ τῆς μητρικῆς πεπονθυῖαν.
ΠΟΣ. Τῆτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, εἰ θέ-
μις. εἰδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα πε κεῖσθαι
ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτῇ· ἀλλ' ὅπερ ἔφη, ἐν 30
τῇ Τρωάδι ἐν τῇ Χερρόνησῳ τεθάψει, ἐκεί-
νο δὲ παραμύθιον ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰὼ πείσει, καὶ ἐμπεσεῖται
ὑπὸ τῇ Ἀδάμαντῳ διακομείη εἰς τὸ πέλα-
γόν, ἀπ' ἅκρῃ τῇ Κισταίρων, καθόπερ κα- 35
θήκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱόν

ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. ΝΗΡ. Ἀλλὰ κακείνῳ
 σῶσαι δεήσει, χαρισάμενος τὰ Διόνυσω.
 τροφὸς γὰρ αὐτῷ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ. ΠΟΣ.
 Οὐκ ἐχρῆν ἔτα πονηρὰν εἶσαν. ἀλλὰ τῷ
 5 Διόνυσω ἀχαρισεῖν, ὃ Ἀμφιτρίτη, ἐκ ἄξιον.
 ΝΗΡ. Αὐτὴ ἥ ἄρα τί παῖδ' ἔσθ' ἀπέπεσεν
 ἀπὸ τῆς κριῆς; ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ Φρύξ; ἀσφα-
 λῶς ὀχεῖται. ΠΟΣ. Εἰκότως. Νεανίας γάρ,
 καὶ δύναται ἀντέχ' ἐν πρὸς τὴν φορὰν. ἡ δέ,
 10 ὑπὸ ἀνθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξως,
 καὶ ἀπιδῶσα ἐς βάθ' ἀχανές, ἐκπλαγεῖ-
 σα, καὶ τῷ δάμῳ ἅμα σχεθεῖσα, καὶ ἰλιγ-
 γιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πλῆσεως, ἀ-
 κρατῆς ἐγένετο τῷ κεράτῳ τῆς κριῆς, ὃν τέως
 15 ἀπέληπτο, ἔκαστος ἐπέπεσεν ἐς τὸ πέλαγ'.

ΝΗΡ. Οὐκ ἔν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέ-
 λην βοηθεῖν πιπίσῃ; ΠΟΣ. Ἐχρῆν. ἀλ-
 λά ἡ μοῖρα πολλὰ τῆς Νεφέλης δυνατω-
 τέρα.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Ε΄.

ΞΑΝ. ἔχει με, ὦ Θαλάσσα, θανά πε-
 πονθότα, κατάσβεσόν με τὰ
 τραύματα. ΘΑΛ. Τί τῆτο, ὦ Ξάνθε; τίς
 30 σε κατέκαυσεν; ΞΑΝ. Ἡφαιστος. ἀλλ' ἀ-
 πλωθράκαμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, ἔξω.
 ΘΑΛ. Διὰ τί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ;
 ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος. ἐπεὶ γὰρ φο-
 νένοντα τὴν Φρύγαν ἐκέλευσα, ὅδ' ἐκ ἐπαύσα-
 35 το τὸ ὄργην, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι
 τὸ ῥῆν, ἐλεήσας τὴν ἀδελφίδα, ἐπὶ
 κλύσαι.

Διός, Ἀσκληπιῷ, καὶ Ἡρακλέους. 7

κλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεῖς ἀπόχοιτο τῷ ἀν-
δρῶν· ἐνλαῦθα ὁ Ἥφαιστος, (ἔτυχε γὰρ πλη-
σίον περὶ αὐτὸν) πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ
ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἰποθεν ἄλλοι, φερων,
ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἐκαυσε μὲ τὰς πελέας, καὶ 5
μυρίκας· ὥπλησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχ-
θύας, καὶ τὰς ἐγχέλυας. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπε-
καχλάσαι ποιήσας, μικρῷ δεινῷ ὅλον ξηρὸν ἐρ-
γασαι. ὁρᾷς δὲ ἐν ὅπως διάκνυμαι ὑπὸ τῷ
ἐγκαυμάτων; ΘΑΛ. Οολερές, ὦ Ξάνθε, καὶ 10
θερμός, ὡς εἶκός. τὸ αἷμα μὲ ἀπὸ τῶν νεκρῶν. ἡ
θερμὴ δὲ, ὡς φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρός. Εἰκότως,
ὦ Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τῷ ἐμῶν υἱὸν ὥρμησας, ἐκ
αἰδέομαι ὅτι Νερηίδος υἱὸς ἦν. ΞΑΝ. Οὐκ
ἔδῃ ἐν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τὰς Φρύγας; 15
ΘΑΛ. Τὸν Ἥφαιστον δὲ ἐκ ἔδῃ ἐλεῆσαι Θεί-
τιδος υἱὸν ὄντα τῷ Ἀχιλλεῖ;

20

ΔΙΑΛΟΓΟΣ 5'.

Διός, Ἀσκληπιῷ, καὶ Ἡρακλέους.

ΖΕΥΣ. ΠΑύσασθε, ὦ Ἀσκληπιεὶ καὶ Ἡ- 25
ρακλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλή-
λους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γὰρ ταῦτα, εἰ
ἀλλότρια τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν. ἩΡΑΚ.
Ἀλλὰ ἐδέλφς, ὦ Ζεῦ, τετονί τῷ φαρμακείᾳ
προκατακλίνεσθαι με; ἈΣΚΛ. Νη Δία, 30
εἰ ἀμείνων γὰρ εἰμί. ἩΡΑΚ. Κατὰ τί, ὦ
Εὐμρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν,
ὃ μὴ θέμις ποιεῖντα; νῦν δὲ καὶ ἔλεον αὐτίς
ἀθανασίας μετείληφας; ἈΣΚ. Ἐπιλέλη-
θας γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλεις, ἐν τῇ Οἴτῃ κατα- 35
φλεγείς, ὅτι μοι ὀφειδύς τὸ πῦρ; ἩΡΑΚ.

B. 4.

Οὐκ ἔν.

ἔκκεν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίω) ἡμῖν δὲ Διὸς μὲν
 υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐγκαθαίρων τ'
 βίον, θηρία καταγωνιζόμεν', καὶ ἀνθρώπους
 ὑβρίζας τιμωρέμεν'. σὺ δὲ ριζοτόμ' εἰ
 5 καὶ ἀγούρης νοσῆσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσι-
 μ' ἐπιθήσῃ τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ ἔ-
 δὲν ἐπιδεδυγμέν'. ἈΣΚΛ. Εὖ λέγεις,
 ὅτι σε τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, ὅτι πρῶτον
 ἀνῆλθες ἡμίφλεκτ', ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρ-
 10 μένος τῷ σώματι, τῷ χιτῶνος, καὶ μὲν τῷτο
 ἔ' πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔτε ἐ-
 δέλθουσα ὥσπερ σὺ, ἔτε ἔξαινον ἱρία ἐν Λυ-
 δία, πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παῖομ' ὑ-
 πὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. ἀλλ' ἔ
 15 δὲ μελαγχολήσας ἀπέκλιν' αὐτὰ τέκνα, καὶ τὴν
 γυναικα. ἩΡΑΚ. Ἐι μὴ παύσῃ λοιδο-
 ρέμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς ἔ' πολὺ
 σε ὀνήσῃ ἡ Ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ρί-
 ψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐν ἔ' ἔραν, ὥς τε μηδὲ τ'
 20 Παιήνα ἰάσασθαι σε τὸ κρανίον συλριδίτα.
 ΖΕΥΣ. Παύσεσθε, φημί, καὶ μὴ ἐπιταράτ-
 τετε ἡμῖν τὴν ξυγκσίαν, ἡ ἀμφοτέρους δ' ἐπι-
 πέμφομαι ὑμᾶς ἔ' συμποσίε. καὶ τοι ἔ' νυ-
 γμον ὦ Ἡρακλῆς προκατακλίνεσθαι σε τ'
 25 Ἀσκληπίον, ἄτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Ζ'.

ἌΡ. **Η**Κεσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἡπέλυσεν
 ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὥς ὑπεροπτικά καὶ
 35 ἀπίθανα; ἢν ἐβελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐν τῷ
 ἔ'ραν σφραν καθήσω, ὑμεῖς δὲ ἢν ἀποκρεμα-
 σθῆντες

Θείης καλασπᾶν βιάζοις με, μάτῳ πονή-
 σετε· ἔ γ' ὁ δὴ καθελεύσεται. εἰ δὲ ἐγὼ θελή-
 σαιμι ἀνελκύσαι ἔ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ κῆ τὴν
 γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας με-
 τειρωῶ, καὶ τάλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ 5
 δὲ ὅτι μὲ καθ' ἐν ἀπάνταν ἀμείνων καὶ ἰχυρό-
 τερός ἐστιν, ἔκ ἀν ἀρνηθείην. ὁμῶς δὲ τῶν το-
 σῶτων ὑπερφέρην, ὥς μὴ καταδράσῃν αὐ-
 τόν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν προσλά-
 βωμῶ, ἔκ ἀν πείθω. ΕΡΜ. Εὐφήμε, 10
 ὦ Ἄρες· ἔ γὰρ ἀφάλεις λέγην τὰ τοιαῦτα,
 μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμῶ τ' Φλυαρίας.
 ΑΡΗΣ. Οἶδ' γάρ με πρὸς πάντας ἀν-
 ταῦτα εἰπεῖν· ἔχι δὲ πρὸς μόνον σε, ὃν ἐχε-
 μυθεῖν ἠπιστάμην· ὁ γὰρ μάλιστα γελοῖον ἐ- 15
 δοξέ μοι ἀκέοντι μεταξὺ τ' ἀπὸ πλῆθους, ἔκ ἀν
 δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σε. μέμνημαι γάρ
 ἔ πρό πολλῶς ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα
 καὶ ἡ Ἀθηναῖα ἐπανασταίης ἐπεβόλυσαν ζυγ-
 ῶσαι αὐτὸν λαβόντες, ὥς παλαιοὶ ἦν διδῶς, 20
 καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄντας. καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέ-
 τις κατελέησασα ἐκάλεισεν αὐτῷ σύμμαχον
 Βριάρεον ἐκατογχείρα ὄντα, καὶ ἐδεδίδο αὐτῷ
 κεραυνῶ καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένων, ἐπήρ-
 μοι γελαῖν ἐπὶ τῇ κακῇ ῥήμοσύνῃ αὐτῶ. ΕΡΜ. 25
 Σιώπα, εὐφήμε. ἔ γὰρ ἀσφαλές ἔτε σοι λέ-
 γην, ἔτε ἐμοὶ ἀκέρην τὰ τοιαῦτα.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ἡ.

30

Διογένης καὶ Πολυδεύκης.

ΔΙΟΓ. 5 **Ω** Πολυδεύκης, ἐντίμομαί σοι,
 ἐπείδαν τάχιστα ἀνέλθης, (σὸν
 γὰρ ἐστὶν οἶμαι ἀναβῶναι αὐρίον)· ἦν παρ 35
 ἰδὲς Μένιππον τ' κύνα (ἔυροις δ' ἀν αὐ-
 B 5 τὸν

- τὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνηον, ἢ ἐν Λυκείῳ
 τῷ ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καὶ αὐγε-
 λῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιπ-
 πε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπερ-
 5 γῆς καταγεγέλεσαι, ἡκὲν ἐνθάδε πολλῶν πλείων
 ἐπιγελασόμενον. ἐκεί μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ
 σοι ἐστὶ ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως
 οἶδε τὰ μὲν τῷ βίῳ; ἐνλαῦθα δὲ, ἐπαύσῃ
 βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν. καὶ μάλι-
 10 σα ἐπὶ δ' αὖν ὁρᾷς τὰς πλεσίους, σατραπας, ἔ-
 τυράνους, ἔτω ταφῆνας, ἔ ἀσήμες, ἐν μό-
 νης οἰμωγῆς ἀλγυνοσκομήεις. ἔ ὅτι μαλθα-
 κοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῷ ἄνω. ταῦτα
 λέγε αὐτῷ. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν
 15 πέραν ἡκὲν θέρμων τε πολλῶν, ἔ εἰ περ ἔυροι
 ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὅσον
 ἐν καθαρσίῃ, ἢ τι τοιοῦτο. ΠΟΛΥ. Ἀλλ' ἀπ-
 αγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ὅπως δὲ εἰδῶ
 μάλις; ὁποῖός τις ἐστὶ τὴν ὄψιν; ΔΙΟΓ.
 20 Γέρον φαλακρὸς, τριβῶνιον ἔχων πολύθυρον, ἀ-
 παλὴ ἀνέμῳ ἀναπεπιαμένον, ἔ ταῖς ἐπιπυ-
 χαῖς τῷ ῥακίῳ ποικίλον. γελῶ δ' αἰεὶ, καὶ
 τὰ πολλὰ τὰς ἀλαζόνας τέττας φιλοσόφους ἐ-
 πισκώπῃ. ΠΟΛ. Ῥάδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε-
 25 τέτων. ΔΙΟΓ. Βέλῃ καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνας
 ἐνείλωμαί τι τὰς φιλοσόφους; ΠΟΛ. Λέγε,
 ἐ βαρὺ γὰρ ἐστὶ τέτο. ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον,
 παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρῆσι, καὶ παρὲν
 τῷ ὅλῳ ἐρίζεσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις,
 30 καὶ κροκοδείλους ποιῶσι, ἔ τοιαῦτα ἄπορα ἐρω-
 τῶν διδάσκουσι τῷ νῦν. ΠΟΛ. Ἀλλ' ἐμὲ
 ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδετον εἶναι φήσεσι, κατη-
 γορεύοντα τῆς σοφίας αὐτῶν. ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ
 οἰμάζεσθαι αὐτοῖς παρ' ἐμῆ λέγε. ΠΟΛ. Καὶ
 35 ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟΓ.
 Τοῖς πλεσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδέυκιον.
 ἀπάγγελαι

ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί ὧμάτατος, ἢ χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμαριῶδε ἑαυ-
 τές, λογιζόμενοι τὴν τόκον, ἢ τάλαντα ἐπὶ
 τάλαντοις σωτιθέμενοι, ἢ χρηρ' ἑνα ὅσον ἐ-
 χοντας ἢ κεν μὲν ὀλίγον; ΠΟΛ. Εἰρήσεται ἡ
 ἢ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ ἢ
 τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω τε
 τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δημοξένῳ τῷ παλαιστρίῳ,
 ὅτι παρ' ἡμῶν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔτε τὰ χα-
 ροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τῷ ἰο-
 προσωπῳ ἔτι ἐστίν, ἢ κενυρὰ εὐτονα, ἢ ὧμοι
 καρβεροί, ἀλλὰ πάντα μίᾳ ἡμῶν κόνις, φα-
 σί, κρανία γυμνά τῷ κάλλει. ΠΟΛ. Οὐ
 χαλεπὸν ἔδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὴν καλὴν
 καὶ ἰσχυρὴν. ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὧ ἰς
 Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, ἢ ἀχρόμοροι τῷ
 πρᾶγματι, καὶ οἰκτερόντες τὴν ἀπείαν) λέγε
 μήτε δακρυῖν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενοι
 τὴν ἐν ἡμῶν ἰσοτιμίαν, καὶ ὅτι ὄψονται τὴν
 ἐκείνῃ πλεονεξίαν ἢ ἐν ἀμείνονας αὐτῶν. καὶ τοῖς
 Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ,
 παρ' ἐμῷ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλειύσθαι αὐ-
 τούς. ΠΟΛ. Μηδὲν, ὧ Διόγενες, πρὸς Λα-
 κεδαιμονίαν λέγε. ἢ ἢ ἀνέχομαι γέ. ἢ δὲ
 πρὸς τὴν ἀλλοτρίαν φησὶ, ἀπαγγέλω. ΔΙΟΓ. 25
 Ἐάσομαι τέτρε, ἐπεὶ σοὶ δοκεῖ. σὺ δὲ, οἷς
 προεῖπον, ἀπένεγκε παρ' ἐμῷ τὴν λόγον.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Θ'.

30

Πλάτων, ἡ κατὰ Μενίππυ.

ΚΡΟΙΣ. Οὐ φέρομαι, ὧ Πλάτων, Μενί-
 ππῳ τῷ τῷ κύνῃ πα-
 ροικῶντα. ὥστε ἢ ἐκείνῳ ποῖ κατὰσσησον, ἢ ἢ- 35
 μεις μελοποιήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ.

- τί οἱ ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται, ὁμόνεκρον ὦν;
 ΚΡΟΙΣ. Ἐπιδὼν ἡμεῖς οἰμώζομεν καὶ εἰ-
 νομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδα-
 ρ μὲν ἔτοσι τέ χρυσίς, Σαρδανάπαλος δὲ τῆς
 5 πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῷ θρασυῶν, ἐπιγε-
 λαί, καὶ ἐξονδίζω, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα
 ἡμᾶς ἀποκαλῶν. εὐίοτε δὲ καὶ ἄδων, ἐπιτα-
 ράτῃ ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς. καὶ ὅλως λυπηρὸς
 εἰμι. ΠΛΟΥ. Τί ταῦτά φασιν, ὦ Μέ-
 10 νίππε; ΜΕΝ. Ἀληθῆ, ὦ Πλέταν, μισῶ
 ᾧ αὐτὰς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς ἐκ
 ἀπείχρησε βιώναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες
 ἐτι μέμνυνται, καὶ παρέρχονται τῷ ἄνω. χαί-
 ρω τοιγαρὲν ἀνιῶν αὐτὰς. ΠΛΟΥ. Ἀλλ'
 15 ἔχρη. λυπῶνται ᾧ ἔ μικρῶν εὐεχόμενοι.
 ΜΕΝ. Καὶ σὺ μωραίνῃς, ὦ Πλέταν,
 ὁμόψυχον ὦν τοῖς τέτων σεναγμοῖς.
 ΠΛΟΥ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἐκ ἂν ἐβλήσαι-
 μι τασιάζῃν ὑμᾶς. ΜΕΝ. Καὶ μὴν ὦ κά-
 20 κισοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ἔτω
 γινώσκεις, ὡς ἐδὲ παυσσομένους με. ἐνθα ᾧ ἂν
 ἦτε, ἀκολοθήσω ἀνιῶν, καὶ κατὰδαν, καὶ κα-
 ταγελῶν. ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα ἐχ' ὕβρις;
 ΜΕΝ. Οὐκ. ἀλλ' ἐκείνα ὕβρις ἦν, ἃ ὕ-
 25 μεις ἐποιεῖτε, προσκυβεῖα ἀξιοῦντες, καὶ ἐλθού-
 θεοῖς ἀνδράσιν ἐντρύφοντες, καὶ τέ θανάτῳ τὸ
 παράπαν ἔ μνημονεύοντες. τοιγαρὲν οἰμώ-
 ζετε, πάντων ἐκείνων ἀφρημένοι. ΚΡΟΙ.
 Πολλῶν γε, ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων κτημάτων.
 30 ΜΙΔ. Ὅσες μὲν ἐγὼ χρυσῆς; ΣΑΡ. Ὅ-
 σης οἱ ἐγὼ τρυφῆς; ΜΕΝ. Εὖγε, ἔτω ποι-
 εῖτε. οὐδριοτε μὲν ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ, τὸ γινῶμι
 σαυτὸν, πολλάκις συνέρων ἐπάσομαι ὑμῶν.
 περίπῃ ᾧ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπα-
 35 δομήμον.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Ι΄

Μένιππος, Ἀμφιλόχῃ, καὶ Τροφώνει. 5

ΜΕΝ. Σὺ μὲν τοι, ὦ Τροφώνει, καὶ Ἀμ-
 φίλοχῃ, νεκροὶ ὄντες, ἔκ οἱδ'
 ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντης δοκεῖτε,
 καὶ οἱ μάλιστα τῶν ἀνθρώπων θεὸς ὑμᾶς ὑ- 10
 πηλήφασιν εἶναι. ΤΡΟΦ. Τί ἔν ἡμεῖς αἰ-
 τιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκείνοι τοιαῦτα πᾶσι νεκ-
 ρῶν δοξάζουσι; ΜΕΝ. Ἀλλ' ἔκ. ἂν ἐδοξάζον,
 εἰ μὴ ζῶντες, καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἑτερατεύεσθε
 ὥς τὰ μέλλοντα προσδότες, καὶ προσπιῖν διω- 15
 ἀμφοὶ τοῖς ἐρομένοις. ΤΡΟΦ. ὦ Μένιππε,
 Ἀμφιλόχῃ μ' ἔτ' ἂν εἰδείη, ὅτι αὐτῷ
 ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτῆς. ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, ἔ-
 μανθίνουμαι, ἢν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ'
 εἰκοὺς ἔκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδεία τὸ παρά- 20
 παν. ἔ γ' ἡπίστ' ἐσὶ σὺ τέτοις. ΜΕΝ. Τί
 φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβάδην γ' παρέλθω, καὶ ἐ-
 σαλμνῶ ταῖς ὀδόναις, γελοίας μάζαν ἐν
 ταῖν χεροῖν ἔχων, ἐσερπύσω ἀπ' τῆς σομῆς
 ταπεινῆς οἴῃ ἐς τὸ σπήλαιον, ἔκ. ἂν ἐδιωά- 25
 μιν εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ
 τῇ γοητείᾳ ἀπφύεσθαι. Ἀλλὰ πρὸς τῆς μαν-
 τικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ.
 Ἐξ ἀνθρώπων τι καὶ θεῶν σύνθετον. ΜΕΝ.
 Ὅ μὴτε ἀνθρωπὸς ἐστίν, ὥς φῆς, μὴτε θεός, 30
 καὶ σωμαμφοτέρων ἐστίν; νῦν ἔν περ σὺ τὸ θεῶν
 ἐκείνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡΟ. Χρᾶ,
 ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕΝ. Οὐκ οἶ-
 δα, ὦ Τροφώνει, ὅ, τί καὶ λέγεις. ὅτι μὲν
 τοι ὅλ' εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρᾷ.

35

ΔΙΑ-

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ια΄.

Ἑρμῆς καὶ Χάρων.

- 5 ἙΡΜ. **Λ** Ουγισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δό-
 κει, ὅποσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅ-
 πως μὴ αὐτίς ἐρίξω μὲν τι πρὸς αὐτῶν. ΧΑΡ.
 Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ, ἀμφὸν ἧδ' ὠρίσαι πρὸς
 10 αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέσιρον. ἙΡΜ. Ἀγ-
 κυραν ἐντὶ φλωμῶν ἐνόμισα πέντε δραχμῶν.
 ΧΑΡ. Πολλὴ λέγεις. ἙΡΜ. Νὴ τ' Αἰδω-
 νία τ' πάντε ἀνησάμην, καὶ προπατήρα δύο
 ὀβολῶν. ΧΑΡ. Τίθεις πέντε δραχμάς, καὶ ὀ-
 15 βολὰς δύο. ἙΡΜ. Καὶ ἀκίεραν ὑπὲρ τῶν
 ἰσὶς πάντε ὀβολὰς ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑΡ.
 Καὶ τέτρες προσίθεις. ἙΡΜ. Καὶ κηρὸν, ὡς
 ἐπιπλάσαι τῶν σκαφιδῶν τὰ ἀνεωγότα, ἔ-
 20 ἤλκεις δὲ, ἔ καλῶδιον, ἀφ' ἧς τὴν ὑπέραν
 ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἀπανία. ΧΑΡ. Εὖ-
 γε, ἄξια ταῦτα ἀνήσω. ἙΡΜ. Ταῦτά
 ἐσιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῇ
 λογισμῶν· πότε δ' ἔν ταῦτ' ἀποδώσῃς φῆς;
 ΧΑΡ. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἦν δὲ
 25 λοιμός τις ἢ πόλεμος καὶ ἀπέμψῃς ἀδρόεις
 τίνας, ἐνίσαι τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλή-
 θει παραλογιζόμενον τὰ πορθμῖα. ἙΡΜ.
 Νῦν ἔν ἐγὼ κατεδῆμαι, τὰ κάκιστα εὐχό-
 μην γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τέτων ἀπολαύσομαι.
 30 ΧΑΡ. Οὐκ ἐσιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλί-
 γοι, ὡς ὀρεῖς ἀφικνεῖναι ἡμῶν· εἰρήνη γάρ.
 ἙΡΜ. Ἀμφὸν ἔτως, εἰ καὶ ἡμῶν παρατείνου-
 το ὑπὸ σὺ τὸ ἔφλημα. πλὴν ἄλλ' οἱ μὲν
 παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶδα οἷσι παρεγίνοντο ἀν-
 35 δρείοι ἅπαντες, αἵματ' ἀνάπλεω, ἔ τραυ-
 μάτιοι οἱ πολλοὶ· νῦν δὲ ἢ φαρμακῶς τις ὑπὸ
 τῷ

τῷ παιδὸς ἀποθανῶν, ἢ ὑπὸ τῷ γυναικὸς, ἢ ὑπὸ
 τῷ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, & τὰ σκέλη,
 ὥχροι γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγενεῖς, ἐδὲ ὅμοιοι
 σκῆνιοις. οἱ δὲ πλείστοι αὐτῶν ἀφ' ἐκρήματι
 ἤκυσιν, ἐπιβελύουσιν ἀλλήλοις, ὡς εἰκόασιν. 5
 ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ περιπόθειά ἐστι ταῦτα. ΕΡΜ.
 Οὐκ ἔν ἐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνην,
 πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφφλόμην παρὰ σῶ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ 16.

Πλάτων & Ἑρμῆς.

ΠΛΟΥ. Τὸν γέροντα οἶδα, τὸ πάνυ γε-
 γηρακότα λέγω, τὸν πλεῖστον 15
 Εὐκράτην, ὃν παῖδες μὲν ἔκ εἰσιν, οἱ τὸν κλη-
 ρον ἢ θηρῶντες πεντακισμύριοι. ΕΡΜ. Ναί,
 τὸν Σικυώνιον Φῆς· τί ἔν; ΠΛΟΥ. Ἐκεῖνον
 μὲν, ὃ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοις
 ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦ- 20
 τα, εἴγε οἶον τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω· τὰς δὲ γε
 κόλακας αὐτῷ, Χαρίνον τὸν νέον καὶ Δάμω-
 να, καὶ τὰς ἄλλας καλίσσασον ἐφεξῆς ἅπαν-
 τας. ΕΡΜ. Ἀτοπον ἂν δόξαιε τὸ τοιῶτον.
 ΠΛΟΥ. Οὐ μὲν ἔν, ἀλλὰ δικαιοτάτον· τί 25
 γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, εὐχολοιοῦν ἀποθανεῖν σκεῖ-
 νον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιεῖναι, ἐδὲν προ-
 σήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαιφύλακον, ὅτι
 καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θηρευέουσιν ἐν
 γε τῷ φανερῷ καὶ νοσῶντι, ἃ μὲν βεβίωον- 30
 ται, πᾶσι πρόσθηλα θύσθην ἢ ὅπως ὑπὸ
 νῦνται ἢν ῥά τισι καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κο-
 λακεία τῶν ἀνδρῶν. ἀφ' αὐτὰ ὁ μὲν ἔσθ
 ἀθάνατος, οἱ δὲ προαπίπτουσιν αὐτῷ μάτην
 ἐπιχανόντες. ΕΡΜ. Γελοῖα πείσονται, παν- 35
 ἄρχοι ὄντες πολλὰ κακεῖν εὖ μάλα ἀφ-
 βεκολεῖ.

βυκολεῖ αὐτὰς, καὶ ἐπιπύζει. καὶ ὄλως, αἰεὶ
θανόντι ἰοικώς, ἔρρωται πολὺ μᾶλλον ἢ νέων. οἱ
δὲ ἤδη τὸ κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκον-
ται, ζῶν μακαρίαν πρὸς ἑαυτὰς τιθέντες.
5 ΠΛ. Οὐκὲν ὁ μὲν ἀποδυσάμενⓈ τὸ γῆρας
ὥσπερ Ἰόλειος, ἀνησάτω. ἴδ' ἀπὸ μίσων
τῶν ἐλπίδων τὸ ὀνηροποληθέντα πλεῖτον ἀπο-
λιπόντες, ἠκίτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθα-
νόντες. ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλέταν, με-
10 τελεύσομαι γὰρ σοι ἤδη αὐτὰς καθ' ἕνα ἐ-
ξῆς. ἐπ' αὖ δὲ οἶμαι εἶσι. ΠΛ. κατάσπα.
ὁ δὲ παραπέμψῃ ἕκαστον, ἀντὶ γέροντιⓈ αὐ-
θις ἔφηⓈ γενόμενⓈ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ γ'.

ΤερψίανⓈ καὶ ΠλέτανⓈ.

20 ΤΕΡ. **Τ**οῦτο, ὦ Πλέταν, δίκαιον, ἐμὲ
μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονό-
τα, τὸ δὲ ὑπὲρ τὰ συνένηκοῖα γέροντα Θέ-
κριτον ζῆν ἔτι; ΠΛ. Δικαιότατον μὲν ἔν, ὦ
Τερψίαν, εἰ γε ὁ μὲν ζῇ, μηδὲνα εὐχόμενⓈ
25 ἀποθανεῖν τῶν φίλων. σὺ δὲ, παρὰ πάντα τὸ
χρόνον ἐπεβέβλυσες αὐτῶ, ἀειμένων τὸ κλῆ-
ρον. ΤΕΡ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ
μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλεῖτῳ αὐτὸν διωάμενον,
ἀπελθεῖν ἢ βίβη, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις;
30 ΠΛ. Καὶ νῦν, ὦ Τερψίαν, νομοθετεῖς. τὸ μηκέτι
τῷ πλεῖτῳ χρήσασθαι διωάμενον πρὸς ἡδονήν,
ἀποθνήσκειν. τὸ δὲ ἄλλως μοῖρα γὰρ καὶ ἡ
φύσις διέταξεν. ΤΕΡ. Οὐκοῦν ταύτῃ αἰ-
τιῶμαι τῆς ἀγλαΐας, ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα
35 ἐξῆς πᾶς γίνεσθαι, τὸ πρεσβύτερον, πρῶτε-
ρον, καὶ μῆτε τῆτον, ὅσις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μεί-
αυτόν.

αὐτόν· ἀνασρέφει δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν
 μὲν τὴν ὑπὲρ γῆρας ὁδόντας τρεῖς ἐτι λοιπὰς
 ἔχοντα, μόνους ὄρωντα, οἰκέταις τετράσιν ἐπι-
 κεκυφότες, κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ
 τὰς ὀφθαλμούς μεσὸν ὄντα, ἔθεν ἐτι ἡδὺ εἰ- 5
 ὄδοντα, ἔμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῶν νέων
 καταγελωλόμενον, ἀποθνήσκον δὲ καλίσκας,
 καὶ ἔρρωμνις ἀτὰς νιανίσκας. ἄνω γὰρ ποταμῶν
 τῆς τόγης, ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν,
 πότε καὶ τεθνήσκει τῶν γερόντων ἕκαστος, 10
 ἵνα μὴ μάτῳ αὐτὸς ἐνέρος εἰδερὰ πόσον. νῦν δὲ
 τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βῆν πολ-
 λάκις ἐκφέρει. ΠΛΟΥ. Ταῦτα μὲν, ὦ
 Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεσθαι, ἢ περ σοι
 δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες, ἀλλοτρίοις ἐ- 15
 πιχαίρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσ-
 ποιεῖτε, φέροντες αὐτὰς; τοιγαρὶν γέλωτα
 ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυγόμενοι. τὸ
 καὶ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἡδιστὶ γίνεται. ὅσῳ
 γὰρ ὑμεῖς ἀποθανεῖν εὐχέσθε, τοσούτῳ ἅπα- 20
 σιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν
 γὰρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινοήκατε γραιῶν
 καὶ γερόντων ἐρῶντες, καὶ μάλιστα, εἰ ἀτεκ-
 νοὶ εἴεν· οἱ δὲ ἔντεκνοὶ, ὑμῖν ἀνέραςοι. καί
 τοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων συνέντες ὑμῶν 25
 τὴν πανουργίαν τῆς ἐρωτῆς, ἢ καὶ τύχῳσι
 παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτὰς πλάττουσιν, ὥς
 καὶ αὐτοὶ ἐρασᾶς ἔχουσιν. εἴτα ἐν ταῖς
 ἀφθνήκαις, ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δο-
 ρυφορήσαντες, ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥ- 30
 σπερ ἐς δίκαιον, κρατῆσι πάντων· οἱ δὲ,
 ὑποπρίσσι τὰς ὁδόντας, ἀποσφυγόντες.
 ΤΕΡΨΙΩΝ. Ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐμὲ
 γὰρ ΘέκριτⓄ πόσα κατέφαγεν, αἰετ-
 θήσασθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε ἐσιόμην, 35
 ὑποσένων, καὶ μύχιόν τι κακώτερον ἐξ
 ὧν

ὡς νεοτὸς ἀτελής ὑποκράζων, ὡς ἔγωγε ὁ-
 σον αὐτίκα οἶόν μ' ἐπιβήσιν αὐτὸν τῆς σφῆ,
 ἔπειμπον τὰ πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιτό
 με οἱ ἀντερασαὶ τῇ μεγαλοδορεῖᾳ. καὶ τὰ πολ-
 5 λὰ ὑπὸ φροντίδων, ἀγρυπνῶ ἐκείμην ἀριθ-
 μῶν ἕκαστα, καὶ ἀλγυτάτων. ταῦτα γὰρ μοι
 καὶ ὅτι ἀποθανεῖν αἰτία γεγενῆται, ἀγρυπνία καὶ
 φροντίδες. ὃ ἢ τοσούτον μοι δέλιον καταπι-
 ῶν ἐφεσκήδ' ἀπλομένω πρῶτον ἐπιγελῶν.
 10 ΠΛΟΥΤ. Ἐυγε ὦ Θέκριτε, ζῶης ἐπιμήκι-
 σον, πλετῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγε-
 λῶν, μὴ ἢ πρότερον γε σὺ δαδάνοις, ἢ προ-
 πέμψης πάντας τὰς κόλακας. ΤΕΡ. Τὸ
 15 μὲν, ὦ Πλέτων, καὶ ἐμοὶ ἠδίσον ἦδη, εἰ καὶ
 Χαριάδης προτεθνήσκει Θεκρίτε. ΠΛΟΥΤ.
 Θάρρ' ὦ Τερψίων. καὶ Φείδων ᾧ καὶ Μέλαν-
 20 ρῶ, καὶ ὅλως ἅπαντες, προελεύσονται αὐτῷ
 ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν. ΤΕΡ. Ἐπαινῶ
 ταῦτα. Ζῶης ἐπιμήκισον, ὦ Θέκριτε.

20

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ιδ'.

Ζηνοφάντε καὶ Καλλιδημίδε.

25

ΖΗΝ. ΣΥ δὲ, ὦ Καλλιδημίδε, πῶς ἀπέ-
 30 τ' ὦν Δφνίς, πλέον ὅτι ἱκανῶς ἐμφαγὼν, ἀ-
 πεπνύγην, οἶδα. παρῆς ᾧ ὑποδνήσκοντί
 μοι. ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνοφάντες. τὸ δὲ
 ἐμὸν, ποράδοξόν τι ἐγένετο. οἶδα ᾧ καὶ σύ-
 35 π' Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. ΖΗΝ. Τὸν ἄ-
 τεκνον, τὸν πλῆσιον, ὃ σε τὰ πολλὰ ἠδὲν
 συνόντα; ΚΑΛ. Ἐκεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθερά-
 40 πον, ὑποσχόμενός μ' ἐπ' ἐμοὶ τῷ κληρο-
 νόμῳ τεθνήσκειν, ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα εἰς
 μήκισον

μήκιστον ἐπεγίνετο, ἡ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέ-
ρων ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον
ἔξευρον· πριάμην ᾧ φάρμακον, ἀνέψα
τ' οἶνοχόον, ἐπιδ' ἂν τάχιστα ὁ Πτοιοδάρεϋ
αἰτήσῃ πιεῖν, (πίνῃ δ' ἐπιφκῶς) ζωρότερον δ.
ἐμβάλλουσα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχῃν αὐτὸ ἡ
ἐπιδεῖναι αὐτῷ. εἰ δὲ τῷτο ποιήσῃ, ἐλεύθε-
ρον ἐπωμοσάμην ἀφήσῃ αὐτόν. ΖΗΝ. Τί
ἐν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν
ἔοικας. ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λεσάμηναι ἤκο- 10
μην, δύο ἤδη ὁ μισρακίσκῳ κύλικας ἐτοίμους
ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδάρεϊ τὴν ἔχουσαν τὸ
φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλλίς ἐκ
οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδάρεϊ
δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν. εἴτα ὁ μὲν ἐπι- 15
νευ. ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκεί-
μην, ὑποβολιμαῖον ἀντ' ἐκείνου νεκρός. τί
τῷτο γελάς, ὦ Ζηνοφάντης; ἡ μὴν ἐκ ἐδῇ
γε ἐταίρω ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν. ΖΗΝ. Ἀεὶ
ᾧ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέγων δ' ἐτι 20
πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχ-
θη πρὸς τὸ αἰφνίδιον. εἴτα συνεῖς οἶμαι τὸ
γεγεννημένον, ἐγέλα ἡ αὐτός, οἷα γε ὁ οἶνο-
χόῳ εἰργασαί. ΖΗΝ. Πλὴν ἀλλ' εἰδὲ σε
τὴν ὁδὸν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέζῃ. ἦκε ᾧ ἂν 25
σοι Δι' αὖ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ ἡ ὁ-
λίγῳ βραδύτερῳ ἦν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ιε΄.

Κνήμων[⊙] καὶ Δαρμνίππυ.

- 5 ΚΝΗ. **Τ**οῦτο ἐκείνο τῆς παροιμίας, ὅ
νεβρός τὸν λέοντα. ΔΑ. τί
ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. Πυνδάνη
ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκέσι[⊙] καὶ α-
10 λείλοιπα, καίασοφιδεῖς ὁ ἄθλιος, ἕς ἐξελόμεν
ἀν μάλισα χεῖν τὰ μῦα, παραλιπών. ΔΑΜ.
Πῶς τῆτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἐρμούλαον τὸν
πάνυ πλάσιον ἄτεκνον ὄντα, ἐθεράπευον ἐπὶ
θανάτῳ· καὶ κεῖν[⊙] ἔκ ἀπὸ ὧς τὴν θεραπείαν
15 προσίετο. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τῆτ' εἶναι,
θεῶς Διχθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ
καὶ ἀλείλοιπα τὰ μῦα πάντα, ὥς καὶ κεῖν[⊙] ζή-
λώσῃ, καὶ τὰ αὐτὰ πράξῃ. ΔΑΜ. τί
ἔν δὴ ἐκείνος; ΚΝΗΜ. Ὅ, τι μὲν ἔν
20 αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ Διχθήκαις, ἔκ
οἶδα. ἐγὼ γὰρ ἄφνω ἀπέθανον, τῷ τέγχε
μοι ἐπιπιπτόντ[⊙], καὶ νῦν Ἐρμούλα[⊙] ἔχῃ
τὰ μῦα, ὥσπερ τις λάβραξ, καὶ τὸ ἄγκυρρον
τῷ δελιάτι συγκαλίσπασας. ΔΑΜ. οὐ
25 μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλίεα. ὥς σο-
φισμα κατὰ σαυτῷ συντέθηκες. ΚΝΗ.
Ἔοικα. οἰμώζω τοιγαρὲν.

30

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ις΄.

Χάραν[⊙] καὶ Ἑρμού.

- 35 ΧΑΡ. **Α**κούσατε ὡς ἔχῃ ὑμῶν τὰ πράγ-
ματα. μικρὸν ὑμῶν, ὡς ὁρᾶτε,
τὸ

τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαρ-
 ρεῖ τὰ πολλὰ. καὶ ἦν τραπῆ ἐπὶ δεύτερα, οἰ-
 χήσεται πετραπέν. ὑμεῖς ὅ τοσῶτοι ἅμα
 ἦκατε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν
 ἔν μετὰ τέτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕψε-5
 ρον μετανοήσετε, καὶ μάλιστα ἰπότεοι νεῖν ἔκ
 ἐπίσασθε. ΝΕΚΡΟΙ. Πῶς ἔν ποιή-
 σαντες εὐπλοήσομεν; ΧΑΡΩΝ. Ἐγὼ
 ὑμῶν φράσω. γυμνὰς ἐπιβαίνην κρή, τὰ
 πετρίτα ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡόντος κα-10
 ταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ ἔτω δέξαιτο
 ὑμᾶς τὸ πορτμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, με-
 λήσῃ τὸ ἀπὸ τέττε μηδένα παραδέχεσθαι
 αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ φίλος ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλα,
 ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλόν. παρὰ ὃ τὴν ἀπο-15
 βάθραν ἐς ὧς, ἀπογίγασκε αὐτὰς, καὶ ἀνα-
 λάμβανε, γυμνὰς ἐπιβαίνειν ἀναγκά-
 ζων. ἙΡΜ. Εὖ λέγεις. καὶ ἔτω ποιή-
 σομεν. καὶ ἔτοσι τίς ὁ πρῶτός ἐστι; ΜΕ-
 ΝΙΠ. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδὲ ἡ 20
 πήρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τὴν
 λίμνην ἀπερρίφθη, τὸν τρίβωνα ὃ ἔδ' ἐ-
 κόμισα, εὖ ποιῶν. ἙΡΜ. Ἐμδαίνει ὦ
 Μένιππε ἀνδρῶν ἀρίστε, καὶ τὴν προεδρί-
 αν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὕψη-25
 λῆ, ὡς ἐπισκοπῆς ἀπαντας. ὁ καλὸς δὲ
 ἔστ' τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλειος ὁ Μέγα-
 ρικός. ἐπέραςτος, ὃ τὸ φίλημα διτάλαντον
 ἦν. ἙΡΜ. Ἀπόδυθι τοιγαρὶν τὸ κάλ-
 λος, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ 30
 τὴν κήρυκ τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν
 παρῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔ-
 χε καλῶς. εὐζων εἰ, ἐπίβαινε ἤδη. ὁ
 ὃ τὴν προφουρίδα ἔτοσι, καὶ τὸ ἀλάθη-
 μα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ἂν τυγχάνῃς; 35
 ΛΑΜ. Λάμπιχος, Γελάων τύραννος.
 ἙΡΜ.

ἙΡ. Τί ἐν; ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πά-
 ρη; ΛΑ. Τί ἐν ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἦκν
 τύραννον ἄνδρα; ἙΡ. Τύραννον μὴ ἐδαμῶς,
 νεκρὸν δὲ μάλα. ὥς δ' ἀπὸ τὰ ταῦτα. ΛΑ.
 5 Ἰδ' εἰ σοὶ ὁ πλῆτ' ἀπέρριπται. ἙΡ. Καὶ τ'
 τύφον ἀπέρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπερο-
 ψίαν. βαρήσῃ γὰρ τὸ πορθεῖν συνεμπέσον-
 τα. ΛΑ. Οὐκ ἐν, ἀλλὰ τὸ λλάδῃμα ἑσόν με
 ἔχην, καὶ τὴν ἐφεσρίδα. ἙΡ. Οὐδαμῶς, ἀλ-
 10 λὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑ. Εἴεν. Τί ἔτι; πάν-
 τα γὰρ ἀφίκα, ὡς ὀρεῖς. ἙΡ. Καὶ τὴν ἀμό-
 τητα, καὶ τὴν ἀνοίαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀρ-
 γήν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. Ἰδ' εἰ σοὶ, ψι-
 λὸς εἰμι. ἙΡ. Ἑμδαίνε ἤδη. σὺ δὲ ὁ πα-
 15 χύς ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμα-
 σίας ἀθλητής. ἙΡ. Ναὶ ἔοικας. οἶδα γὰρ
 σε πολλαίς ἐν ταῖς παλαῖσταις ἰδάν. ΔΑ.
 Ναὶ ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ παράδεξάί με γυμνὸν
 ὄντα. ἙΡ. Οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτισε, τοσαύ-
 20 τας σάρκας ἀειβεβλημένον, ὥς ἀπόδυθι αὐ-
 τας, ἐπεὶ καὶ ἀδύσθεις τὸ σκάφ', τ' ἕτερον
 πόδα ὑπερθεῖς μόνον. ἀλλὰ καὶ τὰς σεφάνες
 τέτρες ἀπέρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑ.
 ἰδ' εἰ σοὶ γυμνός, ὡς ὀρεῖς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ
 25 ἰσοσάσι τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ἙΡ. Οὕτως ἄ-
 μνηνον ἀεαρή εἶναι, ὥς ἑμδαίνε. καὶ σὺ δὲ τὸν
 πλῆτον ἀποδέμν', ὦ Κράταν, καὶ τὴν μα-
 λακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφήν, μὴδὲ τὰ
 ἐντάφια κόμιζε, μὴδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξ-
 30 ιώματα. κατέλιπε δὲ καὶ γέν', καὶ δοξάν, καὶ
 εἰποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτῃ δη-
 λοῦντι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς,
 μὴδὲ ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν λέγε.
 βαρύν' γὰρ καὶ ταῦτα μνημονόμομα. ΚΡΑ.
 35 Οὐκ ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ. τί γὰρ ἂν καὶ πά-
 ροιμι; ἙΡ. Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἑνοπλ', τί
 βέλει;

βέλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τῆτο φέρεις; ΚΡΑ.
 Ὅτι εὐίκησα, ὦ Ἑρμῆ, ἔ' ἡρίσθυσα, καὶ ἡ
 πόλις ἐτίμησέ με. ἙΡ. Ἄφεις ἐν γῇ τὸ τρό-
 παιον. ἐν ἄδῃ γὰρ εἰρήνη, καὶ ἔδῃ ὅπλων δει-
 σει. ὁ σιμνός δὲ ἔστ' ἀπὸ γε ἔ' χήματ', 5
 καὶ βρενθυόμην, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκῶς ὁ
 ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστίν, ὁ τὸν βαδὺν
 πάγωνα κατ' εἰμῆ; ΜΕΝ. Φιλόσοφ-
 τής, ὦ Ἑρμῆ, μάλλον δὲ γόης, ἔ' τεραλίας
 μεσός, ὥς ἐπιδύσον ἔ' τῆτον, ἔ' ψει γὰρ πολλὰ 10
 ἔ' γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ἙΡ.
 Καλὰ δὲ σὺ τὸ χῆμα πρῶτον, εἴτα ἔ' ταῦτα
 πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῳ μὲν τὴν ἀλαζονίαν κο-
 μιζέει, ὅσῳ δὲ ἀμαθείαν, ἔ' ἔριν, ἔ' κενοδο-
 ξίαν, ἔ' ἐρωήσεις ἀπόρους, ἔ' λόγους ἀκαν- 15
 θάδεις, ἔ' εἰνοίας πολυπλόκους; ἀλλὰ ἔ' μα-
 ταιοπονίαν μάλα πολλήν, ἔ' λῆρον ἐκ ὁ-
 λίγον, ἔ' ὕβλιν, καὶ μικρολογίαν, ἢ Δία,
 καὶ χρυσίον γε τέλει, ἔ' ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ
 ἀναίσχυρίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ 20
 μαλακίαν. ἔ' λείληθε γάρ με, εἰ ἔ' μάλα
 περικρύπτεις αὐτά. ἔ' τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόδῃ,
 καὶ τὸ τυφόν, καὶ τὸ οἰεῖσθαι σε ἀμείνονα εἶναι
 τῷ ἄλλων ὥς εἴγε πάντα ταῦτα ἔ' χων ἐμδοαί-
 νοις, ποία πεντηκόντορ' δέξαιτο ἂν σε; 25
 ΦΙΛ. ἀποτίθεμαι ταῖνυν αὐτά, ἐπεὶ περ ἔ'-
 τω κελεύεις. ΜΕ. Ἀλλὰ καὶ τὸ πάγωνα
 τῆτον ἀποδέσσω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα,
 καὶ λασίον, ὥς ὀρεῖς. πέντε μυνών τρίχες εἰσὶ
 τελάχιον. ἙΡ. Εὖ λήγεις. ἀπόδῃ καὶ τῆ- 30
 τον. ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείραν' ἔσαι; ἙΡ.
 Μένιπ' ἔ' τοσι, λαβὼν πέλεκυν τῷ ναυπη-
 γικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν ἐπικόπων τῇ ἀναβά-
 θρῃ χρησαμένη. ΜΕ. ἐκ ὧν Ἑρμῆ, ἀλλὰ
 πρίονά μοι ἀνάδ', γελοῖότερον γὰρ τῆτο. ἙΡ. 35
 ὁ πέλεκυς ἱκανός. ΜΕΝ. Εὐγε, ἀνδρω-
 πινώτερον

πινώτερον ἢ νῦν ἀναπέφνηας, ἀποδέμῃ
 αὐτῇ τὴν κινάεραν. βέλῃ μικρὸν ἀφίλαμαι
 καὶ τῷ ὀφρύων; ΕΡΜ. Μάλισα. ὥστε τὸ
 μέτωπον ἢ καὶ ταῦτας ἐπῆρκεν, ἐκ οἷδ' ἐφ'
 5 ὅτῳ ἀνατίων ἐαυτόν. τί τῆτο; καὶ θακρύς,
 ὃ καθαριὰ; καὶ πρὸς θάνατον ἀποδηλίας;
 ἐμῇθι δ' ἔν. ΜΕΝ. Ἐν ἔτι τὸ βαρύτα-
 τον ὥστε μάλῃς ἔχῃ. ΕΡΜ. Τί, ὦ Μί-
 νιππε; ΜΕΝ. Κολακίαν, ὃ Ἑρμῆ, πολ-
 10 λὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ.
 Οὐκἔν, καὶ σὺ ὦ Μίνιππε, ἀπόθε τὴν ἐλδύθε-
 ρίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ
 γενναῖον, καὶ τὸ γέλωτα. μόνῃ γὰρ ἄλ-
 λαν γελᾷς; ΕΡΜ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ
 15 ἔχε ταῦτα, κῆφα ἢ καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα,
 καὶ πρὸς τὴν κατάπλην χρήσιμα. καὶ ὁ ῥήτωρ
 ἢ σὺ, ἀπόθε τῷ ρημάταν τὴν τοσαύτην ἀπε-
 ραντολογίαν, καὶ ἀνιθέσθης, καὶ παρισώσθης, καὶ πε-
 ριόδης, καὶ βαρβαρισμὸς, καὶ τ' ἄλλα βάσει τῷ
 20 λόγων. ΡΗ. Ἦν, ἰδὲ ἀποτίθεμαι. ΕΡΜ.
 Εὖ ἔχῃ. ὥστε λύε τὰ ἀπόγῃα. τὴν ἀποβάδραν
 ἀνελάμμεθα. τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσθω, πέτα-
 σον τὸ ἰσίον. εὐθιως ὦ πορτμεῦ τὸ πεδάλι-
 ον. εὐ πάθωμῃ, τι οἰμῶζετε ὦ μάταιοι, καὶ
 25 μάλισα ὁ φιλόσοφῃ σὺ, ὁ ἀρτίως τὴν πῶ-
 γωνα δεδηωμῃ; ΦΙΛ. Ὅτι ὦ Ἑρ-
 μῆ ἀθάνατον ὥμῃ τὴν ψυχὴν ὥστε ἔχῃ.
 ΜΕΝ. Ψεύδεται. ἀλλὰ ἢ εἰκοι λυπεῖν
 αὐτόν. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΜΕΝ. Ὅτι
 30 μηκέτι δῆπνῃ πολυτελῇ δεῖπνα, μηδὲ
 νύκτωρ ἐξίαν, ἀπαντας λανθάναν, τῷ ἰ-
 ματίῳ τὴν κεφαλὴν κατῆλθας, πείσῃ ἐν
 κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα. καὶ ἔωθεν ἐξαπατᾷν
 τὰς νέας ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, ἀργύριον λήψεται.
 35 ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. Σὺ δὲ, ὦ Μί-
 νιππε, ἐκ ἄχθῃ ἀποθανόν; ΜΕΝ. Πῶς,
 ὅς

ὅς ἐσπούσα ἐπὶ τῷ θάνατον, καλέσαντος μνη-
 δένος; ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ἔ κραυγὴ τις
 ἀκέει, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ἘΡ.
 Ναὶ ὦ Μένιππε. ἐκ ἀφ' ἐνός γε χώρου, ἀλλ'
 οἱ μὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες, ἄσμενοι 5
 γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχῳ θανάτῳ, καὶ
 ἡ γυνὴ αὐτῆς συνέχει πρὸς τῶν γυναικῶν,
 καὶ τὰ παῖδιά νεογνά ὄντα, ὁμοίως κακῶνα
 ὑπὸ τῷ παίδων βάλλει ἀφθόνοις τοῖς λί-
 θοις. ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινεῖσιν 10
 ἐν Σικυῶνι, ἐπιταφίς λόγους διεξιόντα ἐπὶ
 Κράτῳ τέτῳ. καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίς
 μήτηρ κωκύουσα, ἐξάρχῃ τῷ θρήνῳ σὺν γυ-
 ναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ. σὲ δὲ εὐδαίμων ὦ Μί-
 νιππε δακρύει. κατ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσθαι μό- 15
 νος. ΜΕΝ. Ὁυδαμῶς, ἀλλ' ἀκέσῃ τῶν
 κυνῶν μείλ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰκτίσων ἐπ' ἐ-
 μοῖ, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς,
 ὅπότε ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. ἘΡΜ.
 Γεννάδας εἰ ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ κατα- 20
 πεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμῖν μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ
 δικαστήριον, εὐθείαν ἐκείνην προϊόντες. ἐγὼ
 δὲ, καὶ ὁ πορθημὲς, ἄλλως μετελχυσόμεθα.
 ΜΕΝ. Εὐπλοεῖτε ὦ Ἐρμῆ. προϊώμεν δὲ
 καὶ ἡμεῖς. τί ἔν ἐτι καὶ μέλλει; δικασθῆναι 25
 δεήσει, καὶ τὰς καλαδίκας φασὶν εἶναι βαρείας,
 τροχῶς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δὴ χθήσεται
 δὲ ὁ ἐκάστῃ βίος.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ιζ'.

Κράτητος καὶ Διογένης.

ΚΡΑΤ. ΜΟίριχον τῷ πλέσιον, ἐγίνωσ-
 κες, ὦ Διόγενες, τῷ πάντῳ 35
 πλέσιον, τὸν Κορίνθιον, τὸν τὰς πολλὰς
 ἑλκεύδας

ὀλκάδας ἔχοντα, ὃ ἀνεψιὸς Ἀριστεύς, πλέ-
σις δὲ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἰώθει
ἐπιλέγειν, ἢ μὴ ἀνὰ φῶν ἢ ἐγὼ σε. ΔΙΟΓ.

Τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους;

5 ΚΡΑ. Τῶ κλήρος ἕνεκα ἐκάτερος, ἡλικιωταί
ὄντες, καὶ τὰς ἀλθίμους εἰς τὸ φανερόν ἐτί-
δειλο. Ἀριστεύην μὲν ὁ Μοίριχος εἰ προαπο-
θάνοι, δεσπότιν ἀφιεῖς τῷ ἑαυτοῦ πάντων.
Μοίρικον δὲ ὁ Ἀριστεύς, εἰ προαπέλθοι αὐτῶ.

10 ταῦτα μὲν ἐγγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπευον ἀλ-
λήλους, ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ
μάντιες, εἴτε ἀπὸ τῶ ἄστρον τεκμαιρόμενοι τὸ
μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶ ὀνείρατων, ὡς γε Χαλ-
δαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἔρ-

15 τι μὲν Ἀριστεύς παρείχετο τὸ κράτος, ἄρτι δὲ
Μοίριχος. καὶ τὰ τέλαιντα, ποτὲ μὲν ἐπὶ τῷ
τον, νῦν δὲ ἐπὶ ἐκείνῳ ἔρρεπε. ΔΙΟΓ.

Τί ἔν περας ἐγένετο ὦ Κράτης; ἀκῦσαι γὰρ
ἄξιον. ΚΡΑ. Ἀμφω τέθνασιν ἐπὶ μιᾷ

20 ἡμέρας, οἱ δὲ κληροῖ, εἰς Εὐνόμιον καὶ Θρα-
συκλείᾳ πεσόντων, ἀμφω συγγενεῖς ὄντας, ἐδὲ
πάντοτε προμανήσομεν ἕτα γενέσθαι ταῦτα.
Διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος εἰς Κίρραν, κα-
τὰ μέσον τὸ πῶρον πλανήσω περὶ πάντας τὰ

25 Ἰάπυγι, ἀνιτράπησαν. ΔΙΟΓ. Εὖ ἐπέειπες.
ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν, ἐδὲν τοι-
ῆτο ἐνεοῦμεν περὶ ἀλλήλων. ὅτε πᾶποτε ἐν-
ξάμεν Ἀλκιδένῳ ἀπαθανεῖν, ὡς κληρονομί-
σαιμι τῆς βασιλείας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πᾶν καρ-

30 τεράν ἐκ κλίνης ποιησάμεν) ὅτε οἶμαι σύ,
ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀπαθανόντος
ἐμοῦ, τὰ κλήματα, καὶ τὸ πῖθον, καὶ τὴν πῆ-
ραν, χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. ΚΡΑΤ.

Οὐδὲν γὰρ μοι τέταν ἴδω, ἀλλ' ἐδέσσει ὦ

35 Διόγενες. ἀ γὰρ ἔχον, σύ τε Ἀλκιδένος ἐ-
κληρονομήσας, καὶ ἐγὼ σὺ, πολλῶ μείζων καὶ
σεμνο-

σεμνότερα τ' Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟΓ. Τίνα
ταῦτα φῆς; ΚΡΑ. Σοφίαν, αὐτάοκταν, ἀ-
λήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟΓ. Νῦν
Δία μέμνημαι. τῷτον ἀφ' ἑξῆς ἀμφοτέρων τὸν
πλῆτον παρ' Ἀντισθένης, καὶ σοὶ ἔτι πλείων 5
καὶ ἀλιπῶν. ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέτερον
τ' τοιούτων κλημάτων, καὶ ἐδίδες ἐθεράπευεν
ἡμᾶς, κληρονομήσῃν προσδοκῶν, ἐς δὲ τὸ χρυ-
σίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟΓ. Εἰκότως.
καὶ γὰρ εἶχον ἔνθα διεξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἰσ-
τῶν διερρύνηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ
σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥς ἐῖποτε καὶ ἐμβόλ-
λοι τις ἐς αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ
ἀλήθειαν, ἐξέπιπεν ἐκθύς, καὶ διέρρηξεν, τῷ πυθ-
μῶν ἐγγὺς καὶ διναμῶν· οἷον τι πάχυσιν 15
αἱ τ' Δαναῶν αὐταὶ παρθένοι, ἐς τ' τετυρ-
πημῶν πίθων ἐπαντλῆσαι, τὸ δὲ χρυσίον,
ὁδοῖσι, καὶ οὐνοῖσι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.
ΚΡΑ. Οὐκ ἔν ἡμεῖς μὲν ἐξομῶν καὶ ἰαυθῶν τ'
πλῆτον. οἱ δὲ ὁβολὸν ἤνευσι κομίζοντες, καὶ 20
τῷτον ἄλλῃ τ' πορθεύουσιν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ιη'.

25

Ἀλεξάνδρου, Ἀντίου; Μίνω, καὶ Σκιπίων.

ἈΛΕΞ. ΕΜΕ' δεῖ προκεκρίσθαι σε ὢ
Ἀίβυ. ἀμείνων γὰρ εἰμι.
ANNIB. Οὐ μὲν, ἀλλ' ἐμὲ. ἈΛΕΞ. 30
Οὐκ ἔν ὁ Μίνως δικασάτω. MIN. Τίνες
οἱ ἐστί; ἈΛΕΞ. Οὐτ' μὲν, Ἀντίου ὁ
Καρχηδόνι, ἐγὼ δὲ, Ἀλεξάνδρου ὁ Φιλίπ-
που. MIN. Νῦν Δία ἐνδοξοὶ γὰρ ἀμφοτέ-
ροι. ἀλλὰ καὶ πῶς τίν' ὑμῶν ἢ ἕρις; ἈΛ. 35
Περὶ προεδρίας. φησὶ γὰρ ἔστ' ἀμείνων γε-

γενῆαζ στρατηγὸς ἐμῷ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἄπαντες
 ἴσασιν, εἰς τὴν τέττα μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν
 τὴν πρὸ ἐμῷ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN.
 Οὐκ ἔν ἐν μέρει ἐκάτεσθ εἰπάτω. σὺ δὲ
 5 πρῶτθ ὁ Λίβυς λέγε. ANNIB. Ἐν μὲ
 τέττο, ὦ Μίνως, ἀνάμω, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν
 ἐλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον, ὥς ἐδὲ ταύτη πλέον
 ἔτθ ἐνέγκαλὸ μω. φημι δὲ τέττες μάλιστα
 ἐπαίνω ἀξίως εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς
 10 ὄντες, ὅμω ἐπὶ μέγα προειχώρησαν, δι' αὐ-
 τῶν δυνάμειν τε περὶ βαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δό-
 ξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γὰρ γέν μεί' ὀλίγων ἐξορμή-
 σας εἰς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον, ὑπαρχθ
 ὦν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθω, ἀριςθ
 15 κριθεῖς. καὶ τέες γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γα-
 λατῶν ἐκράτησα τῶν ἐσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα
 ὄρη ὑπερβῆς, τὰ περὶ τὴν Ἡριδανόν, ἅπαν-
 τας κατέδραμον, καὶ ἀναστάς ἐποίησα το-
 σαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐ-
 20 χήρασάμω, καὶ μέχρι τῶν προασιῶν τῆς
 πρὸ χέσης πόλεως ἦλθον, καὶ τοσούτους ἀπέ-
 κλῖνα μίᾳς ἡμέρας, ὥς τέες δακτυλὶς αὐ-
 τῶν μεδίμνοις ἀπομειρῆσαι, καὶ τέες ποταμὸς
 γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα
 25 ἔτε Ἀμμωνθ υἱὸς ὀνομαζόμεθ, ἔτε θεὸς
 εἶναι προσποιέμεθ, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς
 διεξιὼν, ἀλλ' ἀνδρωπθ εἶναι ὁμολογῶν, στρα-
 τηγοῖς τε τοῖς συνετατάτοις ἀντιζεταζό-
 μεθ, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχηματάτοις
 30 συμπλεκόμεθ. ἔ Μήδης καὶ Ἀρμενίης κα-
 ταγωνιζόμεθ, ὑποφύγοντας πρὶν διώκην
 τίνα, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδίδοντας εὐθὺς
 τὴν νίκην. Ἀλεξάνδρθ δὲ, πατρώαν ἀρ-
 χὴν παραλαβὼν, ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέ-
 35 τένε, χρησάμεθ τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐπεὶ
 οὐδ' ἐν ἐνίκησέ τε, καὶ τὴν ὀλεθρον ἐκείνον
 Δαρειῶν

Δαρειὸν ἐν Ἰσθμῷ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν,
 ἄπορας τὴν πατρίαν, προσκυνεῖσθαι ἤθελε, καὶ
 δαίτασιν τὴν Μηδικὴν μελεδήτησεν ἑαυτὸν,
 καὶ ἐμψυχόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τὰς φίλας, καὶ
 συνελκόμενον ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἤρξαμην
 πρὸς τῆς πατρίδος, ὅτι ἐπεὶ μετεπέμπετο,
 τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλυσάντων
 τῆς Λιούης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτῳ
 ἑμαυτὸν παρέχον. καὶ καλαδικαοὶς, ἥνεκα
 εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἐπραξα, 10
 βαρβαρῶν, καὶ ἀπαίδευτῶν παιδείας τῆς
 Ἑλληνικῆς. καὶ ὅτε Ὀμηρον, ὡς περ ἔστι,
 ἐρραψάμενον, ὅτε ὑπ' Ἀριστοτέλῃ τῷ σοφιστῇ
 παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησά-
 μην. ταῦτα εἰσὶν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀ- 15
 μένων φημὶ εἶναι, εἰ δὲ ἐς καλῶν ἔργοι, δι-
 ὅτι Διδομένην τὴν κεφαλὴν διεδέδωτο, Μα-
 κεδόνι μὲν ἴσας καὶ ταῦτα σεμνὰ, ὅ μιν Διδο-
 τῆς ἀμείνων δόξεν ἀνγεναίε, καὶ στρατηγικῶς
 ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἥπερ τῇ τύχῃ κε- 20
 χρημένους. ΜΙΝ. Ὁ μὲν εἶρηκεν ἐκ ἀγενῆ
 τὸ λόγον, ὅδ' ὡς Λέων εἰκός ἦν ὑπερβαλεῖν. σὺ
 δὲ ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῆς; ἈΛ.
 Ἐχρην μὲν, ὦ Μίνε, μηδὲν πρὸς ἄνδρα ἔγωγε
 θρασύνεικα καὶ ἡ φήμῃ διδάξαι σε, οἷός 25
 μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ ἔτος ληστῆς ἐγένετο,
 ὅπως δὲ ὅρα εἰ καὶ ὀλίγον αὐτῷ δίνεγκα. ὅς
 νέος ὢν ἐτι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πρᾶγματα, καὶ
 τὴν ἀρχὴν τετραγαμένῳ κατέλαβον, καὶ τὰς φο-
 νεὰς παῖδες μετῴκον, καλαφροῦσας τὴν Ἑλλά- 30
 δα τῇ Θεβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπὸ αὐτῶν
 χερσὶν ὤκνησεν, καὶ ἐκ ἡξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρ-
 χὴν ἀείπων, ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὅπως οὐ πατὴρ
 κατέλιπε, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δι-
 νὸν ἡγήσατο, εἰ μὴ πάντων κρατῆσαι μὴ, ὀλίγους 35
 ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐπὶ τῇ Γρανικῇ.

ἐκράτησα μεγάλη μάχη, καὶ τὴν Λυδίαν λα-
 βὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως τὰ ἐν
 ποσὶν αἰεὶ χερσέμηνον, ἦλθον ἐπὶ Ἰασόν, ἔνθα
 Δαρειὸν ὑπέμνηε, μυριάδας πολλὰς στρατῶ
 5 ἄγων. καὶ τὸ ἀπὸ τέττε, ὧ Μίνως, ὑμεῖς ἴσε
 ὅσας ὑμῖν νεκρὰς ἐπὶ μιάς ἡμέρας κατέπεμ-
 ψα. φησὶ γὰρ ὁ πορθημὸς, μὴ ἀρκέσαι αὐ-
 τοῖς τότε τὸ σκάφον, ἀλλὰ χειρίας ἀσπη-
 ξαμβρὺς τὰς πολλὰς αὐτῶν, ἀσπλεύσαι. Ἐ
 10 ταῦτα δὲ ἐπραττοῖν αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ
 τιτράσκεαδ' ἀξίων. καὶ ἵνα σοὶ μὴ τὰ ἐν Τύρῳ,
 μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις δηγήσασθαι, ἀλλὰ Ἐ
 μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, Ἐ τ' Ὀκεανὸν ὄρον ἐ-
 ποιησάμενον τῆς ἀρχῆς. καὶ τὰς ἐλέφαντας αὐ-
 15 τῶν εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχέρασάμενον. καὶ Σκύθας
 δὲ, ἐκ ἐγκαταφρονήτης ἀνδρας, ὑπερβὰς τ'
 Τάναϊν, οἰκήσα μεγάλη ἵππομαχίᾳ. καὶ τὰς
 φίλας ἐν ἐποίησα, Ἐ τὰς ἐχθρὰς ἐμυνάμενον.
 εἰ δὲ Ἐ θεὸς ἐδόκεν τοῖς ἀνθρώποις, συγγαστοὶ
 20 οἱ κείνοι παρὰ τὸ μέγαδον τῶν πραγμάτων, Ἐ
 τοιούτον τι πεισύναντες παρὶ ἐμῶν. τὸ δ' ἐν
 τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον ἔσθ'
 δὲ ἐν φυγῇ ὢν παρὰ Πρυσία τῷ Βιθυνῷ, κα-
 θάρπερ ἄξιον ἦν, παινεγύτατον καὶ ἀμώτατον
 25 ὄντα. ὥς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ
 λέγειν, ὅτε ἐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ ποτηρία, Ἐ ἀπιστία,
 Ἐ δόλοις. νόμιμοι δὲ, ἢ προφανές, ἐδύν. ἐπεὶ
 δὲ μοι ἀνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαι μοι
 δοκεῖ οἷα ἐποίησεν ἐν Καπύῃ, ἐταίραις συνῶν,
 30 Ἐ τὰς τῶν πολέμων καιρὸς ὁ θαυμάσιον καθη-
 δυπαθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέρια
 δόξας, ἐπὶ τῆς τῶν μάχων ὥρμησα, τί ἂν μέγα
 ἐπραξα; Ἰταλίαν ἀναιμῶς λαβὼν, καὶ Λιβύην,
 καὶ τὰ μέχρι Γαδείραν ὑπαγόμενον. ἀλλ' ἐκ
 35 ἀξιόμαχα ἐδόξε μοι οἰκῆνα, ὑποπλήσασθαι ἡ-
 δη, καὶ δεσπότῳ ὁμολογῆντα. εἴρηκα. σὺ δὲ
 ὧ Μίνως

ὦ Μένους δικάζει. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦ-
τα. ΣΚΙ. Μὴ πρότερον, ἢ μὴ καὶ ἐμὲ ἀκρί-
σης. ΜΙΝ. Τίς γὰρ εἰ ὦ βέλτιστε; ἢ πόθει ὦν
ἐρεῖς; ΣΚΙ. Ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγός,
ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων
μεγάλαις μάχαις. ΜΙΝ. Τί ἐν καὶ σὺ ἐρεῖς;
ΣΚΙ. Ἀλέξανδρος μὲν ἡττων εἶναι, τῷ δ' Ἀν-
νίῳ ἀμείνων· ὃς ἐδ' ὤξα νικήσας αὐτὸν, καὶ
φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς ἐν ἐκ
ἀνάγκης ἔτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλ-
λᾷται, ὃς δὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νικηκὴς αὐτὸν,
παραβιάστας ὤξω; ΜΙΝ. Νὴ Δι' εὐνῶ-
μονα φῆς. ὦ Σκιπίων. ὥς πρῶτος μὲν κειρί-
σθαι Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ σύ. εἴτα εἰ
δοκεῖ, τρίτος Ἀννίῳ, ὃς δὲ ἔτος εὐκαταφρό-
νητος ὦν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ιθ'.

Διογένης καὶ Ἀλέξανδρος.

29

ΔΙΟΓ. ΤΙ τῷτο ὦ Ἀλέξανδρε, εἰ σὺ
τέθνηκας ὥσπερ ἡμεῖς ἀπαντες;
ἈΛΕΞ. Ὅρας ὦ Διόγενε, καὶ παράδοξον ᾧ,
εἰ ἄνθρωπος ὦν, ἀπέθανον. ΔΙΟΓ. Οὐκ ἐν
ὁ Ἀμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτὸν σε εἶναι υἱόν. 25
σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα; ἈΛΕΞ. Φιλίπ-
που δηλαδὴ. καὶ γὰρ αἰ ἐτεβήκαμεν Ἀμμωνος ὦν.
ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ πρὸς τὸ Ὀλυμπιάδος τὸ
μητέρος σε ὅμοια πολλὰ ἐλέγοντο. Δράκοντα
ὁμιλεῖν αὐτῇ καὶ βλέπειν αὐτὴν ἐν τῇ ἐνυῇ. εἴτα ἔτι 30
σε τεχνῆσαι, τὸ δὲ Φίλιππον ἐξαπαλῆσθαι
οἰόμενον πατέρα σε εἶναι. ἈΛ. Καὶ γὰρ ταῦτα
ἤκουον ὥσπερ σύ. νῦν δὲ ὁρᾷ ὅτι ἐδ' ἐν ὕγιει ἔτι
ἡ μήτηρ, ἔτι οἱ τὸ Ἀμμωνίαν προφῆν) ἔλε-
γον. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν ἐκ ἀ- 35
χρησθόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα

ἐγένετο πολλοὶ ᾧ ὑπέπτησον, θεοὶ εἶναι σε νο-
 μίζουσιν. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί νῦν τὴν τοσαύτην ἀρ-
 χὴν καὶ ἀλέλοιπας; ἈΛ. Οὐκ οἶδ' αὖ Διό-
 γενες. εἰ ᾧ ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς,
 5 ἢ τῷτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων, Περδίκκα τ' ἀκκο-
 τύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἄλλα τί γελάς, ὦ Διό-
 γενες; ΔΙΟΓ. Τί ᾧ ἄλλο ἢ ἀνεμνήσθην οἷα
 ἐποίησ' Ἐκκίας, ἄρτι σε παρλήφοιτα τὴν ἀρχὴν
 κολακεύουσιν, κὺ προσάτιν αἰρέμενοι, κὺ τρα-
 10 τήγῳ ἐπὶ τὰς βαρβαρίας. ἔνιοι ἢ κὺ τοῖς δώδε-
 κα θεοῖς προσιδέοντες, κὺ νεῶς οἰκοδομήμενοι, κὺ
 θύοντες ὡς Δράκοντες ὕψ' ἄλλ' εἰπέ μοι, πῶς
 σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ἈΛΕΞ. Ἐτι ἐν
 Βαβυλῶνι κείμεναι τρίτῃ τούτῃ ἡμέρᾳ.
 15 ὑπὸ χρεῖται ἢ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασισης, ἦν πο-
 τε ἀγάγῃ χολὴν ἀπὸ τ' ἑορῶν τ' ἐν ποσὶν,
 εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με, θάψῃ ἐμεῖ, ὡς
 γανοίμην εἰς τ' Αἴγυπτιὸν θεῶν. ΔΙΟΓ.
 Μὴ γελάσῃς, ὦ Ἀλεξάνδρε, ὅρῳ ἐν ᾧ εἶτι
 20 σε μαρμαίνοισα, κὺ ἐλπίζοντα Ἀνδρῶν, ἢ Ὀσι-
 ριν γενέσθαι; πλὴν ἄλλα ταῦτα μὲν, ὦ θεότατε,
 μὴ ἐλπίσης. εἰ ᾧ θέμις ἀνελθεῖν τίνα τ' ἀπὸ
 ἀπλοσύαντων τὴν λίμνην, κὺ εἰς τὸ εἶσθαι
 25 εἰς τομὴν παρελθόντων. εἰ ᾧ ἀμελὲς ὁ Αἰακός,
 εἰ δ' ὁ Κέρκερ εὐκαλίσφρονος. σκεῖνα δ' ἐ-
 ἡδέως ἀν' μάδοιμι παρὰ σέ, πῶς φέρεις ὅπου
 ὡν ἐννοήσης ὅσῃν εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπο-
 λιπὼν ἀφίξαι, σαρματιοφύλακας κὺ ὑπασισης,
 κὺ σατράπας, κὺ χρυσὸν τοσούτον, κὺ ἔθνη προ-
 30 σκυῶντα, κὺ Βαβυλῶνα, κὺ Βάκτρα, κὺ τὰ
 μεγάλα θηρία, κὺ τιμὴν, κὺ δόξαν, κὺ τὸ ἐπίση-
 μόν εἶναι, ἐλαύνουσα, ἀδελφοὶν ταινία λούκῃ
 τὴν κεφαλὴν πορφυρίδα ἐμπεπορημέρον· ἐλυπεῖ
 ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις,
 35 ὦ μάταιε; εἰ δὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης
 ἐπαίδουσι, μὴ οἶδ' βέβαια εἶναι τὰ παρὰ
 τῆς

τῆς τύχης; ἈΛΕΞ. Σοφός, ἀπάνταν ἐ-
 κεῖν[⊙] κολάκων ἐπιτριπτόταλ[⊙] ὢν; ἐμὲ
 μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὴ
 ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέφελλεν. ὥς δὲ κα-
 τεχρήτό. μετὰ τῇ παίδειαν φιλοτιμία, θω- 5
 πύων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλ[⊙],
 ὥς καὶ τῷτο μίε[⊙] ὃν τὰγαθῶ, ἄρτι δὲ ἐς
 τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλῆτον. καὶ ἦ ἄν καὶ
 τῷτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὥς μὴ αἰχλύνειτο καὶ
 αὐτὸς λαμοσύαν. γόης, ὦ Διόγενες, ἄνδρα- 10
 π[⊙], καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τῷτο γε ἀπο-
 λέλαικα αὐτῷ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὥς
 ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἀκατηριθμήσω μικρῶ
 γε ἔμπροσθεν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' οἶδα ὃ δρᾷ-
 σης; ἀκ[⊙] γὰρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι, 15
 ἐπεὶ ἐνλαυνθᾷ γε ἐκκέκορ[⊙] εἰ φύε), σὺ δὲ καὶ
 τὸ Λήθης ὕδαρ χαλδὸν ἐπισπασάμεν[⊙] πίε, εἰ
 αὐθις πίε, εἰ πολλάκις· ἔγωγε ἂν παύσῃ ἐπὶ
 τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνθρώπων. καὶ ἦ καὶ
 Κλειῶν ἐκείνων ὄρω, καὶ Καλλιόπην, καὶ ἄλλους 20
 πολλὰς ἐπὶ σὲ ὁρμῶντας, ὥς διασπάσαιην, καὶ
 ἀμύναιντό σε ἂν ἐδράσας αὐτὰς. ὥς τὴν ἑτέραν
 σὺ ταύτην βιάδιζε. καὶ πῦρε πολλάκις, ὥς ἐφίλω.

25

ΔΙΑΛΟΓΟΣ κ'.

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

ΦΙΛΙΠ. ΝΥΝ μὲν ὦ Ἀλέξανδρε, ἐκ ἂν
 ἔξαρ[⊙] γένοιο, μὴ ἐκ ἐμοῦ 30
 υἱὸς εἶναι. εἰ ἦ ἂν ἑτεροθήκης, Ἀμυμωνός γε ὢν.
 ἈΛΕΞ. Οὐδ' αὐτὸς ἐγνόην, ὦ πάτερ, ὥς
 Φιλίππου τῷ Ἀμύντε υἱὸς εἶμι, ἀλλ' ἐδιεξά-
 μην τὸ μάντισμα, ὥς χρήσιμον ἐς τὰ πρά-
 γματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛΙΠ. Πῶς 35
 λέγεις; χρήσιμον εἶδ' ὅκῃ σοι, τὸ παρ' ἐχθρῶν

C 5

σικυτὸν

σεαυτὸν ἐξαπατήθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν ;
 ἈΛΕΞ. Οὐ τῆτο. ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατε-
 πλάγησάν με, καὶ ἐδοίς ἐτι ἀνθίστατο, οἷό μοι
 θεῶ μάχεσθ'. ὥς τε ῥᾶον ἐκράτεν αὐτῶν.

5 ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σὺ γε ἀξιωμαχῶν
 ἀνδρῶν, ὃς δὴ τοῖς ἀεὶ συνωλέχθης, τοξάρια
 καὶ πελτάρια, καὶ γέγρα οἰσύναι προβεβλημένοις ;
 Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν, καὶ Φω-
 κέων ἔ' Ἀθιναίων, καὶ τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτι-

10 κόν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τὴν Ἡλείων
 ἀκοντιστὰς, ἔ' τὸ Μαντινέων πελτασικόν. ἢ
 Θερσῆας, ἢ Ἰθυρίδας, ἢ καὶ Παίονας χερσάσας,
 ταῦτα μεγάλα. Μήδων ᾗ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
 δαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων, καὶ ἄβρων, ἐκ

15 οἷδα ὥς προ σὲ μύριοι μὲν Κλεάρχῃ ἀνελθόν-
 τες, ἐκράτησαν, ἐδ' εἰς χεῖρας ὑπομνησάμενοι
 ἐλθεῖν ἐνείκων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξον ἐξικνεῖ-
 σθαι, φυγόντων ; ἈΛΕΞ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι
 γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, ἐκ ἐυκατα-

20 φρονητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως ἐ' Ἀρσένης αὐ-
 τῆς, ἐδ' ἐ' προσδοσίαις ἀνέμμεται τὰς νίκας,
 ἐκράτεν αὐτῶν. ἐδ' ἐπὶ ὥρεσθα πάποτε, ἢ ὑ-
 ποχόμμεται ἐψυστάμενοι, ἢ ἀπίστον ἔπραξά τι
 ὅ νικᾷν ἐνεκα, καὶ τῆς Ἑλλήνας ᾗ, τῆς μὲν

25 ἀναιμωλὶ παρέλαστον, Θεβαίους ᾗ ἴσως ἀκέρως
 ὅπως μετῴλησαν. ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάν-
 τα. Κλεῖται γὰρ ἀπὸ γὰρ μοι, ὃν σὺ τὰ
 δοξατίῳ διελάσας μετὰ δὲ δεινὰ ἐφόνου-
 σας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινεῖσαι

30 ἐτόλμησε, σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλα-
 μύδα καταβαλὼν, κάλυπται, ὥς φασί, μετῴ-
 λους. καὶ τιάραι ὀρθὴν ἐπέδωκε, ἔ' προσκυμῶ-
 σθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπὸ ἐλπίδων ἀνδρῶν
 ἡξίους, καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμὶ μὲν τὰ

35 τῶν νενικημένων. εἰ δὲ γὰρ λέγῃ ὅσα ἄλλα ἐ-
 πραξας, λίεσι συγγαλῶν κλείων πεπαιδευμένων
 ἀνδρας,

ἄνδρας, καὶ γάμος τοιόχως γαμῶν, ἘΨαι-
 εῖωνα ὑπεργαγῶν. ἐν ἐπήνεσα μόνον ἀκέρσας,
 ὅτι ἀπέχεσθαι τῆς ἘΔαρείας γυναικὸς καλῆς ἔσης,
 καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμει-
 λήτης. βασιλικὰ ἦν ταῦτα. ἈΛΕΞ. Τὸ 5
 φιλοκίνδυνον δὲ, ὃ πάτερ ἐκ ἐπαινεῖς, Ἐ τὸ
 ἐν Ὁξυδράκαις πρῶτον καθάλααθ' εἰς τὸ
 ἐντὸς ἔτειχες, Ἐ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα;
 ΦΙΛ. Οὐκ ἐπανῶ τῆτο, ὦ Ἀλέξανδρε, ἐχ
 ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεισθαι ποτε 10
 τὴν βασιλείαν, καὶ προκινδυνεύειν ἔσρατῆς, ἀλλ'
 ὅτι σοι τοιοῦτο ἦκιστα συνίφερι. Θεὸς ἦ
 εἶναι δοκῶν, εἴποτε τρωθείης, Ἐ βλέπεις σε φο-
 ράδην ἔσ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ριό-
 μενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα 15
 γέλως ἦν τοῖς ὀρεῶσι. καὶ ὁ Ἀμμων γόης, καὶ
 ψευδόμαντις ἠλεγχεῖτο, καὶ οἱ προφῆται, κόλακες.
 ἢ τίς ἐκ ἀνέγέλασεν, ὁρῶν τὴν ἘΔιδὸς υἱὸν λη-
 ποψυχῆντα, δειόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν
 μὲν ἦν ὅποτε ἤδη τέθνηκας, ἐκ οἷς πολλὰς 20
 εἶναι τὰς τὴν προσποίησιν ἐκείνῳ ἐπικερτο-
 μῶντας, ὁρῶντας τὴν νεκρὸν ἔσθ' ἐκτάδην
 κείμενον, μυδῶντα ἤδη Ἐ ἐξωδηκότα, κα-
 τὰ νόμον σωμαμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε, Ἐ
 τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης Ἀλέξανδρε, τὸ 25
 τῆτο κρατεῖν ραδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφ-
 ηρείτο τὴν καλοεθελμίαν. πᾶν ἦν ἐδοκίμει ἐν-
 δοῖς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκῶν. ἈΛΕΞ. Οὐ
 ταῦτα φρονέουσιν οἱ ἄνθρωποι πρὸς ἐμὲ, ἀλλ'
 Ἡρακλεῖ Ἐ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί 30
 με. καὶ τοὶ τὴν Ἀσνον ἐκείνῳ ἐδ' ἐτέ-
 ρε ἐκείνων λαβόντες, ἐγὼ μόνος ἐχέω σά-
 μῳ. ΦΙΛ. Ὅρας ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμ-
 μων λέγεις, ὅς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ πα-
 ραδόχως σίαυτὸν, καὶ ἐκ αἰχλὺν, ὦ Ἀλέ- 35
 ξανδρε,

Ξάνδρε, ἐδὲ τ' τύφον λῆπμαθήσῃ, καὶ γνῶ-
σῃ σῆαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὢν;

5

ΔΙΑΛΟΓΟΣ κα'.

Ἀχιλλεύς κὺ Ἀντιλόχῃ.

- 10 ἈΝΤΙΛΟΧΙΑ **Ο** πρῶτῳ Ἀχιλλεῦ πρὸς
τὸν Ὀδυσσεύα σοι εἴρηται
πρὶν ἔθανά τε, ὡς ἀγενῆ καὶ ἀνάξια τοῖν δι-
δασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φόινικῃ.
ἡκροάμην ἥ ὅποτε ἔφης βέλεαδ' ἐπάρχεσθαι
15 ὢν, θητεύειν παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ
βίος πολὺς εἴη μάλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν
τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν ἔν' ἀγενῆ τίνα Φρύ-
γα δ' ἔλκον, καὶ πέρα δ' ἐκαλῶς ἔχοντο Φιλό-
ζων ἰσῶς ἐχρῆν λέγειν. τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν
20 τ' Φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, ταπῆναι
ἔτω πρὶν αὐτῷ Διανοεῖσθαι, πολλὴ αἰσχύνῃ, καὶ
ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ
βίῳ. ὃς ἐξὸν ἀκλέως ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυ-
χρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν προέειπε τ' μὲν τῆς
25 ἀγαθῆς δόξης θάνατον. ἈΧΙΛΛΕΥΣ. Ω παῖ
Νέστορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἀπέφθοντο ἔτι τῶν
ἐνὶ αὐτῷ ὢν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον
ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύσηνον ἐκείνο δοξάριον
προετίμων ἔβικ. νῦν δὲ συνήμι ἤδη, ὡς
30 ἐκείνη μὲν ἀνωφαλῆς, εἰ καὶ ὃ, τι μάλιστα
οἱ ἄνω ράψωδ' ἔσονται, μὲν νεκρῶν δὲ ὁμο-
τιμία. καὶ ἔτε τὸ κάλλος ἐκείνο, ὃ Ἀν-
τίλοχῃ, ἔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα
ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ
35 κατ' ἐδὲν ἀκμήλων ἀμφέροντες. καὶ ἔτε οἱ
τῶν Τρώων νεκροὶ διδασί με, ἔτε οἱ τῶν
Ἀχαιῶν

Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν, ἰσηγορία δὲ ἀκριβής,
καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμῶν κακὸς, ἡδὲ καὶ
ἰδιώτης. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχθομαι, ὅτι
μὴ θητεύω ζῶν. ἈΝΤΙΑ. Ὅμως τί ἐν
αὐτῷ τις πάθος ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε
τῇ φύσει, πάντως δὲ πενήσκειν ἅπαντας, ὥστε
κρῆν ἐμυμνήν τῷ νομῷ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς
διφαιταγμῶσι. ἄλλως τε, ὅρας τῶν ἱταί-
ρων ὅσοι περὶ σέ, ἐσμὲν οἶδες; μὲν μικρὸν δὲ
καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξει πάντως. φέρει δὲ παρα-
μυθίαν καὶ ἡ κοινανία τῷ πρᾶγματι, καὶ τὸ
μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. Ὅρας τὸν Ἡ-
ρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυ-
μαστὰς ἀνδρας, οἳ ἐκ αὐτῶν οἶμαι δέξαντο ἀνελ-
θεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψῃ θηλείσοντας ἀ-
κλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν. ΑΧΙΛ. Ἐ-
ταιρική μὲν ἡ παραινέσις. ἐμὲ δὲ ἐκ οἶδ' ἔ-
πως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιά, οἶμαι
δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύ-
τη χεῖρας ἐς, καὶ τὴν ἡσυχίαν αὐτὸ πάχοντες.
ἈΝΤΙΑ. Οὐκ. ἀλλ' ἀμείνεις ὦ Ἀχιλλεῦ.
τὸ γὰρ ἀνωφελὲς εἶναι λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ
φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δίδωμι ὑμῖν, μὴ καὶ γέλωτα
ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

25

ΔΙΑΛΟΓΟΣ κβ'.

Μενίππυς καὶ Ταντάλως.

MEN. Τί κλάεις ὦ Τάνταλς; ἢ τί σε
αὐτὸν ὀδύρει, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐς ὥς;
TAN. Ὅτι ὦ Μενίππε, δὲ πάλωλα ὑπὸ τῷ
δίψῃ. MEN. Οὕτως ἀργὸς εἶ ὥς μὴ ἐπι-
κύψας πιεῖν, ἢ καὶ τὴν Διὶ ἀρυσάμεναι κοίλῃ τῇ
χερὶ; TAN. Οὐδὲν ὀφελος ἐπικύψαιμι.
φίγγει γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπιδᾶν προσιόντα
αἰσθηταί

35

- αἰσθηταί μοι. ἦν δέ ποτε ἔ ἀρύσαιμι, ἔ προσ-
 ἐνέκω τῷ σώματι, ἔ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ
 χεῖλος, ἔ λαβὼν τὸ δακτύλον λαβρύνειν, ἔκ
 οἷδ' ὅπως αὐτὸς ἀπλείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά
 5 μὲν ΜΕΝ. Τεράσιόν τι πάχης, ὦ Τάνταλε,
 ἅταρ εἶπέ μοι, τί γὰρ δέη ἔ πιεῖν; ἔ γὰρ
 σῶμα ἔχης, ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν Λυδία πε-
 τέθαπ', ὅπερ ἔ πρὶν ἔ διψῆν ἐδύνατο.
 σὺ δὲ ἡ ψυχὴ, πῶς ἂν ἔτι ἡ διψῶς, ἡ
 10 πίνοις; ΤΑΝ. Τῆτ' αὐτὸ ἡ κόλασις ἔστι,
 τὸ διψῆν μὲν τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα ἔσαν.
 ΜΕΝ. Ἀλλὰ τῆτο μὲν ἔτω πιστεύσομαι, ἐ-
 πὶ φῆς τῷ δίψῃ κολάζεσθαι. τί δ' ἐν σοι
 τὸ θῆνόν ἐσται; ἡ δέ διατ' μὴ ἐνδεία τῆ πο-
 15 τῆ ἀποθάνης; ἔχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον μὲν τῆτον
 ἄδιν, ἡ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον.
 ΤΑΝ. Ὅρθως μὲν λέγεις. ἔ τῆτο δ' ἐν μέ-
 ρει τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν, μη-
 δὲν δεόμενον. ΜΕΝ. Ληρεῖς ὦ Τάνταλε,
 20 ἔ ὡς ἀληθῶς ποτ' ἐ δειῶς δοκεῖς, ἀκράτης γε
 Ἐκλεόρου νῆ Δία. ὅς τις τέναντίον τοῖς ὑπὸ
 τῷ λυττάντων κυνῶν διδηγμήροις πίπονθας,
 ἔ τὸ ὕδαρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημῆς.
 ΤΑΝ. Οὐδὲ τ' Ἐκλεόρου, ὦ Μένιππε,
 25 ἀνάινομαι πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον. ΜΕΝ.
 Θάρρ' ὦ Τάνταλε, εὖ ἴσθι ὡς ἔτε σὺ, ἔτε
 ἀλλ' ἐπὶ τῶν νεκρῶν ἀδύνατον γάρ. καί τοι
 ἔ πάντες ὥσπερ σὺ ἐν καταδίκῃς διψῶσι,
 ἔ ὕδατ' αὐτὲς ἔχ ὑπομένοντ'.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ κγ.

Μενίππυ κὺ Αἰακῆ.

ΜΕΝ. ΠΡὸς τῷ Πλέτανῳ ὦ Αἰακῆ,
 περὶ αἰνέσαι μοι τὰ ἐν ἅδῃ
 πάντα. Αἰ. Οὐ ράδιον ὦ Μένιππε ἅπαντα.
 ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη μάνθανε. ἔτοσί μ',
 ὅτι Κίρβερός ἐστιν, οἶδα. ἔτ' πορθύμια τῷ- 10
 ταν, ἥ σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην. ἔ-
 τὸν Πυριφλεγέοντα ἤδη ἰώρακας ἐσιών.
 ΜΕΝ. Οἶδα ταῦτα, ἔσέ, ὅτι πωλυ-
 ρεῖς. ἔτὸν βασιλέα εἶδον, ἔτὰς Ἑρηνῆς.
 τῆς δ' ἀνδρώπης μοι τῆς πάλαι διῆξον, ἔτ' 15
 μάλιστα τῆς ἐπισήμης αὐτῶν. Αἰ. Οὐτῷ
 μὲν Ἀγαμέμνων, ἔτ' δ' Ἀχιλλεύς, ἔτος
 δὲ Ἰδομνεύς πλησίον. ἔπειτα Ὀδυσσεύς, εἶ-
 τα Αἴας, ἔτ' Διομήδης, ἔτ' οἱ ἄριστοι τ' Ἑλ-
 λήνων. ΜΕΝ. Βαβαί Ὅμηρε, οἶά σοι τ' 20
 ραψωδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται,
 ἄγνωστα, ἔτ' ἄμορφα, κόνις πάντα, ἔτ' λῆρος
 πολὺς, ἀμνηστὴς ὡς ἀληθῆς κάρηνα. ἔτος δὲ
 ὦ Αἰακῆ, τίς ἐστίν; Αἰ. Κῦρός ἐστιν, ἔτ' 25
 δὲ Κροῖστος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδανάπα-
 λος. ὁ δ' ὑπὲρ τούτου, Μίδας. οὐκ εἶδον δὲ,
 ἔρξῃς. ΜΕΝ. Εἴτά σε, ὦ κάθαρμα, ἡ
 Ἑλλάς ἔφριπτε, ζευγνύντα μὲν τ' Ἑλλήσπον-
 τον, Διὸς δὲ τ' ὄραν πλεῖν ἐπιδυμῆντα;
 αἶος δὲ ἔτ' ὁ Κροῖσός ἐστι; τὸν Σαρδανάπα- 30
 λον δὲ, ὦ Αἰακῆ, πατάξαι μοι κατὰ κόρης ἐπί-
 τρεψον. Αἰ. Μηδαμῶς, Διὸς γὰρ
 αὐτῷ τὸ κρανίον, γυναικεῖον. ΜΕΝΙΠ.
 Οὐκ εἶν, ἀλλὰ προσπτύξομαι γὰρ πάντας
 ἀνδρογόνων ὄντι. Αἰακ. Βέλῃ δὲ σοι 35
 ἐπιδείξω ἔτ' τῆς σοφῆς; ΜΕΝ. Νη Δία γε.

'ΑΙΑΚ. Πρῶτ' ἔτος σοι ὁ Πυθαγόρας
 ἐστὶ. ΜΕΝ. Χαῖρε ᾧ Εὐφορβί, ἢ Ἀπολλων.
 ἢ ὅ, τι ἀνέβληξ. ΠΥΘ. Νῆ, καὶ σύ γε ᾧ
 Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔτι χρυσὸς ὁ μηρὸς
 ἔστι σοι; ΠΥΘ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἰδῶ,
 εἴ τι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχῃ. ΜΕΝ. Κυά-
 μως ᾧ γὰρ. ὥς ἐ τῷτο σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ.
 Δὸς μόνον, ἀλλὰ παρὰ νεκροῖς δόγμα' αἰ. ἔμαθον
 ᾧ ὥς. ἔδεν ἴσον κύαμοι καὶ κεφαλὰι τοκήων.
 10 ἐνθάδε. 'ΑΙΑΚ. Οὐτ' ἢ Σόλων ὁ Ἐξη-
 κεῖδης, καὶ Θαλῆς ἐκείν'. καὶ παρ' αὐτῆς,
 Πιττακός, καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπ' αἶ ἢ πάντες εἰσὶν ὡς
 ὁρᾷς. ΜΕΝ. Ἄλυποι ἔτοι ᾧ Αἰακὲ μόν-
 νοι, καὶ Φαιδρὸι τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδ' πλείως,
 15 ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτ', ὁ ταῖς Φλυκίαιναίς
 ὀλ' ἐξέλυθηκός, τίς ἐστιν; 'ΑΙΑΚ. Ἐμ-
 πεδοκλῆς, ᾧ Μένιππε, ἡμίεφθ' ἀπὸ τῆς
 Αἵτης παρὰν. ΜΕΝ. ὦ χαλκόπε βέλ-
 τις, τί παῖδ' αὖ σαυτὸν ἐς τῆς κρατῆρας
 20 ἐνέβαλες; ἘΜΠ. Μελαγχολία τις, ᾧ
 Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κε-
 νοδαξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα. ταῦ-
 τά σε ἀπλύθρακασεν αὐταῖς κρηπίσιν ἐκ
 ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' ἔδεν σε τὸ σόφισμα
 25 ὥνησεν. ἐφωράθης ᾧ τιθινός. ὁ Σωκράτης ἢ
 ᾧ Αἰακὲ, πῶς ποιεῖ ἄρά ἐστι. 'ΑΙΑΚ. Μὲν
 Νέστορ' καὶ Παλαμῆδης ἐκείν' ληρεῖ τὰ
 πολλὰ. ΜΕΝ. Ὅμως ἐδελομένω ἰδεῖν αὐ-
 τόν, εἴπερ ἐνθάδε ἐστίν. 'ΑΙΑΚ. Ὅρῳ
 30 τ' Φαλακρόν; ΜΕΝ. Ἀπαντες Φαλακροὶ
 εἰσιν. ὥς ἐ πάντων ἀνείη τῷτο τὸ γνῶρισμα.
 'ΑΙΑΚ. Τὸν σιμόν λέγω. ΜΕΝ. Καὶ
 τῷδ' ὅμοιον σιμοὶ ᾧ ἅπαντες. ΣΩΚ. Ἐρεῖ
 ζητεῖς ᾧ Μένιππε; ΜΕΝ. Καὶ μάλα ᾧ
 35 Σάκρατες. ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;
 ΜΕΝ. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγεται.

καὶ

καὶ τάγε χήμαίλα ἀνὴρ, καὶ τὰ βαδίσματα
εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί,
τὰ δ' ἄλλα ἰώρακας οἶμαι, οἷον ἦκε παρὰ
σοι Ἀρίστιππον, καὶ Πλάταν ἑαυτός· ὁ μὲν
ἀποπνέων μύρε, ὁ δὲ τῆς ἐν Σικελίᾳ τυράννης
θεραπεύειν ἐκμαθὼν. ΣΩΚ. Περὶ ἐμῶν δὲ
τί φρονῶσιν. ΜΕΝ. Εὐδαίμων ὦ Σώκρα-
τες ἀνδραπῶν εἴ, τάγε τοιαῦτα. πάντες ἔν
σε θαυμάσιον οἶονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ
πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τὰ- 10
ληθῆς λέγειν, ἔθεν εἰδότες. ΣΩΚ. Καὶ ἑ-
αυτὸς ἔφασκεν ταῦτα πρὸς αὐτὸς. οἱ δὲ, εἰρω-
νείαν ὥντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΜΕΝΙΠ.
Τίνες δὲ ἔτοίμειν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χα-
ρίδης ὦ Μενίππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ ἔκ Κλη- 15
νίου. ΜΕΝ. Εὖγε ὦ Σώκρατες, ὅτι κἀν-
ταῦτα μετὰ τὴν σιαυτὴ τέχνῳ, καὶ ἐκ ὀλι-
γωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο
ἡδίων πράττοιμι; ἄλλα πλησίον ἡμῶν κατὰ-
κῆσο, εἰ δοκεῖ. ΜΕΝ. Μὰ Δί', ἐπὶ τῷ 20
Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπῃμι, πλη-
σίον οἰκήσαν αὐτῶν. ἴσικα γὰρ ἐκ ὀλίγα γε-
λάσῃ, οἰμωζόντων ἀκέων. ΑἰΙΑΚ. Κἀ-
γὼ ἤδη ἄπῃμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν
λάβῃ Διφυγῶν. τὰ πολλὰ δ' ἑαυτοῖς ὁψή 25
ὦ Μενίππε. ΜΕΝ. Ἀπιθί, καὶ ταυτὶ γὰρ
ἱκανὰ ὦ Αἰιάκε.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ κδ'.

36

Μενίππυς καὶ Κερδέρης.

ΜΕΝ.^ς Ω Κέρδερε, συγγενὴς γὰρ εἰμί
σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ 35
μοι πρὸς τὸν Στυγόν, οἷον ἦν ὁ Σώκρατες ὅποτε
κατήν

- καλήν πρὸς ὑμᾶς. εἰκὸς δὲ σε θεὸν ὄντα,
 μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγ-
 γεσθαι, ὅπουτ' ἐθέλοις. ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν
 5 μὴ ὦ Μενίππε, παντάπασιν ἐδόκη ἄτρεπλῶ
 προσώπῳ προσίεναι, καὶ ἔκ παντὶ δεδιέναι τὸ
 θάνατον δοκῶν. καὶ τῷτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τῷ
 σομίσ ἐσῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἰ-
 σω τῷ χάσματι ☉, εἶδε τὸ ζόφον, καὶ γὰρ
 10 ἔτι λαμμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κανέῳ, κα-
 τίπασσα τῷ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκάνυε,
 καὶ τὰ ἑαυτῷ παιδία ἀδύρετο, καὶ παντοῖος ἐ-
 γίνετο. ΜΕΝ. Οὐκὲν σοφιστὴς ὁ ἀνθρω-
 πῷ ☉ ἦν, καὶ ἐκ ἀληθῶς κατεφρόνῃ τῷ πρᾶγ-
 15 ματι ☉; ΚΕΡΒ. Οὐκ' ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀ-
 ναγκαῖον αὐτὸ εἶρα, κατεθρασύνετο, ὡς δῆ-
 θεν ἐκ ἄκων πρὸς ὁμῶν ☉, ὁ πάντας ἐδὶ πα-
 ρεῖν, ὡς θαυμάσαντες οἱ θεαταί. καὶ ὅλως,
 ὡς πάντων γε τῷ τοῖσταν εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι,
 20 ὡς τῷ σομίσ τολμηροί, καὶ ἀνδρεῖοι, τάσθ'
 ἐνδοθεν, ἐλεγχοῖ ἀκριβοῦς. ΜΕΝ. Ἐγὼ
 ὅπως σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα; ΚΕΡΒ.
 Μόνῳ ὦ Μενίππε ἀξίως τῷ γένει, καὶ Διο-
 γένει πρὸς σὲ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆψτε,
 μήθ' ὠθέμενοι, ἀλλ' ἐθέλῃσιν γελῶντες, οἱ-
 25 μῶζην παραγέλανας ἅπασιν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ κεί.

Χάρων ☉ καὶ Μενίππε.

- ΧΑΡ.' **Α** Πόδῳ, ὦ καίραριε, τὰ πορθμῖα.
 ΜΕΝ. Βόα, εἰ τῷτό σοι ἡ-
 35 διον, ὦ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπόδος φημί ἀνδρ'
 ὃν σὲ διπορθμύσάμενον. ΜΕΝ. Οὐκ ἂν
 λάβοις

λάβοις παρὰ ἔμῃ μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. Ἐστὶ
 δὲ τίς ὁβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. Εἰ μὲν καὶ
 ἄλλός τις, ἐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ, ἐκ ἔχω. ΧΑΡ.
 Καὶ μὴν ἄγξω σε, νῆ ᾧ Πλάτωνα, ὦ μι-
 αρε, ἢν μὴ ἀποδῷς. ΜΕΝ. Καγὰ τῷ ξύ-
 λῳ σε πατάξας, ἀφαιλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ.
 Μά τι μὲν ἐν ἴσῃ πεπλούκως τοσῶτον πλεῖν;
 ΜΕΝ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμῆ σοὶ ἀποδῶτα,
 ὅς με παρέδωκέ σοι. ΕΡΜ. Νῆ Δία ὁ-
 νάμην, εἰ μέλλω γε ἔτι ὑπερεκλίνην τῶν νε-
 κρῶν. ΧΑΡ. Οὐκ ἀπορήσομαι σε. ΜΕΝ.
 Τά τε γε ἕνεκα νεολήσας τὸ πορθμεῖον, πα-
 ράμην. πλὴν ἄλλ' ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς αἰ-
 λάβοις; ΧΑΡ. Σὺ δὲ ἐκ ἡδῆς ὡς κομίζην
 δέον; ΜΕΝ. ἡδὲν μὲν, ἐκ εἶχον δὲ. τί τίς
 ἐν, ἐχρῆν ἀφ' αὐτοῦ μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ.
 Μόνος ἐν αὐχὴς προῖκα πεπλούκηναι;
 ΜΕΝ. Οὐ προῖκα ὦ βέλτις. ἔτι ἡνίκα
 σα, καὶ τὴν κώπης ἐπελατόμην, καὶ ἐκ ἐκλαίον
 μόνος τῶν ἄλλων ἐπιδατῶν. ΧΑΡ. Οὐδὲν
 ταῦτα πρὸς τὰ πορθμεία. τὸ ὁβολὸν ἀποδέναι
 σε δεῖ. ἔτι δὲ μίσις ἄλλως γενέσθαι. ΜΕΝ.
 Οὐκ ἐν ἀπάγαγε με αὐτὸς εἰς τὸν βίον. ΧΑΡ.
 Χαρίεν λέγεις, ἵνα ἔτι πληγὰς ἐπὶ τέτῳ παρα-
 ῖ Αἰακῆ προσλάβω. ΜΕΝ. Μὴ ἐνόχλη
 ἐν. ΧΑΡ. Δείξον τί ἐν τῇ πύρᾳ ἔχεις.
 ΜΕΝ. Θέρμους εἰ δέλης, καὶ τὴν ἑκάστης τὸ
 δεῖπνον. ΧΑΡ. Πόθεν τέττον ἡμῶν ὦ Ἑρ-
 μῆ τὸν κύνα ἡγαγεις; οἷα δὲ ἔτι ἐλάλη παρὰ
 τὸν πλεῖν, τὴν ἐπιδατῶν ἀπάντων κατὰ γελην, ἔτι
 ἐπισκώπτων, ἔτι μόνος αἰδῶν οἰμωζόντων ἐκεί-
 νων. ΕΡΜ. Ἀγνοεῖς ὦ Χάρων, ὅποιον ἄν-
 δρα διεπόρθησας; ἐλεύθερον ἀκριβοῦς, κα-
 δεινὸς αὐτῷ μέλει. ἔτος ἐστὶν ὁ Μενίππος.
 ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ; ΜΕΝ. 35
 Ἄν λάβῃς ὦ βέλτις, δὲς δὲ ἐκ ἂν λάβοις.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ κέ.

Διογένης κ' Μαυσώλης.

- ΔΙΟΓ. Ω Καρ ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, κ' πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; ΜΑΥ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν ἄπα-
 10 ᾧ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπά-
 σης, ἧξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐρίων. καὶ ἦσες δὲ
 τινὰς ὑπὸ ἡγαγόμενον, καὶ ἄχρι Μιλήτης ἐπέβην,
 τὰ πολλὰ τ' ἰωνίας καὶ ἀστυνόμου. καὶ κα-
 λὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις κατ' ἐπὶ.
 15 τὸ δ' ἐμέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσὶ μνημέα
 παμμένεθες ἔχω ἐπιχειρήμον, ἡλικὸν ἐκ ἄλ-
 λου νεκρὸς, ἀλλ' ἔδ' ἔτ' εἰς κάλλου ἐξη-
 σκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον
 εἰκασμένον λίθου καλλίστου, οἷον ἔδ' ἐτ' ἔωρη
 20 τις ἂν ραδίως. ἔδοκᾷ σοι δικάειν ἐπὶ τέτοις
 μέγα φρονεῖν; ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ
 φῆς, καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ βάρει καὶ τῷ τάφῳ;
 ΜΑΥΣ. Νὴ Δί' ἐπὶ τέτοις. ΔΙΟΓ.
 Ἀλλ' ὦ καλὲ Μαυσώλη, ἔτε ἡ ἰσχὺς ἐστὶ σοι
 25 ἐκείνη, ἔτε ἡ μορφή πάρεστιν. εἰ γὰρ τινὰ
 ἐλόμεθα δικαστὴν ἐν μορφῇ πύρι, ἐκ ἔχω
 εἰπεῖν τίνου ἕνεκα τὸ σὸν κραδίον προτιμη-
 θεῖται ἂν ἔμῃ. Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνὰ,
 καὶ τὲς ἀδόντας ὁμοίως προφάνομεν, καὶ τὲς
 30 ὀφθαλμοὺς ἀφ' ἡμέμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀπασσι-
 μώμεθα. ὁ δ' ἐτάφου, καὶ οἱ πολυελεῖς ἐκεί-
 νοι λίθοι, Ἀλικαρνασσέωσι μὲν ἴσως εἶναι ἐπι-
 δείκνυται, καὶ φιλοτιμείονται πρὸς τὲς ξένους,
 ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ. σὺ δ' ἐ
 35 ὦ βέλτερε, ἔχει ὅρα ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτῷ
 πλὴν εἰ μὴ τέτο φῆς, ὅτι μάλλον ἡμῶν ἀχ-
 τοφορεῖς

θοφάρεϊς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμεναι.
 ΜΑΙΥΣ. Ἀνόητα ἔν μοι ἐκείνα πάντα, καὶ
 ἰσότημον ἔσαι Μαύσων καὶ Διογένης;
 ΔΙΟ. Οὐκ ἰσότημον, ὦ γυναιότατε· ἔ
 ἦ, Μαύσων μὲ ἦ οἰμώζεται, μεμνη- 5
 μέν τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ὤπτο.
 Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτῷ, καὶ τά-
 φον ὃ μὲ ἐν Ἀλικαρνασσῇ ἐρεῖ ἑαυτῷ ὑπὸ
 Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κα-
 τισκύασμῶν. ὁ Διογένης δὲ, ὅ μὲ σά- 10
 ματῷ εἰ καὶ τίνα τάφον ἔχῃ, ἐκ οἶδεν. ἐδὲ
 ἦ ἔμελλεν αὐτὰ τέτε. λόγον δὲ, τοῖς ἀ-
 ρίστοις παρ' αὐτῷ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον
 βεβιωκὸς ὑψηλότερον, ὢ Κερῶν ἀνδραποδέ-
 σατε, τῷ σὲ μνήματῷ, καὶ ἐν βεβαιότερῳ 15
 χωρίῳ κατισκύασμῶν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ κζ.

20

Νιρέως, Θερσίτης, καὶ Μένιππος.

ΝΙΡ. ὦ Δὲ δὴ Μένιππος ἔτοσί δικασθῇ, 25
 ἢ πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπέ,
 ὦ Μένιππε, ἐ καλλίων σοι δοκῶ; ΜΕΝ.
 Τίνες δὲ καὶ ἐσε, πρότερον οἶμαι. χρὴ ἦ τῷ-
 το εἰδέναι. ΝΙΡ. Νιρέως καὶ Θερσίτης.
 ΜΕΝ. Πότερος ὁ Νιρέως, καὶ πότερος ἔν 30
 ὁ Θερσίτης; ἐδέπω ἦ τῷτο δῆλον. ΘΕΡ.
 Ἐν μὲν ἤδη τῷτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίος εἰμὶ σοι, καὶ
 ἐδὲν τηλικούτον ἀλαφέρως, ἡλίκον σε Ὀμπρος
 ἐκείνος ὁ τυφλὸς ἐπήγεσεν, ἀπάντων εὐμορφό-
 τατον προσφών. ἀλλ' ὁ φροῶς ἐγὼ, καὶ ψεδνός 35
 ἐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. ὦρα δὲ σοι, ὦ
 Μένιππε,

Μενίππε, ὄντινα καὶ εὐμορφότερον ἦγῃ. NIP.
 Ἐμὲ δ' Ἀγλαΐας καὶ Χαίροπ, ὅς κ' ἀλλῆς
 ἀνὴρ ἱππὸ Ἰλίου ἦλθον. MEN. Ἀλλ' ἐχὶ
 καὶ ἱππὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κ' ἀλλῆς ἦλθες. ἀλλὰ
 5 τὰ μὲν ὅσα ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον, ταύτῃ μόνον
 ἄρα διακρίνοιτο διὰ τοῦ Θεοσίτε κρανίε, ὅτι
 εὐδρυπὶον τὸ σόν. ἀλαπαδὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ
 ἐκ ἀνδρῶδες ἐχέει. NIP. Καὶ μὴν ἔρξ
 Ὀμηρον ὁποῖ ἦν ὁπότε στυγερὰ τέλει τοῖς
 10 Ἀχαιοῖς. MEN. Οὐεῖρατά μοι λέγεις.
 ἐγὼ δ' εἰ βλέπω, καὶ νῦν ἐχέει, εὐεῖνα δ' οἱ
 τότε ἴσασιν. NIP. Οὐκ ἔν ἐγὼ ἐνὶ αὐτῷ
 εὐμορφότερός εἰμι ὢ Μενίππε; MEN. Οὔτε
 σύ, ἔτι ἀλλ' εὐμορφ. ἰσοιμίαι γὰρ ἐν
 15 ἄλλοι καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν
 καὶ τῷτο ἱκανόν.

MEN. **Η**Κεσά ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ἂν
 25 ἐπιθυμήσθας ἀπ'θανεῖν. ΧΕΙΡ.
 Ἀληθῆ ταῦτ' ἠέσας ὦ Μενίππε. καὶ τέθνηκα,
 ὡς ὄρας, ἀθάνατος εἶναι δυνατόν. MEN.
 Τίς δέ σε ἔρξ τοῦ θανάτου ἔχειν ἀνερᾶς τοῖς
 πολλοῖς χρήματά; ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σε
 30 ἐχ' ἀσύμετον ὄντα. ἐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν
 τῆς ἀθανασίας. MEN. Οὐκ ἡδὺ ἦν, ζῶν-
 τα ὁρᾶν τὸ φῶς; ΧΕΙΡ. Οὐκ ὦ Μενί-
 ππε. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἔγωγε ποικίλον τι καὶ ἐχ'
 ἀπλὴν ἠγᾶμαι εἶναι. ἐγὼ δ' εἰ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπ-
 35 λαύον τ' ὁμοίαν, ἡλίκ, φωτὸς, τροφῆς, αἰ ὦ-
 ραι δὲ αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς
 ἔκαστον,

ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθῶντα θάτερον θατέρω,
 ἐνεπλήσθην γὰρ αὐτῶν. ἔ γάρ ἐν ταῖς αὐταῖς
 αἰῖ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ μεταχειρῇ ὅλως, τό τε πρῶτον
 ἦν. ΜΕΝ. Εὖ λέγεις ὦ Χείρων. τὰ ἐν
 αὐτῇ δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' ἧς προελόμην αὐτὰς
 ἡκεις; ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς ὦ Μένιππε.
 ἢ γὰρ ἰσοτομία, πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα
 ἐδὲν ἐχρ' τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ.
 ἄλλως τε, ἐδὲ διψῆν ὥσπερ ἄνθρωπον, ἔτε πη-
 νην δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιθεῖς τέτων ἀπάντων ἐσ- 10
 μῶν. ΜΕΝ. Ὅρα ὦ Χείρων, μὴ περὶ πλῆ-
 σι αὐτῶν, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περὶ ἡ-
 ΧΕΙΡ. Πῶς τέ τοι φής; ΜΕΝ. Ὅτι εἰ
 ἔ γάρ ἐν τῇ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦτόν ἐγέ-
 νετό σοι προσκορὴς, καὶ ἐν ταῦθα ὅμοια ὄντα, 15
 προσκορῇ ὁμοίως ἀνέγνοιτο, καὶ δεῖσθαι μεταβο-
 λὴν γε ζῆναι τινα, καὶ ἐν τεύθειν ἐς ἄλλον βίον,
 ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. ΧΕΙΡ. Τί ἔν' ἂν
 πάθοι τις ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Ὅπερ,
 οἶμαι, καὶ φασί, συνειτὸν ὄντα, ἀρέσκειας καὶ 20
 ἀγαπᾶν τοῖς παρῆσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρη-
 τον οἶεας.

25

ΔΙΑΛΟΓΟΣ κθ'.

Διογένης, Ἀλυσθένες, καὶ Κράτης.

30

ΔΙΟΓ. Ἀντίσθενες καὶ Κράτης, πολλὴν
 ἄγορην. ὥστε τί ἐκ ἀπώρου
 ἐκ τῆς καθόλου ἀπειρήσαντες, ὁφείδμεν τὴν
 κατιόντας οἰοί τινές εἰσι, ὅτι ἕκαστος αὐτῶν
 ποιεῖ; ἈΝΤ. Ἀπώρην ὦ Διογένης. καὶ 35
 γὰρ ἐν τῷ διάματι ἡδὺ γένοιτο, τὴν μὲν δακρυ-
 ολίας

- οντας αὐτῶν ὁρᾶν, τὲς δὲ ἰκετεύοντας ἀφει-
 θῆναι, οἷος δὲ μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τρά-
 χηλον ὠθῆντ^ς ἔ' Ερμῆ, ὅμως ἀντιβαίνον-
 τας καὶ ὑπὸ τῆς ἀνιερειδόντας, ἔδεν δέον. ΚΡΑ.
 5 Ἐγὼ γὰρ καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅποτε
 καλῆν κατὰ τὴν ὁδὸν. ΔΙΟΓ. Διηγήσαι,
 ὦ Κράτης. ἔοικας γάρ τινα παρ' ἑλοῖα ἐρεῖν.
 ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲ πολλοὶ συγκαλέσαι-
 νον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δὲ ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδα-
 10 ρός τε ὁ πλῆσι^ς, ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης
 ὁ Μιδίας ὑπαρχ^ς, καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος.
 ὁ μὲ οὖν Ἰσμηνόδαρος, ἐπιφόνουτο ᾧ ὑπὸ
 ληστῶν παρὰ τῇ Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλδυσῖνα οἰμαί
 βαδίζων, ἔσενέ τι, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν
 15 χερσὶν εἶχε, καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνά, ἃ
 κατελειπίη, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτὰ ἐπιμέμ-
 φετο τῆς τόλμης, ὅς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων,
 ἔ' τὰ παρὰ τὰς Ἐλδυστέρας χαρὶα πανέρημα
 ὄντα ὑπὸ τῶν πόλεμων, διοδύων, δύο μόνως
 20 οἰκέτας ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε
 χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μετ' ἑαυτῆς ἔχων.
 ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς ᾧ ἤδη, καὶ νῆ Δί' ἐκ
 ἄσπεμον^ς τὴν ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικόν, ἤχθειο,
 ἔ' ἡγανάκτῃ πεζὸς βαδίζων, καὶ ἤξεν τὸν ἵπ-
 25 πον αὐτὰ προσαχθῆναι. καὶ ᾧ ὁ ἵππος αὐ-
 τὰ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέρω ἀφ-
 παρέντες ὑπὸ Θρακίος τινὸς πελταστῆς, ἐν τῇ
 ἐπὶ τῇ Ἀράξῃ πρὸς τῇ Καππαδόκῃν συμ-
 πλοκῇ. ὁ μὲν ᾧ Ἀρσάκης ἐπῆλαυνεν, ὡς διη-
 30 γεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξορμήσας. ὑ-
 ποσᾶς δὲ ὁ Θραξ, τῇ πέλτῃ μὲ ὑποδύς, ἀπο-
 σείη^ς τῇ Ἀρσάκῃ κοντόν. ὅτος δὲ ὑποβίς τὴν
 σάρασαν, αὐτόν τε ἀπαίρει, ἔ' τῇ ἵππον.
 ἈΝΤ. Πῶς οἶόν τι, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ
 35 τέτο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. ῤῆτα ὦ Ἀντι-
 οχέας, ὁ μὲν ᾧ ἐπῆλαυνεν, εἰκοσὶ πηχύν
 τινὰ

τινα κόντον προεβλημύ. ὁ Θραξ ὅ, ἐπὶ-
 δὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρεβάτο τὴν προσβολήν, κ' ἡ
 παρήλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωνή, ἐς γόνυ ὀκλάσας,
 δέχε' τῇ σαρίσῃ τὴν ἐπέλασιν, κ' τιτρώ-
 σκε' τ' ἵππον ὑπὸ τὸ ξέρον, ὑπὸ θυμῷ κ' 5
 σφοδρότητι αὐτὸν ἀσπείροντα, ἀγλαυόν.
 ὅ κ' ὁ Ἀρσάκης ἐς τ' ἐκβῶνα ἀμυπάξ, ἄ-
 χρις ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὄρε' οἶόν τι ἐγένετο, ἔ-
 σ' ἀνδρὸς, ἀλλὰ ἔ' ἵππε μᾶλλον τὸ ἔργον,
 ἡγανάκτη' δὲ θυμῷ, ὁμότιμ' ὦν τοῖς ἄλλοις, 10
 κ' ἡξίς ἵππευς κατιέναι. ὁ δὲ γε Ὀροίτης
 ὁ ἰδιώτης, κ' πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόδε, κ' ἐδ'
 ἐς ἀναί χαμαί, ἐκ θυμῷ βαδίζ' ἐκδύνατο. πά-
 ρεσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν
 ἀποβῶσι τ' ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τ' ἀκαν- 15
 θῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ, μόλις βαδίζουσιν.
 ὥστε ἐπεὶ καλισταλὼν αὐτὸν, ἐκίετο, κ' ἐδεμυῖα
 μηχανῇ ἀνίσταλ' ἤθειεν, ὁ βέλτις Ἑρμῆς
 ἀσάμυρ' αὐτὸν, ἐνόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθ-
 μυῖον, ἐγὼ δὲ ἐγέλων. ἌΝΤ. Κἀγὼ δὲ 20
 ὅτε καίην, ἐδ' ἀνέμειξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις,
 ἀλλ' ἀφείς οἰμῶζοντας αὐτὰς, προσδραμὼν
 ἐπὶ τὸ πορθμυῖον, προκατέλαβον χώραν, ὥς
 εἴην ἐπιτηδεύας πλέυσαιμι. παρὰ τ' πλῆν δὲ,
 οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, κ' ἐναυλίων. ἐγὼ δὲ μάλα 25
 ἑτερπόμενον ἐν αὐτοῖς. ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν ὦ
 Κράτης κ' Ἀντίδοτες τοιούτων ἐτύχετε ξυνο-
 δοιπόρων. ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ θανάσις, ὁ
 ἐν Πήραις, κ' Λάμπις ὁ Ἀκαρινῶν, ξαναγὸς
 ὦν, κ' Δάμις ὁ Πλήσι' ἐν Κορίνθῃ, συγκα- 30
 τήεσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ ἔ' παιδὸς ἐν Φαρ-
 μάκων ἀποθανόν. ὁ δὲ Λάμπις δι' ἑρῶτα Μυρ-
 τίς τ' ἐταίρας, ἀποσφάζας αὐτόν. ὁ δὲ Βλε-
 ψίας λιμῷ ἀθλί' ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, κ'
 ἐδήλας ὡχρὸς ἐς ὑπερβολήν, κ' λεπτός ἐς τὸ 35
 ἀκρίβεστατον φαινόμενον. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδώς,

ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀπεθάνοι. εἴτα τῷ μὲν Δάμ
 ριδι αἰτιωμένα τὸν υἱόν, ἐκ ἁδίκᾳ μῆντοι ἔ-
 παθες, ἔφην, ἰὼ' αὐτῷ, ὃς τάλαντα ἔχων ὀ-
 μῖ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐννενηκονταετής
 5 ὢν, ὅπῃ καὶ δεκάτῃ νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολὺς
 παρῆχες. σὺ δὲ ὦ Ἀκαρνὰν (ἔσπευ γὰρ καὶ κεί-
 νῳ, καὶ κατηράτο τῇ Μυρτίῳ,) τί αἰτίᾳ τὸν
 ἔρετα, σαυτὸν δὲ ἔ; ὃς τὲς μὲν πολεμίας ἔ-
 δε πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ Φιλοκινδύνως ἡγώ-
 10 νίζεσθαι πρὸ τῶν ἄλλων. ἰὼ δὲ τυχόντος παιδι-
 σκαρίῃ, καὶ δακρύων ἐπιπλάσων καὶ σιναγμῶν,
 ἄλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς,
 ἑαυτῷ καὶ ἡγορεῖ φθάσας πολλὴν τὴν ἀνοίαν,
 ἔτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μνηδὲν προσήκασσι
 15 κληρονόμοις εἰς αἰὶ βιώσειν ὁ μάταιος νομί-
 ζων. πλὴν ἐμοί γε ἔ τὴν τυχεύσαν τερπα-
 λην παρέχον τότε ἑνόντες. ἀλλ' ἤδη μὲ ἐπὶ
 τῷ σομίῳ ἐσμύ. ἀποβλέπῃ χερὶ καὶ ἀποσκοπεῖν
 πόρρωθεν τὲς ἀφικνεύμεν. Βαβαί, πολλοί γε
 20 καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες, πλὴν τῶν
 νεογνῶν τέτων καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ
 γεγενησότες ὀδύρου. τί τῆτο; ἄρα τὸ
 φίλτρον αὐτὲς ἔχει τῷ βίῃ; τῆτον ἔν τὸν
 ὑπὲρ γῆρας ἔρεα βέλομαι. τί δακρύεις τηλι-
 25 κῆτ' ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς ὦ βέλτισε,
 καὶ ταῦτα, γέρον ἀφινγμύ; ἦ πῃ βασιλεὺς
 ἦδα; ΠΤΩ. Οὐδαμῶς. ΔΙΟΓ. Ἀλ-
 λὰ σατράπης; ΠΤΩ. Οὐδὲ τῆτο. ΔΙΟ.
 Ἄρα ἔν ἐπλῆτῃς, εἴτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν
 30 τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι; ΠΤΩ. Οὐ-
 δὲν τοῖστον. ἀλλ' ἔτι μὲ ἐγγεγόνην ἀμφὶ τὰ
 ἐννενηκοντα βίον καὶ ἄπορον ἀπὸ καλᾶς καὶ
 ὀρμιαίας εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄ-
 τεκνός τε, καὶ προσίτι χωλός, καὶ ἀμυδρὸν
 35 βλέπων. ΔΙΟΓ. Εἴτα τοῖστον ὢν, ζῆν
 ἤθελες; ΠΤΩ. Ναί. ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς,
 καὶ

Αἰαντῷ καὶ Ἀγαμέμνονι. 51

καὶ τὸ τιθῆναι δῆν καὶ Φαυκίῃσι. ΔΙΟΥ.
Παραπαίς ᾧ γέρον, καὶ μῆρακιεύη πρὸς τὸ
χρεῖαν, καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν ἔπαρθμῆς.
τί ἔν' ἂν τις λέγῃ πρὸς τῶν νέων, ὅποτε οἱ
τηλικῆστοι φιλόζωοί εἰσιν; ἔς ἐχρῆν διώκην
τὴν θάνατον, ὡς τὴν τῇ γῆρα κακῶν φάρμα-
κον. ἀλλ' ἀπίωμῃρ, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπιδί-
ται, ὡς δ' ἰδρασιν βελέουσας, ὅρῳ πρὸς τὸ
τόμιον εἰλεμῆς.

10

ΔΙΑΛΟΓΟΣ λ'.

Αἰαντῷ καὶ Ἀγαμέμνονι.

15

ἈΓΑΜ. Εἰ σὺ μανίης, ᾧ Αἰαν, σιμυ-
τὸν ἐφόνόσας, ἐμείλσας ἧ καὶ
ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτία τὴν Ὀδυσσία; καὶ
πρώτῳ ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἦκε 20
μανιδυσσόμῃρ, ἔτε προσέπειν ἡξίωσας ἄνδρα
συσραϊώτῃν, ἔταϊρον ἀλλ' ὑπεροπλικῶς
μεγάλα βαίαν, παρῆλθες. Αἰ. Εἰκό-
τως ᾧ Ἀγαμέμνονι αὐτὸς γάρ μοι τὴν μανίας
αἰτία καλῆς, μόνῳ ἀντιεταδὸς ἐπὶ τοῖς 25
ὅπλοις. ΑΓ. Ἠξίως δὲ ἀνανταγώνως
εἶναι, καὶ ἀκοντὶ κρατεῖν ἅπαντων; Αἰ.
Ναί, τά γε τοιαῦτα. οἰκίᾳ γάρ μοι ἦν
ἡ πανοπλία, ἔ' ἀνεψιῶ γε ἔσα. καὶ ὑμεῖς
οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπέπαδες τὴν 30
γῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ
Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλὰκις ἴσῳσα κινδυνεύοντα
κατακικόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἦξίς
εἶναι, καὶ ἐπιηρότερος ἔχῃ τὰ ὅπλα. ΑΓ.
Αἰτία τοιγαρὲν ᾧ γενναῖε τὴν Θέτιν, ἡ 35
δὲν σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παρα-

D 2

διδόναι

διδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρεσθα, εἰς τὸ κει-
 νὸν κατέθετο αὐτά. ἌΙΑ. Οὐκ. ἀλλὰ τῷ
 Ὀδυσσεύᾳ, ὃς ἀντεποιήθη μόνϙ. ἈΓΑΜ.
 Συγγνώμη ὦ Αἴαν, εἰ ἀνδρῶνϙ ὦν, ὠρέχθη
 5 δόξης ἡδίστα πρᾶγματϙ, ὑπὲρ ἧς ἡμῶν
 ἕκασϙ κινδυνεύειν ὑπορρή, ἐπεὶ ἡ ἐκρά-
 τησέ σε, ἡ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικασαῖς.
 ἌΙΑ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις με καλεδίκασεν,
 ἀλλ' ἔθιμις λέγειν τι παρὰ τῷ θεῶν. τῷ γέν
 10 Ὀδυσσεύᾳ μὴ ἔχῃ μισεῖν ἐκ ἀνδραίμων, ὦ
 Ἀγαμέμνων, ἐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τῆτο
 ἐπιλάτῃοι.

15

ΔΙΑΛΟΓΟΣ λα΄.

Μίνωϙ ἢ Σωστράτης.

ΜΙΝ. **Ο** μὲ ληστὴς ἔστϙ Σώστρατος, εἰς
 τῷ Πυριφλεγέδοντα ἐμβέβλη-
 20 θω. ὁ δ' ἐρόσυλϙ ὑπὸ τῷ Χιμαίρας Διφ-
 σπαδότην, ὁ δ' ἐτύρανϙ, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τῷ
 Τίλυδον ἀπιδιδείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κηρέδω ἡ
 αὐτὰς τὸ ἦπαρ. ὑμεῖς δ' εἰ οἱ ἀγαθοὶ ἀπίτε
 κατὰ τάχϙ εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, ἡ τὰς
 25 μακάρων νῆσας καλοικεῖτε, ἀντ' ὧν δίκαια
 ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον. ΣΩΣΤ. Ἀκυσσον
 ὦ Μίνως, εἰ σοὶ δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙΝ.
 Νῦν ἀκῶσω αὐτίς. ἔσθ' ἐξελέλεγξαι ὦ Σώ-
 στρατε πονηρὸς ὦν, καὶ τοσούτους ἀπεκλιονᾶς;
 30 ΣΩΣ. Ἐλέλεγμαι μὲ, ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως
 κολαδῆσομαι. ΜΙΝ. Καὶ πάνν, εἴγε ἀπο-
 τίνην τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. Ὅμως
 δάπνευαί μοι ὦ Μίνως, βραχὺ γάρ τι ἐρήσε-
 μαί σε. ΜΙΝ. Λέγε μὴ μακρὰ μόνον, ὅ-
 35 πως ἡ τὴν ἀλλῶς Διφκρίωνος ἡδῃ. ΣΩΣ.
 Ὅπως ἐπράττειν ἐν τῷ βίῳ, πότῃ ἐκάν
 πρᾶττον,

πραττον, ἢ ἐπέκλωσέ μοι ὑπὸ τ' μοί-
 ρας; MIN. Ὑπὸ τ' μοίρας δηλαδὴ.
 ΣΩΣΤΡΑ. Οὐκ ἔν κ' οἱ χρηστοὶ ἅπαν-
 τες, κ' οἱ πονηροὶ δοκῶντες ἡμεῖς, σκείνη ὑπε-
 ρετκντες, ταῦτα δρῶμεν. MIN. Ναί, τῇ 5
 Κλωθεί, ἢ ἐκάσθ' ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρα-
 κτέα. ΣΩΣ. Εἰ ἔν τις ἀναγκασιεὺς ὑπ'
 ἄλλῃ φονεύσῃν τινα, ἐδυνάμεν ἀντιλέγειν
 ἐκείνῳ βιαζόμεν, οἷον δήμῳ ἢ δορυφόρῳ,
 ὃ μὲν δικαστὴν πείθει, ὃ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰ- 10
 τίασθ' ἔφονε; MIN. Δῆλον ὥς τ' δικα-
 σθῇ, ἢ τ' τυράννον, ἐπεὶ ἐδὲ τὸ ξίφος αὐτό.
 ὑπερετεῖ γὰρ τῆτο ὄργανον ὃν πρὸς τ' θυμῷ,
 τὰ πρώτως παραχόντι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣΤ.
 Εὖ γε ὦ Μίνως, ὅτι κ' ἐπιδάψιλέν γ' ἐπὶ παρα- 15
 δείγματι. ἢν δὲ τις ἀποστείλαντ' ἔτι δισπό-
 τε, ἢ κ' αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίσζων, τίνι
 τὴν χάριν ἰσέον, ἢ τίνα εὐεργετίῳ ἀναγραφίῳ;
 MIN. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώφρατε. Δίφκονος
 γὰρ ὁ κομίσας ἦν. ΣΩΣ. Οὐκ ἔν ὅρας, πῶς 20
 ἀδίκῃ ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπὲρ τας γενο-
 μένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσέταττε, κ' τῆτες τι-
 μῶν τῆς Δίφκονησαμένης ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς;
 ἐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν, ὥς ἀντιλέ-
 γην δυνάτον ἦν τοῖς μὲν πάσης ἀνάγκης προσ- 25
 τεταγμένοις. MIN. ὦ Σώφρατε, πολλὰ ἰ-
 δοὺς ἄν κ' ἄλλα ἐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ
 ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἄλλα σὺ τῆτο ἀπο-
 λαύσας τ' ἐπερωτήσεις. διότι ἐ ληστὴς μόνον,
 ἄλλα κ' σοφιστὴς τις εἶναι δοκεῖς. ἀπολύσει 30
 αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, κ' μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα
 δὲ, μὴ κ' τῆς ἄλλης νεκρῆς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια
 διδάξης.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ λβ'.

Μένιππος, ἡ Νεκρομαντεία.

5 ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

ΜΕΝ.⁷ Ω Χαῖρε μέλαθρον, πρόφυλά θ'
 εἰτίας ἐμῆς.

10 ΦΙΛΩΝ. Οὐ Μένιππος ἔτος ἐστὶν ὁ Κύν;
 ἐρῶν ἄλλο, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μένι-
 ππος ὄλως. τί δ' αὐτῷ βέλετο τὸ ἀλλόκοτον
 15 ῥήματ', πῖλ' καὶ λύρα καὶ λισσὴ; προσίεν
 δ' ὁμῶς αὐτῷ. Χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πόθεν
 20 ἤμῃν ἀφίξαι; πολὺν γὰρ χρόνον εἰ πέφνης ἐν
 τῇ πόλει. ΜΕΝ.

Ἦκω νεκρῶν κοσμηθῶνα, καὶ σκότυ πύλας
 λιπών,

Ἴν' αἰδῆς χωρὶς ὥχισαι θείων.

20 ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθ' Μένιππος ἡμᾶς
 ἀποθανόν, καὶτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβείωκεν;
 ΜΕΝΙΠ.

Οὐκ. ἄλλ' ἔτ' ἔμπην αἰδῆς μὴ εἰδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ πα-
 25 ραδόξου ταύτης ἀποδημίας; ΜΕΝ.

Νεότης μὲν ἐπῆρε, καὶ θράσος νῦν πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι μακάριε τραγωδῶν, καὶ λέγε
 ἕτασι πως ἀπλῶς καὶ καθαῶς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων.
 τίς ἡ εὐλογία; τί σοι τῆς κάτω πορείας εἰδέν-
 30 σιν; ἄλλως γὰρ ἢ καὶ ἡδεῖά τις, εἰδὲ ἀσπᾶσι
 ἡ ὁδός. ΜΕΝ.

Ω φιλότης, χρῆά με κατήγαγον εἰς αἶδαο,

ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίῃς Τηρεσίᾳ.

ΦΙΛ. Οὐτ'; ἄλλ' ἡ παραπαίης. εἰ γὰρ
 35 ἂν ἔτως ἐμμέτρως ἐρραψώδης πρὸς ἄνδρας
 φίλους. ΜΕΝΙΠ. Μὴ θαυμάσης ὦ ἑταῖρε.

νεωστὶ

νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος,
 ἐκ οἷο' ἔπας ἀνεπλήθην τῶν ἐπῶν, καὶ
 αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ σόμα ἔρ-
 χεται. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ
 γῆς ἔχθ, καὶ τί ποῖσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. 5
 Καινὸν ἔδεν, ἀλλ' οἶα καὶ πρὸ τῆς, ἀρπάζουσιν,
 ἐπιουκῶσι, τοκογλυφῶσιν, ὁδολοσάβησιν. ΜΕΝ.
 Ἄθλιοι καὶ κακοδαίμονες. εἰ γὰρ ἴσασιν, οἶα
 ἔναγχος κεκύρω παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἶα
 κεχρόνη τὰ ψηφίσματα καὶ τῶν πλεσίων, 10
 ἀ μὰ τὴν Κέρβερον, ἔδωκα μηχανὴν τῷ Δι-
 φυγεῖν αὐτὰς. ΦΙΛ. Τί φῆς; διδασκάλ-
 τι νεώτερον τοῖς κάτω παρὰ τῶν ἐνθάδε;
 ΜΕΝ. Νη Δία εἰ πολλὰ ἀλλ' εἰ δέμις
 ἐμφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, ἔδωκε τὰ λυγρὰ 15
 ταῖς ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράψεται
 γραφὴν ἀσθεΐας ἐπὶ τῇ Ῥαδαμάνθυ.
 ΦΙΛ. Μηδαμῶς ὦ Μένιππε πρὸς τῷ Διὶ,
 μὴ φθορήσης τῶν λόγων φίλος ἀνδρὶ. πρὸς γὰρ
 εἰδότες σιωπᾶν ἐρεῖς τάτ' ἄλλα, καὶ πρὸς μὲν 20
 μνημόνον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν ἐπιλάττης τῆ-
 πίταγμα, καὶ εἰ πάλη ἀσφαλὲς. πλὴν ἀλλὰ
 σὺ γε ἕνεκα τολμησέον. ἔδωκε δὴ τὰς πλε-
 σίους τέχνας καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον
 κατὰ κλῆσον, ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάττον. 25
 τας

2. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς ὦ γαῖα
 τὰ διδογμένα, πρὶν ἐκείνη διελθεῖν, ἀ μά-
 λισ' ἂν ἡδέως ἀκύνσαιμι σε. ἥτις αἰτία σοι
 τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δ' εἰς τῆς πορείας ἡ- 30
 γεμῶν εἴθ' ἔχῃς ἄτε εἶδες, ἄτε ἡκυσας παρ'
 αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε, μη-
 δὲν τῶν ἀξίων θεῶν ἢ ἀκοῆς παραλιπῆν.
 ΜΕΝ. Ὑπεργηλίον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ
 ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποτε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; 35
 καὶ δὴ πρῶτά σοι δέξω τὴν γνώμην τὴν ἐ-

μὴν, καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς τὴν καλῶδασιν.
 ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὴ ἐν παισὶν ἦν ἀκῶν Ὀ-
 μῆρε καὶ Ἡσιόδου πολέμους καὶ εἰσὶς διηγ-
 μῶν, καὶ μόνον τὸ ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐ-
 5 τῶν ἡδὴ τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν
 καὶ βίας καὶ ἀρπαγῆς καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξε-
 λῶς, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα
 ἡγέμεν εἶναι καλὰ, καὶ κατέργατο ἐκεί-
 νῳ πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν
 10 ἡγέμεν, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἦκον τὸ νέ-
 μων τὰναντία τοῖς ποιηταῖς κελύοντων, μήτε
 μοιχεύειν, μήτε εἰσασιάζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν
 μεγάλη ἐν κατεσκήν ἀμφιβολία, καὶ εἰδὼς
 ὅτι χρυσάμεν ἐμαυτῶ. ἔτε γὰρ τὸς θεοὺς ἀν-
 15 ποτε ἡγέμεν μοιχεύσαι, καὶ εἰσασιάζειν πρὸς
 ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς ποιεῖ καλῶν τέτων ἐγί-
 νωσκον, ἔτ' ἀντὶς νομοθέτας τὰναντία τέ-
 τοις παραινέειν, εἰ μὴ λυσίτελεῖν ὑπελάμβανον.
 3. Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξε μοι ἐλθόν-
 20 τα παρὰ τὸς καλεμῶνες τέττες φιλοσόφους,
 ἐχρήσασθαι τε ἐμαυτὸν καὶ διητῆναι αὐτῶν χρῆ-
 σθαι μοι, ὅτι βέλους, καὶ τίνα ὁδὸν ἀπλὴν καὶ
 βεβαίαν ὑποδείξαι τῷ βίῳ ταῦτα μὴ δὴ φρο-
 νῶν προσήκει αὐτοῖς. ἐλελήθην δὲ ἐμαυτὸν εἰς
 25 αὐτό, φασί, τὸ πῦρ ἐν τῷ κατῷ βιαζόμε-
 νῳ. παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μάλιστα εὕρισκον ἐπι-
 σκοπῶν τὴν ἀγνοίαν καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα,
 ὥστε μοι τάχις χρυσὸν ἀπιδέξαν ἔτοι τὸ
 τὸ ἰδιωτῶν βίον. ἀμείλι, ὃ μὲν αὐτῶν παρήκει
 30 τὸ πᾶν ἡδέα, καὶ μόνον τέτο ἐν παύσας μέλι-
 εἶναι. τέτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμον. ὃ δὲ τίς ἐμ-
 παλιν, ποιεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ
 σῶμα καλιστα γάμειν, ρυπῶν καὶ αὐχμάνειν,
 καὶ πᾶσι δυσαρעῖντα, καὶ λοιδορεῖσθαι, σιω-
 35 χεῖς ἐπιρραψαδῶν τὰ πάνδημα ἐκείνα τῷ
 Ἡσιόδου ποιεῖ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸ ἰδεῖντα,
 καὶ

ἔτι τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλοι κατα-
 φρονεῖν χρημάτων παρεκλείετο, καὶ ἀδιάφο-
 ρον οἶεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δὲ τις αὖ
 πάλιν ἀγαθὸν εἶναι ἔτι πλεονάζον αὐτὸν ἀ-
 πεφαίνετο. ὡς γὰρ τῷ κόσμῳ τί χρεὶ καὶ 5
 λέγειν; ὅσους ἰδέας, ἔσώματα, ἔσώ-
 μους, καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομά-
 ταν ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ἦκον ἐναντίων, καὶ
 τὸ πάντων θνήσκον ἀτοπώτατον, ὅτι ὡς ἔτι
 ἐναντιώμενοι ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα 10
 νικῶντας καὶ πιθανὰς λόγους ἐπορίζετο, ὥς
 μήτε τὰ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι,
 μήτε τὰ ψυχρὸν, ἀντιλέγουσιν ἑχθρὸν, καὶ ταῦτα
 εἰδότες σαφῶς, ὥς ἐκ ἂν ποτε θερμὸν τι εἴη
 καὶ ψυχρὸν ἐν ταῦτά χρόνῳ. ἄτεχνῶς ἔν 15
 ἔπαχον τοῖς νυσάζουσι τέτοις ὁμοίον, ἄρτι μὲν
 ἐπινεύων, ἄρτι δὲ, ἀνανεύων ἐμπάλιν. ἔτι
 δὲ πολλὰ τέτοια κείνων ἀτοπώτερον, τῶν γὰρ
 αὐτῶν τέτρες εὐρισκόντες ἐπιτηρῶν, ἐναντιώμενοι
 τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπισηδύοντες. τῶν γὰρ 20
 καὶ ἀφρονεῖν παραινεῖντας χρημάτων, εἰρῶν
 ἀπρίξιν χομῆρας αὐτῶν, καὶ ὡς τόκων ἀφ-
 φορομῆρας, καὶ ἐπὶ μυδιῶν παιδύοντες, καὶ
 πάντα ἐνέκα τέτων ὑπομύοντες. τῶν τε τὴν
 δόξαν ἀποδαλόμενοι, αὐτῆς ἐνέκα πάντα 25
 ἐπισηδύοντες. ἡδονῆς τε αὖτε σχεδὸν ἅπαντας
 καληγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσητη-
 μένους. σφαλεῖς ἔν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος,
 ἔτι μᾶλλον ἐδυχεραίνον, ἡρέμῳ παραμυθί-
 μῳ ἐμαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν καὶ σο- 30
 φῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνείσει ἀφροσύνην
 ἀνότης τέ εἰμι, καὶ ἀλήθεις ἔτι ἀγνοῶν
 ὡς ἐρχομαι.

4. Καὶ μοί ποτε ἀφροσύνην τέτων ἐ-
 κεκα, ἔδοξεν εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα, δευθῆναι 35
 τινὶ τῷ μάγον, τῷ Ζωράστρου μαθητῶν καὶ

53 Μένιππος, ἡ Νευρομαντεία.

- Διδόχων. ἤκουον οὐδ' αὐτὺς ἐπωδαῖς τε καὶ
τελευταῖς τισὶν ἀνοιγῆναι τε ὅτ' ἄρα τὰς πύ-
λας, καὶ καλῶν ὅν ἄν βέλων) ἀσφαλῶς, καὶ
ὀπίσω αὐθις ἀναπέμψην. ἄριστον ἔν ἡγέμεν
5 εἶναι, παρά τινι τέτων Διπραξάρημον τὴν
κατάδασιν, ἐλθόντα παρὰ Τφρεσίαν τ' Βοιά-
τιον, μαθεῖν παρ' αὐτῶ, ἅτε μάλης κ' σοφῶ,
τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὅν ἄλλος ἔλοιτο
εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδίσας ὡς εἶχον τά-
10 χος, ἔτφνον εὐθὺ Βαβυλῶν. ἐλθὼν δέ,
συγγινομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῶ ἀνδρὶ κ'
θεσπεσίῳ τὴν τέχνῳ, πολὺ μὲ τὴν κόμῳ,
γένον δ' ἐμῶς σεμνὸν κατ' ἡμῶν, τένομα δέ
ἦν αὐτῷ Μιθροδαρζάνης. δεηθεὶς δέ καὶ κα-
15 δικιεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτῶ ἐφ' ὅτ' αὖ
βέλοιο μισθῷ καθηγήσασθαι μοι τ' ὁδῶ. πα-
ραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ, πρῶτα μὲ ἡμέρας
ἐννέα κ' εἴκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρχάμεν
ἔλκε, καλῶν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην, ἔωθεν
20 πρὸς ἀναίελλοντα τ' ἥλιον, ῥῆσιν τινα μακρὰν
ἐπιλέγων, ἥς ἔ σφόδρα καλῆκου. ὥσπερ ἦν
οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπί-
τροχόν τι καὶ ἐκ ἀσφαλῆς ἐφθίγετο, πλὴν
ἀλλ' ἐὰν γέ τινος ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μὲν
25 γὰρ τὴν ἐπωδὴν τρεῖς ἄν με πρὸς τὸ πρόστα-
πον ἀποπύσας, ἐπανήφ' ἄλιν, ἐδῖνα τῶν ἀπ-
ανιάντων προδλέπων. καὶ σιλία μὲ ἡμῶν τὰ
ἀκρόδρυα, πόδον δέ γάλα, κ' μελίκρατον, κ'
τὸ ὅτ' Χοάσπε ὕδαρ. εὐνὴ δέ ὑπ' αἰθρῇ ἐπὶ
30 τῆς πόας. ἐπεὶ δέ ἄλλος εἶχε τῆς προδαι-
τήσεως πρὸ μέσας νύκτας ἐπὶ τ' Τίγρηα
ποταμὸν ἀγαγὼν, ἐκάθηρέ τέ με κ' ἀπέ-
μαξε, κ' πείνηνισε δαδὶ κ' σκίλλῃ, κ' ἄλλοις
πλείοσιν, ἅμα κ' τὴν ἐπωδὴν ἐκείνῳ ὑπο-
35 τοιθορύσας. εἴτα ὅλον με καλῶμαγύσας, καὶ
πείθεσθαι, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαν-
τασμάτων,

τασμάτων, ἐπανάγῃ ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον
ἀναποδίζοντα. καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλὴν εἰ-
χομένη. αὐτὸς μὲν ἐν Μαγικὴν τιν' ἔδου σο-
λὴν, τὰ πολλὰ εἰκυῖαν τῇ Μηδικῇ. ἐμὲ δὲ
τετοισὶ φέρον ἐνίσκυνε τῷ πύλῳ καὶ τῇ λε-
οντῇ, καὶ προσέτι τῇ ἑλῶρα, καὶ παρεκλεύσατο,
ὣν τις ἔρηται με τένομα, Μένιππον μὲν μὴ
λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσσεύα ἢ Ὀρφέα.
ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τέτο ὦ Μένιππε; καὶ γὰρ
σινήμῃ τὴν αἰτίαν ἔτε ὅ γήματι, ἔτε ὅ
ὀνομάτων. ΜΕΝ. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε
τέτο, ὅτι παντελῶς ἀπύρρητον. ἐπεὶ γὰρ ἔτοι
πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ἄδ' ἀκαλεληλύθεσαν, ἡ-
γυῖτο, εἰ με ἀπὸ κάσθεν αὐτοῖς, ῥαδίως ἂν
τὴν ὁ Αἰακὸς φερεῖν ἀφ' ἑλῶρα, ὅτι ἀκολύτως
παρελθεῖν, ἄτε σινηθέσεν τραγικῶς μάλα
πραπεμπόμῃ ὑπὸ ὁ γήματος.

5. Ἦδη δ' ἐν ὑπέφαινε ἡμέρα, ὅτι κα-
τελθόντες ἐπὶ τὸ ποταμὸν, ὅτε ἀναγωγὴν
ἐγγιγνόμεθα. παρεσκύετο δ' αὐτῶν καὶ σκά-
φος, καὶ ἱερεῖα, ὅτι μελίκρατα, καὶ ἄλλα ὅσα
πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι ἐν
ἅπαντα τὰ παρισκόμενα, ἔτω δὴ καὶ
αὐτοὶ

Βάινομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν καὶ 25
δάκρυ χέοντες.

Καὶ μέχρι μὲν τίνος ὑπερφερόμεθα ἐν τῇ
ποταμῷ. εἴτα δ' ἐσπελεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος
καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται.
περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην, ἀφικνέμεθα ἐς τι
χωρίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον, ἐς ὃ
ἀποδύντες, (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροδωρεζάνης) βόθρον
τε ἀρυξάμεθα, ὅτι τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ
τὸ αἷμα παρὶ τὸν βόθρον ἐπέισαμεν. ὁ δὲ
μάγος ἐν τούτῳ δάδα καιομένην ἔχων, ἔκ
ἐτ' ἡμεῖς τῇ φωνῇ, παμμέγεις δὲ ὡς οἴσιν τε

ἦν ἀνακραγῶν, δαίμονάς τε ὁμῶς πάντας ἐπι-
 δοῶτο ἔ ποινὰς καὶ ἐρινύας, καὶ νυχίαν Ἑκά-
 τλην καὶ αἰπὴν Περσεφόνειαν, παραμύθους ἅ-
 μα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόμαίαι ἔ πο-
 5 λυσύλλαδοι. ἐνθὺς ἔν πάντῃσιν ἐκεῖνα ἰσαλέυετο,
 καὶ ὑπὸ τῷ ἐπαδῆς τῆδαφος ἀνερρόγνυτο, καὶ
 ἡ ὑλακὴ τῷ Κερβέρῳ πόρρωθεν ἠκέτο, καὶ τὸ
 πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν καὶ σκυθραπόν.

Ἐδδίδεν δὲ ὑπενερθεν ἄναξ ἐνέραν αἰδανεύς.

10 Καίεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, ἔ ἡ λίμνη, ἔ
 ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τῷ Πλέτανος τὰ βασί-
 ληα. καίελθόντες δὲ θῶως λῆα τῷ χάσμα-
 τος, τῷ μὲν Ῥαδάμανθῳ ἑυρομῶν τεθνηῶτα
 μικρῶς δεῖν ὑπὸ τῷ δέξας, ὁ δὲ Κέρκερ ὑλάκ-

15 τησε μὲν τοι, καὶ παρεκίνησε. ταχύ δέ μιν
 κρῆσαντ τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη
 ὑπὸ τῷ μέλῃ. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λήνῃν ἤλ-
 θομεν, μικρῶς μὲν ἔδ' ἐπεραιώθημεν, ἦν γὰρ ἡ-
 δὴ πλῆρες τὸ ποσειδεῖον, καὶ οἰμαγῆς ἀνά-

20 πλεων. τραυμασίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν
 τὸ σκέλῃ, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι
 στυλετριμμῶν. ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ τινος πολέ-
 μος παρόντες. θῶως δὲ ἔν ὁ βέλτιστος Χάρων,
 ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἶθεῖς με τῷ Ἡρακλέα εἶναι
 25 ἰσπεδέξατό με καὶ διεπρόβηδυσέ τε ἄσμενος,
 καὶ ἀπεῖσσι διεσήμεινε τὴν ἀτραπὸν.

6. Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ προήτ μὲν
 ὁ Μιδροβαρζάνης, εἰπόμεν δὲ ἐγὼ κατόπιν
 ἐχόμενος αὐτῷ, ἕως πρὸς λήμῶνα μέγιστον αἰ-

30 φικνέμεθα τῷ ἀσφοδέλῳ καλὰφυτον, ἐνθα δὴ
 ὡς ἐπέτοιο ἡμᾶς τείριβυῖαι τῷ νεκρῶν αἰσκιαι.
 καὶ ὀλίγον δὲ προϊόντες, παρεγενόμεθα πρὸς
 τὸ τῷ Μίνῳ δικαστήριον. ἐτύγγανε δὲ ὁ μὲν
 ἐπὶ θρόνῳ τινὸς ὑψηλῷ καθήμενος. παρῆσκέ-

35 σαν δὲ αὐτῷ ποινὰ καὶ ἀλάστορες, καὶ ἐρινύες ἐτέ-
 ρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοὶ τινες ἐφεξῆς ἀ-
 λύσι

λύσσει μακρὰ δεδεμένοι. ἐλέγοντο ὅτι εἶναι μοιχοί,
 καὶ πορνόδοσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκο-
 φάνῃ, καὶ τοιῶνδε ὁμιλῶντες πάντα κυκλώνων ἐν
 τῷ βίῳ. χωρὶς ὅτι πλείστοι καὶ τοκογλύφοι
 προσήεσαν, ὧχροί, καὶ προγαστροί, καὶ ποδαγροί, 5
 κλοιοὶ ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα δι' ἀλαλῆον ἐπι-
 κειμένῳ. ἐφ' ἑσῶτες ἐν ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τετὰ
 γιγνόμενα, καὶ ἡκόμεν ὅτι ἀπολογημάτων. κα-
 τηγόρεον δὲ αὐτῶν καινοὶ τινες καὶ παράδοξοι ῥή-
 τορες. ΦΙΛ. Τίνες εἶσσι πρὸς Διός; μὴ γὰρ 10
 ὀκνήσῃς καὶ τῆτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. Οἶδά περ
 ταυλασὶ τὰς πρὸς τὸ ἥλιον ἀποτελεσμένας σκιάς
 ἀπὸ τῶν σωμαμάτων; ΦΙΛ. Πάνυ μὲν ἐν.
 ΜΕΝ. Αὐταὶ τοίνυν ἐπιδῶν ἀποδάνωμεν,
 κατηγορεῖσσι τε, καὶ καλαμαξυρεῖσσι καὶ διελέγ- 15
 χασσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸ βίον, καὶ
 σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκῶσιν, ἅτε αἰεί
 σωῆσθαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωματίων.
 ὁ δ' ἐν Μίνας ἐπιμελῶς ἐξελέγξαν ἀπέπεμπεν
 ἕκαστον εἰς τὸ ἄσπεδον χάρον, δίκην ὑφ' ἑξόντα 20
 καὶ ἀξίαν τῶν τετολμημένων, καὶ μάλιτα σκείνων
 ἡπίετο τὸ ἐπὶ πλάτοις τε καὶ ἀρχαῖς τελευταμένων,
 καὶ μονονεχὶ καὶ προσκυνεῖα ὡς ἐμνήσαν. τὴν
 τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζυνείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπε-
 ρφίαν μυσατρίομεν, ὅτι μὴ ἐμνήσαντο, 25
 θνητοὶ τεόντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τελευ-
 χηκότες. οἱ ὅτι ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ σκεῖνα
 πάντα, πλείους λείψαν, καὶ γένη, καὶ δυνατείας, γυμ-
 νοὶ κάτω νενδύκότες, παρῆλθον, ὥσπερ τινα
 ὄντη ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῶν εὐδαι- 30
 μονίαν, ὥστε εἶωγε ταῦτ' ὄραν, ὑπερέχαιρον.
 καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσίων ἂν ἡσυχῇ
 πῶς ὑπεμνήσαντο, οἷον ἢν παρὰ τὸ βίον, καὶ
 ἡλικὸν ἐφύσάλο τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῷ
 προθύρῳ παρῆλθον, τὴν προσοδὸν ἀνίσταντο 35
 μένοντες, ἀθήμενοί τε καὶ ἀπεκλήρομενοι πρὸς τὸ
 εἰκετῶν

οἰκετῶν· ὁ δὲ μόγις ἂν πότε ἀνατείλας αὐτοῖς
 πορφυρεῖς τις, ἢ αἰχρεῖς^Θ ἢ διαποικίλ^Θ, ἐυ-
 δαίμονας ὤξει καὶ μακαρίεις ἀποφαίη τὰς προ-
 σφόντας, ἢν τὸ εἶθος ἢ τὴν δεξιὰν προτεῖναν
 5 δοῖη καὶ ἀφιλεῖν· ἐκείνοι μὲν ἔν ἡνιάῳ ἀκρόντες.

7. Τῷ δὲ Μίναι' μία τις καὶ πρὸς χάριν
 ἐδικάσθη δίκη. τὴν γάρ τοι Σικελιάτῳ Διο-
 νύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίῳ^Θ κα-
 τηρθεύοντα, καὶ ὑπὸ τῆς σοῆς καὶ ἀμαρ-
 10 τυρθεύοντα, παρελθὼν Ἀρίσιπ^Θ ὁ Κυρηναῖος,
 (ἀγχοσι δὲ αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέλινον
 ἐν τοῖς κάτω) μικρῶς δαῖν τῇ χιμαίρᾳ προσ-
 δεθέντα, παρέλυσεν τῆς καὶ ἀδίκης, λέγων
 15 γύριον γενέσθαι δεξιόν. ἀπείριτος δὲ ὅμως τῇ
 δικαστηρίᾳ, πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνέμεθα.
 ἔνθα δὴ, ὦ φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεῖνα ἦν ἀκῆσαι
 τε καὶ ἰδεῖν· μασίγων τε γ' ὅμως ψόφ^Θ ἠκῆσαι,
 καὶ οἰμωγῇ τῶν ἐπὶ τῇ πυρὸς ὀπλωμάτων, καὶ
 20 σρέβλαι, καὶ κύφνες, καὶ τροχοί, καὶ ἡ χιμαίρα
 ἐσπάραιτε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάραπτε, ἐκολά-
 ζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δῆλοι, σα-
 τράπαι, πένητες, πλεῖστοι, πτωχοί, καὶ μετέ-
 μελεπᾶσι τῶν τετολμημάτων· οἷος δὲ αὐτῶν
 25 καὶ ἐγνωρίσαμην ἰδόντες ὅποσοι ἦσαν τῶν ἐναγ-
 χ^Θ τέλει οὐτηκότων· οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο καὶ
 ἀπεσρέφοντο. εἰ δὲ καὶ προσέλεποιεν, μάλα δε-
 λοπρεπές τι καὶ κολακώτικόν. καὶ ταῦτα, πᾶς
 οἶδ', βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν
 30 βίον; τοῖς μὲν τοι πίνουσιν ἡμιτέλεια τῶν κα-
 κῶν ἐδεδότο, καὶ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκο-
 λάζοντο.

8. Καὶ μὲν κακῆϊνα εἶδον τὰ μυθώδη,
 τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα
 35 Γάνηλλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὴν γηγενῆ Τι-
 τυόν, Ἡράκλεις ὅσ^Θ; ἔκτε γ' ὅσον ἐπέ-
 χων

χων ἀγρῶ. διελθόντες ἢ καὶ τέτρες, εἰς τὸ πε-
 διον ἐσέαλλον, τὸ Ἀχερῶσιον· εὐρίσκομεν τε
 αὐτόθι τὰς ἡμιτέρας καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τ' ἄλ-
 λον ὄμιλον τ' νεκρῶν, καὶ ἄλλα ἔθνη καὶ φύλα διαίτω-
 μέντες, τὰς μὲν παλαιὰς τινὰς καὶ εὐρωτιῶν- 5
 τας, καὶ ὡς φησιν Ὀμηρὸς, ἀμνηστὰς. τὰς δὲ
 νεαλαῖς καὶ συνεσηκώτας, καὶ μάλιστα τὰς Αἰ-
 γυπτιῶν αὐτὰς, ἀφ' οὗ πολυαρχίης τῆς ταρι-
 χείας· τὸ μὲν τοι ἀφ' ἐγνώσκειν ἑκάστον, ὃ πά-
 νυ τι ἦν ῥάδιον. ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλή- 10
 λους γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὁσίων γεῖμνευμένων,
 πλὴν μόγις ἐξ ἀφ' πολλῶν ἀναθεωρεῖντες αὐ-
 τὰς ἐγινώσκωμεν. ἐκέντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀ-
 μαυροὶ καὶ ἄσημοι, καὶ ἔδ' ἐτι τῶν παρ' ἡ-
 μῖν καλῶν φυλάττοιντες. ὥς πολλῶν ἐν ταύτῃ 15
 σκελετῶν κείμενων, καὶ πάντων ὁμοίων, ἐφοβέ-
 ρον τι καὶ ἀφ' ἑκείνων διδορόκοι, καὶ γυμνὰς
 τὰς ὀδόντας προφαινότων, ἡπόρην πρὸς ἐ-
 μαυτὸν, ὃ τινι ἀφ' ἀκρίναιμι τ' Θερσίτῳ δὲ
 τ' καλῶ Νιρέως, ἢ τ' μεγαίτῳ Ἴριον δὲ 20
 τ' Φαίακων βασιλείας, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγῃ-
 ρον δὲ τ' Ἀγαμέμνονα. ἔδ' ἐτι τῶν
 παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμμεν,
 ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα ἦν, ἀδελὰ καὶ ἀνεπί-
 γραφα, ἐξ ὧν ἔδ' ἐτι ἀφ' ἀκρίνεω 25
 νάμεναι.

9. Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι, ἐδόκει μοι
 ὃ τῶν ἀνθρώπων βίῃ πομπῇ τινι μακρῶ
 προστοικέαι, χορηγεῖν ἢ καὶ ἀφ' ἀτάτῃν ἑκάστα
 ἢ τύχη, ἀφ' ὅρα καὶ ποικίλα τοῖς πομπῶν- 30
 ταῖς γήματα προσάπτειν. τὸν μὲν γὰρ λαβῶ-
 σα ἡ τύχη, βασιλικῶς διεσκέυασε τιάραν τε
 ἐπιδήτῃ, ἐξ ὁρυφύρας παρὰ δ' ἔσκα, καὶ τὴν κε-
 φαλήν ἐψέφασα τῷ ἀφ' ἀθήματι. τῷ ἢ, οἰκίτης
 γῆμα φειβήκει τ' δὲ τινα, καλὸν εἶναι ἐκός- 35
 μῃσι, τ' δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρὰ σκέ-
 υσι.

ασε. πανδοαπὴν ᾧ οἶμαι δεῖν γενέσθαι τὴν
 δέαν. πολλάκις ὃ Διὸς μύσης τῆς πομπῆς με-
 τέβαλε τὰ εἰώαν χήματα, ἐκ εἴωσα ἐς τὸ τέ-
 λος Διὰ πομπεύσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ με-
 5 ταμφίσασα, τὸ μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τῆς
 οἰκίτης καὶ αἰχμαλώτης σκδὴν ἀναλαβεῖν, τὸ
 ὃ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομ-
 πύουσα, τὴν Πολυκράτης τυραννίδα μετενέ-
 δυσε, καὶ μέχρι μὲν τινος εἴασε χρῆσθαι τὰ
 10 χήματι. ἐπεὶ δ' ἂν δι' ὃ τὸ πομπῆς καίρος πα-
 ρέλθῃ, τῶν καὶ ἑκάστου ἀποδῶς τὴν σκδὴν,
 καὶ ἀποδυσάμενος τὸ χῆμα μὲν τὸ σάμα-
 τος, ὥσπερ ἦν πρὸ τούτου, γίγνεται, μηδὲν τὸ
 πλησίον Διὰ φέρων. ἐνοιοι δ' ἵπ' ἀγναμοσύνης,
 15 ἐπεὶ δ' ἂν ὑπαιτιῇ τὸν κόσμον ἐπιστάσα ἡ τύχη,
 ἀχθοῦνταί γε, καὶ ἀγανακτῶσιν, ὥσπερ οἰκείαν
 τῶν τερρικόμων, καὶ ἐκ τῶν πρὸς ὀλίγον ἐ-
 χρήσαντο ἀποδιδόντες. οἶμαι δ' ἐκ τῶν ἐπὶ τῇ
 σκδῇς πολλάκις ἐαρακέναι τὰς τραγικὰς ὑ-
 20 ποκριτὰς τέχας πρὸς τὰς χρεῖας τῶν δραμα-
 των, ἄρτι μὲν Κρέοντος, εἰς δὲ Πριάμους γι-
 γνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας. καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ
 τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σιμῶς τὸ τὸ
 Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως χῆμα μιμησάμενος,
 25 μὲν ὀλίγον οἰκίτης προῆλθεν ὑπὸ τῷ ποιητῇ
 κεκελεύσμενος, ἥδη ὃ πέρας ἔχοντος τῷ δρά-
 ματος, ἀποδυσάμενος ἑκάστου αὐτῶν τὴν
 χρυσόπασον ἐκείνῳ ἐδῆται, καὶ τὸ προσωπεῖον
 ἀποθέμενος, καὶ καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβολῶν,
 30 πένης καὶ ταπῆνος ἐφείρχει, ἐκ ἐτ' Ἀγα-
 μέμνων ὁ Ἀτρεΐδης, ἐκ δὲ Κρέων ὁ Μενεκίδης,
 ἀλλὰ Πῶλος Χαρίκλεις Σενιεύς ὀνομαζόμε-
 νος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογεΐτανος Μαργαρί-
 νος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνδράπων πρᾶγ-
 35 ματὰ εἰσιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

ΙΟ. ΦΙΛ. Ἐπεὶ μοι ὦ Μένιππε οἱ τὰς

πολυτελεῖς τέχες καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑ-
 πὲρ γῆς, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα,
 ὅθεν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τ' ἰδι-
 ωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς ᾧ ἔτ[Ⓞ]. εἰ γὰρ
 ἐθέλω τ' Μανσωνὸν αὐτὸν, λέγω δὲ τ' Κέρα 5
 τ' ἐκ τ' τάφου ἀειδόμετον, εὖ οἶδα, ὅτι ἐκ αὐ-
 τοῦ γελαῶν, ἔγωγε ταπηνῶς ἔρριπτο ἐν πα-
 ραθύσῳ περὶ λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τ'
 νεκρῶν. ἐμοὶ δοκεῖ, τοσούτον ἀπολαύων τ' μνή-
 μαίος, παρ' ὅσον ἐπαρύνετο τηλικῆτον ἄχθος 10
 ἐπικείμενον. ἐπεὶ δ' αὖ γὰρ, ᾧ ἐταῖρε, ὁ Αἰακὸς
 ἀπομειρήσῃ ἐκάσῳ τ' τόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγι-
 στον ἐπὶ πλέον ποδὸς, ἀνάγκη ἀγαπᾶντα καλε-
 κέσθαι, πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλὰ δὲ
 αὐτοῖς οἶμαι, μᾶλλον ἐγγέλαι, εἰ ἐθέλω τ' περὶ 15
 ἡμῶν βασιλείας καὶ σαυράπας, πτωχέοντι παρ'
 αὐτοῖς, ἃ ἦτοι ταριχαπολεῖας ἢ ἀπριάς,
 ἢ τὰ πρῶτα διδάχοντι γράμματα, ἃ ἢ τῶν
 τυχόντος ὑβρίζοντες, καὶ κατὰ κόρην παιο-
 μένης, ὥσπερ τ' ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμώτατα. 20
 Φίλιππον γὰρ τ' Μακεδὸνα ἐγὼ θεασάμε-
 νον, ὃ δὲ κρατεῖν ἐμαυτῷ δυνατὸς ἦν. ἐδείχ-
 θη δὲ μοι ἐν γανιδίῳ τινὶ, μισθῷ ἀκμήμῳ
 τὰ σαυρὰ τ' ὑποδημάτων. πολλὰς δὲ καὶ
 ἄλλας ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μετὰ τιτῆνας 25
 Εἰζῆτας λέγω, καὶ Δαρεῖς, καὶ Πολυκράτης.

II. ΦΙΛ. Ἀποπαδὶν γὰρ τὰ περὶ τ' βασι-
 λείων, καὶ μικρῶν δὲ ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης
 ἐπραττε, ἃ Διογένης, ἃ εἰ τις ἄλλος τ' σοφῶν;
 ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶ κεῖ ἀειέρχετο διε- 30
 λείχων ἀπαντίας, συνήσι δὲ αὐτῷ Παλαμίδης
 ἃ Ὀδυσσεύς ἃ Νέστωρ ἃ εἰ τις ἄλλος
 νεκρὸς. ἔτι μὲν τοι ἐπεφύσθη αὐτῷ ἃ διωδὴ-
 κη ἐκ τ' Φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλ-
 τιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ 35
 Ἀστυρίῳ, ἃ Μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τ'
 πολυτε-

πολυεῶν. ἀκάν δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, ἔ-
 την παλαιὰν τύχην ἀναμετρεμένων, γελᾷ τε,
 ἔ τέρπει, ἔ τὰ πολλα ὑπτι κατακεί-
 ρηται, ἀδὲ μάλα τραχεῖα ἔ ἀπλυνεῖ τῇ
 5 φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥς τε
 ἀνιάσθαι τὸς ἀνδρας καὶ Διδοσκέπειας μείλοικεῖν,
 ἔ φέροντας τὸ Διογένη.

12. ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ
 ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶ-
 10 αὺς κατὰ τῶν πλεσίων; ΜΕΝ. Εὐγε ὑ-
 πέμνησας. ἔ γὰρ οἶδ' ὅπως περὶ τῆς λέξεως
 προσέμελλται, παμπολὺ ἀπεπλανήθην τὸ λό-
 γος. Διδοσκέπειας γάρ μοι παρ' αὐτοῖς, πρέ-
 θεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ
 15 συμφερόντων. ἰδὼν ἔν πολλαὶς συνθέσεσιν, ἀ-
 ναμίζας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς ἐνθὺς εἰς ἔ-
 αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιασῶν. διακίθη μὲν ἔν
 καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλεσίων.
 ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγορήτο πολλαὶ ἔ δφια,
 20 βία ἔ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία καὶ ἀδικία,
 τέλει ἀνασῶς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω
 ψήφισμα τοιοῦτον.

Ψήφισμα.

25

Ἐπεὶ δὲ πολλαὶ ἔ παράνομα οἱ πλεῖστοι
 δρῶσι παρὰ τὸ βίον, ἀρπάζοντες καὶ
 βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πεινήτων
 καταφρονεῖντες, δέδοχται τῇ βελῇ καὶ τῇ
 30 δῆμῳ, ἐπεὶ δὲ ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα
 αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ ἔ τὰ τῶν ἄλ-
 λων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθεῖσας
 ἄνω εἰς τὸν βίον, καταλύεσθαι εἰς τὸς ὄντες,
 ἄχρις ἂν ἐν τῇ τοιοῦτῃ Διδογάσῃ μυριά-
 35 δας ἐτῶν πέντε ἔ εἴκοσιν, ὅνοι ἐξ ὄνων γι-
 γνόμενοι, καὶ ἀχθοφορέντες, καὶ ὑπὸ τῶν

πεινήτων

πενήτων ἐλαυνόμενοι. τέντεῦθεν δὲ λοιπὸν
ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. εἶπε τὴν γνώμην
Κρανίων Σκελετίων, Νεκυστεύς, φυλῆς Ἀλι-
βαντιάδου. τέττε ἀναγνωσθέντ' ὃ ψηφί-
σμαί, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχέρο-
5 τόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεδριμήσατο ἡ
Βριμὴ, ἥ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος. ἔτω γὰρ
ἐντελὴ γίγνεται, ἥ κύρια, τὰ ἀνεγνωσ-
μένα.

13. Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλη- 10
σίᾳ. ἐγὼ δὲ ἔπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τίρε-
σίᾳ προσελθὼν, ἐκέλευον αὐτὸν τὰ πάντα δι-
ηγῆσάμεν εἰπεῖν πρὸς με, ποῖον τινα ἡ-
γεῖτο τ' ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας, ἔτι δὲ
τυφλὸν τί γερόντιον ἥ ὥχρον, ἥ λεπτό- 15
φωρον, ὃ τέκνον, Φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά
σε τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τ' σοφῶν ἐγένετα,
ἔτι τὰ αὐτὰ γιγνασκόντων ἑαυτοῖς. ἀτὰρ ἔ-
θέμις λέγειν πρὸς σε, ἀπείρη) γὰρ ὑπὸ τ'
Ῥαδαμάνθυ. μηδαμῶς, ἔφην, ὃ παῖτριον, 20
ἀλλ' εἰπέ, ἥ μὴ περὶ δὲ με σὲ τυφλότε-
ρον περὶόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ, δὴ με ἀπα-
γαγὼν, καὶ πολὺ τ' ἄλλων ἀποσπᾶσας, ἡ-
ρέμα προσκύψας πρὸς τὸ ἔς φησιν, ὁ τ' ἰ-
διωτῶν ἄριστος βίος καὶ σωφρονέστερος, ὡς 25
τ' ἀφροσύνης παυσάμεν ὃ μετεωρολογεῖν,
καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ κατα-
πύσας τ' σοφῶν τέτων συλλογισμῶν, καὶ
τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμεν τῆτο μόνον ἔξ-
άπαντ' ἡγεῖσθαι, ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμις- 30
ν, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, ἥ περὶ
μηδὲν ἐσπεδακώς.

14. Ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρετο κατ' Ἀσφο-
δελὸν λεγόμενα. ἐγὼ δὲ, ἥ γὰρ ἤδη ὀψέ ἦν,
ἄγε δὴ ὦ Μιθροβαρζάνη, Φημί, τί ἀφ' ἡμέλ- 35
λομένη, ἥ ἐκ ἀπιμένη αὐθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ
πρὸς

πρὸς ταῦτα, θάρρῃ φητὶν ὦ Μένωπε, τα-
 χεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀ-
 τραπὸν. καὶ δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χα-
 ρίον ἔ᾿ ἄλλας ζοφορώτερον, δείξας τῇ χαρὶ πόρ-
 5 ῶθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτόν ὡς περ Διὰ κλη-
 θρίας ἐσρέον φῶς, ἐκεῖνο, ἔφη ἐστὶ τὸ ἱερόν ἔ᾿
 Τροφάνης, καὶ κεῖθεν κατέρχον) οἱ δ' ἀπὸ Βοιω-
 τίας, ταύτῃ ἐν ἀνθι, καὶ ἐνθὺς ἔσῃ ἐπὶ
 τ' Ἐκλάδῳ. ἡδεῖς ἢ τοῖς εἰρημίοις ἐγώ,
 10 καὶ τ' Μάγον ἀσπασάμεν, χαλεπῶς μάλα
 Διὰ ἔσομιν ἀνεπύσας, καὶ οἶδ' ὅπως, ἐν
 Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

15

ΔΙΑΛΟΓΟΣ λγ'.

Χάραν, ἡ Ἐπισκοπῆντες.

20

ἙΡΜΗΣ. **Τ**Ι γελᾷς ὦ Χάραν; ἡ τί τὸ
 πορθμεῖον δ' ἀπολιπὼν, δεῦρο
 ἀνελήλυθας ἐς τὴν παρῆσαν ἡμέραν, καὶ πάνυ
 εὐθὺς ἐπιχωριάζῃ τοῖς ἄνω πράγμασι;
 25 ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά
 ἐστὶ τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἀπράττεσιν οἱ ἄνθρω-
 ποι ἐν αὐτῷ. ἡ τίνων σερμῆμοι, πάντες οἱ-
 μώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς. ἐδεῖς γὰρ αὐ-
 τῶν ἀδακρυτὶ διέπλυσεν. αἰτησάμεν) ἐν
 30 παρὰ ἔ᾿ ἄδῃ καὶ αὐτὸς ὡς περ καὶ ὁ Θετταλὸς
 ἐκεῖν) νεανίσκῳ, μίαν ἡμέραν ληπόνεως
 γενέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς. καὶ μοι δοκῶ
 ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοι. ξεναγήσεις γὰρ
 35 ἐν οἶδ' ὅτι με ξυμπεινοσῶν, καὶ δείξῃς ἐκα-
 λή μοι ὦ πορθμεῦ. ἀπέρχομαι γάρ τι Διὰ-
 κονησάμεν)

κοιησάμεν τῷ ἄνω Διὶ τῷ ἀνθρωπικῶν. ὁ
 δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύνανιά
 με, ὅλον ὑμέτερον ἑάσῃ εἶναι, παρὰ τῶ
 ζόφῳ· ἢ ὅπερ τῷ Ἥφαιστον πρόω ἐποίησε,
 ῥίψῃ καὶ μετέταγώς τῷ ποδὸς ἀπὸ τῷ δεσπε- 5
 σίς βηλῆς, ὡς ὑποσκάζων, γέλωτα παρέχοι-
 μι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Περίοψις ἔν
 με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦ-
 τα, ἑταῖρος καὶ ζύμπλος καὶ συνδιάκτο-
 ρός ὢν; καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ 10
 Μαίης, ἐκείνων γὰρ σε μεμνησθαι, ὅτι μὴδὲ
 πάποίε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκείλυσσα, ἢ πρόσκω-
 πον εἶναι. ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκης ἐπὶ τῷ καί-
 σράματι ἐκταθείς, ἄμωρ ἔτω καρτε-
 ρὲς ἔχων, ἢ, εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς, 15
 ἐκείνῳ παρ' ὅλον τῷ πλὴν Διᾶλέγῃ. ἐγὼ
 ὅς περσούτης ἂν τὴν δικασίαν ἔλκων, ἐρέτ-
 τω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τῷ πατρός, ὦ φίλ-
 τατον Ἑρμῆδιον, με καταλίπης με, πε-
 ριήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς 20
 τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι. ὡς ἦν με σὺ
 ἀφῆς, ἔδεν τῶν τυφλῶν διοίσω. κατὰ-
 περ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται διολισθαίνοντες
 ἐν τῷ σκότει, ἔτω δὲ καὶ γὰρ σοι πάλιν
 ἀμβλυώτῃ πρὸς τὸ φῶς· ἀλλὰ οὕτως ὡς 25
 Κυκλήνιέ μοι ἐς αἰεὶ μέμνησαμένῳ τὴν χά-
 ριν. ΕΡΜΗΣ. Τετὶ τὸ πρᾶγμα πλη-
 γῶν αἰτίον καταστήσεται μοι. οὐδὲ γὰρ ἤ-
 δη τῷ μισθὸν τῆς περιηγήσεως ἐκ ἀκόν-
 θυλον πανιάπασιν ἡμῶν ἐσόμενον. ὑπερ- 30
 γητέον δὲ ὅμως. τί γὰρ ἂν καὶ πάθη-
 τις, ὅποτε φίλος τις ἂν βιάζοιτο; πάν-
 τα μὲν ἔν σε ἰδεῖν κατ' ἑκάστον ἀκριβῶς
 ἀμύχανόν ἐστιν ὡς πορθηεῖν. πολλῶν γὰρ ἂν
 ἐτῶν ἢ Διᾶτριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ μὲν ἀπ- 35
 κηρύττεισθαι δεῖσθαι, κατὰ περ ἀποδράντα
 ὑπὸ

ὑπὸ τῆς Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν καλύσσει ἐνεργεῖν τὰ τῆς θανάτου ἔργα, καὶ τὴν τῆς Πλάτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκραγαγῆντα πολλὰ ἔτι χρόνῳ. Ἐὖτε οὐτελής Αἰακὸς ἀγανακτῇ τήσφι, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὥς δὲ τὰ κειφάλαια τῶν γιγνομένων ἰδῆς, τῷτ' ἤδη σκιπτέον.

2. ΧΑΡ. Ἄντὸς ὃ Ἑρμῇ ἐπινοῶ τὸ βέλτιστον. ἐγὼ δὲ ἔδὲν οἶδα τῷ ὑπὲρ γῆς,
 10 ξένος ὢν. ἙΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον ὃ Χάραν, ὑψηλῆς τινος ἡμῶν ἔδῃ χωρίῳ, ὥς ἀπ' ἐκείνῃ πάντ' ἰδοῖς. σοὶ δὲ εἰ μὲν ἐς τὸ ἔξαρτὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, ἔκ ἀν' ἑκαμνον ἐκ παλαιότητος ἢ ἀν' ἀκριβοῶς ἀπαντα κατεάρας.
 15 ἐπεὶ δὲ ἔτι δέμεις εἰδῶλοις ἀεὶ ζυγνόντα ἐπιβά-
 τέυῃ τῷ βασιλείῳ τῆς Διός, ἄρα ἡμῶν ὑψηλὸν τι ὅρος παρὶσσοῦν. ΧΑΡ. Οἶδα ὃ Ἑρμῇ ἄπερ εἶδα λέγῃς ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπὶ δὲ πάλαι; ὅπου τὸ πνεῦμα κα-
 20 ταιγίσαν, πλαγίᾳ τῇ ὁδῷ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπὸ ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν εἶλαι, ἢ ἐνδύειν ὀλίγον τῆς ποδός, ἢ σιωπεῖν τῷ πνεύματι. ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἀγῶν παρακινέομαι
 25 ὑμῶν αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. κατὰ ταῦτα δὲ ἔτι σὺ πράττει, ὅπου καλῶς ἔχῃ νομίζῃς κυβερνήτης νῦν γε ὢν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ κατεδεδῆμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί τοι. ἙΡΜ. Ὁρθῶς
 30 λέγεις, αὐτὸς ἢ εἴσομαι τί ποιήσω, καὶ ἐξου-
 ρίσσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. ἄρ' ἔν ὁ Καύκασος ἐπιτήδεος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἁμφοῖν ὁ Ὀλυμπος ἐκείνοσι; καὶ τοὶ ἐφ' αὐ-
 λὸν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸ Ὀλυμπον ἀπιδάν.
 35 συγκαμνέω δέ τι ἔτι ὑπεργῆσαι καὶ σέ δεῖ. ΧΑΡ. Πρόστατε. ὑπεργῆσαι γὰρ ὅσα δυνατά.

3. ἘΡΜ. Ὁ Ὀμηρος ὁ ποιητής φησι τὴν
 Ἀλκιόως υἱέας, δύο καὶ αὐτὴς ὄντας ἐπὶ παῖ-
 δας, ἐδελήσασαί ποτε τὴν Ὀσσαν ἐν βάτρων ἀ-
 νασπάσαντας, ἐπιβῆναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἴτα
 τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτῃ κλίμα- 5
 κα ἔξιν οἰομένους ἔ- πρόσθεσιν πρὸς τὸν ἔ-
 ρανόν. ἐκείνῳ μὲν ἐν τῷ μυσρακίῳ, ἀταδᾶ-
 λῳ γὰρ ἦσαν, δίκας ἐτιστάτω· νῶ δ'εἰ, ἔ- γὰρ
 ἐπὶ κακῷ τ' θεῶν ταῦτα βελεύομεν, τί ἔ-
 χι οἰκοδομῆμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπι- 10
 κυλινδῆντες ἐπάλλαλα τὰ ὄρη, ὥς ἔχοιμεν
 ἀφ' ὑψηλοτέρων ἀκριβεσέραν τὴν σκοπὴν;
 ΧΑΡ. Καὶ διωησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δὴ ὄντες
 ἀναθέσθ, ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὀσσαν;
 ἘΡΜ. Διὰ τίδ' ἐκ ἂν ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς 15
 ἡμᾶς ἀγενεσέρας εἶναι τοῖν βρεφυλλίοις ἐκεί-
 νοιν; ἔ- ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ.
 Οὐκ. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν
 τινα μεγαλεργίαν ἔχιν· ἘΡΜ. Εἰκότως.
 ἰδιότης γὰρ εἴ, ὦ Χάρων, καὶ ἡκιστα ποιητικὸς. 20
 ὁ δ'εἰ γεννάδας Ὀμηρος ἀπὸ δυοῖν εἴχοιεν αὐ-
 τήκα ἡμῖν ἀμειβτόν ἐποίησε τ' ἔρανόν, ἔτω
 ῥαδίως σωλιθεῖς τὰ ὄρη. ἔ- θαυμάζω εἰ σοι
 ταῦτα τεράσια εἶναι δοκεῖ, τ' Ἀτλαντα δη-
 λαδὴ εἰδότε, ὅς τ' ὅλον αὐτὸν εἰς ὦν φέ- 25
 ρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκέρως δ'εἰ ἴσως καὶ
 ἔ- ἐμῷ ἀδελφῷ περὶ, τῷ Ἡρακλεῖ, ὥς ἀνα-
 δέχοιτο ποτε αὐτὸν ἐκείνον τ' Ἀτλαντα καὶ
 ἀναπαύσσει πρὸς ὀλίγον τῷ ἄχθεις, ὑποθεῖς ἐ-
 αὐτὸν φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκῶ καὶ ταῦτα. εἰ 30
 δ'εἰ ἀληθὴ ἔστι, σὺ ἂν ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ
 εἰδῇτε. ἘΡΜ. Ἀληθέστατα ὦ Χάρων. ἢ
 τίν' ἵ- ἵ- ἐνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἂν;
 ὥστε ἀναμοχλεύομεν τὴν Ὀσσαν πρῶτον, ὡ-
 σπερ ἡμῖν ὑφηγεῖ τὸ ἔπ' καὶ ὁ ἀρχιτέκτων 35
 Ὀμηρος,

Ἄνταρ

- 'Αυτὰρ ἐπ' Ὀοση Πήλιον εἰσοσίφυλλον.
 Ὀρῶς, ὅπως ῥαδίως ἅμα κ' ποιητικῶς ἐξερ-
 γασόμεθα; Φέρε ἔν' ἀναβάς ἰδῶ, ἢ κ' ταῦ-
 τα ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει, παπαί-
 5 κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπαρία θ' ἔρανθ'. ἀπὸ
 μ' ἦ τ' εἰώων, μόνις Ἰωνία κ' Λυδία φαί-
 νε). ἀπὸ δ' ἐ-τ' ἐσπέρας, ἔ' πλέον Ἰταλίας κ'
 Σικελίας. ἀπὸ δ' ἐ-τ' ἀρεκτάων, τὰ ἐπὶ τάδε
 θ' Ἰσρε μόνα. κακείθεν ἡ Κρήτη ἔ' πάνυ σα-
 10 φῶς. μελακινηία ἡμῶν ᾧ πορθμεῦ, κ' ἡ Οἶ-
 τη ὡς εἰκεν, εἴτα ὁ Παρνασσός ἐπὶ πᾶσιν.
 ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν, ὅρα μόνον μὴ λεπτό-
 τερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον, ἀπομηκύνον-
 τες πέρα θ' πιθανῶ, εἴτα συγκαταρρίφθέντες
 15 αὐτῷ πικρᾶς τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς πε-
 ραθῶμεν, ξυτρεβέντες τ' κρανίων. ἘΡΜ.
 Θάρρῃ, ἀσφαλῶς ἦ ἐξ' ἅπαντα, μετατίθῃ
 τὴν Οἶτῶν, ἐπικυλινδεῖσθαι κ' ὁ Παρνασσός.
 ἰδ' ἐπ' ἀνῆμι αὐθις, εἴ ἔχῃ, πάντα ὁρῶ. ἀ-
 20 νάσσανε ἡδὴ κ' σύ. ΧΑΡ. Ὀρεξον ᾧ Ἐρ-
 μῇ τὴν χεῖρα. ἔ' ἦ ἐπὶ μικρὰν με ταύτῃ
 τὴν μηχανὴν ἀναδοιάζεις. ἘΡΜ. Εἶγε
 μ' ἰδεῖν ἐτέλεις ᾧ Χάρων ἅπαντα, ἔκ' ἐνὶ δὲ
 ἅμφω, κ' ἀσφαλῇ, κ' φιλοθεάμονα εἶναι. ἄλλ'
 25 ἔχῃ με τῆς δεξιᾶς, κ' φείδῃ μὴ κατὰ θ' ὀλι-
 σθηῖς παλιν. εἴγε ἀνελήλυθας κ' σύ. κ' ἐ-
 πείπερ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐσι, μίαν ἐ-
 κάτερος ἄκραν ἐπιλαδοῦμεν, καθεζώμεθα.
 σὺ δὲ μοι ἡδὴ ἐν κύκλῳ περὶ ἐλέπων ἐπισκό-
 30 πῃ ἅπαντα.
 4. ΧΑΡ. Ὀρῶ γῆν πολλὴν κ' λίμνῳ
 τινα μεγάλῳ περὶ ῥέεσαν, κ' ὄρη, κ' ποταμούς,
 θ' Κωκυτῆ, κ' Πυριφλεγέδοντα μείζονας κ'
 ἀνδρώπας πάνυ σμικρὰς, καί τινες φάλαιας
 35 αὐτῶν. ἘΡΜ. Πόλλες ἐκείναι εἰσιν, ἔς φω-
 λείας εἶναι νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶσθα ᾧ Ἐρμῇ,
 ὡς

ὡς ἔδεν ἡμῖν πέπρακται, ἀλλὰ μάτῳ τῷ
 Παρουσῶν αὐτῇ Κασαλίᾳ, καὶ τὴν Οἰτίῳ, καὶ
 τὰ ἄλλα ὅρη μετεκινήσαντο. ἘΡΜ. "Ὅτι
 τί; ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβοῦς ἔγωγε ἀπὸ τῆς
 ὑψηλῆς ὁρᾶς. ἐκκλόμῳ δὲ ἐ πόλεις, ἔ ὅρη αὐ- 5
 τὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς ὁρᾶν, ἀλλὰ τὰς
 ἀνθρώπους αὐτὰς, ἔ ἃ πράττεισιν, ἔ οἷα λέ-
 γουσιν, ὥσπερ ὅτε με τὸ τρώτον ἐνυχῶν εἶ-
 δεις γελῶντα, ἔ ἦρα με, ὅ, τι γελῶν. ἀκρί-
 στας γὰρ τινῶν ἡσθην ἐς ὑπερβολήν. ἘΡΜ. 10
 Τί δὲ τῷτ' ἦν; ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον οἶ-
 μαι κληθεῖς ὑπὸ τινῶν τῶν φίλων, ἐς τὴν
 ὑπεραίαν μάλισα ἦκα ἔφη, ἔ μελαζὺ λέγον-
 τῶν ἀπὸ τῆς τέγης κεραμίδας ἐπιπεσεῦσα, ἐκ
 οἷδ' ὅτις κινήσαντο, ἀπέκτεφεν αὐτόν. ἐγὶ 15
 λασα ἔν ἐκ ἐπιτελέσαντο τὴν ὑπόθεσιν.
 ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταλήσεσθαι, ὡς μάλλον
 βλέπομαι ἔ ἀκχοίμι. ἘΡΜ. "Ἐχ' ἀτρε-
 μως. ἔ τῷτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαι σοι, καὶ ὅξυ-
 δερκέσαιο ἐν βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ὀμηροῦ 20
 τινὰ ἔ πρὸς τῷτο ἐπωδὴν λαβῶν. ἀπὸ δὲ
 εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώτης,
 ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν. ΧΑΡ. Λέγε
 μόνον. ἘΡΜ.

Ἀχλὺν δὲ αὐτοὶ ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον ἢ 25

πρὶν ἐπῆεν,

"Ὅφρ' εὖ γνώσκῃς ἡμῖν θεὸν ἡδὲ ἔ ἄνδρα.
 ΧΑΡ. Τί ἐστίν; ἘΡΜ. "Ἦδη ὁρᾶς;
 ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε. τυφλὸς ὁ Λυγκεύς ἐ-
 κεῖν, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τῷτω 30
 προσδιδασκέ με, καὶ ἀποκρίνῃς ἐρωτῶντι. ἀλλὰ
 βέλῃ κατὰ τὸ Ὀμηρον καὶ γὰρ ἔρωμαι σε, ὡς
 μάθης ἔδ' αὐτὸν ἀμελῆ ὄντα μετὰ τῶν Ὀμηρῶν;
 ἘΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχῃς τι τῶν ἐκείνους
 εἰδέναι, ναύτης αἰεὶ ἔ πρόσκαιρ' ὢν; ΧΑΡ. 35
 Ὅρᾳς, ὀνηδισικὸν τῷτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ

δὲ ὁπότε διεπόρθμυον αὐτὸν ἀπθανόντα,
 πολλὰ ραψωδῶντ' ἀκῆσας, ἐνίαν ἔτι μέ-
 μνημαι. καὶ τοὶ χθρῶν ἡμᾶς ἔ μικρὸς τότε
 κατέλαβεν. ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδ' ἐν ἑ πάνυ αἰ-
 5 σίον τινα ᾠδὴν τοῖς πλέεσιν, ὥς ὁ Ποσειδῶν
 συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸ πόν-
 τον, ὥσπερ τορύνῃ τινὰ ἐμυαλὴν τὴν τρίαι-
 ναν, καὶ πάσας τὰς θυνέλλας ἀξόθιωσε, καὶ ἄλλα
 πολλὰ κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῷ ἐπῶν,
 10 χθρῶν ἄφνω καὶ γνώφος ἐμπιστῶν, ὀλίγα δὲ
 ἀειτέρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν. ὥτε περ καὶ ναυτιά-
 σας ἐκείνῳ ἀπήμισε τῶν ραψωδῶν τὰς
 πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρεύδῃ, καὶ Κύ-
 κλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν ἔν ἦν ἐν
 15 τοσούτοις ἐμέτεσι ὀλίγα γὰρ ἀψφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπέ γάρ μοι·

Τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ πάχις ἀνὴρ ἡὺς τε
 μέγας τε,

20 Ἐξοχ' ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρίας
 ὤμους;

ΕΡΜ. Μίλων ἔστ' ὁ ἐν Κρόταν' ἀθλη-
 τής. ἐπικροτῶσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληες, ἔτι
 τὸν ταῦρεν ἀρόμῳ φέρει διὰ τῆς σταδίου μέ-
 σης. ΧΑΡ. Καὶ πόσω δικαιοτέρεον ἂν ἐμὲ
 25 ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὅς αὐτὸν σοὶ τὸν Μίλω-
 να μεί' ὀλίγον ξυλλαβῶν ἐνθήσομαι εἰς τὸ
 σκαφίδιον, ὁπότεαν ἦκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῷ ἁ-
 μαχαλιάτῃ τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαιοθεῖς
 τῷ θανάτῃ, μηδ' ἐξωκίς ὅπως αὐτὸν ὑπο-
 30 σκελίξῃ. κατὰ οἰμῶξ' ἡμῖν δηλαδὴ μεμνη-
 μῶν τῷ σεφάνων τέττων, καὶ τῷ κρότῃ. νῦν
 δὲ μέγα φρονεῖ θαυμαζέμεν' ὡς τῇ τῇ
 ταῦρε φορεῖ. τί ἐν οἰθῶμῳ, ἄρα ἐλπίζον
 αὐτὸν καὶ τεθνήξαι ποτε; ΕΡΜ. Πό-
 35 θεν ἐκείνῳ θανάτῃ νῦν μνημονεύσθην ἂν ἐν
 ἀκμῇ τοσαύτῃ; ΧΑΡ. Ἐὰ τῷτον ἔκ εἰς
 μακρὰν

μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέχοντα, ὅπότ' ἂν
πλήρῃ, μηδὲ ἐμπίδα, ἔχῃ ὥπως ταῦρον ἔτι
ἄρααζ δυνάμει.

5. Σὺ δὲ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τε ἄρ' ὁδ'
ἄλλ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; ἔχ' Ἐχλῶ ὡς ἔοικεν, 5
ἀπὸ γυνὴς τῆς σοφῆς. ΕΡΜ. Κῦρος, ὃ
Χάρων, ὁ Καμβύσε, ὃς τὴν ἀρχὴν πάσαι
Μηδῶν ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἡδὴ ἐποίησεν
εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἐναγχος ἔτος ἐκράτησε,
καὶ Βαβυλῶνα παρεσήσατο. καὶ νῦν ἐλασεῖον 10
τι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖ-
σον, ἄρχοι ἀπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ
πᾶ ποτε καὶ κεῖνός ἐστιν; ΕΡΜ. Ἐκεῖσε
ἀπόβλεψον εἰς τὴν μεγάλῃ ἀκρόπολιν τὴν
τὸ τριπλὴν τεῖχος. Σάρδεις ἐκεῖναι. καὶ τὸν 15
Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἡδὴ ἐπὶ κλίνης χρυσῆς
καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ ἀφ' Ἀργεῶ-
νων; βέλτε ἀκέρωτον αὐτῶν ὃ, τι καὶ λέ-
γασιν; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν ἔν. ΚΡΟΙ.
20 ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γὰρ μετὰ τὸν πλεῖστον, 20
καὶ τὰς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἀσημος χρυσός
ἐστιν ἡμῶν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλῃαν, εἰπέ
μοι τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμο-
νέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ;
ΕΡΜ. Θάρρη. ἐδὲν ἀγενεές, ὃ Χάρων. 25
ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν εὐδαιμόνες.
ἐγὼ δὲ ὧν οἶδα, Κλέοβιν, καὶ Βίτωνα ἡγεῖμαι
εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τὰς τῆς ἱερείας παῖ-
δας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργεῖον Φησὶν ἔτος, τὰς
ἅμα πρῶην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα 30
ὑποδύντες εἰλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης ἄχρι πρὸς
τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ. ἐχέτωσαν τὰ
πρῶτα ἐκεῖνοι τὴν εὐδαιμονίαν. ὁ δεύτερος
δὲ τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθη-
ναῖος, ὃς εἴτε ἐδῶ, καὶ ἀπέθανον ὑπὲρ τῶν 35
πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δὲ κάθαρμα, ἔ

σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω
οἶδα, Κροῖσι, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλῳ ἀφίκη-
βίς, ὃ ᾧ θάνατος ἀκρίβης ἐλεγχοῖ τῶν
τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέλος εὐδαι-
μόνως διὰβῶναι. ΧΑΡ. Κάκιστα ὦ Σόλων,
ὅτι ἡμῶν ἐκ ἐπιλέλησας, ἀλλὰ τὸ πορθημῖον
αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν ἀεὶ τῶν τοιούτων
κρίσιν.

6. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκ-
10 πέμψῃ; ἢ τί καὶ ἐπὶ τῷ ἁμῶν φέρεσι;
ΕΡΜ. Πλίνθες τε Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθη-
σι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὅφ' ὧν καὶ ἀπολεῖ
μικρὸν ὕστερον. Φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐντόπως.
ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γὰρ εἰς ὃ χρυσὸς τὸ λαμ-
15 πρὸν, ὃ ἀποστέλλει τὸ ὑπαχρον μείν' ἐρυθή-
ματος· ἢν ᾧ πρῶτον εἶδον, ἀκῶν αἰεὶ.
ΕΡΜ. Ἐκεῖνο ὦ Χάρων τὸ αἰοῖδιμον ὄνο-
μα, καὶ ἀειμάχητον. ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἐχ-
οῶ ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτὰ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα
20 τῆτο μόνον, ὅτι βαρύνει οἱ φέροντες αὐτό.
ΕΡΜ. Οὐ ᾧ οἶσθα ὅσοι πόλεμοι διὰ τῆ-
το, ἔ' ἐπιβελαι, ἔ' ληστήρια, ἔ' ἱππορρίαι, ἔ'
φόνες, καὶ δισμα, καὶ πλῆς μακρὸς, καὶ ἐμπε-
ρίαι, καὶ δολεῖαι; ΧΑΡ. Διὰ τῆτο, ὦ Ερ-
25 μῷ, τὸ μὴ πολὺ ἔ' χαλκῷ διὰφύρον; οἶδα
ᾧ τὸ χαλκόν, ὅσολον ὡς οἶσθα παρὰ τῷ
καταπλεόντων ἐκάστῃ ἐκλέγων. ΕΡΜ. Ναί.
ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲ πολὺς· ὥς ἐ' πάνυ σπα-
δάζῃ ὑπ' αὐτῶν· τῆτον δὲ ὀλίγον ἐν πολ-
30 λῷ ἔ' βάθους οἱ μείλαρ ἐυνήεις ἀνορύττεσι. πλὴν,
ἀλλ' ἐν τῇς γῆς, ἔ' ἔτος, ὥσπερ ὁ μόλιθος,
ἔ' τάχα. ΧΑΡ. Διήν τινα λέγεις τῶν
ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσῶτον ἔρῳτα
ἐρῶσιν, ὡχρῷ, καὶ βαρεῖως κήματῳ. ΕΡΜ.
35 Ἀλλ' ἐ' Σόλων γε ἐκεῖνῳ ὦ Χάρων ἐρῶν
αὐτῷ φαίνε, ὡς ὁρᾷς. καὶ ἀγελαῖ ᾧ τῷ Κροῖ-
σι

σα καὶ τῆς μεγαλαυχίας τῆ βαρβαρίας. καὶ μοι
δοκεῖν ἔρεσθαι τι βέλεσθαι αὐτόν. ἐπακέσσομαι
ἐν.

7. ΣΟΛ. Εἰπέ μοι ὦ Κροῖσε, οἷόν γάρ
τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τέτων τὸν Πύθειον; 5

ΚΡΟΙ. Νῆ Δί', ἐ γάρ ἐστιν αὐτὰ ἐν Δελ-
φοῖς ἀνάθημα ἔδεν τοῖς τε. ΣΟΛ. Οὐκ
ἐν μακάριον οἷόν τὸν θεὸν ἀποφαίνην, εἰ κή-
σαιο ἐν τοῖς ἄλλοις, καὶ πλίνθας χρυσᾶς;

ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ ἔ; ΣΟΛ. Πολλὴ μοι 10
λέγεις ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῇ ἐρανῇ, εἰ
ἐν Λυδίας μελαστέλλεται τὸ χρυσίον δεισθῆ
αὐτὰς, ἢ ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πῆ γὰρ
τοῦτ' ἂν γίνοιτο χρυσὸς ὅσ' ἔπαρ' ἡμῖν;

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυ- 15

δία; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῆ
βελτίονος ἄρα ἐνδεὲς ἐστὶ. ΚΡΟΙ. Πῶς
ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίς; ΣΟΛ. Ἦν

ἀποκρίνη μὴδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν. ΚΡΟΙ.

Ἐρώτα ὦ Σίλων. ΣΟΛ. Πότερον, ἀμεί- 20

νες οἱ σώζοντες τινες, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς
αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδὴ.

ΣΟΛ. Ἄρ' ἔν ἢν Κῆρ, ὡς λογοποιεῖσι
τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μηχανάρας σὺ ποι-
ήσῃ τὰς τεταρτάς, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε; 25

ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδὴ. ΣΟΛ.

Καὶ εἴγε μὴ τέτον παρασκευάσαιο, οἷοις ἂν
σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ.

Εὐφύμη ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὴ
ἐν ἔτω ταῦτα. φαίνει ἢ ἐν ἀμείνω τὸν σί- 30

δηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκ ἔν καὶ τῇ
θεῇ κελύφῃ σιδηρᾶς πλίνθας ἀναλιδέναι με,

τῇ ἢ χρυσὸν ὀπίσω αὐτῶν ἀνακαλεῖν; ΣΟΛ.

Οὐδὲ σιδηρὸς ἐκείνός γε δέησεται ἀλλ' ἢν τε
χαλκόν, ἢν τε χρυσὸν ἀναθῆς, ἄλλοις μὲν ποτε 35

κλῆμα καὶ ἔρμαιον ἔσῃ ἀνατιθεῖκώς, Φωκεῦσιν,

- ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράν-
 νῳ ληστῇ· τῷ ᾧ θεῷ ὀλίγον μὲν τ' ὅσων
 χρυσοποιῶν. ΧΡΟΙ. Αἰεὶ σύ με τῷ πλέ-
 τῳ προσπολεμεῖς, καὶ φθονεῖς. ἘΡΜ. Οὐ
 5 φέρει ὁ Λυδὸς, ὦ Χάρων, τὴν παρρησίαν, καὶ
 τὴν ἀλήθειαν τ' λόγαν, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ
 δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἀνθρώπου ἐκ ὑπο-
 πίησαν, τὸ ᾧ παρυσάμηνον ἐλευθέρως λέγων.
 μεμνήσθῃ δ' ἔν μικρὸν ὕψερρον τ' Σόλων,
 10 ὅταν αὐτὸν δέη αἰλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ
 τ' Κύρου ἀναχθῆναι· ἦκεσα γὰρ τῆς Κλωθῆς
 πρῶτον ἀναγινωσκέσης τὰ ἐκάστῳ ἐπικεκλωσ-
 μένα. ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγγεγραπτό, Κροῖσον μὲν
 αἰλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κύρον δ' αὐτὸν ὑπὸ σκῆ-
 15 νης τῆς Μασσαγέτιδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν
 Σκυθίδα τὴν ἐπὶ τ' ἵππας τ' λούκῃ ἐξελαύ-
 νσαν; ΧΑΡ. Νη Δία. ἘΡΜ. Τώ-
 μυρις σκείνη ἐστὶ, καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀπο-
 τεμῆσα τ' Κύρου αὐτὴ ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ
 20 πλήρη αἱματι. ὁρᾷς δὲ καὶ τ' υἱὸν αὐτῆς τ'
 νεανίσκον; Καμδύσης σκείνός ἐστιν. ἔτ' βα-
 σιλεύσῃ μὲν τ' πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς
 ἔντε Λιβύῃ καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μα-
 νεῖς ἀποθανεῖ, ἀποκλείνας τ' Ἀπιν. ΧΑΡ.
 25 Ὡ πολλὴ γέλωτ. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτὸς
 προσβλέψεν ἕτως ὑπερφρονῶντας τ' ἄλ-
 λων; ἢ τίς ἂν πισεύσεν, ὡς μὲν ὀλίγον ἔτ'
 μὲν αἰχμάλωτ' ἔσαι, ἔτ' δὲ τὴν κεφαλὴν
 ἐξῆ ἐν ἀσκαί αἱματι;
 30 8. Ἐκεῖν δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν
 πορφυρὰν ἐφεστρίδα ἐμπεπορημένος, ὁ τὸ Διό-
 δημα, ὃ τ' δακτύλιον ὁ μάγιστ' ἀναδίδωσι
 τ' ἰχθὺν ἀναίμενον
 ——— νήσω ἐν ἀμφιζύτῃ;
 35 ——— βασιλεὺς δὲ τίς ἔτι εἴται.
 ἘΡΜ. Εὖγε παρωδεῖς, ὦ Χάρων, ἀλλὰ
 Πολυκρά-

Πολυκράτῳ ὀρεῖς τῷ Σαμίων τύραννον εὐ-
δαίμονα οἰόμενον εἶναι. ἀτὰρ καὶ ἔτι αὐτὸς
ὑπὸ τῷ παρυσῶτι οἰκίτε Μαιανδρεὶς προδο-
τεῖς Ὀροίτη τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπιθήσει),
ἀθλιῶ ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ
τῷ χρόνῳ. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθῆς ἐπήκυσσα.

ΧΑΡ. Εὐγε ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς καὶ αὐτὸς
ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς δπότεμνε, καὶ ἀνα-
σκολοπίζει, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν το-
σῷ δὲ ἐπαιρέσθαι, ὡς ἂν ἐφ' ὑψηλοτέρῃ ἀλ- 10
γυότερον καλαπιδέμεται, ἐγὼ δὲ γελάσομαι
τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ
σκαφιδίῳ, μῆτε πορφυρίδα, μῆτε τιάραν, ἢ
κλίνῳ χρυσὴν κομίζοντας.

9. ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τέττων ὧδε ἕξ. 15
τὴν δὲ πληθύν ὦ Χάρων ὀρεῖς, τὴν πλέοντας
αὐτῶν, τὴν πολεμῶντας, τὴν δικαζομένης, τὴν
γεωργῶντας, τὴν δανείζοντας, τὴν προσαι-
τῶντας; ΧΑΡ. Ὅρῳ ποικίλῳ τινὰ τύρ-
βῳ, καὶ μετὸν ταραχῆς τῷ βίῳ, καὶ τὰς πό- 20
λεις γε αὐτῶν εἰκυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς
ἅπας μὲν ἰδίαν τι κέντρον ἔχει, καὶ τῷ πλη-
σίῳ κεντεῖ. ὀλίγοι δὲ τινες ὥσπερ σφῆκες
ἀγασσι, καὶ φέρονσι τῷ ὑποδείξερον. ὁ δὲ ὥρι-
πέοι μὲν αὐτὸς ἐν τῷ φανῶς ἔτι ὅχλῳ, 25
τῶν εἰσὶν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες ὦ Χάρων,
καὶ δαίματι, ἐᾶνοισι, καὶ ἡδοναῖς, καὶ φυλαρ-
γυρίαι, καὶ ὀργαῖς, καὶ μίση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τέ-
ττων δὲ ἡ ἀγνοία μὲν κάτω ξυναναμέμικτῃ αὐτοῖς,
καὶ ξυμπολιέμεται γενῇ Δία, ἐπὶ τὸ μῖσθον, καὶ 30
ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ
φυλαργυρία. ὁ φόβος δὲ καὶ ἐλπίδες ὑπερῶν
πέλομαι, ὁ μὲν ἐμπύπτων, ἐκπλήτῃ, ἐνίοτε καὶ
ὑποπτήσθαι ποιεῖ. αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κε-
φαλῆς αἰωρῶμεναι, ὅπου ἂν μάλα οἴηται 35
τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπλάμεναι οἶχον),

κεκηνότας αὐτὲς ἀπολιπεῖσαι, ὅπερ καὶ τῷ
 Τάνταλον κάτω πάχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδα-
 τος. ἦν δὲ ἀτενίσσης, καλὸψιδ καὶ μοίρας ἀνω
 ἐπικλαθεύσας ἐκάστω τὸν ἀτρακτιον, ἀφ' ἧς ἔρ-
 5 τῆαδ ἐκμύθευσεν ἀπανίας ἐκ λεπίων νημά-
 των ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καθάσθαιοντα
 ἐφ' ἑκάστων ἀπὸ τοῦ ἀτράκταν. ΧΑΡ. Ὁρῶ
 πάνυ λεπτὸν ἐκάστω νῆμα ἐπιπεπλεγμένον γε
 τὰ πολλὰ τῆτο μὲν εἰναι, εἰναι δὲ ἄλλα.
 10 ἘΡΜ. Εἰκότως, ὦ Ποσειδίμει, εἰμαρται γὰρ ἐ-
 κείνῳ μὲν ὑπὸ τέτῳ φονδύθηναι, τέτῳ δὲ ὑπὸ
 ἄλλῳ· καὶ κληρονομήσαι γὰρ τῆτον μὲν εἰναι,
 ὅτε ἂν ἡ μικροτέρον τὸ νῆμα· εἰναι δὲ
 αὐτῷ τέτῳ· τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκή δηλοῖ.
 15 ὁρᾷς δὲ ἔνι ὑπὸ λεπίῳ κρεμαμμένας ἀπαντας;
 καὶ ἔτος μὲν ἀνασπαδεῖς ἀνω μελιώρους ἐστὶ καὶ
 μὲν μικρὸν καὶ ἀπείσων ἀπὸ ἀργένιος τῆς λίνης,
 ἐπιδὸν μηκέτι ἀνέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέ-
 γαν δὲ ψόφον ἐργάσεται· ἔτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ
 20 γῆς αἰωρέμενον, ἦν καὶ πείσῃ, ἀψοφητὶ κεί-
 σεται, μόνις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακκοδένει
 τοῦ πλώματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα,
 ὦ Ἐρμῆ.

10. ἘΡΜ. Καὶ μὲν ἔθ' ἐπιπῶν ἔχοις
 25 ἂν καὶ τὴν ἀξίαν ὅπως ἐστὶ καὶ ἀγαθὰ αὐτῶν,
 καὶ τὸ μετὰ τῶν ἐλπίδων οἰχεῖσθαι, ἀναρ-
 πάσας γενιμμένας ὑπὸ τοῦ βελτίου θανάτου.
 ἄγγελος δὲ αὐτῶν, καὶ ὑπερίσται μάλα πολλὰ,
 30 ὡς ὁρᾷς, ἡπίαλοι καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περ-
 πιδυμεναί, καὶ ξίφη, καὶ ληστήρια, καὶ κώνια, καὶ
 δικασαί, καὶ τύραννοι, καὶ τέτων ἔθεν ὅλας
 αὐτὰς εἰσέρχεται, ἐς· ἂν ἐν πρᾶτῳ σιν
 35 αἰ, καὶ ὅμοι μοι· εἰ δὲ ἐνδὺς ἐξ ἀρχῆς ἐν-
 νόον ὅτι θνητοὶ τὲ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον
 τῆτον

τῷτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ, ἀπία-
σιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατ^ο, πάντα ὑπὲρ γῆς
ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σοφρανέσμερον, καὶ ἡτλον
ἡνιῶντο ἀποθανόντες, νῦν δ' ἐς αἰὲ ἐλπίσαν-
τες χρῆσθαι τοῖς παρῆσιν, ἐπιδὼν ἐπιστάς 5
ὁ ὑπερέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πηδήσας τῷ
πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακίῃσι πρὸς τὴν ἀ-
γωγὴν, ἢ ποτε προσδοκήσας ἀποσπαδήσειας
αὐτῶν. ἢ τί γ' ἐκ ἂν ποιήσεν ἐκείν^ο, ὁ τὴν
οἰκίαν σπυδῇ οἰκοδομήμεν^ο, καὶ τὰς ἐργάτας 10
ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι ὅτι ἡ μ', ἐξεί τέλ^ο
αὐτῷ, ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθείς τ' ὄροφον, ἀπίοι,
τῷ κληρονόμῳ καὶ αὐτῶν ἀπολαύειν αὐτῆς,
αὐτὸς μὴ δὲ πνήσας ἄθλι^ο ἐν αὐτῇ; ἐκεί-
ν^ο μ' γ' ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτε- 15
κεν αὐτῷ ἡ γυνή, καὶ φίλος ἀδελφὸς τῷ τῷ
καὶ τένομα τ' πατὴρ τιθέμεν^ο, εἰ ἡπίστα-
το ὡς ἐπλέτης γενόμεν^ο ὁ παῖς τεθνήξει,
ἄρα ἂν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ;
ἀλλὰ τὸ αἶτιον, ὅτι τὸν μ' εὐτυχέστα 20
ἐπὶ τῷ παιδί ἐκείν^ο ὄρεα, τὸν δ' ἀθλητῆ
πατέρα, δ' Ὀλύμπια νενικηκότ^ο. τὸν γεί-
τονα δὲ τ' ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον ἐκ ὄρεα,
ἔδδ' οἶδεν ἀφ' οἷας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο.
τὰς μ' γ' αἰεὶ τ' ὄρων ἀδελφερομένους ὄρεας 25
ὅσοι εἰσὶ, καὶ τὰς ζυγαγείροντας τὰ χρήματα,
εἴτα πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν καλεσμένους, ὅφ'
ἂν εἴπον, ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπερετῶν;
ΧΑΡ. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν
ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τ' βίον, ἢ 30
τί ἐκείν^ο ἐστίν, ὃ σφραγίστοι ἀγανακίῃσιν.

11. ΕΡΜ. Ἦν γὰρ τὰς βασιλείας ἰ-
σθ' τις αὐτῶν, οἷπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκῶ-
σιν, ἔξω δ' ἀδεσφαῖς, καὶ ὡς φῆς, ἀμφιδόλως
τῆς τύχης, πλείω τ' ἡδύν τα ἀνιαρὰ εὐ- 35
μετὰ προσόντα αὐτοῖς, φόβος καὶ ταραχὰς,

καὶ μίση, καὶ ἐπιθυλᾶς, καὶ ὀργὰς, καὶ κο-
λακείας. τέτοις γὰρ ἅπαντες ζύνθουσιν· ἐὼ πέν-
θη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐκ ἰσοτιμίας δη-
λαδὴ ἀρχόντα αὐτῶν, ὅπερ δὲ τὰ τέτων πο-
5 νηρᾶ, λογιζέσθαι καιρὸς οἷα τὰ τῶ ἰδιωτῶν
ἂν εἴη. ΧΑΡ. Ἐθέλω γὰρ σοὶ ὦ Ἐρ-
μῆ εἰπεῖν, ὅτινι εἰκέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἀν-
θρώποι, καὶ ὁ βίβω ἅπας αὐτῶν. ἦδη ποτὲ
πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐδεάσω ὑπὸ κρηνῶντινι

10 κατὰρράτῃσι· ἀνισαμύρας, τὰς φυσαλίδας
λέγω, ἀφ' ὧν ζυναγείρεται ὁ ἀφρός; ἐκείνων
τοίνυν αἱ μὲν τινες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα
ἐκραιφῆσαι, ἀπέσθῃσαν· αἰδ' ἐπὶ πλεόντις
κῆσι, καὶ προχωρησῶν αὐταῖς τῶ ἄλλων, αὐταῖ

15 ὑπερφυσσώμεναι εἰς μέγιστον ὄγκον αἴρονται. εἴτα
μὲν τοὶ κακύναι πάντως ἐξεργάγησάν ποτε.
καὶ γὰρ οἷοντε ἄλλως γενέσθαι. τὸ ἐστὶν ὁ ἀν-
θρώπων βίβω. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματι ἐμ-
πεφυσσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἷδε ἐλάττους, καὶ
20 οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ
φύσημα, οἱ δὲ ἅμα τῷ ζυεῖναι ἐπαύσαντο.
πᾶσι δ' ἐν ἀπορραγῇναι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ.
Οὐδὲν χεῖρον σοὶ ὅτι Ὀμήρου εἰκασας ὦ Χάρων,
ὅς φύλλοις τὸ γένω αὐτῶν ὁμοιοῖ.

25 12. ΧΑΡ. Καὶ τοῖστοι ὄντες, ὦ Ἐρμῆ,
ὁρᾶς οἷα ποιεῖσι, καὶ ὡς φιλολιμῶνται πρὸς ἀλ-
λήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, ἐκ κήσεων ἀ-
μιλλώμενοι, ὥπερ ἅπαντα κατὰλιπόντας αὐ-
τὰς, δεισὶν ἓνα ὁβολὸν ἔχοντας, ἥκην παρ'

30 ἡμᾶς· βέλῃ ἐν ἐπείπερ ἐφ' ὑψηλῇ ἐσμὲν,
ἀναδοῦσας παμμέγεθες, παραινέσω αὐτοῖς
ἀπέχεσθαι μὲν τῶ ματαίων πόνων, ζῆν δὲ, αἰεὶ
τῷ θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων·
ὦ ματαῖοι, τί ἐσπεδάκατε περὶ ταῦτα;

35 παύσασθε κάμνοντες· καὶ γὰρ ἐς αἰεὶ βιώσεσθε.
καὶ δὲν τῷ ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδῶν ἐστιν. καὶ δὲ

ἂν ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ζῶν αὐτῷ λυθονάνη.
 ἀλλ' ἀνάγκη τ' μὴ γυμνὸν οἰχεᾶς, τὴν
 οἰκίαν δὲ καὶ τ' ἀγρόν, καὶ τὸ χρυσίον αἰεὶ ἄλλων
 εἶναι, καὶ μετὰ βλάψιν τῆς δεσπότας. εἰ ταῦτα,
 καὶ τὰ τοιαῦτα ἐξ ἐπηκόας ἐμδοῦσαιμι αὐ- 5
 τοῖς, ἐκ αὐτῶν οἷς μέγα ὠφελήθηται τ' βίον,
 καὶ σωφρονεσέρας ἂν γενέσθω παραπολύ;
 ΕΡΜ. Ὡ μακάριε, ἐκ οἷοδα ὅπως αὐτῆς
 ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη ἀφαιτεδείκασιν, ὥς
 μὴδ' ἂν τρυπάνῳ ἐτι ἀφαινοχθῆναι αὐτοῖς 10
 τὰ ὧτα, τοσούτω κηρῷ ἐδουσαν αὐτὰ, οἷον περ
 Ὀδυσσεὺς τῆς ἱταίρας ἑώρασε, δέξθ' τῆς Σφ-
 ρήνων ἀκροάσεως· πόθεν ἔν' ἂν ἐκείνοι δυ-
 νηθεῖεν ἀκῆσαι, ἢ καὶ σὺ κεκραγῶς ἀφάρρα-
 γῆς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῶν ἡ ληθὴ δύναται, τῆ- 15
 το ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζετο. πλὴν ἀλλ'
 εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι καὶ παραδειγματοὶ τ' κη-
 ρὸν ἐς τὰ ὧτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπεκλί-
 ναντες, ὅξυ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ
 κατεγνωκότες οἷά ἐστι. ΧΑΡ. Οὐκ ἔν' ἐκεῖ- 20
 νοῖς γὰρ ἐμδοῦσαιμι; ΕΡΜ. Περιττὸν
 τῷτο λέγειν πρὸς αὐτῆς ἀ ἴσασιν. ὁρᾷς ὅπως
 ἀποστάντες τ' πολλῶν, καταγελῶσι τ' γι-
 γνομένων, καὶ ἐδαμῇ ἐδαμῶς ἀρέσκοντο αὐ-
 τοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βεβλέον- 25
 τες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τῆς βίης; καὶ γὰρ ἐ μισῶν
 ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖ γε
 ὦ γεννάδαι. πλὴν πάντων ὀλίγοι εἰσιν, ὧς Ἑρμῆ.
 ΕΡΜ. Ἰκανοὶ καὶ ἔτοι. ἀλλὰ καλὶώμεν ἡδὴ.
 13. ΧΑΡ. Ἐν ἔτι ἐπόθεν εἶδέναι ὧς 30
 Ἑρμῇ, καί μοι δείξας αὐτὸ, ἐντελῇ ἔσθ' τὴν
 ἀφαιρήσιν πεποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τ' σω-
 μάταν, ἵνα κατερύττῃσι, θεάσασθω. ΕΡΜ.
 Ἡρία ὦ Χάρων, ἐ τύμβους, καὶ τάφους καλῶσι
 τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τ' πόλεων ἐκεῖ- 35
 να τὰ χώματα ὁρᾷς, ἐ σὰς σήλας, καὶ πυ-
 ραμίδας;

ραμίδας ; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ
 σαρμαθοφυλάκιά ἐσι. ΧΑΡ. Τί ἔν ἐκεῖνοι
 σεφανῶσι τὰς λίθας, καὶ κρίνσι μύρω ; οἱ ᾧ,
 καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶ χωμάτων, καὶ βό-
 5 θρον τινὰ οὐρῶντες, καί σι τε ταυτὶ τὰ πολυ-
 τελῇ δαῖτνα, καὶ εἰς τὰ οὐρύγμαλια οἶνον, καὶ με-
 λίκρατον, ὡς γῆν εἰκάσαι, ἐχέουσιν. ἘΡΜ.
 Οὐκ οἶδα ᾧ Πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὰς
 ἐν ἁδῶ. πεπιστεύκασι δὲ ἔν τὰς ψυχὰς ἀ-
 10 ναπεμπομένους κάτωθεν, δαπνεῖν μὲ ὡς οἶοντε
 ἀειπεόμενας τὴν κνίσαν, καὶ τὸν καπνόν,
 πίνην δὲ ἀπὸ τῶ βόθρου τὸ μελίκρατον. ΧΑΡ.
 Ἐκεῖνος ἐτι πίνην ἢ ἐδίδην, ὧν τὰ κρανία ξη-
 ρόταλα ; καὶ τοι γελοῖος εἰμὶ σοι λεγὼν ταῦ-
 15 τα, ὅσημέραι καλὰ γονίι αὐτῆς. οἷσθ' ἔν εἰ δύ-
 ναι' ἂν ἐτι ἀνελθεῖν ἀπαξ, ὑποχθόνιοι γε-
 νόμην ; ἐπέτοι καὶ παρ' ἐγὼ αὖν ᾧ Ἐρμῇ ἔ-
 παχον. ἐχ' ὀλίγα πρᾶγματ' ἔχων. εἰ ἔδῃ
 μὴ καλὰ γνὴν μόνον αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς ἀνά-
 20 γνῃν πιόμενος. Ὡ μάταιοι, τῆς ἀνοίας, ἐκ εἰ-
 δότες ἡλίκους ὅροις Διὰ κέρι τὰ νεκρῶν, καὶ
 τὰ ζώντων πρᾶγματ' αὐτῶν, καὶ οἶα παρ' ἡμῶν ἐσι,
 καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὅμως ὁ, τ' ἄτυμ' ἀνὴρ ὅς'

25 ἔλαχε τύμβου.

Ἐνδ' ἰὴ τιμῇ Ἰρ' κρείωνι' Ἀγα-
 μέμνων.

Θερσίτῃ δὲ ἴσος Θέτιδος παῖς ἠϊκόμοιο.

Πάντες δὲ εἰσὶν ὅμως νεκρῶν ἀρδελύα
 κάρηνα.

30

Τυμνοί τε ξηροί τε καὶ ἀσφοδελὸν λῆ-
 μῶνα.

ἘΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τ' Ὀμηρον
 ἐπαλλεῖς. ἀλλ' ἐπέπερ ἀνέμνησάς με, θέλω

35 σοι διῆξαι τ' ἔξ' Ἀχιλλέως τάφον. ὅρως τ' ἐπὶ
 τῇ θαλάτῃ ; Σίγῃ μὲ ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν,
 ἀντικρὺ

ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῇ Ῥοιείᾳ.
ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι.

14. Τὰς πόλεις, τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν
μοι, ἅς κάτω ἀκρόμῳ τὴν Νῆον, τὴν Σαρ-
δαναπώλιν, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ 5
Κλεωνάς, καὶ τὴν Ἰλίον αὐτήν. πολλὰς γὰρ
μύμνημαι ἀπορριμύσας ἐκείθε, ὡς δέκα ὁ-
λων ἐτῶν μὴ δὲ νεολκῆσαι, μὴ δὲ ἀψύξαι
τὸ σκαφίδιον. ἙΡΜ. Ἡ Νῆος μὲν ὦ
Πορριμεῦ ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ ἐδὲν ἔχον ἔτι 10
λοιπὸν αὐτῆς, ἔδ' ἂν εἴπης ὅτι πόλ' ἦν. ἡ
Βαβυλὼν δὲ σοι ἐκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ
τὴν μέγαν περὶ τοῖον. ἐ μέγα πολὺ καὶ αὐτὴ
ζητηθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῆος. Μυκῆνας δὲ
καὶ Κλεωνάς αἰχλύνονται δεῖξαι σοι, καὶ μά- 15
λιστα τὸ Ἰλίον ἀποπνίξῃς ἥ ἔγωγε οἶδ' ὅτι
τὸν Ὀμηρον καλεσθῶν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῇ
ἐπῶν. πολλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαί-
μονες, νῦν δὲ τεθνήκασιν καὶ αὐταί. ἀπο-
θνήσκουσι ἥ ὦ Πορριμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ 20
ἄνθρωποι καὶ τὸ παραδοχότερον, καὶ ποταμοὶ
όλοι. Ἰνάχῃς ἔν ἐδὲ τάφῳ ἐν Ἀργεῖ ἔτι
καταλείπει. ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων
Ὀμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων,

—— Ἰλίον ἱρὸν, 25

καὶ, —— εὐρυάγειαν,

καὶ, —— εὐκλίδην Κλεωναί.

15. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ
πολεμῶντες ἐκείνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀκλήλως φο-
νέουσιν; ἙΡΜ. Ἀργεῖας ὁρᾷς ὦ Χάρων, 30
καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκείνον
στρατηγὸν Ὀδυσσεύην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ
τρόπαιον τῷ αὐτῷ αἵματι. ΧΑΡ. Ὑπὲρ
τίνος οὐ αὐτοῖς ὦ Ἑρμῆ ὁ πόλεμος; ἙΡΜ.
Ὑπὲρ τῆς πεδῆς αὐτῆς, ἐν ᾗ μάχοντο. ΧΑΡ. 35
ὦ τῆς ἀνοίας, οἷγε ἐκ ἴσασιν ὅτι καὶ ὅλως
τὴν

τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κλήσονται,
 μόγις ἂν ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τῷ Αἰ-
 ακῷ. τὸ δὲ πεδίον τῆτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωρ-
 γήσασι, πολλάκις ἐν βάθρων τὸ τρέπαιον ἀ-
 νασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ἘΡΜ. Οὐτὰ μὲν
 ταῦτα ἔσαι. ἡμεῖς δὲ καλιδάαντες ἤδη, καὶ
 κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀ-
 παλλατῖώμεθα, ἐγὼ μὲν καθὰ ἐσάλλω, σὺ
 δ' ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, ἥξω δὲ σοι μετ' ὀλίγον,
 10 καὶ αὐτὸς νεκροσολῶν. ΧΑΡ. Εὐγε ἐποίησας
 ὦ Ἑρμῆ. εὐεργέτης αἰεὶ ἀναγεγράφῃ. ἀνά-
 μυν δέ τι Διὶ σὲ τῆς ἀποδημίας. οἶά ἐστι
 τὰ τῷ κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πρᾶγματα,
 βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἐκατόμβαι, μά-
 15 χαι. Χάραν δὲ ἐδοίς λόγῳ.

Τέλος τῷ βιβλίῳ πρώτῳ.

20

25

30

35

Λ Ο Υ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ,

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ

10

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ α'.

15

Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου ἡτοιμῶς Λουκιανῷ.

Αρτι μὲν ἐπεπαύμενος εἰς τὰ διδασκαλεῖα
 φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσθετός ὢν. 20
 ὁ ὧ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μὲν τὸ φίλον ὅ, τι καὶ
 διδάξαιτό με. τοῖς πλείστοις ἔνδοξε παι-
 δία μὲν, καὶ πόνος πολλὸς, καὶ χρόνος μακρὸς,
 καὶ δαπάνης ἔσμικρᾶς, καὶ τύχης δεῖσθαι λαμ-
 πρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα, μικρά τε εἶναι, καὶ 25
 ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικερίαν ἀπαιτεῖν. εἰ δὲ
 τινα τέχνην τὴν βαναύσων τέτων ἐκμάθοι-
 μι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς ἂν αὐτὸς ἔχην τὰ
 ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μηκέτι οἰκό-
 σιτος εἶναι, τηλικῶτος ὢν. ἔκ εἰς μακρόν 30
 δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφραῖν
 αἰὲν τὸ γιγνόμενον. Δουτέρας ἔν σκήψεως
 ἀρχὴν πρῆτέθη, τίς ἀρίστη τὴν τεχνῶν, καὶ
 ῥάστη ἐκμάθειν, καὶ ἀνδρὶ ἐλδιδέρω πρέπ-
 σα, καὶ πρόχρησιν ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ 35
 ἀφ' ἑκτῆς τὸν πόρον. ἄλλα τοίνυν ἄλλην ἐπαι-
 νῶντι,

νῆντ^Θ, ὡς ἕκασ^Θ γνώμης ἐμπειρίας εἶχεν,
 ὁ πατήρ εἰς τὸ θεῖον ἀπιδῶν, (παρῆν γὰρ ὁ
 πρὸς μητρός θεῖ^Θ, ἄρισ^Θ ἐρμολύφος εἶναι
 δοκῶν, καὶ λιθοδόξος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκί-
 5 μοις) ἔθιμις, εἶπεν, ἄλλω τέχνῳ ἐπι-
 κρατεῖν, σὲ παρόντας. ἀλλὰ τῷτον ἄγε, δεί-
 ξας ἐμὲ, καὶ διδάσκει παραλαβὼν λίθων ἐργά-
 τῳ ἀγαθόν εἶναι καὶ συναρμολογήσας, καὶ ἐρμολυ-
 φέα. δύνα^ν γὰρ καὶ τῷτο, φύσεώς γε, ὡς οἶδα
 10 ἔχων δεξιῶς ἐτεκμαίρετο καὶ ταῖς ἐν τῷ κηρῷ
 παιδιαῖς, ὁπότε γὰρ ἀφειλίμῳ ὑπὸ τῷ διδά-
 σκάλῳ, ἀποξέων ἀντὶ τὸ κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵπ-
 πους, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους, ἀνέπλαττον, εἰ-
 κότως, ὡς ἐδόκεν τῷ πατρί. ἐφ' οἷς παρὰ μὲν
 15 τῷ διδασκάλῳ πληγὰς ἐλάμβανον. τότε καὶ
 ἔπαινος εἰς τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν. καὶ
 χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν
 βραχεὶ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης
 γε τῆς πλαστικῆς. ἅμα τε ἐν ἐπιτήδῳ ἐ-
 20 δόκη ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεια, καὶ γὰρ πα-
 ρεδεδομὲν τῷ θεῷ, μὴ τὸ Δί' ἐσφόδρα
 τῷ πρῶματι ἀχθόμεν^Θ. ἀλλὰ μοι καὶ παι-
 διάν τινα ἐκ ἀτέρπη ἐδόκη ἔχειν, καὶ πρὸς
 τὰς ἡλικιώτας ἐπιδόξεν, εἰ φανοίμην θεῷς τε
 25 γλύφων, ἀεὶ ἀλμυράτια τινα μακρὰ καλίσκον-
 ῶν ἐμαυτὰ τε, καὶ κείνοις, οἷς προηρέμην. καὶ
 τό τε πρῶτον ἐκείνο, καὶ σὺνηδες τοῖς ἀρχο-
 μένοις ἐγγίγναι. ἐγκοπία γὰρ τινὰ μοι δὲς
 ὁ θεῖ^Θ ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα καθιεῖν^Θ πλα-
 30 κός, ἐν μέσῳ κηρύνης, ἐπὶ πάντων τὸ κοινόν,
 ————— Ἀρχὴ δέ τοι ἡμισυ παντός,
 σκληρότερον καὶ κατενεχκόντ^Θ ὑπὸ ἀπείρίας,
 καλεῖσθαι μὴ ἡ πλάξ. ὁ δὲ ἀγανακίησας, σκυδι-
 ᾶν τινα κηρύμην λαβὼν, ἐπλησίον πράως, ἐδὲ
 35 τροτρεπτικῶς με κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι
 τὰ προσέκωεν τῇ τέχνῃ. ἀποδράς ἐν ἐκείθεν,
 ἐπὶ

ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνεῖσθαι (σιωχῆς ἀνολού-
ζων, καὶ δακρύων τὰς ὀφθαλμούς ὑπόπλευς, καὶ
διηγέσθαι τὴν σκυτάλῃ, καὶ τὰς μάλωπας
ἐδεικνυον, καὶ κατηγόρεον πολλὴν τινὰ ἁμώτη-
τα, προσεῖς ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, 5
μὴ αὐτὸν ὑπερβάλλωμαι κατὰ τὴν τέχνην. ἀ-
γανακτῆσα μὲν δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῶ
ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νῦν ἐπῆλθε, κα-
τέδαρξον, ἔτι ἑνδακρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλῳ
ἐνοῶν. Μέχρι μὲν ἡ τῆς, γιλάσιμα, καὶ 10
μυρακιάδῃ τὰ εἰρημνῆα. τὰ μὲν ταῦτα δὲ,
ἐκέτι εὐκαταφρόνηα, ὦ ἄνδρες, ἀκῆσθε δαι,
ἀλλὰ καὶ πάντῃ φιληκόων ἀκροατῶν δέομαι. ἴ-
να ᾗ κατ' Ὀμηρον εἶπω,

— Δεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄντης, 15
Ἀμβροσίην Διὸς νύκτα, —

ἐναργῆς ἔσται, ὥς μὴδὲν ἀπολείπεισθαι τῆς
ἀληθείας. ἔτι γὰρ καὶ μὲν τοσούτον χρόνον τάτε
χρήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς 20
παραμυθῆ, καὶ ἡ φωνὴ τῶ ἀκροατῶν ἵναυλῶ,
ἔσται σαφὴ πάντα ἦν.

2. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χειρῶν
εἰλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιάιως,
καὶ καρτερῶς. μικρὰ γὰρ με διασπάσαντο πρὸς 25
ἀλλήλας φιλοτιμύμεναι, καὶ ᾗ ἄρτι μὲν ἂν ἡ
ἐτέρα ἐπεκράτῃ. Ἐπὶ μικρὸν ὅλον εἶχε
με· ἄρτι δὲ ἂν αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἐτέρας εἰχό-
μην. ἔβαν δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα· ἡ μὲν
ὡς αὐτῆς ὅτι με κεκλῆσθαι βέλαιτο· ἡ δὲ ὡς 30
μάτῳ τῇ ἀλλοτρίαν ἀνιποιοῖτο· ἦν δὲ ἡ μὲν
ἐργαλῆς, καὶ ἀνδρική, Ἐπὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην,
τῷ χεῖρι τύλῃ ἀνάπλευς, διεζωσμένη τὴν
ἐσθῆτα, τριάντ' ἀνὰ γέμεσσα, οἷος ἦν ὁ Δεῖος,
ὅποτε ξοῖ τὰς λίθους. ἡ ἐτέρα δὲ μάλα εὐ- 35
πρόσωπῶ, καὶ τὸ χῆμα εὐπρεπὲς, Ἐπὶ κόσμιος
τὴν

τὴν ἀναβολὴν. τέλῃ δ' ἐν ἐφιάσί μοι δικά-
ζην ὅποτερά βελοίμην συνεῖναι αὐτῶν.

3. Προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώ-
δης ἔλεξεν. ἐγὼ, φίλε παῖ, ἔρμολυφικὴ τέ-
5 χνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξα μανθάνην, οἰκεία τέ
σοι, καὶ συγγενὴς οἴκοθεν. ὁ τε, γὰρ πάππῳ
σε, εἰπῶσα τέκνομα τῷ μητροπάτορι, λιθο-
ξόῳ ἦν, καὶ τῷ θείῳ ἀμφοτέρω, ἔ μάλ᾽ αὖ ἐν-
δοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θείοις λήρων μὲν
10 καὶ φλυνάφων τ' παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι,
δείξασα τὴν ἑτέραν, ἐπεὶ δὲ, καὶ συνοικεῖν
εἰμὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ γενικῶς, ἔ τῆς ὥμης
ἐξῆς καρετέρως, φθόνῳ δὲ παντὸς ἀλλοτρίῳ ἔ-
σι, ἔ ὅτε ἀπὸ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν, τὴν
15 πατρίδα, ἔ τῆς οἰκείας καταλιπὼν. ἔδὲ ἐπὶ
λόγοις ἐπαινέσονται σε πάντες. μὴ μουσα-
χθῆς δὲ τῷ σώματι τὸ εὐτελές, μηδὲ τῆς
ἐσθλῆτος τὸ πιναρίον. ἀπὸ γὰρ τ' τοῖσταν ὀρ-
μώμην, καὶ Φιδίας κλειῖν, ἔδῃξε τ'
20 Δία, καὶ Πολύκλῃ τὴν Ἥραν ἐργάσατο,
ἔ Μύρων ἐπηνέθη, ἔ Πραξιτέλης ἰθαυμάσθη.
προσκυνῶνται γὰρ ἔτοι μὲν τ' θείων. εἰ δὴ
τέτων εἰς γένειο, πῶς μὲν ἔ κληνὸς αὐτὸς παρὰ
πᾶσιν ἀνθρώποις γένειο; ζηλωτὸν δὲ ἔ τ' πατέρα
25 ἀποδείξεις, πεισβεπλὸν δὲ ἀποφανεῖς ἔ τὴν πα-
τρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι τέτων πλείονα ἀγα-
πλάσας, ἔ βαρβαρίζοντας ἀμύπολλα εἶπεν ἡ
τέχνη, μάλ᾽ αὖ δὴ σπαδῇ συνεῖσας, ἔ πείθην
μεπρωμένη· ἀλλ' ἔκέτι μέμνημαι. τὰ πλείεσσιν
30 γὰρ ἤδη με τὴν μνήμην διεφυγεν.

4. Ἐπεὶ δ' ἐν ἐπαύσατο, ἄρχε) ἡ ἑτέρα
ᾧδε πως. Ἐγὼ δὲ, ᾧ τέκνον, παιδεία εἰμὶ
ἤδη σωθήης σοι, ἔ γνωρίμη, εἰ ἔ μηδέπω
εἰς τέλῃ με πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν ἐν τῷ
35 ἀγαθῷ πορῇ λιθοξόῳ γενόμενῳ, αὐτὴ προ-
εῖρηκεν. ἔδ' ἐν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔση, τῷ
σώματι.

σώματι ποιῶν, καὶ τῷ τῆν ἅπασαν ἐλπί-
 δα ὅτι βίβλος τειθεμένη. ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν,
 ὀλίγα δὲ ἀγενῆ λαμβάνων, ταπηνὸς τὴν γνώ-
 μῳ, εὐτελής δὲ τὴν πρόσδοον, ἕτε φίλοις
 ἐπιδιδάσκον, ἕτε ἰχθυοῖς φοβερός, ἕτε τοῖς ὅ
 πολίταις ζηλωτὸς, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης,
 καὶ τὸ ἐκ πολλῶν δῆμος εἷς, αἰὶ τὸ πρῶ-
 χοντα ὑποπτήσαν, καὶ τὸ λέγων διωκόμενον
 θεραπεύων, λάγω βίον ζῶν, δὲ κρείττον
 ἔρμαιον ὢν. εἰ δὲ δὲ Φιδίας ἢ Πολύκλετος 10
 γένοιτο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιτο, τὴν
 μὲν τέχνῳ ἅπαντες ἐπαινέσονται, ἕκ ἑστὶ δὲ
 ὅστις τὸ ἰδόντων, εἰ νῦν ἔχοι, ἔυξαι ἂν
 σοι ὅμοιος γένεσθαι. οἷός γ' ἂν ἦς, βάνουσι
 καὶ χιρῶναξ, καὶ ἀπαχθροβίωσι νομιώσῃ. 15
 ἦν δὲ μοι πείθη, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ ἐπι-
 δείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, δὲ πράξης θαυ-
 μαστας, δὲ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσα, δὲ πάν-
 ταν, ὡς εἰπεῖν, ἔμπροσθεν ἀποφαίνουσα, καὶ τὴν
 ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, καλικοσμήσω 20
 πολλοῖς, δὲ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνη,
 δικαιοσύνη, εὐσεβεία, πραότης, ἐπιεικεία, σω-
 εσφ, καρτερία, τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς
 τὰ σεμνότατα ὀρμῇ. ταῦτα γὰρ εἰσιν ὁ τῆς
 ψυχῆς ἀκέραιος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσθ 25
 δὲ σε ἕτε παλαιὸν εἶδεν, ἕτε νῦν γένεσθαι
 δεῖν. ἀλλὰ καὶ τὰ δεόντα προόψι μετ' ἐμῶν.
 δὲ ὅλως, ἅπαντα ὅποσα ἐστὶ τάτε δεῖα, τάτε
 ἀνδρώπων, ἕκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι, δὲ
 ὁ νῦν πένης, ὁ τῶν δεῖνος, ὁ βελευσάμενός τι 30
 πρὸς ἀγενῆς ἔστω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι
 ζηλωτὸς, καὶ ἐπίφθορος ἔσθ, τιμώμενος, καὶ
 ἐπαινέμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν,
 δὲ ὑπὸ τῶν γένεθαι δὲ πλεῖστον πρῶχόνταν ἀπ-
 ελεπόμενος. ἐσθῆτα μὲν ταιαύτῳ ἀμπεχό- 35
 μενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς, πάνυ δὲ λαμ-
 πρῶν

πρὸν ἐφόρῃ) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιέμι-
 νον. καὶ περ ἀποδημῆς, καὶ εἰ ἐπὶ τῆς ἀπο-
 δαπῆς ἀγνώσκει, ἐδ' ἀφανῆς ἔσθ'. τοιαῦτά σοι
 ἀειθῆσαι τὰ γνωρίσματα, ὥστε τὸ ὄντων
 5 ἕκαστον, τὸ πλησίον κινήσας, δεῖξαι σε τὰ
 δακτύλα, ἕταρ ἐκείνῳ, λέγων. ἂν δέ τι
 σπευδῆς ἄξιον ἢ, καὶ τὰς φίλους, ἢ καὶ τὴν πό-
 λιν ὅλην καταλαμύδαται, εἰς σε πάντες ἀπο-
 βλέπον). καὶ περ τι λέγων τύχης, κεκμη-
 10 τες οἱ πολλοὶ ἀκέραιον, θαυμάζοντες, καὶ εὐ-
 δαιμονίζοντες σε τὸ λόγον τῆς διωόμενης, καὶ
 τὸ πατέρα τῆς εὐπορίας. ὁ δὲ λέγουσιν, ὡς
 ἄρα ἀθάνατοι γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων,
 τὸτό σοι ἀειποιήσω. καὶ ἥν ἦν αὐτὸς ἐν τῷ
 15 βίῳ ἀπέλθης, ἕταρ παύσῃ σωὼν τοῖς πε-
 παιδουμένοις, καὶ προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁ-
 ρᾷς τὸν Δημοσθένη ἐκείνῳ, τίνῳ υἱὸν ὄντα,
 ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, ὃς
 τυμπανηστρίας υἱὸς ἦν, ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι-
 20 ἔμε Φίλιππον ἐθεράπευσεν; ὁ δὲ Σωκρά-
 τῆς, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ
 τραφεῖς, ἐπεὶ δὴ τάχις αὐτῷ κρείττονος,
 ἔδραπέυσας παρ' αὐτῆς ἡλιομόλησεν ὡς
 ἐμὲ, ἀκέραιος ὡς παρὰ πάντων ἀδελφῶν; ἀφίς δὲ
 25 αὐτὰς τηλικύτας, καὶ τοιάτας ἀνδρας, καὶ
 πρᾶξας λαμπράς, καὶ λόγους σεμνούς, καὶ αἵμα
 εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔταινον,
 καὶ προεδρίας, καὶ δυνάμειν, καὶ ἀρχάς, ἔτι
 ἐπὶ λόγοις εὐδοκίμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ σωῖσθαι εὐ-
 30 δαιμονίζεσθαι, χιτῶνιόν τε πιναρὸν ἐνδύσθαι, καὶ
 αἵμα δολοπρεπὲς ἀναλήψαι, καὶ μοχλία, ἔτι
 γλυφεῖα, ἔτι κοπίδας, καὶ κολαπίστρας ἐν τοῖς
 χερσὶν ἔχας, κάτω νενδύκως εἰς τὸ ἔργον, χα-
 μαιπετής, καὶ χαμαιζήλος, καὶ πάντα τρόπον
 35 ταπεινός. ἀνακύπτων δὲ ἐδέποιε ἐδὲ ἀνδρῶ-
 δες, ἐδὲ ἐλευθέρους, ἐδὲ ἐπινόων, ἀλλὰ τὰ

μὲν

μὲν ἔργα, ὅπως ἔνρυθμα, καὶ εὐχήμενα ἔσαι
σοι, προοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς ἔνρυθμός τε, ἔ-
κόσμητο ἔση, ἡκιστα πεφροντικῶς, ἀλλ' ἀτι-
μότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων.

5. Ταῦτα ἔτι λεγέσθης αὐτῆς, ἡ αἰμίει-
νας ἐγὼ τὸ τέλ^{ος} τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπε-
φηνάμην, καὶ τὴν ἀμορφὸν ἐκείνην, καὶ ἐργα-
τικὴν δοτολιπῶν, μείεσσαι πρὸς τὴν παι-
δείαν μάλα γενηθῶς, καὶ μάλιστα, ἐπεὶ μοι,
καὶ εἰς νῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, ἔστι πλῆγας 10
εὐθύς ἐκ ὀλίγας ἀρχομένη μοι χθὲς ἐντρί-
ψατο. ἡ δὲ ἀπληροφθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἡ-
γανάκησεν, καὶ τὰ χεῖρε συνεκρότη, καὶ τὰς ὀ-
δόντας ἐνέπριε. τέλ^{ος} δὲ, ὥσπερ τὴν Νιό-
βην ἀκρόμην, ἐπεπήγη, ἔτι εἰς λίθον μείεθε 15
ἐλθῶ. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαυσε, μὴ ἀπιστήσῃς,
θαυμαστοί οἱ ὄντροι. ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς
με ἀπιδῶσα, τοιγαρὲν ἀμείψομαι σε, ἔφη,
τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην
ἐδίκασας, καὶ ἐλθε ἤδη, ἐπίσθῃς τέττα 20
ματ^{ος} (διέξασά τι ὄχημα ὑποπύραν ἵππων
τινῶν, τῶ Πηγάσῃ εὐκότῳ) ὅπως ἴδῃς οἶα
καὶ ἡλικα μὴ ἀκολυθῆσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃς ἑ-
μελλεις. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἔλαυνε, καὶ
ὑφηνόχῃ. ἀρθεῖς δὲ εἰς ὑψ^{ος}, ἐγὼ ἐπισκόπων 25
ἀπὸ τῆς ἐὼ ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς ἐσπέραν,
πόλεις ἔειπεν, ἔτι δὴ μὲν, καθάπερ ὁ Τριπτόλε-
μος ἀπὸ σπείρων τι εἰς τὴν γῆν. ἐκέτι μὲν
τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπέρμα ἐκείνο ἦν,
πλὴν τῆτο μόνον, ὅτι κατάθεν ἀφορῶντες οἱ 30
ἄνθρωποι ἐπῆνεν, ἔτι εὐφημίας, κατ' ἐς
γυνοῖμην τῇ πῆσιν, παρέπεμπον. διέξασα δὲ
μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ μετὰ τοῖς ἐπαινῶσιν ἐκείνοις,
ἐπαινῆσαι αὐτοὺς, ἐκέτι αὐτὴν τὴν ἐοῆτα
ἐκείνην ἐνδεδυκότα ἦν εἶχον ἀφιπλάμην, 35
ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκεν εὐπάρυφός τις ἐπαινῆσαι.
καταλά-

καί αλαδῶσα ἐν κῆτ' παλῖρα ἐσῶτα, κῆ παρμιέ-
νοια, ἐδείκνυνεν αὐτὰ ἐκείνῳ τὴν ἐοδῆτα, κάμνε,
οἶτο ἤκοιμι. καί τι κῆ ὑπέμνησεν, οἶα μικρῶ
δεῖν παρὶ ἐμῶ ἐδελύσαντο.

- 5 6. Ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὦν,
ἐμοὶ δοκεῖ ἐκλαραχθεῖς πρὸς τὸ τ' πληγῶν φόδον.
μεῖαξὺ ἢ λέγοντο, Ἡράκλῆς, ἔφη τις, ὡς μα-
κρὸν τὸ ἐνύπνιον, κῆ δικανικόν. εἴτ' ἄλλος ὑπέ-
κρυσσε, Χήμερινὸς ὄντρος, ὅτε μήκισαί εἰσιν
10 αἱ νύκτες, ἢ τὰ χα πα τριέσπερτο, ὥσπερ ὁ Ἡ-
ρακλῆς κῆ αὐλὸς ἐστὶ. τί οἱ ἐν ἐπὶ ἦλθεν αὐτῷ λη-
ρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, κῆ μνησθῆναι παιδικῆς
νυχλὸς, κῆ ὄνειρων παλαιῶν, κῆ ἡδὴ γεγενηκό-
των; ἔωλτο γὰρ ἡ ψυχρολογία μὴ ὄνειρων τι-
15 νῶν ἡμᾶς ὑποκρίσας τινὰς ὑπελήφεν; ἐκ αὐ-
τοῦ γὰρ. ἐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποιε διηγέμετο τὸ
ἐνύπνιον ὡς ἐδόκεῖ αὐτῷ, κῆ ἐν τῇ παρῶν οἰκίᾳ,
κῆ τὰ ἄλλα, ἴτε γὰρ ἐκ ὑποκρίσιν τὴν ὄψιν, ἐδὲ
ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκῶς αὐτῷ διεξήλθῃ, κῆ ταῦτα ἐν
20 τῷ πολέμῳ, ὅτε ἀποτῆναι πρὸς μάταιων παρῶν
των πολεμίων, ἀλλὰ τι κῆ χρήσιμον εἶχεν ἡ διή-
γησις. κῆ τοίνυν καὶ γὰρ τῆτον ὄντρον ἡμῶν διηγη-
σάμεν ἐκείνῳ ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίῳ
τρέπωνται, κῆ παιδείας ἔχων, κῆ μάλιστα, εἴ τις
25 αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐδελοκακεῖ, κῆ πρὸς τὰ ἡτῶν
ἀποκλίνῃ, φύσιν ἐκ ἀγεννῆ ἀφθέρων. ἐπιρ-
ρώδησε, ἐν οἷδ', ὅτι κακεῖντο ἀκέρως
μύθε, ἱκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προση-
σάμετο, ἐννοῶν οἷτο μὲ ὦν, πρὸς τὰ κάλ-
30 λιστα ἄρμηση, κῆ παιδείας ἐπηθύμηση, μη-
δὲν ἀποδελιάσας πρὸς τὴν πειρίαν τὴν τότε
οἷτο δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἴ κῆ μηδὲν
ἄλλο, ἐδενὸς γὰρ τοῦ λιθογλύφον ἀδοξότερο.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Β΄.

Θεῶν Ἐκκλησία.

5

ΖΕΥΣ. **Μ**Ηκέτι τεντορίζετε, ᾧ θεοί, μὴ
 ῥῆμοι, πρὸς ἑς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανα-
 κτίζοντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῶν τῆ 10
 συμποσίᾳ. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδέδοκται αὖτις τῶν
 τῶν ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος εἰς τὸ φανε-
 ρόν, τὰ δοκῶντά οἱ, καὶ κατηγορεῖτω. σύ δὲ
 καὶ κήρυττε ᾧ Ἑρμῇ τὸ κήρυγμα, τὸ ἐκ νόμου.
 ἙΡΜ. Ἄκουε, σίγα, τίς ἀγορεύειν βέλεται 15
 τῷ τελευτῶν θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἡ δὲ σκέψις
 αὖτις τῷ μετοίκων καὶ ξένων. ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ
 Μῶμος, ᾧ Ζεῦ, εἰ μοι ἐπιτρέψῃς εἰπεῖν.
 ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν. ὥστε ἔ-
 δέν ἐμὲ δεήσει. ΜΩΜ. Φημί τοίνυν διὰ 20
 ποιεῖν ἐνός ἡμῶν, οἷς ἐκ ἀπόχρη θεῶς ἐξ ἀν-
 θρώπων αὐτὸς γεγενῆσθαι, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ τὸς
 ἀκολούθους, καὶ θεραπεύοντας αὐτῶν ἰσοτίμους ἡμῶν
 ἀποφανῶσιν, ἔδέν μέγα, ἔδὲ νεανικὸν οἶονταί 25
 εἰσγάζεσθαι. ἀξιῶ δὲ, ᾧ Ζεῦ, μὴ παρρησίας
 μοι δοῦναι εἰπεῖν. ἔδὲ γὰρ ἂν ἄλλως διωαίμην·
 ἀλλὰ πάντες μεῖσασιν ὡς ἐλσούτερός εἰμι τὴν
 γλῶττιαν, καὶ ἔδέν ἂν καλῶσι πῆσομαι τῷ ἔ-
 καλῶς γιγνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ 30
 λέγω τὰ δοκῶντά μοι εἰς τὸ φανερόν, ἔδὲ δι-
 δῶς τινα, ἔδὲ ὑπ' αἰδῶς ἐπικαλύπτειν τὴν
 γνώμην, ὥστε καὶ ἐπαχθεῖς δοκῶ τοῖς πολλοῖς,
 καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημόσιός τις κα-
 τήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν 35
 ἀλλ' ἐπεὶ περ ἔξεσι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σύ, ᾧ
 Ζεῦ, ἐδίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, ἔδέν ὑποσφ-
 λάμην

- λάμψουσιν ἐγὼ. πολλοὶ γάρ φημι ἐκ ἀπαπών-
 τες, ὅτι αὐτοὶ μείλχουσι τὸ αὐτῶν ἡμῖν ξυ-
 νδρίαν, ἔτι εὐαχύνει ἐπίσης, καὶ ταῦτα, θνη-
 τοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι ἔτι τῆς ὑπηρετίας,
 5 καὶ διασώτας τῆς αὐτῶν ἀνήγαγον εἰς τὸν
 ἕρπην, καὶ παρενέγραψαν. ἔτι νῦν ἐπίσης Δι-
 νομάς τε νέμον, ἔτι θυσίων μείλχουσιν, ἐδὲ
 καὶ αὐθαλοῦντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον. ΖΕΥΣ.
 Μηδὲν αἰνιγματῶδες, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς,
 10 καὶ ἀπαρρηθὲν λέγε, προσθεῖς καὶ τένομα.
 νῦν γὰρ εἰς τὸ μέσον ἀπέρριπταί σοι ὁ λόγος,
 ὡς πολλὰς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοις ἄλλον
 τοῖς λεγομένοις. χρηρὴ δὲ παρρησιασθῆν ὄντα,
 μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.
 15 2. ΜΩΜ. Εὐγε ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παρο-
 τμήνεις με πρὸς τὴν παρρησίαν. ποιεῖς γὰρ τῆ-
 το βασιλικόν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγάλῳ φρον.
 ὡς ἐγὼ ἔτι τένομα. ὁ γὰρ τοι γενναϊοτάτῃ
 Διόνυσος ἡμιάνθρωπος ὢν, ἐδὲ Ἑλλῶ μη-
 20 τρώβην, ἀλλὰ Συροφοίνικός τινος ἐμπύρε τῆ
 Κάδμου θυγατρίδος, ἐπεὶ περ ἡξιώθη τῆς ἀ-
 θανάσιος, οἷός μ' αὐτός ἐστιν ὃ λέγω, ἔτε
 τὴν μήτραν, ἔτε τὴν μέθην, ἔτε τὸ βά-
 ρισμα. πάντες γὰρ οἶμαι ὁρᾶτε ὡς θῆλυς, καὶ
 25 γυναικεῖ τὴν φύσιν, ἡμιμανῆς, ἀκράτης ἐ-
 ὤθεν ἀπειπνέων. ὁ δὲ, ἔτι ὅλῳ φατρίαν εἰσε-
 ποίησεν ἡμῖν, ἔτι τὸ χορὸν ἐπαγόμενος πά-
 ρεσι, ἔτι θεὸς ἀπέφηνε, τὸ Πᾶνα, ἔτι Σι-
 ληνόν, καὶ Σαίφους, ἀγροίκους τινάς, ἔτι αἰπόλους
 30 τῆς πολλὰς, σκιρτήλικας ἀνδρώπας, καὶ τὰς μορ-
 φὰς αἰδοκότας. ὢν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ
 ὅσον ἐξ ἡμισείας εἰς τὸ κάτω αἰγὶ εἰοικώς, καὶ
 γένειον βαθὺ καὶ φαρμύ, ὀλίγον τράγος ἀφεί-
 ρον ἔστιν. ὁ δὲ, φαλακρὸς γέρον, σιμός τὴν
 35 ῥῖνα, ἐπὶ ὅντα τὰ πολλὰ ὀχέμενος, Λυδὸς ἔ-
 τ. οἱ γὰρ Σάτυροι, ὅξεις τὰ ὦτα ἔτι αὐτοῖς
 φαλακροί,

Φαλακροί, κέρασαι, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖ-
σιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύει), Φρύγες τι-
νές ὄντες, ἔχουσι δὲ καὶ ἑράς ἀπαντες. ὁράτε οἷος
ἐμῶν θεὸς ποιεῖ ὁ γεννάδας; εἴτα θανυμάζο-
μεν, εἰ καὶ ἀφρονῶσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁ δὲ
πάντες ἔτω γελοῖος θεὸς, καὶ τεραστὸς; εἰ
γὰρ λέγῃ, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε,
τὴν μὲν ἐρωμένην ἔσαν αὐτῷ, τὴν τε Ἀριάδ-
νην, ἧς καὶ τὸν εἶφανον ἐγκατέλεξε τῷ τῶν
ἀστέρων χορῷ, τὴν δὲ Ἰκαρίῃ δὲ γεωργῷ θυ- 10
γατέρα (καὶ ὁ πάντων γελοϊότατος ὁ θεός) καὶ
τὸν κύνα τῆς Ἡριγόνης, καὶ τῆτον ἀνήγαγεν,
ὥς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς εἰ μὴ ἐξῆλθὲν ἐν τῷ ἑρα-
νῷ τὸ ξύνθηες ἐκείνο, καὶ ὅπερ ἡγάπα κυνί-
διον αὐτῆς. ταῦτα ἔχ' ὕβρις ὑμῶν δοκεῖ, 15
καὶ παροιμία, ὧς γέλως; ἀκῆσατε δὲ ἔν καὶ
ἄλλος.

3. ΖΕΥΣ. Μηδὲν ὦ Μῶμε εἶπης, μή-
τε παρὲς Ἀσκληπιῶ, μήτε παρὲς Ἡρακλῆος, ὅρῳ
γὰρ οἱ φέρῃ τῷ λόγῳ. ἔτοι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν 20
ἰα) καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων, καὶ ἔτι

πολλῶν ἀντάξει ὧς ἄλλων.

ὅδ' Ἡρακλῆς υἱὸς ὢν ἐμὸς, ἐκ ὀλίγων πόσων
ἐπρίετο τὴν ἀθανασίαν. ὥστε μὴ καὶ ἡγορεῖ αὐ-
τῶν. ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σε ὦ Ζεῦ, 25
πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο ἔτι
τὰ σημεῖα ἔχουσι τῷ πυρός. εἰ δὲ ἐξῆν καὶ
πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ
αὖν εἶχον εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς
ἐμὲ ἔξει μάλιστα, μῶν δὲ ἔν καμὲ ξενίας 30
διώκης; ΜΩΝ. Ἐν Κρήτῃ μὲν εἰ μόνον
τῆτο ἀκῆσαι ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι παρὲς σὺ
λέγουσι, καὶ τάφον ἐπιδοκνύουσιν. ἐγὼ δὲ ἔτε
ἐκείνοις πείδομαι, ἔτε Ἀχαιῶν Ἀιγυπτῶν,
ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. ἂν μάλιστα 35
ἐλεγχθῇναι δεῖν ἡγῆμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν

γάρ τοι ἄρχῃν ᾧ τοιῶν παρανομημάτων,
 καὶ τὴν αἰτίαν τῇ νοθεύῃναι ἡμῶν τὸ ξυνέ-
 δριον σὺ, ὦ Ζεῦ παρῆχες, θνηταῖς ἐπιμιγνύ-
 μῃ· καὶ καλῶν παρ' αὐτάς ἐν ἄλλοτε ἄλλω
 5 χήματι. ὥς ἡμᾶς δεδιέναι, μὴ σε καλαθύ-
 σῃ τις ξυλλαβῶν, ὅποτε ἂν ταῦς ἤς, ἢ τῶν
 χρυσοχόων τις καλεργάζῃ χρυσὸν ὄντα. Ἐ-
 ἀντὶ Διός, ἢ ὀρμῇ, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐκδόδιον
 ἡμῶν γένη. πλὴν ἄλλα ἐμπέπληκας γε τὸν
 10 ἔρανόν τ' ἡμιθέων τέτων. ἐ γὰρ ἂν ἄλλως
 εἴποιμι, καὶ τὸ πρᾶγμα γελοϊότατόν ἐστιν,
 ὅπότ' ἂν τις ἄφνω ἀκῶσῃ· ὅτι ὁ Ἡρακλῆς
 μὲν θεὸς ἀπιδείχθη, ὁ δὲ Ἑυρυδείης ὃς ἐπέ-
 ταττεν αὐτῷ τέθνηκε. καὶ πησίον Ἡρακλῆες
 15 νῆας, οἰκίετ' ὄντ', Ἐ Ἑυρυδείης τάφος, Ἐ
 δεσπότης αὐτῶν. Ἐ πάλιν ἐν Θήοις, Διόνυ-
 σῷ μὲν, θεός· οἱ δ' ἀνέψιοι αὐτῶν, ὁ Πεν-
 δείης, ὁ Ἀκλῆϊον, καὶ ὁ Λεάρχῃ, ἀνδράπων
 ἐπάντων κακοδαίμονές εἰσι· ἀφ' ἧς δὲ ἀπαξ
 20 σὺ, ὦ Ζεῦ, ἀνέαξας τοῖς τοιῶσι τὰς θύρας,
 καὶ ἐπὶ τὰς θνητάς ἐτράπευ ἅπαντες μεμύ-
 μνηταί σε, καὶ ἐχὶ ἄρρενες μόνον, ἀλλ' ὅπερ
 αἰχίσιον, καὶ αἰ θήληαι θεαί. τίς γὰρ ἐκ οἷδε
 τὸν Ἀχίσιον, καὶ τὸν Τιθωνόν, καὶ τὸν Ἑν-
 25 θυμῖονα, καὶ τὸν Ἰάσωνα, καὶ τὸς ἄλλους;
 ὥς ταῦτα μὴ εἰσὼν μοι δοκῶ μακρὸν γὰρ
 ἂν τὸ διελέγχην γένοιτο.

4. ΖΕΥΣ. Μηδὲν παρ' αὐτῶν τῶν Γανυμήδους
 ὦ Μῶμε εἴπης. χαλεπανῶ γὰρ εἰ λυπήσῃς τὸ
 30 μῆράκιον, ὀνείδισας ἐς τὸ γένος. ΜΩΜ.
 Οὐκ ἔν μὴ δὲ παρ' αὐτῶν εἴπα, ὅτι καὶ
 ἔτ' ἐν τῷ ἔρανῳ ἐστίν, ἐπὶ τῷ βασιλείῃ
 σκῆπτρε καθεζόμενῃ, καὶ μονοναχὶ ἐπὶ τὴν
 κεφαλὴν σε νεοτίθειαν, θεὸς εἶναι δοκῶν; ἢ καὶ
 35 τῆτον τῶν Γανυμήδους ἕνεκα εἰσὼμεν; ἀλλ' ὁ
 Ἄτλης γε ὦ Ζεῦ, Ἐ ὁ Κορύδατος, Ἐ ὁ Σα-
 βάζι.

ἑάλει, πόθεν ἡμῖν ἐπέσκεκληθήσαν ἔτοι; ἢ
 ὁ Μίθρης αἰεῖνος ὁ Μηδ, ὁ τὸν κἀνδῶν,
 καὶ τὴν τιάραν, ἐδὲ ἐκκηρίζαν τῇ φωνῇ·
 ὥς ἐδ' ἦν προπῆ τις, ξυνήσι. τοιγαρὲν
 οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὀρῶντες αὐ- 5
 τῶν, μακρὰ ἡμῖν χάρις εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπα-
 θανατίζουσι, ἔθες χερσὶν ἔχουσιν, ἐς ἃν ἐτελε-
 σασι, τ' αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ ἔ Ζάμουλξις
 δῆλ' ὦν, παρενέγραψεν, ἐκ οἷδ' ὅπως ἀλα- 10
 τῶν. καὶ τοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοὶ, μέγιστα.
 σὺ δ' ὦ κυνοπρόσωπε, καὶ συνδῶσιν ἐσαλμῆμε
 Αἰγυπλίε, τίς εἴ ὦ βέλτερε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς
 εἶναι ὑλακτῶν; τί δ' ἐ βελόμμος, ἔ ὁ Μειμφίτης
 ἔτος ταῦρος, ὁ ποικίλος, προσκυνεῖ, καὶ 15
 χρᾶ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰχύνομαι δ' εἰσοδῶς,
 καὶ πιθήκας εἰπεῖν, καὶ τράγους, καὶ ἄλλα
 πολλῶ γελοιότερα, ἐκ οἷδ' ὅπως ἐξ Αἰγυπλίας
 παραευσθίνετα ἐς τ' ἑρανόν. ἅ ὑμεῖς, ὦ θεοὶ,
 πῶς ἀνέχεσθε ὀρῶντες ἐπίσης, ἢ καὶ μάλλον
 ὑμῶν προσκυνέμεθα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέ- 20
 ρεις, ἐπιδῶν κριεῖ κέρατα φύσασί σοι; ΖΕΥ.
 Αἰχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φῆς τὰ παρὰ τῶν
 Αἰγυπτίων. ὅμως δ' ἐν ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ
 αὐτῶν, αἰνίγματ' ἐστὶ, ἔ ἐ πάνυ χρή κατα-
 γελᾶν ἀμύητον ὄντα. ΜΩΜ. Πάνυ γέν μου. 25
 ἐπρίαν ὦ Ζεῦ δεῖ ἡμῶν, ὡς εἰδέναι, θεὸς μὲν,
 τὸς θεός· κυνοκεφάλους δὲ, τὸς κυνοκεφά-
 λους.

5. ΖΕΥΣ. Ἐὰ φημί τὰ παρὰ τῶν Αἰ-
 γυπτίων, ἄλλοτε γὰρ παρὰ τέταν ἐπισκεψόμεθα 30
 ἐπὶ χολῆς. σὺ δὲ τὸς ἄλλους λέγε. ΜΩΜ.
 Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστά με ἀπο-
 πνίγῃ, τὸν Ἀμφίλοχον· ὅς ἐναγὺς ἀνδρά-
 πε, καὶ μητραλλοῖς υἱὸς ὦν, θεσπιωδῶς ὁ γεν-
 ναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψυδρόμμος τὰ πολλὰ, ἔ 35
 γοητεύων τοῖν δυοῖν ὁδολοῖν ἕνεκα. τοιγαρὲν

- ἐκ ἔτι συ ᾧ Ἀπολλὸν εὐδοκίμεις. ἀλλὰ ἤδη
 πᾶς λίθῳ, καὶ πᾶς βαμὸς χρησμοδεῖ, ὅς ἂν
 ἐλαίῳ περικυβῇ, καὶ στεφάνῳ, ἔχη, καὶ γόητῳ
 ἀνδρὸς εὐπρεπῆ, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. ἤδη καὶ
 5 ὁ Πολυδάμαντι τῷ ἀθλητῇ ἀνδρείας ἰᾶται
 τὰς περὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεα-
 γένες ἐν Θάσῳ, ὃ Ἐκλεσι δύνει ἐν Ἰλίου,
 καὶ Πρωτεσίλαῳ καλῶν κερὺ ἐν Χερρόνῳ.
 ἀφ' ἑδ' ἐν τοσούτοι γεγόναρ, ἐπιδίδασκε
 10 μᾶλλον ἢ ἐπιτοκία, καὶ ἱεροσυλία· καὶ ὅλως,
 καταπεφρονήκασι νῦν ἐν ποιεῖν, καὶ ταῦ-
 τα μὲν περὶ τῶν νόμων, καὶ παρεγγράπων.
 ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκέρως,
 ἔτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῖν, ἔτε συστῆναι ὅλως
 15 διωκτῶν. πάντῃ, ᾧ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τέτοις γε-
 λῶ. ἢ πῶς γὰρ εἰσιν ἢ πολυβρύχῃ ἀρετῇ,
 καὶ φύσει, καὶ εἰμαρμένῃ, καὶ τύχῃ, ἀνυπόστατα,
 καὶ κενὰ περὶ τῶν ὀνομάτων, ὑπὸ βλακῶν
 ἀνδρῶν τῶν φιλοσόφων ἐπινοηθέντα, καὶ ὁμοῦ
 20 αὐτοχρῆστα ὄντα, ἔτω τὰς αἰοήτας πέτρην,
 ὥστε ἑορτὴς ἡμῖν, ἑδὲ δύφν βάλει, εἰδὼς ὅτι
 καὶ μυρίας ἐκατόμβας παρὰ τῆς, ὁμοῦ τὴν
 τύχῃ πρᾶξουσιν τὰ μεμνημένα, καὶ ἂν ἐξ
 ἀρχῆς ἐκαστὴν ἐπεκλώσῃ. ἡδέως ἂν ἐν ἐροί-
 25 μῳ σε ᾧ Ζεῦ, εἰ περ εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ φύ-
 σιν, ἢ εἰμαρμένην. ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκέρως
 ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ
 καὶ καφός τις εἴ ὡς βοῶνταν αὐτῶν μὴ ἐπαίειν.
 πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸ λόγον.
 30 ὅς ῥα γένετ' ὅπως ἀχθομένης μοι λέγοντι, καὶ
 συρίτοιας, σκίνας μάστιγα, ὡν καθήψατο ἡ
 παρρησία τῷ λόγῳ. πῶς γὰρ εἰ ἐθέλῃς ᾧ
 Ζεῦ, Ψήφισμά τι περὶ τέτῳ ἀναγνώσμαι
 ἤδη ἐγγεγραμμένον. ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι.
 35 ἔτι πάντα ἢ ἀλόγως ἡτιάσω. καὶ δεῖ τὰ πολλὰ
 αὐτῶν ἐπιχεῖν, ὡς μὴ ἐπιπλεῖον ἂν γίγνηται.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

Α Γ Α Θ Η Τ Υ Χ Η.

5

6 **Ε**Κκλησίας ἐννόμῃ ἀγομένης, ἐοδό-
 μη ἰσαμένῃ, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνει,
 καὶ προἰδρύει Ποσειδῶν, ἐπεσάτῃ Ἀπόλλων,
 ἐγχεαμμάτῃ Μᾶμ^Θ τῆς νυκτός, καὶ ὁ ὕπνος
 τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπεὶ δὲ πολλοὶ τῶν ξέ- 10
 νων ἔμῃνον Ἐκλήεις, ἀλλὰ καὶ Βάροδοι, ἔ-
 δαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῶν τῆς πολι-
 τείας παρέγγραφέντες, ἔκ οἱδ' ὅπως καὶ θεοὶ
 δόξαντες, ἐμπεπλήκασιν μὲν τὸ ἔρανον, ὡς
 μεσὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὅχλῳ ταρσυχάδας πο- 15
 λυγλάσων τινῶν, καὶ ξυκλύδων, ἐπιλέλοιπε
 ἢ ἡ ἀμφοροσία, ἔ. τὸ νέκταρ, ὥστε μᾶς ἡδὴ
 τὴν κοτύλῃ εἶναι, Δία τὸ πλήθ^Θ τῶν πι-
 νόντων, οἱ δὲ ὑπὸ ἀνθαθείας περυσάμφοι τῆς
 παλαιῆς τε, καὶ ἀληθεῖς θεῶς, προειρίας ἡζιώ- 20
 κασιν ἑαυτὰς παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν
 τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλῃσι, διδύχθω τῇ βε-
 λῇ, καὶ τῷ δήμῳ ξυμμεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν
 ἐν τῷ Ὀλύμπῳ ὡς τροπὰς χερμερινᾶς, ἐλί-
 σθαι δὲ ἐπιγνώμονας τελεῖς θεῶς ἐπὶ, τρεῖς 25
 μὲν, ἐκ τῆς παλαιᾶς βελῆς τῆς ἐπὶ Κρόνῳ,
 τέτταρας ἢ τῶν δώδεκα· καὶ ἐν αὐτοῖς, τὸν
 Δία. τέττας ἢ τῆς ἐπιγνώμονας, αὐτὰς μὲν
 καθήζεσθαι ὁμόσαντας τὸ νόμιμον ὅρκον, τὴν
 Στύγα. τὴν Ἑρμῆν δὲ, κηρύξαντα ξυναγα- 30
 γεῖν ἀπακτας, ὅτοι ἄξιόντι ξυντελεῖν εἰς τὸ
 συνέδριον. τῆς δὲ ἡκτὴν μάρτυρας ἐπαγομένης
 ἐνωμότης, καὶ ἀποδείξῃς τῆς γένεως. τέττευσθεν
 δὲ, οἱ μὲν, παρίτωσαν καθ' ἕνα, οἱ δὲ, ἐπι-
 γνώμονες ἐξείαζοντες, ἢ θεῶς εἶναι ἀποφανῶν, ἢ 35
 κατὰ πέμψασιν ἐπὶ τὰ σφέτερα ἡρία, ἔ. τὰς

δῆκας τὰς προγονικάς. ἢν δὲ τις ἀλλῶ τῶν
 ἀδοκίμων, καὶ ἀπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγναμόνων ἐκ-
 κριθέντων ἐπιβάινων τῷ ἔργῳ, εἰς τὸν τάρτα-
 ρον ἐμπίσειν τῷτον. ἐργαζέσθαι δὲ τὰ αὐτῷ
 5 ἑκάστον. καὶ μήτε τὴν Ἀθλίαν ἰάσθαι, μήτε
 τὴν Ἀσκληπιὸν χρησμάδιον, μήτε τὸν Ἀ-
 πόλλω τοσαῦτα μόνον ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τι ἐπι-
 λεξιάρδον, μάντιν, ἢ κιθαρωδόν, ἢ ἱατρὸν
 εἶναι. τοῖς δὲ φιλοσόφοις προσπιῖν, μὴ ἀνα-
 10 πλάττειν καινὰ ὀνόματα, μὴ ἢ ληρεῖν περὶ ὧν
 ἐκ ἴσασιν. ὅποσοι ἢ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἡ-
 ξιώθησαν, ἐκείνων μὴ καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλ-
 ματα, εὐλεθῆναι δὲ ἢ Διὸς, ἢ Ἑρας, ἢ Ἀ-
 πόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός, ἐκείνοις δὲ τά-
 15 φον χάσθαι τὴν πόλιν, ὥς σήλην ἐπισῆσαι
 ἀντὶ βαμῶ. ἢν δὲ τις παρακῆσθαι τῷ κη-
 ρύγματι, καὶ μὴ ἐθελήσῃ ἐπὶ τῆς ἐπιγνώ-
 μονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτῷ καταδαιτησάμεναι.
 ΖΕΥΖ. Τῷτο μὲν ἡμῖν τὸ Ψήφισμα δι-
 20 καίεται ὡς Μῶμε, καὶ ὅταν δοκεῖ, ἀναλφνά-
 ται τὴν χεῖρα. μᾶλλον δὲ ἔτω γιγνέσθαι.
 πλείους ἢ οἶδ' ὅτι ἔσονται, οἱ μὴ χερσολογήσον-
 τες. ἀλλὰ νῦν μὲν ἀπιτε. ὅποταν δὲ κηρύξῃ
 ὁ Ἑρμῆς, ἡκέιτε, κομιζόντες ἑκάστῳ ἐναργῇ
 25 τὰ γυναισμάτια, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πα-
 τρὸς ὄνομα, καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν, καὶ ὅπως θεὸς
 ἐγένετο, καὶ φυλὴν, καὶ φράτορας. ὡς ὅστις ἂν μὴ
 παρὰ τὴν, ἔδεν μελήσει τοῖς ἐπιγνώμοσιν, εἰ
 νεῶν τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχῃ, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι
 30 θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Τίμων, ἢ Μισάνδρου.

5

ΤΙΜΩΝ. Ω Ζεῦ φίλιε, εἰ ξένιε, εἰ ἐ-
 ταιρεῖε, καὶ ἐφέσειε, καὶ ἀ-
 στροπητᾶ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγ-
 οδρε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρονίηλοι ποιηταὶ 10
 καλῶσι καὶ μάλιστα ὅταν ἀπερῶσι πρὸς τὰ μέ-
 τρα· τότε ᾧ αὐτοῖς πολυάνυμ' ἡνιόμην
 ὑπερείδης τὸ πίπλον τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς
 τὸ κεχηνὸς τῷ ρυθμῷ. πῶ σοι νῦν ἡ ἐρισμᾶ-
 ραυ' ἀσραπή, καὶ ἡ βαρύερον βροχή, καὶ 15
 ὁ αἰθαλόης, καὶ ἀργυρῆς, εἰ σμικρὰλέος κεραυνός;
 ἅπαντα ᾧ ταῦτα λήρ' ἡδὴ ἀναπέφηνε, καὶ
 καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τῷ πατάγῳ
 τῷ ὀνομάτῳ. τὸ δὲ ἀοιδιμὸν σε, καὶ ἐκηθῶ-
 λον ὄτλον, καὶ πρόχρον, ἐκ οἷδ' ὅπως τε- 20
 λείως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον
 ἀπινθῆρα ἀργῆς κατὰ τῷ ἀδικένταν ἀμφύλατ-
 τον. δᾶττον γὰρ τῷ ἐπιόρκειν τις ἐπιχρῆ-
 ρέντων ἑώλον θρυαχίδα φοβητεῖν ἂν, ἢ τὴν εἰ-
 πανδαμάτορος κεραυνῷ φλόγα. ἔγω δαλόν 25
 τίνα ἐπανατένασθαι ὀκνεῖς αὐτοῖς, ὡς πῆρ
 μί, ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτῷ μὴ διδόναι, μόνον δὲ
 τῷτο οἷον ἀπολαύειν τῷ τραύματι, ὅτι ἀ-
 ναπλησθήσονται τῆς ἀσφύλου. ὥστε ἡδὴ ἀφ' ταῦ-
 τά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεύς ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, καὶ 30
 πάνυ τοι ἐπίβαν' ὦν πρὸς ἔγω ψυχρόν τιν'
 ὄργην Δία, θρυκεργὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχέ-
 ρην. πῶς ᾧ ἦτορ γε κατὰ περ ἰσὺ μαν-
 δραγόρα κατένδης; ὅς ἔτε τῷ ἐπιόρκενταν
 ἀκράς, ἔτε τῶς ἀδικέντας ἐπισκοπεῖς, λημῶς 35
 δὲ, καὶ ἀμολυάτης πρὸς τὰ γιγνόμενα, εἰ τὰ

- ὥτα ἐκκεκώφασται καθάπερ οἱ παρηθηκότες.
 εἰτε νεῦ γε ἐτι ἐξούμω ὦν, κὴ ἀκμαῖος
 τὴν ὀργὴν πολλὰ καὶ τῶν ἀδίκων, κὴ βιαιῶν
 ἐπαίς, ἐξέπατε ἦγες τότε πρὸς αὐτὸς ἐ-
 5 κεχρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς
 ἦν, ἐ ἡ αἰγὶς ἐπεσίετο, ἐ ἡ βροχὴ ἐπα-
 ταγείτο, ἐ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς ὥσπερ εἰς ᾠ-
 κροβολισμὸν προηκοντίζετο, οἱ σφισμοὶ δὲ κοσκι-
 νηδόν, ἐ ἡ χιῶν σωρηδόν, ἐ ἡ χάλαζα πε-
 10 τρηδόν. ἐ ἵνα σοι φοβικῶς διαλέγωμαι, ὕψιοί
 τε ραγδαῖοι, κὴ βίαιοι, ποταμὸς ἐκάσῃ σαγῶν.
 ὥτε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγία ἐπὶ
 τῇ Δουκαλίῳ ἐγένετο, ὡς ὑποδρυχίαν ἀ-
 πάντων καλαδευκότων, μόνῳ ἐν τι κιδώ-
 15 τιον περὶ σωθῆναι, προσοκείλαν τὰ Λυκαρεῖ,
 ζώπυρόν τι τῇ ἀνδρωπίνῃ σπέρματιος Δαφυ-
 λάτῳ εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζον. Τοι-
 γάρ τοι ἀκόλεθα τ' ῥαθυμίας τὰ πῆχρα κο-
 μίξῃ περ' αὐτῶν, ἔτε θυόντ' ἐτι σείτινος,
 20 ἔτε σεφανῆντ', εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον Ὀ-
 λυμπίαν. ἐ ἔτ' ἐ πάννυ ἀνακταῖα ποιεῖν
 δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔτ' τι ἀρχαῖον συνηλῶν. κὴ
 καὶ ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναϊότατε,
 ἀποφαίνεσι, παρυσάμφοι τῆς τιμῆς.
 25 2. Ἐῷ λέγῃ, ὅποσάκις ἦδ' ἄν σε τὸν νεῶν
 σεσυλήκασιν. οἱ δὲ κὴ αὐτῷ σοὶ τὰς χεῖρας
 Ὀλυμπιάσιν ἐπίβηλῆκασιν. κὴ σὺ ὁ ὑψι-
 ξεσμέτης ᾤκησας, ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύνας, ἢ
 τὰς γαῖοντας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηθημένησαντες
 30 αὐτὸς συλλάβοιεν, ἐτι συσκαυαζομένους πρὸς
 τὴν φυγὴν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, κὴ γιγαντολέ-
 τωρ, ἐ τιανοκράτωρ ἐκάθητο, τὰς πλοκάμους
 περικέδρομος ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυνῶν
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν ὦ θαυμά-
 35 σιε, πῶς καὶ παύσει ἔτ' ἄμελ' ἀπαρορώ-
 μμα; ἢ πότε κολάσῃς τὴν τοσαύτην ἀδι-
 κίαν;

κίαν; πόσοι Φαέδοντες ἢ Δουκαλίανες ἱκανοὶ
 πρὸς ἔτῳς ὑπέρανλον ὕδρην ἔβις; ἵνα γὰρ
 τὰ κοινὰ εἰάσας, τὰ μὲν εἶπω, τοσούτους Ἀθη-
 ναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλαστίς ἐν πενεσά-
 των ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικυ- 5
 ρήσας, μαῶλλον δὲ ἀθρόον εἰς εὐεργεσίαν τῶν
 φίλων ἐκχέας τὸν πλῆτον, ἐπεὶ δὴ πένης εἶ-
 ταῦτα ἐγενόμην, καὶ ἔτι ἔδὲ γναιρίζωμαι
 πρὸς αὐτῶν, ἔτε προσελέπεσιν οἱ τέως ὑπο-
 πτίσσαντες, ἔ προσκυῖντες, καὶ κτῆ ἐμῶ νέν- 10
 μαλῶ ἀνηρτημένοι. ἀλλ' ἦν περ ἔοδῳ βα-
 διζων ἐνύχοιμί τινι αὐτῶν, ὥσπερ τινα σήλην
 παλαιῶ νεκρῶ ὑπῆλιν, ὑπὸ τῷ χρόνῳ ἀνατε-
 τραμμένῳ παρέρχον, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ
 δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται, 15
 δυσάντητον, ἔ ἀποτρόπαιον θέαμα ὁψέσθαι
 ὑπολαμβάνοντες, τὸ ἔ πρό πολλῶ σωτήρα
 ἔ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένων. ὥστε ὑπὸ
 τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἐσχάτην τραπό-
 μνην, ἐναψάμηνος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν 20
 γῆν ὑπόμιοδος ὁβολῶν τεισάσων, τῇ ἐρημίᾳ,
 ἔ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνλαῦθα. τῆτο
 γὰρ μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὁψέσθαι πολ-
 λὰς παρὰ τὴν ἀξίαν εἰς πράττειας. ἀναερί-
 τερον γὰρ τῆτο γε. ἥδη ποτὲ ἔν ᾧ Κρόνῳ ἔ 25
 ῥέας υἱὲ, τὸ βαδὺν τῆτον ὕπνον ἀποσφάμε-
 νος, καὶ νήδυμον, (ὕπερ τὸ Ἐπιμυρίδην γὰρ
 κεκοίμησαι) ἔ ἀναρρίπιστας τὸ κεραυνόν, ἢ ἐν
 τῆς Οἴτης ἐναυσάμην, μεγάλῳ ποιήσας
 τὴν φλόγα, ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρά- 30
 δας ἔ νεανικῶ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐσι τὰ ὑπὸ
 Κρητῶν παρὰ σε, ἔ τῆς ἐκεῖ σῆς ταφῆς μυ-
 θολογέμενα.

3. ΖΕΥΣ. Τίς ἔτός ἐστιν, ᾧ Ἑρμῇ, ὁ
 κικραγὼς ἐν τῇ Ἀττικῇ, παρὰ τὸν Ὑμηττόν 35
 ἐν τῇ ὑπορείᾳ, πῖναρ ὅλῳ, ἔ ἀνυχμῶν,

καὶ ὑποδίδωμι ; σκάπτει δὲ, οἶμαι, ἐπικρυ-
 φως, λέγει ἄνθρωπος, καὶ θρασυς, ἥπερ φι-
 λόσοφος ἐστίν. καὶ ἢ ἂν ἔτις ἀσεβὴς τῆς λόγου
 διεξήλθε καθ' ἡμῶν. ΕΡΜ. Τί φησὶ ὦ πά-
 5 τερ ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχικρατίδου, τὸν
 Κολυττήτα ; ἔτις ἐστὶν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ'
 ἱερῶν τελείων ἐξιάσας, ὁ νεόπλητος, ὁ τὰς
 ὅλας ἐκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν
 ἑορτάζειν τὰ Διόσια. ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλ-
 10 λαγῆς. ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλάσιος, αἰεὶ δὲ
 οἱ τοσῶτοι φίλοι ; τί παθὼν ἐν τοιῷτὸς ἐστίν,
 ἀνχημερὸς, ἀβλίος, καὶ σκαπανεύς, καὶ μισθω-
 τὸς, ὡς εἰκέν, ἔτι βαρεῖαν καταφέρειν τὴν
 δίκελιν. ΕΡΜ. Οὕτωςί μ' εἰπεῖν, χρη-
 15 σότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, ἔ φιλανθρωπία, ἔ ὁ
 πρὸς τῆς δεομένης ἀπαντὰς οἶκτος. ὡς δὲ
 ἀληθεῖ λόγῳ, ἀνοία, ἔ ἐνέθηκα, ἔ ἀκρισία
 αἰεὶ τῆς φίλης. ὅς ἐ στυγὴ, κόραξι, καὶ λύ-
 20 κοὺς χαρίζομαι, ἀλλ' ὑπὸ γυνῶν τοσά-
 των ὁ κακοδαίμων χερσόμενος τὸ ἦπαρ, φίλης
 εἶναι αὐτῆς καὶ ἐταίρας ᾤετο, ὑπ' ἐννοίας τῆς
 πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βοῇ. οἱ δὲ τὰ ὀ-
 25 ρῶ γυμνάσαντες ἀκριβῶς, καὶ αἰσχρογόντες, εἰ-
 τις καὶ μυελὸς ἐνὶν ἐκμυζήσαντες, καὶ τῆτον
 25 ἔνυ μάλ' ἐπιμελῶς ᾤοντο, αὖτον αὐτὸν ἔ τὰς
 ρίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες. ἐδὲ γνωρί-
 ζοντες ἔτι, ἐδὲ προσέλεποντες. πόθεν ἢ ἡ
 ἐπικερῆντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῇ μέρει ;
 Διὰ ταῦτα δίκελότης καὶ διφθερίας, ὡς ὀρεῖς,
 30 ἀπολιπὼν ὑπ' αἰχλῦνς τὸ ἄστυ μισθὸν γεωρ-
 γεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλε-
 τυντές παρ' αὐτῷ, μάλ' ὑπεροπτικῶς παρέρ-
 χοντο, ἐδὲ τένομα, εἰ Τίμων καλοῖτο, εἰδότες.
 ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ἐ παροπτέος ἀνὴρ, ἐδὲ
 35 ἀμελητέος. εἰκότα ἢ ἡγανάκτη διδυχαῶν.
 ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομαι τοῖς καταράτοις κό-
 λαξιν

λαζιν ἐνείνοις, ἐπιλεησμεῖοι ἀνδρὸς τοσαῦ-
 τα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πύτατα καύσαντος
 ἡμῶν ἐπὶ τῶν βωμῶν· ἔτι γὰρ ἐν ταῖς ρίσαι
 τὴν κνίσαν αὐτῶν ἔχω· πλὴν ἰὼ ἀχολίας
 τε καὶ θορύβου πολλὰ τ' ἐπισηκένταν, καὶ βια- 5
 ζομένων, ἃ ἄρπαζόντων, ἔτι δὲ ἃ φόβου παρὰ
 τῶν ἱεροσυλόντων (πολλοὶ γὰρ ἔτι καὶ δυσφύ-
 λακτοι, καὶ ἔθ' ἐπ' ὀλίγον καὶ αὐτοὶ αὐτῶν ἐ-
 φιάσι) πολὺν ἤδη χρόνον ἔθ' ἀπέβλεψα εἰς
 τὴν Ἀττικὴν, καὶ μάλιστα ἐξ ἧς φιλοσοφία καὶ 10
 λόγων ἑρίδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων
 γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγόντων, ἔθ' ἐπα-
 κέτην ἐς τὴν ἐνυχίων. ὥς τε ἡ ἐπιβυσσάμενον
 χρητὰ ὦτα καθῆλθε, ἡ ἐπιτριβῆναι πρὸς
 αὐτῶν, ἀρετὴν τινα καὶ ἀσώματιαν, καὶ λήξας 15
 μεγάλη τῇ φωνῇ ζυγρόντων. Ἀλλὰ ταῦτά τοι
 καὶ τῶτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς ἃ
 Φαῦλον ὄντα. ὁμῶς δὲ τὸν Πλάτωνα ὦ Ἑρμῆ
 παραλαβὼν, ἀπιδιπαρ' αὐτὸν κατὰ τάχ'·
 ἀγέτω καὶ ὁ Πλάτων καὶ τὸν Θησαυρὸν μὲν 20
 αὐτῷ, καὶ μὲνέωσαν ἀμφω παρὰ τῷ Τίμωνι,
 μηδὲ ἀπὸ κατ' ἰδίαν ἔτι ῥαδίως, καὶ ὅτι
 μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὐτοῦ ἐκδιώκεται αὐτὸς
 τῆς οἰκίας. ὅτε δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ
 τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, 25
 καὶ αὐτοῖς μὲν σκέψομαι, καὶ δίκῃ δάσασιν,
 ἐπὶ δὲ τὸν κεραυνὸν ἐπισκοδάσω· κατεαγ-
 μέναι γὰρ αὐτῷ καὶ ἀποσομασμένοι εἰσὶ δύο
 ἀκτίνες αἱ μέγισται, ὅποτε φιλοτιμότερον ἡ-
 κόντισα πρῶτον ἐπὶ τῷ σοφιστῇ Ἀναξαγόραν, ὃς 30
 ἐπὶ τὴν τῶν ὁμιλιῶν, μηδὲ ὅπως εἶναι τινὰς
 ἡμᾶς τῶν θεῶν, ἀλλ' ἐκείνους μὲν διημαρτον ὑπερ-
 ἔχει γὰρ αὐτῷ τὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ κε-
 ραυνὸς εἰς τὸ ἀνέκφρον παρασκύψας, ἐκείνῳ
 τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγον δεῖν συνετρί- 35
 βη παρὰ τὴν πέτραν, πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ

καὶ αὕτη τιμωρία ἔσαι αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλε-
τῆντα τῷ Τίμωνα ὀρώσιν.

4. ΕΡΜ. Οἶον ἦν τὸ μέγα κεκρα-
γῆναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ θρασύν; ἔ τοῖς
5 δικαιολογῆσι μόνοις, ἀλλὰ ἔ τοῖς ἐυχόμενοις
τῷτο χρήσιμον. ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πλέ-
σιον ἐκ πενεσάτης καλῆσῃς) ὁ Τίμων, βο-
ήσας ἔ παρήσιασάμηνον ἐν τῇ ἐυχῇ, καὶ
ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτο
10 ἐπικεκυφώς, ἔτι ἂν ἔσκαπεν ἀμελέμηνον.
ΠΛΟΥ. Ἀλλ' ἐγὼ ἐκ ἂν ἀπέλθοιμι ὦ
Ζεῦ παρ' αὐτόν. ΖΕΥΣ. Διὰ τί ὦ ἄρι-
στε Πλῆτε, καὶ ταῦτα ἐμὲ κέλευσαντ);
ΠΛΟΥ. Ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, ἔ
15 ἐξεφόρῃ, ἔ εἰς πολλὰ καίεμερίζε, καὶ ταῦτα,
πατρῶν αὐτῷ φίλον ὄντα. ἔ μόνον ἐχὶ δι-
κράνοις με ἐξεάβῃ τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ
πῦρ ἐκ τῶν χερῶν ἀπὸ ῥιπίεντες. αὐθις ἐν
ἀπέλθω, παρασίτοις, ἔ κόλαξι, καὶ ἐταίραις
20 παραδοθησόμεν); ἐπ' ἐκείνης ὦ Ζεῦ πέμ-
πε με, τὰς αἰδοησομένους τῆς δωρεᾶς, τὰς παρ-
έψοντας, οἷς τίμιον ἐγὼ ἔ παρὶ πόθητον. ἔ-
τοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέσταν, ἦν προτι-
μῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λα-
25 βόντες, ἔ δίκελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτ-
ταρας ὅσολες ἀποφέροντες, οἱ δεκαλαλῆες δω-
ρεᾶς ἀμελητὶ προῖεμνοι. ΖΕΥΣ. Οὐδὲν
ἔτι τοῖστον ὁ Τίμων ἐργάσει) παρὶ σε, πάνυ
γὰρ αὐτόν ἡ δίκελλα πεπαιδαγωγῆκεν. εἰ μὴ
30 παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφύν, ὡς
χερὴν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιεῖσθαι. Σὺ
μὲν τοι πάνυ μεμψίμοιρον εἶναι μοι δοκεῖς,
ὅς νῦν μὲν τῷ Τίμωνα αἰτιά, διότι σοι τὰς
θύρας ἀναπείσας, ἡφίει παρὶ σε εἰσελθούρας,
35 ἔτε ἀποκλείων, ἔτε ζηλοῦσῶν. ἄλλοτε δὲ
τὸναντίον ἡγανᾶκῃς κατὰ τῶν πλεσίων, κατὰ
κεκλειῶς

κεκλείδῃ λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς
 καὶ κλέσι, καὶ σημεῖαν ἐπιβολαῖς, ὥς μὴ δὲ πα-
 ρακύψαι σοι ἐς τὸ φῶς διυναῖδον εἶναι. ταῦτα
 γὰρ ἀπαθύνει πρὸς με, ἀποπνίγεται λέγων
 ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ, καὶ διὰ τῆτο ὀχρὸς ἡ- 5
 μῖν ἐφαίνε, καὶ φροντίδος ἀνάπλεως, σινε-
 σπακὸς τῆς δακτύλου πρὸς τὸ ἐθῶς ᾧ συλ-
 λογισμῶν, καὶ ἀποδράσας ἀπὸ τῶν, εἰ και-
 ρῶ λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα
 ὑπερδύον ἐδόκει σοι ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ 10
 θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην παρθενεύειν,
 ὑπ' ἀκριεῖσι καὶ παμπονύροις παιδαγωγοῖς
 ἀνατρεφόμενον τῷ τόκῳ, καὶ τῷ λογισμῷ. ἄ-
 τοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτῆς, ἐρῶντας μὲν
 εἰς ὑπερβολὴν, ἔχον δὲ ἀπολαύειν ἐ τολμῶν. 15
 τας, ἐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμύνας τῷ ἔρωτι, κυ-
 ρίως γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγόρους, ἐς
 τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκίῃ βλέ-
 ποντας, ἱκανὴν ἀπολαυσιν οἰομένους, ἐ τὸ αὐ-
 τῆς ἀπολαύειν ἔχον, ἀλλὰ τὸ μὴδὲν μελαδι- 20
 θόσαι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
 φάτῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐδίεσαν ᾧ κριθῶν,
 μήτε τῷ ἵπῳ πνῶντι ἐπιτρέψαν. καὶ προσέτι
 γε καὶ καλαγέλας αὐτῶν φεδομμένων, καὶ φυ-
 λαττόνων, καὶ τὸ καινότερον, αὐτῆς ζηλοτυ- 25
 πέων, ἀγνοούντων ᾧ ὡς καλῶρατ' οἰκίτης,
 ἢ οἰκονόμου, ἢ παιδότης ὑπερβίων λατραίως,
 ἐμπαροινήσῃ τὸν κακοδαίμονα, ὃ ἀνέραςον
 δεσπότῳ, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόσομον
 λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλίδιον, ἐπα- 30
 γρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. πῶς ἔν ἐκ ἁ-
 δικον, πάλαι μὲν σε ταῦτα αἰτιῶν, νῦν
 δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

5. ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἴγε τὰ ληθῆ ἐξε-
 τάξοις, ἄμφω σοι ἔυλογα δοῶ ποιεῖν. τῆτε 35
 ἢ Τίμωνι τὸ πάνυ τῆτο ἀνήμερον, ἀμελές,
 καὶ

καὶ ἐκ εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως, ἀν δο-
 κοίη τῆς τε αὐτῆς καὶ ἀκλῆστον ἐν δούραις, καὶ σκό-
 τῳ φυλάττειν, ὅπως αὐτοῖς παχυτέρας
 γενοίμην, καὶ πιμελής, καὶ ὑπερογχῆ, ἐπι-
 5 μελῶντες, ἔτε προσάπιορμους αὐτὰς, ἔτε εἰς
 τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθεῖλαι πρὸς
 τινί, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι καὶ ὑβριστάς, ἐδὲν
 ἀδικῶντά με ὑπὸ τοσούτοις δισμοῖς καλίστη-
 ποντάς, ἐκ εἰδότης ὡς μὲν μικρὸν ἀπίστων
 10 ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες.
 ἔτ' ἐν σκείνῃς, ἔτε τῆς πάνυ προχείρης εἰς
 ἐμὲ τέτῃς ἐπαινῶ, ἀλλὰ τῆς, ὅπερ ἀριστὸν ἐστὶ,
 μέτρον ἐπιθήτοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀ-
 φιερῶντες τὸ παράπαν, μήτε προσηγορῶντες τὸ
 15 ὅλον. Σκόπη γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τῷ Δίῳ, εἴ τις
 νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἐπὶ τα
 μήτε φυλάττει, μήτε ζηλοτυποῖ τὸ παράπαν,
 ἀφίεις καὶ βαδίζῃν ἐνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ
 μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βελωδέσιν, μᾶλ-
 20 λον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχὸν συνησομένῳ ἀνεί-
 γαν τὰς δούρας, καὶ μαστραπέυαν, καὶ πάντας
 ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ τοῖστ' ἐρᾷν δόξῃεν
 ἂν; ἐ σύ γε ὦ Ζεῦ, φαίης ἂν, ἐραδοῖς πολ-
 λάκις. εἰ δὲ τις ἐμπάλιν ἐλευθέραν γυναῖκα
 25 εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότω
 παίδων γνησίαν, ὁ δὲ, μήτε αὐτὸς προσά-
 πλοιο ἀκμαίας ἢ καλῆς παρθένῃς, μήτε ἄλλῳ
 προσβλέψῃ ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ εἶραν
 καλῶν κλείσας παρθενέουσι, ἢ ταῦτα ἐρᾷν φάσκων,
 30 καὶ δὴ λ' ὦν ἀπὸ τῆς χρέας, καὶ τῆς σαρκὸς
 ἐκτετηκυίας, ἢ τ' ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων,
 εἶδ' ὅπως ὁ τοῖστ' ἐ παραπαίῃν δόξῃεν
 ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τῆ γά-
 35 μος, καθαμαραινῶν εὐπρόσωπον ἔτω καὶ ἐπέρα-
 σον κέρῳ, καθάπερ ἴρῃαν τῇ δισμοφώρῳ τρέ-
 φων ἀπὸ πάντος τῆ βίης; Διόπερ ταῦτα καὶ
 αὐτὸς

αὐτὸς πολλαίς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίαν μὲν
 ἀτίμως λακνίζόμενος, καὶ λαφυσόμενος, καὶ
 ἐξανιλέμενος. ἰσὶ ἐνίαν δὲ, ὥσπερ σιγμα-
 τίας δραπετής πεπεδημένος. ΖΕΥΣ.
 Τί ἐν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδῶσι γὰρ 5
 ἄμφω καλὴν τὴν δίκην. οἱ μὲν ὥσπερ ὁ
 Τάνταλος ἀποιοὶ καὶ ἀγούσοι καὶ ξηροὶ τὸ εἶμα,
 ἐπικεχνηότες μόνον τῷ χρυσίῳ, οἱ δὲ καθάπερ
 ὁ Φινεύς ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφὴν ἰσὶ
 τῷ Ἀρπυιῶν ἀφαιρέμενοι. ἀλλ' ἀπίθι ἤδη, 10
 σωφρονεσέτω παραπολὺ τῷ Τίμονι ἐντόξο-
 μενος. ΠΛΟΥ. Ἐκεῖ γὰρ ποτε παύ-
 σε, ὥσπερ ἐν κοφίνῳ τετρυπημένος, πρὶν ὅλως
 εἰσρῆναι με κατὰ σπεδὸν ἐξανιλῶν, φθάσαι
 βελόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπεράνιλος εἰς- 15
 πεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν· ὥστε ἐς τὸ τῶν Δα-
 ναϊδῶν πίδακον ὑδροφασήσῃ μοι δοκῶ, καὶ μάτῳ
 ἐπανιλήσῃ, τὰς κύτας μὴ εἴγοντο, ἀλλὰ
 πρὶν εἰσρῆναι σχεδὸν ἐκχυθησομένης τῆς ἐπιρ-
 ρόντος, ἔτις ἐνυτέρω τὸ πρὸς τὴν ἐκχυ- 20
 σιν κεχρηγὸς τῆς πίθου, ἀκάλυτος ἢ ἐξοδός.
 ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔν ἐι μὴ ἐμφράξῃ τὸ κε-
 χρηγὸς τῆτο, καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπεπιαμμένον,
 ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σε, ραδίως ἐνρήσῃ
 τὴν διφθέραν αὐτίς, καὶ τὴν δίκειλαν ἐν τῇ 25
 τρυγί τῆς πίθου. ἀλλ' ἀπίτε ἤδη, καὶ πληθίζετε
 αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο ὧς Ἑρμῆς ἐπανιών, πρὸς
 ἡμᾶς ἄγῃ τὰς κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτης,
 ὅπως τὸ κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκιάσω-
 σιν, ὥς ἤδη γε τεθηγμένους αὐτῶν δεησόμεθα. 30
 6. ἙΡΜ. Πρωτόμενος ὦ Πλάτε. τί τῆ-
 το ὑποσκάζεις; ἐλελήθης με, ὦ γεννάδα, καὶ
 τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χαλὸς ὢν. ΠΛΟΥ.
 Οὐκ αἰεὶ τῆτο ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲ ἀπίω
 παρά τινι πεμφθεὶς ὑπὸ τῶ Διός, ἐκ οἷδ' ὅ- 35
 πως βραδὺς εἶμι καὶ χαλὸς ἀμφοτέροις, ὥς μό-
 λης

- λισ τελεῖν ἐπὶ τὸ τέλεσμα, προσηράσαντο· ἐνί-
 στες δ' αἰετμοῖ. ὁπότεν δὲ ἀπαλλάττεσθαι
 δέη, πηνὸν ὅψι πολὺ τ' ὀρεῶν ἀκύτερον.
 ἅμα γέν' ἔπεσεν ἡ ὑσπληγὴ, καὶ γὰρ ἤδη ἀ-
 5 νακηρύττομαι νενικηκώς ὑπερπηθήσας τὸ σά-
 διον, ἐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τ' διατῶν. ἙΡΜ.
 Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς ἀν-
 εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθές μ' ἐδὲ ὄσολον ὥστε
 πρίασθαι βρόχον ἐρηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον
 10 πλασίσας· πολλὰ γὰρ ἐπὶ λούκῃ ζεύγους ἐξε-
 λαύνοισας, οἷς ἐδὲ καὶ ὄν· ὑπῆρξε πάποτε.
 καὶ ὁμῶς πορφυροὶ, καὶ χρυσόχρτες (αἰετμοῖ),
 ἐδ' αὐτοὶ πιστεύουσιν οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλα-
 τῆσιν. ΠΛΟΥ. Ἑτεροῖον τῆς ἐστὶν ὦ Ἑρ-
 15 μῆ, καὶ ἐχὶ τοῖς ἐμαυτῆς ποτὶ βαδίζω τότε,
 ἐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλάτων ἀποσέλλει με παρ'
 αὐτῆς, ἅτε πλατοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ
 αὐτὸς ὦν· δηλοῖ γέν, καὶ τὰ ὀνόματι. ἐπὶ δ' αὖν
 τοίνυν μείοικιδῆναι δέη με παρ' ἑτέρῃς πρὸς
 20 ἑτέρον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ καλῶσι-
 μνήαμμοι ἐπιμελῶς, φορηδὸν ἀράμμοι μεία-
 κομίζουσι. καὶ ὁ μὲ νεκρὸς ἐν σκότειναι περ τῆς
 οἰκίας πρόκει, ὑπὲρ τὰ γόνατα, παλαιᾷ τῇ
 ὀθόνη σκεπόμενος, αἰετμοῖ ταῖς γαλαῖς.
 25 ἐμὲ δ' οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ αἰετμοῖ-
 σι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπέτο-
 μόν, τετριγότες οἱ νεοττοί. ἐπεὶ δ' αὖν ὅτι
 τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῆνον ἐνιμηθῇ, καὶ
 ἡ δέλτο· ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ με ὁ και-
 30 νὸς δεσπότης, ἦτοι συγγενὴς τις, ἢ κόλαξ, ἢ
 καλῶς πύγων οἰκέτης, ἐν παιδικῶν τήμι· ὑπε-
 ξυρημμό· ἐτι τὴν νάθον ἀντὶ ποικίλων καὶ
 παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἤξεας· ὦν ὑπε-
 ρήτεσαν αὐτὰ μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος
 35 ἀπολαδῶν, ἐκείν· μὲ, ὅς τις ἀν' ἡ, ποτὶ ἀρ-
 παστάμμος με, ἀλλ' ἡ δέλτο· φέρον, ἀλλ' ὅτι
 τέως

τέως Πυρρίε; ἢ Δρόμων, ἢ Τιτίε, Με-
γακλῆς ἢ Μεγάεϋς, ἢ Πρώταρχος μι-
τονομαφεῖς, τὰς μάτιον κεχηνότας ἐκείνας
εἰς ἀκλήλας ἀποβλεπόντας καὶ ἀλιπῶν, ἀληθεῖς
ἄγοντας τὸ πένθος, οἳ αὐτὰς ὁ Δύνη 5
ἐκ μυχῆ τῆς σαγήνης διέφυγεν, ἐκ ὀλίγον
τὸ δέλεαρ καὶ ἀλιπῶν. ὁδὲ ἐμπεισὼν ἀδρό-
ως ἐς ἐμὲ ἀπρόκαλπος, ἔ παχυδερμὸς
ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πτόλιν πεφρικώς, καὶ
εἰ παριὼν ἄλλος μασιζέει τις, ὅρτιον ἐφίστας 10
τὸ ἔς, καὶ τὸν μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκληρον
προσκυνῶν, ἐκ ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐνὶ σιγῇ
νεσιν, ἀλλὰ τὰς τε ἐλδύθεις ὀρεῖς, καὶ τὰς
ὁμοδόλους μασιγοῖ, ἀπὸ πρῶτον, εἰ καὶ
αὐτῶν τὰ τοιαῦτα ἔξουσιν, ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορ- 15
κίδιον τι ἐμπεισὼν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμή-
σας, ἢ κόλαξι παραδὲς ἑαυτὸν ὁμύουσιν, ἢ
μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐ-
γενέστερον δὲ τῷ Κέκροπος, ἢ Κόδρε, συνε-
τώτερον δὲ τῷ Ὀδυσσεως, πλεσιώτερον δὲ 20
συνάμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τῷ
χρόνῳ ἀδελφὸς ἐκχέει τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολ-
λῶν ἐπιτοκίων καὶ ἀρπαγῶν καὶ πανουργιῶν συνε-
λεγμένα.

7. ΕΡΜ. Αὐτὰ περ σχεδὸν φῆς τὰ γι- 25
γνώμην. ὁπότεν δὲ ἐν αὐτόπῃς βαδίζης,
πῶς ἔτι τυφλὸς ὢν εὐρίσκει τὴν ὁδόν;
ἢ πῶς Διαιγνώσκεις, ἐφ' ἧς ἂν σε ὁ Ζεὺς
ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τῷ πλετεῖν ἀξίους;
ΠΛΟΥ. Οἷός γάρ εὐρίσκειν με οἱ τινὲς 30
εἰσι; ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία ἔ πάνυ. ἔ
γάρ Ἀριστίδῳ καὶ ἀλιπῶν, Ἰπποκίῳ
καὶ Καλλίῳ προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις
Ἀθηναίων, ἔδδ' ὅσοις ἀξίοις. πλὴν ἀλ-
λὰ τί πρᾶττις καταπεμφθεῖς. ΠΛΟΥ. 35
Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοσῶν,
ἄχρις

- ἔχρῃς ἀν' ἰάσθαι τὴν ἐμπεισίαν. ὁ δὲ ὅστις ἀν'
 πρῶτός μοι περὶ τύχης ἀπαγαγὼν ἔχῃ, σὲ
 ἢ Ἑρμῆν, ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τῆς κέρους
 προσκυῶν. ἙΡΜ. Οὐκ ἔν' ἐξηπάτη) ὁ
 5 Ζεὺς, οἷός μοι σε κατὰ τὰ αὐτῷ δοκῶντα πλε-
 τίζῃν ὅσους ἀν' οἶν) ὅς πλεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥ.
 Καὶ μάλα δικαίως ὧ γὰρ, ὅς γε τυφλὸν
 ὄντα εἰδῶς, ἐπεμπεύει ἀναζητήσονται δυσίρε-
 τον ἔτα χρεῖμα, ἢ πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ
 10 ὅς βίβ, ὅπερ ἐδ' ὁ Λυγκεύς ἀν' ἐξέυροι ραδί-
 ως, ἀμαυρὸν ἔτα καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαρὲν ἀ-
 τε ὅ μιν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ
 πλείων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων,
 ῥᾶον ἐς τὰς τοιαύτας ἐμπίπῃω ἀφελῶν, καὶ σα-
 15 γνύεσθαι πρὸς αὐτῶν. ἙΡΜ. Εἴτα
 πῶς ἐπιδ' ἀν' ἀκαλίπης αὐτῆς, ραδίως φεύ-
 γῃς, ἐκ εἰδῶς τὴν ὁδόν; ΠΛΟΥ. Ὁξυδερ-
 κῆς τότε πῶς ἢ ἀρετίπης γίγνομαι πρὸς μό-
 νον ἢ καὶ τὸν τῆς φυγῆς.
 20 8. ἙΡΜ. Ἐτιδὴ μοι καὶ τῷτο ἀπύκναι,
 πῶς τυφλὸς ἀν', (εἰρήσει) γῶ) καὶ προσίτι ὡ-
 χρὸς καὶ βαρεὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν τοσούτους ἐρασῶς
 ἔχοις, ὥς τε πάντας ἀποδελῖν εἰς σὲ, καὶ τυ-
 χόντας καὶ ἐνδαιμονεῖν οἶσθαι. εἰ δὲ ἀποδύχοιεν,
 25 ἐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ τινὰς ἐκ ὀ-
 λίγων αὐτῶν ἔτα σε δυσέρωτας ὄντας, ὥς τε
 καὶ εἰς καθυκῆτα πόντον φέροντες, ἐρρίψαν αὐ-
 τῆς, καὶ πετρῶν καὶ ἡλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νο-
 μίζοντες ὑπὸ σῆ, ὅτι περ ἐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐ-
 30 ὥσας αὐτῆς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἀν', ἐν οἶδα,
 ὅτι ὁμολογήσας, εἰ τι ξυνίης σαυτῆ, κορυ-
 βαντιῶν αὐτῆς, ἐρωμῶν τοιαύτων ἐπιμεμεληνῆτας.
 ΠΛΟΥ. Οἶδ' γῶ τοιαύτων, οἷός εἰμι ὁρᾶ-
 σθαι αὐτοῖς χαλὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλα
 35 μοι πρόσσειν; ἙΡΜ. Ἀλλὰ πῶς ὧ
 Πλῆτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ;
 ΠΛΟΥ.

ΠΛΟΥ. Οὐ τυφλοί ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἡ ἀ-
γνοια καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσιν τὰ
πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς
ὥς μὴ πανιάπασιν ἄμορφος εἶναι, προσωπεῖον
παιδόμενον ἐρασμιώτατον, ἀγχεύσων καὶ λι- 5
θοκόμητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγχάνει αὐ-
τοῖς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ
κάλλος, ἐρῶσι καὶ ἀπώλυν' μὴ ἐντυγχάνουσι.
ὥς εἰ γέ τις αὐτοῖς ἔλον ἀπογυμνώσας, ἐπέ-
διδέ με, δῆλον ὥς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν 10
ἀμολυώμενοι τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνε-
ράσαν καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. ΕΡΜ.
Τί ἐν ὅτι ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλατεῖν γενό-
μενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ παθεῖν, ἔτι
ἐξαπατῶν; καὶ ἢν τις ἀφαιρῇ αὐτούς, θάτ- 15
τον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόσβη;
ὃ δὲ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς ὥς
ἐπίχρισ' ἡ εὐμορφία ἐστίν, ἐνδοθεν τὰ πάντα
ἐρῶντας. ΠΛΟΥ. Οὐκ ὀλίγα ὦ Ἐριμῆ,
καὶ πρὸς τὸτό μοι συναγωνίζε'. ΕΡΜ. 20
Τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. Ἐπεὶ δὲν τις ἐντυ-
χῶν τὸ πρῶτον ἀνταπείσας τὴν φύσιν εἰσ-
δέχεται με, συμπαρφσέρχει' μετ' ἐμὲ λαβῶν
ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνοια, ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ
μαλακία, καὶ ὕbris, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα 25
ἅττα μυρία. ὑπὸ δὲ τούτων ἀπάντων καίπα-
ληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ ἑ θαυ-
μασά, καὶ ὀρέγεται τῷ φυκίῳ, καὶ μὲν τὸ πάν-
των ἐκείνων πατέρα τῷ εἰσεληλυθόταν κακῶν
τίθηπε, δευροφρέμενον ὑπὸ αὐτῶν. καὶ πάντα 30
πρότερον πάθει ἂν, ἢ ἐμὲ προέσται ὑπομεί-
νεν ἂν.

9. ΕΡΜ. Ὡς δὲ λείπει, ὦ Πλάττε,
καὶ ὀλιθηρὸς καὶ δυσκάθεκτος καὶ ἀφιδουκί-
κος, ἐδεμῖαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, 35
ἀλλ' ὥσπερ ἐγγέλεις ἢ οἱ ὄφεις ἀπὸ τῶν δακ-
τύλων

τύλων δραπετεύς ἐκ οἶδα ὅπως. ἡ πενία ἐμ-
παλιν ἐξώδης τε καὶ εὐλαβής, καὶ μυρία τὰ ἀγ-
κίστρα σκεπεφυκότες ἐξ ἅπαντ' τῷ σάμμιος
ἔχευσα, ὡς πλητιάσαντας εὐθὺς ἔχευε, καὶ μὴ
5 ἔχον ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μέγαζ' ἤδη
φλυαρῶντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἔμικρόν διέλαβε.

ΠΛΟΥ. Τὸ ποῖον; ἙΡΜ. Ὅτι τὸν
Θησαυρὸν ἐκ ἐπηγαγόμεθα, ἔπερ' ἔδω μάλιστα.

ΠΛΟΥ. Θάρρ' ἔστι γε ἕνεκα, ἐν τῇ γῇ
10 αὐτὸν καλαλείπων ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπι-
σκήψας ἐνδὸν μένιν ἐπικλυσάμενον τὴν θύ-
ραν, ἀνοίγων δὲ μηδενί, ἢν μὴ ἐμὲ ἀκέσῃ
βοήσαντ'. ἙΡΜ. Οὐκ ἔν ἐπιβάνωμ' ἡ-
δη τῆς Ἀττικῆς. καί μοι ἔπε ἐχόμεν' τῆς

15 χλαμύδ', ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐχαιῶν ἀ-
φίκωμαι. ΠΛΟΥ. Εὖ ποιεῖς ὦ Ἑρμῇ
χθραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπαλίπης με, Ὑπερ-
βόλω τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπισθῆμαι πεινοσῶν.
ἀλλὰ τίς ὁ ψόφ' ἑτός ἐστι, καθάπερ σιδήρεα

20 πρὸς λίθον; ἙΡΜ. Ὁ Τίμων ἑτοσί σκά-
πιδ' πλησίον, ὄρεον καὶ ὑπόλιθον γήδιον. πα-
παί, καὶ ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ πόν' ἐκείνος,
ἡ καρτερία δὲ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιῶ-
τ' ὅχλ' τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπιομένων

25 ἀπάνται, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφύων.
ΠΛΟΥ. Τί ἔν ἐκ ἀπαχαττόμεθα ὦ Ἑρμῇ
τὴν ταχίστην; ἔν' ἂν τι ἡμεῖς δεύσαιμεν ἀ-
ξιώλογον πρὸς ἄνδρα, ὑπὸ τηλικύτῃ στρατιᾷ
δὲ πειεχημῶν. ἙΡΜ. Ἀλλως ἔδωξε τῷ

30 Δι'. μὴ ἀποδῆλιώμεν ἔν.

ΙΟ. ΠΕΝΙΑ. Ποῖ τῷτον ἀπάγεις ὦ
Ἀργεφόντα, χθραγωγῶν. ἙΡΜ. Ἐπὶ
τῷτονί τὸν Τίμωνα ἐπέμψθημεν ὑπὸ τοῦ Διός.

ΠΕΝ. Νῦν ὁ Πλῆτ' ἐπὶ Τίμωνα, ὅποτε
35 αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τοῦ τρυφῆς πα-
ρ' ἀλαδῶσα, τειλοισὶ παραδῶσα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ

πόρῳ,

πύγῃ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλὰ ἄξιον ἀπέδιδξα ;
 ἔτιώσ' ἄρα εὐκαταφρόνητ' ὅμῳ ἢ Πενία δοκῶ,
 καὶ εὐαδίκητος, ὅς δ' ὁ μόνον κτήμα εἶχον, ἀφαι-
 ρεῖσθαι με ἀκρίβως πρὸς ἀρετὴν ἐξήγαγασμένον, ἢ
 αὐτὸς ὁ Πλῆτος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρι καὶ
 τύφῳ ἐχρήσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν καὶ
 ἀγεννῆ ἔκ ἀνόητον ἀπεφήνας, ἀπιδῶ πάλιν ἐμοὶ
 ῥάκος ἤδη γεγεννημένον. ΕΡΜ. Ἐδοξε ταῦτα
 ὦ Πενία τῷ Διί. ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι. Ἐ ὑμεῖς
 δὲ ὦ Πόνε καὶ Σοφία ἔοι λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. 10
 ἔστος δὲ τάχα εἴσε', οἷαν με ἔσαν ἀπολείψῃ, ἀ-
 γαθὴν συνεργὸν, καὶ διδάχαλον τ' ἀρίστων, ἢ συνὼν
 ὑγιῆς μὴ τὸ σῶμα, ἐρῶμένος δὲ τὴν γνώμην
 διετελέσειν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, ἔπρὸς αὐτὸν ἀπο-
 βλέπων, τὰ δὲ περὶ ταῦτα, ὥσπερ 15
 εἰσιν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡΜ. Ἀπέρ-
 χον'. ἡμεῖς δὲ προσίωμ' αὐτῷ.

11. ΤΙΜ. Τίνες ἐσέ, ὦ κατάρτοι ; ἢ
 τί βελόμφοι δεῦρο ἦκετε, ἄνδρα ἐργάτῳ καὶ
 μισοφύρον ἐνοχλήσαντες ; ἀλλ' ἔχαιροντες ἄ- 20
 πτε μισαροὶ πάντες ὄντες. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα
 μάλα βάλλων τοῖς βάλους καὶ τοῖς λίθοις συν-
 τρίψω. ΕΡΜ. Μηδαμῶς ὦ Τίμων, μὴ
 βάλης, ἔ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐ-
 γὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, ἔτ' ὁ Πλῆτος. ἔπεμ- 25
 ψε δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπακέσας τῶν εὐχῶν. ὥς ἐ ἀ-
 γαθῇ τύχῃ δέχῃ τ' ὅλβον, ἀπείρας τῶν πόνων.
 ΤΙΜ. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἡδὴ, καὶ τοὶ θεοὶ
 ὄντες, ὡς φατέ. πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς ἔαν-
 θρώπους μισῶ. τετονὶ δὲ τ' τυφλόν, ὅς τις 30
 ἂν ἦ, καὶ ἐπιτρίψῃ μοι δοκῶ τῇ δικέκῃ.
 ΠΛΟΥ. Ἀπώμ' ὦ Ἑρμῇ πρὸς τῷ Διὶ,
 μελαγχολᾶν γὰρ ὁ ἀνθρώπος ἔμετρίως μοι
 δοκεῖ, μήτε κακὸν ἀπέλθω προσλαβὼν. ΕΡ.
 Μηδὲν σκαῖν ὦ Τίμων ἀλλὰ ἰοπάνυ τῷτο ἄβριον 35
 ἔτραχ' ὑ καταβαλὼν, προτείνας τὸ χεῖρ
 λάμβαναι

λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τὸν χλῆν, καὶ πλεῖτε πάλιν,
καὶ ἴσθι Ἀθιναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τ'
ἀχαρίσαν ἐκείνων μόνον αὐτὸς εὐδαιμονῶν.

ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν δεῖσθαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι,
ἵκανός ἐμοὶ πλεῖστον ἢ δίκῃ, τὰ δ' ἄλλα εὐ-
δαιμονέστατον εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζουτος.

ΕΡΜ. Οὕτως ὦ τὸν ἀπάνθρωπον;

Τὸν δὲ φέρω Διὶ μῦθον ἀπῷκεία τε κρατερὸν τε.

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲ εἶναί σε, το-
10 σαυτὰ ὑπὸ αὐτῶν δὴν πεπονθότα, μισόθσον δὲ
μηδαμῶς, ἔτις ἐπιμελεμένην σὺ τῶν θεῶν.

ΤΙΜ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ πλεί-
στη χάρις τῆς ἐπιμελείας, τοῖσι δὲ τὸ Πλεῖστον
ἐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡΜ. Τί δὲ; ΤΙΜ. Ὁ-

15 τι καὶ πάλαι μυρίαν κακῶν μοι αἰτίας ἔστος κα-
τέστη, κόλαξί τε παραδῶς, καὶ ἐπιδοκῆς ἐπαγα-
γών, ἔ μῖστος ἐπεγείρας, καὶ ὑδραβεία Δα-
φθείρας, καὶ ἐπίφθορον ἀποφύνας, τέλει δὲ ἄφνω
καταλιπὼν, ἔτις ἀπίστος καὶ προδοτικῶς. ἢ βελ-

20 τίς δὲ πενία πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις κά-
ταγυμνάσασα, καὶ μὲν ἀληθείας ἔ παρρησίας
προσομιλῆσα, τότε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρῆχε,
καὶ τὸ πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδουεν, ἐξ
αὐτῆς ἐμὲ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τ' βίβ,

25 καὶ δέξασα ὅς τις ἦν ὁ πλεῖστος ὁ ἐμὸς, ὃν ἔτε
κόλαξ θωπέων, ἔτε συκοφάντης φοβῶν, ἔ δὲ ἡ-
μος παροξυνθεὶς, ἐκ ἐκκλησιαστικῆς ψηφοφορή-
σας, ἔ τύραννος ἐπιδοκῆς ἀφελείας δύναιτ'
ἂν. ἐρρωμένον τοιγαρὲν ὑπὸ τῶν πόνων, τοῖσι

30 τὸ ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεγαζόμενον ἐδὲν ὄραν
τὸ ἐν ἄσφ κακῶν, ἱκανὰ καὶ Δαρκῇ ἔχω τὰ ἀλ-
φίλα παρὰ τὴν δίκη. ὥς παλίνδρομον ἄ-
πιθι ὦ Ἑρμῇ, τὸ Πλεῖστον ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ.
ἐμοὶ δὲ τῆτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡσθεῖν

35 οἰμώζην ποιῆσαι. ΕΡΜ. Μηδαμῶς ὦ γαθεῖ.
ἔ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδαιοι πρὸς οἰμωγὴν. ἀλλ'

ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μετράκιώδῃ, καὶ τῷ Πλῆτον παράλαβε, ἕτε ἀποβλητὰ εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

12. ΠΛΟΥ. Βέλῃ ὦ Τίμων δικαιολογήσομαι πρὸς σε, ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; 5
ΤΙΜ. Λέγε, μὴ μακρὰ μὲν τοι, μὴ δὲ μῦθοι προοιμιῶν, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες, ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγουσα, ἄλλοι δὲ Ἑρμῆν τετυοῖ.
ΠΛΟΥ. Ἐχρῆν μὲν τοι ἴσως ἔ μακρὰ εἰπῶν ἔγω πολλὰ ὑπὸ σε καλῆσθαι, ὅμως 10
δὲ ὅρα, εἴ τι σε ὡς φῆς, ἡδίκηκα, ὅς τῷ μὴ ἡδίστων ἀπάντων αἰτίος σοι κατέστω, τιμῆς καὶ προεδρίας καὶ σεφάριον, ἔ τῆς ἄλλης τρυφῆς. ὦς δὲ βλεπτός δέ τοι ἔ αἰοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ ὦς πεδῶστος. εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολακῶν πέπονθας, 15
ἀνάτις ἔγω σοι μάλλον δὲ αὐτὸς ἡδίκημαι τέτο ὑπὸ σε, διότι με ἔτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταστάτοις, ἐπαινεσι καὶ καλῆσθαιεύεσι, ἔ πάντα τρόπον ἐπιβλέυσί μοι. ἔ τό γε τελευταῖον ἔφηθας, ὡς προδεδωκά σε, τὴν ἀντίον δὲ 20
αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπειλάεις, ὑπὸ σε, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωστεις τῆς οἰκίας. τοιγαρὲν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτῃ τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτη σοι Πενία ὦς ἐτίθειεν. ὥς με μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἔτοσι, πῶς ἐκέτευον τὸ Δία 25
μὴ β' ἡκῆν παρὰ σε, ἔγω δυσμῆως μοι προσενηγμένον. ἙΡΜ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς ὦ Πλῆτε, οἷος ἦδη γεγένῃ; ὥς τε παρ' αὐτῶν ζυνοδιάτριβε αὐτῶ, καὶ σὺ μὴ σκάπῃ, ὡς ἔχῃς. σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δίκῃ. ὑπακῶς τῷ 30
ἐμβόησαντί σοι.

13. ΤΙΜ. Πρὸς τὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὐτοῖς πλεκτητίον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποταν οἱ θεοὶ βιάζονται; πλὴν ὅρα γε, εἰς οἷά με πρᾶγμα ἔμβολαίς τῷ κακοδαίμονα, ὅς ἀχρι νῦν ἐνδοι- 35
μοσίς αἷα διάγων, χρυσὸν ἀφνω τοσῶτον λήψομαι ἔδεν

μαι ἐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀ-
ναδέξομαι. ΕΡΜ. Ὑπόσθι ὦ Τίμων δι' ἐμὲ,
καὶ εἰ χαλεπὸν τῷτο, καὶ ἐκ οἰσόν ἐστιν, ἔπας οἱ κό-
λακες ἐκεῖνοι διαρράγῳσιν ὑπὸ τῷ φθόνῳ, ἐγώ
5 δὲ ὑπὲρ τὴν Αἰτνίω ἐς τὸ ἕρανὸν ἀναπήσο-
μαι. ΠΛΟΥ. Ὁ μὲ ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ.
τεκμαίρομαι ᾧ τῇ εἰρεσίᾳ τὴν πλειᾶν, σὺ δὲ
αὐτῷ παρίσθης. ἀναπέμψω γάρ σοι τὴν θησαυ-
ρὸν ἀπελθὼν, μάλλον δὲ παῖς, σὲ φημι θησαυ-
10 ρὸν χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τάττω, καὶ πάρεχε
σὺ αὐτὸν ἀνελεύσῃ. σκάπτε ὦ Τίμων βαθείας
καταφέρον, ἐγώ δὲ ὑμῶν ὑποσέσομαι.

14. ΤΙΜ. Ἄγε δὴ ὦ δίκηλλα, νῦν μοι
ἐπύρρῳσον σὺ αὐτὴν καὶ ρὴν κάμης ἐν τῷ βάθῳ
15 τὴν θησαυρὸν ἐς τέμφανες προκαλυμμένη. ὦ Ζεῦ
τεράσις, καὶ φίλοι Κορύμβαντες, καὶ Ἑρμῇ κέρδῳε,
πόθεν χρυσίον τοσούτον, ἢ πᾶς ἕναρ ταῦτά ἐστι; δέ-
δια γὰρ, μὴ ἀνθρακας εὖρω ἀνεξρόμῃος. ἀλλὰ
μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπερῷον, βαρὺ, καὶ
20 τὴν πρόσοψιν ὑπερῷον. ὦ χρυσὲ, δεξιῶμα
κάλλιστον βροτοῖς, αἰθρόμῃον ᾧ πῦρ ἄτε διαπρί-
πτῆς καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθε ὦ φίλιαι καὶ
ἐρασμιώταίε. νῦν πέμπομαι γὰρ καὶ Δία ποιεῖ γε-
νέας χρυσόν. τίς γὰρ ἐκ ἀνπαρθένος ἀναπεπτα-
25 μῆροις ταῖς κόλπαις ὑποδέξαιτο ἔτω καλὸν ἐρα-
σὴν. Διὰ τῷ τέγῃς καταρρέοντα; ὦ Μίδα καὶ
Κροῖσι, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ἐδὲν
ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα καὶ τὸν Τίμωντα πλῆστον,
ὦ γὰρ ἐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσθι. ὦ δίκηλλα,
30 ἔφιλτάτῃ διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τὰ Πανὶ τάττω
ἀναθεῖναι καλόν. αὐτὸς ᾧ ἡδὴ πᾶσαν πριάμῃος
τὴν ἐχάλειαν, πυργίον οἰκοδομησάμῃος ὑπὲρ τῷ
θησαυρῷ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαίτῳ, τὸ αὐ-
τὸν καὶ τάφον ἀποθανόντων ἔχῃ μοι δοκῶ. δέδοχθαι
35 δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθαι πρὸς τὸ ἐπίλοιπον
βίον, ἀμιξία πρὸς ἀπαντίας καὶ ἀγνοσία καὶ ὑπερ-
οψία.

οψία. φίλος ἢ ἡξέει, ἢ ἐταῖρος, ἢ ἐλεε-
 βαμὸς, ὕβλητος πολὺς καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρυ-
 οσία, ἢ ἐπικερῆσαι δεομένη, παρονομία καὶ κα-
 τάλυσις τῶν ἐθῶν. μονήρης ἢ ἡ δίαίτα, καθά-
 περ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἰς Τίμων, οἱ ἢ 5
 ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι, καὶ τὸ προσο-
 μιλήσασθαι τινι αὐτῶν μίανσιν. καὶ εἰ τινα ἴδω
 μόνον, ἀποφράς ἢ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδρείων
 λιθίων ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν ἀφαιρετέωσαν,
 καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε 10
 σπονδας σπενδόμεθα, ἢ ἐρημία ἢ ὄρεσις ἔσω
 πρὸς αὐτούς. φυλῆται ἢ ἐφράτορες καὶ δημό-
 ται, καὶ ἡ πατρίς αὐτῇ, ψυχρὰ καὶ ἀνωφελὴ
 ὀνόμαία, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμύημαία.
 πλεχτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροράτω 15
 πάντων, ἐτρυφάτω μόνος, καὶ καθ' ἑαυτὸν, κο-
 λακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλαγμένος,
 καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐαχέιτω, μόνος ἑαυτῷ
 γέιτω καὶ ὁμορεῖ, ἐκτείων τῶν ἄλλων. καὶ ἀ-
 παξ ἑαυτὸν δεξιόσασθαι δεδόχθω, ἢν δέη 20
 θανεῖν, ἢ αὐτῷ εἴφανον ἐπενεγκεῖν, καὶ ὄνο-
 μα μὴ ἔσω ὁ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ ἡδίστον. τῷ
 τρόπῳ δὲ γνωρίσμαία, δυσκολία, ἐτραχύτης,
 καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δὲ
 τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ ἀφαιρόμενον καὶ σέει 25
 νύλαι κελύουοντα, πίστιν ἐλαίῳ καίλασενύουαι.
 καὶ ἢν τινα τῷ χερμῶντος ὁ ποταμὸς παραφέρει,
 ὁ δὲ τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀντιλαβέσθαι δέη,
 ὥθειν καὶ τῆτον ἐπὶ κεφαλὴν πίπτοντα, ὥς μη-
 δὲ ἀνακύψαι διωηδέειν· ἔτω γὰρ ἂν τὴν ἰσχύ 30
 ἀπολάβοιεν. εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐ-
 χεκρατίδης Κολυτίδης, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλη-
 σίᾳ Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν. ταῦτα ἡμῖν δεδό-
 χθω, ἐκ ἀνδρικῶς ἐμμελῶς αὐτοῖς.

15. Πλὴν ἀλλὰ πολλὰ αὖ ἐποίησά· 35
 μὲν ἅπανσι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι,

διότι ὑπερπλετῶ, ἀσχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα
 γένοιτο αὐτοῖς, καί τοι τί τῆτο; Φεῦ δ' ἔτά-
 χης, πανταχόθεν συνθέεσι, κικονιμῆροι καὶ
 πνευσιῶντες, σὺν οἷδα, ὅθεν ὁσφραϊνόμεροι δ'
 5 χρυσίς. πότερον ἐν ἐπὶ τ' πάγον τῆτον ἀ-
 ναδάς ἀτελαύνω αὐτὰς τοῖς λίθοις ἐξ ὑπερ-
 διξίαν ἀκροβόλιζόμεθ', ἢ τόγε τοσῶτον
 παρανομήσομεν εἰσάπαξ αὐταῖς ὁμιλήσαντες,
 ὡς πλεον ἀνιῶντο παροράμεροι; τῆτο οἶμαι δ'
 10 ἄμφορ, ὥς δεχόμεθα ἡδὴ αὐτὰς, ὑποσάν-
 τες. Φέρε ἰδὼ, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἕτος ἐστὶ;
 Γναβανίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶτος ἔρανον ἀλίσσαν-
 τί μοι ὀρέξας τ' βρόχον, πίψας ὅλκας παρ'
 ἱμοὶ πολλακίς ἐμνημεκῶς. ἀλλ' ἔυγε ἐποίη-
 15 σεν ἀφικόμεθ', οἰμῶξ' ἢ γὰρ πρὸ τ' ἄλ-
 λων. ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς σὺν
 ἀμελήσῃσι Τίμων ἄγαθ' ἀνδρὸς οἱ θεοί;
 χαῖρε Τίμων εὐμορφώταίε, καὶ ἡδίστε, καὶ συμ-
 πολικώταίε. ΤΙΜ. Νῆ καὶ σύ γε ᾧ Γναθῶ-
 20 νίδῃ, γυπῶν ἀπάντων βορώταίε, καὶ ἀνθρώπων
 ἐπιτριπτότατε. ΓΝΑΘ. Αἰ φιλοσκόμων
 σύ γε. ἀλλὰ πῶς τὸ συμπόσιον; ὡς καὶ νόν τί
 σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διδυράμεων ἦκω
 κομίζων. ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἐλεγείᾳ γε ἄσῃ
 25 μάλα περὶ παρῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ.
 ΓΝΑΘ. Τί τῆτο; παῖδες ᾧ Τίμων; μαρ-
 τύρομαι, ᾧ Ἡράκλεις, ἱὲ ἱὲ, προκαλεῖμαι σε
 τραυμάθ' εἰς Ἄρφον πάγον. ΤΙΜ. Καὶ
 μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνε τάχα
 30 προεκκλήσῃ με. ΓΝΑΘ. Μηδამῶς, ἀλ-
 λά σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν
 ἐπιπάσας δ' χρυσίς, δὴνῶς γὰρ ἰχθυοῦν ἐστὶ τὸ
 φάρμακον. ΤΙΜ. Ἐτι μῶδες; ΓΝΑΘ.
 Ἀπῆμι, σὺ δ' ἐ καὶ ρήσῃς ἔτω σκαιὸς ἐν
 35 χρεῖς γενόμεθ'.

16. ΤΙΜ. Τίς ἕτος ἐστὶν ὁ πρῶτος, ὃ
 ἀναφα-

ἀναφаланτίας; Φιλιάδης κολάκων ἀπάντων
ὁ βδελυράτατος. ἔτι δὲ παρ' ἐμῷ ἀγρὸν ὀ-
λον λαβὼν, ἐ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τά-
λαντα μυθὸν τῷ ἐπαίνῳ, ὁπότε ἔσταντά με
πάντων σιωπῶντων μόνῳ ὑπερεπήνεσεν, ἐπε- 5
μοσάμην ὀδινώτερον εἶναι τῷ κύκλῳ, ἐπὶ-
δὴ νοσῶντα πρῶτον εἶδέν με καὶ προσῆλθον ἐπι-
κρυίας διόμην, πληγὰς ὁ γενναῖός προσέ-
τρε. ΦΙΛ. ὦ τῆς ἀναιχυλίας, νῦν Τί-
μωνα γνωρίζεις; νῦν Γναθωνίδης φίλος ἐ 10
συμπότης; τοιγαρὲν δίκαια πέπονθεν ἔτι
ἀχάρις ἂν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθης καὶ
ξυνεφῆσοι, καὶ δημόται. ὁμῶς μετριάζομεν, ὥς
μὴ ἐπιπιδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέσποτα, καὶ
ἔστω τῶς μισαρῶς τέτῳς κολάκας φυλάξῃ, τῶς 15
ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κορά-
κων ἐδὲν ἀφαιρῶντας. ὅτι ἐτι πισυρία τῷ
νῦν ἐδὲν. πάντες ἀχάρις καὶ πονηροί. ἐγὼ
δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὥς ἔχοις πρὸς τὰ
καλιπείγοντα χρῆσθαι, κατ' ὁδὸν ἤδη πλησίον 20
ἤκιστα, ὥς πλαστοῖς ὑπερμεγέθη τινὰ πλῆ-
τον. ἤκω τοιγαρὲν ταῦτά σε νεκρήσω·
καὶ τοι σύ γε ἔτω σοφὸς ἂν, ἐδὲν ἴσως διή-
σῃ τῷ παρ' ἐμῷ λόγῳ, ὅς ἐ τῷ Νέστορι τὸ
δεῖον παραινέσας ἂν. ΤΙΜ. Ἔσαι ταῦτα 25
ὦ Φιλιάδη. πλὴν ἀλλὰ πρόσθι, ὥς καὶ σέφι-
λοφρονήσωμαι τῇ δικέλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρω-
ποι, κατέαγα τῷ κρανίῳ ὑπὸ τῷ ἀχαρίστῳ,
διότι τὰ συμφέροντα ἐνέθεκεν αὐτόν.

17. Ἰδὲ τρίτος ἔτι ὁ ρήτωρ Δημέας 30
προσέρχεται, Ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ
συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων. ἔτι ἐκκαί-
δεκα παρ' ἐμῷ τάλαντα μιᾷς ἡμέρας ἐντί-
σας τῇ πόλει, καλαδέδικαστο ἦν, καὶ ἐδίδετο
ὅτι ἀποδίδας, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐ- 35
τόν, ἐπὶ δὴ πρῶτον ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ

- Διανέμειν τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ προσήλθον αἰ-
 τῶν τὸ γιγνόμενον, ὅς κ' ἔφη γνωρίζειν πο-
 λίτῳ ὄντα με. ΔΗΜ. Χαῖρε ὦ Τίμων,
 τὸ μίγα ὕφελ' ὅ γένες, τὸ ἔρπισμα τ' Ἀ-
 5 θωαίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος. Καί
 μὴν πάσαι σε ὁ δῆμος ξυνελεγμένον, ἔσσι
 βυλαὶ ἀμφοτέραι περιμήρεσι. πρότερον δὲ ἄκυσ-
 σον τὸ Ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σε γέγραφα. Ἐ-
 πὶ δὲ Τίμων ὁ Ἐχεκράτιδος Κολυτίδης, ἀνὴρ
 10 ἑμὸν καλὸς καὶ γαθός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς ἐκ
 ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον Δι-
 τελεῖ τὰ ἀρίστα πράττειν τῇ πόλει, γενήσῃ δὲ
 πύξ καὶ πάλιν, καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς
 ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄρματι, ἔσσι συναρίδι παλινκῆ.
 15 ΤΙΜ. Ἀλλ' εἴδ' ἐδεώρησαι ἐγὼ πᾶσι τοῖς εἰς
 Ὀλυμπίαν. ΔΗΜ. Τί ἔν; θεωρήσῃς ὕ-
 περον. Τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκίει' ἄ-
 μυνον. Ἐνρίσδυσσε ἡ ὑπὲρ τ' πόλεως πέρυσσι πρὸς
 Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο
 20 μοίρας. ΤΙΜ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχῃ ὅπλα,
 εἴδ' προεγράφην ἐν τῷ κατὰ λόγον. ΔΗΜ.
 Μάτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς ἡ ἀχάριστοι
 αὖ ἐνὶ ἡμέρᾳ ἀμνημονῶντες. ἔτι δὲ καὶ Ψηφισματὰ
 γράφων, ἔσσι συμβαλέων καὶ ἐρατηγῶν, ἔσσι μικρὰς
 25 ἀφείλησε τὴν πόλιν. Ἐπεὶ τέτοις ἀπασι δέ-
 δοκ' τῇ βελῇ καὶ τῷ δῆμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ
 καὶ αὐτῇ, καὶ τοῖς δημοσίοις ἰδία, ἔσσι κοινῇ πᾶσι,
 χρυσὸν ἀνασῆσαι τ' Τίμονα παρὰ τὴν Ἀθῶν
 ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα,
 30 ἔσσι ἀκτίνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, ἔσσι σεφανῶσαι αὐ-
 τὸν χρυσοῖς σεφάνοις ἐπ' αὐτόν, καὶ ἀνακηρυχθῆναι
 τῆς σεφάνης σήμερον Διονυσίοις τραγωδοῖς και-
 νοῖς· ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ
 Διονύσια. εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ
 35 συγγενὴς αὐτῷ, ἀγχισεύς, ἔσσι μαθητὴς αὐτοῦ ὢν.
 ἔσσι γὰρ ῥήτωρ ἀριστος ὁ Τίμων. ἔσσι τὰ ἄλλα πᾶσι
 ἐπίστα

ὅποσα ἂν ἐθέλοι. τετὶ μὲν ἔν σοι τὸ ψήφισμα.
 ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸ ὑιὸν ἐδεχόμην ἀγαγεῖν παρά σε,
 ὃν ἐπὶ τῷ σῶ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙΜ.
 Πῶς ὦ Δημία, ὃς ἐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε
 καὶ ἡμᾶς εἶδεναι; ΔΗΜ. Ἀλλὰ γαμῶ, ἦν 5
 δίδω Θεὸς ἐς νέωλα, ἔ παιδοποιήσομαι. ἔ τὸ
 γεννηθησόμενον, ἄρρεν γῆρας, Τίμωνα ἤδη κα-
 λῶ. ΤΙΜ. Οὐκ οἶδα, εἰ γαμήσῃς ἔτι ὦ
 ἕτος, τηλικαύτῳ παρ' ἐμῷ πληγὴν λαμβάνων.
 ΔΗΜ. Οἴμοι, τί τῆτο; τυραννίδι Τίμων ἐ- 10
 πιχθεῖς, ἔ τύπῃς τῆς ἐλευθέρου, καθαρεύς
 ἐλευθέρου, ἐδ' ἄσος ἄν; ἀλλὰ δῶστίς ἐν τάχῃ
 τὴν δίκην, τάτε ἄλλα, ἔ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν
 ἐνέπρησας. ΤΙΜ. Ἀλλ' ὅκ ἐμπέπρησται
 ὦ μιαρὲ ἢ ἀκρόπολις, ὥς τε δήλος εἰ στυκοφαλίων. 15
 ΔΗΜ. Ἀλλὰ καὶ πλεῖστ' ὅπιος ὁδὸν διο-
 ρύας. ΤΙΜ. Οὐ διάρκε' ἐδὲ ἕτος, ὥς τε ἀ-
 πίθανά σε ἔ ταῦτα. ΔΗΜ. Διορυχθήσε'
 μὲ ὑξερον· ἤδη δὲ σὺ πάλλει τὰ ἐν αὐτῷ ἔχῃς.
 ΤΙΜ. Οὐκ ἔν καὶ ἄλλην λάμβανει. ΔΗΜ. 20
 Οἴμοι τὸ μετὰ φρενον. ΤΙΜ. Μὴ κέκραχθι.
 καλοῖσθα γὰρ σοι ἔ τρίτῳ, ἐπεὶ ἔ γελοῖα πάμ-
 παν πάθοιμι, δύο μὲ Λακεδαιμονίαν μόριος
 καλακόψας ἀνοπλῶ, ἐν δὲ μιὰρὸν ἀνθρώπιον
 μὴ ἐπιτριψας. μάτῳ γὰρ ἂν εἴλω ἔ νεκικῶς 25
 Ὀλύμπια πύξ ἔ πάλιν.

18. Ἀλλὰ τί τῆτο; ἔ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσο-
 φος ἕτος ἐστιν; ἔ μὲν ἔν ἄλλος. ἐμπετάσας γὰρ
 τὸ πάγονα, ἔ τὰς ὀφρεὺς ἀνατέινας, ἔ βρενθ-
 ὀμῆρος τι πρὸς αὐτὸν ἔρχε', τιτανῶδες βλέπων, 30
 ἀνασσεσσημῶ τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην,
 Ἀυτοδορέας τις ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν.
 ἕτος ὁ τὸ χῆμα εὐσταλῆς, ἔ κίσμι τὸ βᾶδι-
 σμα, σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία
 ὅσα τῷ ἀρετῆς διεξιῶν, ἔ τῶν ἡδονῇ χαιρότων 35
 κωηροῶν, ἔ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν. ἐπεὶ δὲ λ-

- σάμῃμος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς με-
 γάλῳ τὴν κύλικα ὀρέξει αὐτῷ (ταῖς ζωοτέρας
 ἢ χαίρει μάλισα) καθάπερ τὸ λήθης ὕδαρ ἐκπι-
 ῶν, ἐναντιώτατα ἐπιδέικνυ' τοῖς ἐωθυνοῖς ἐκείνοις
 5 λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἐκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ
 τὸν πλεονέκτον παραγκωνίζον, καρύκης τὸ
 γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορᾶ μῆμος, ἐπικε-
 κυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν ἐυ-
 ρήσῃ προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τὰ λι-
 10 χανῶν ἀπαισμήχαν, ὥς μηδὲ ὀλίγον ἔμνησται
 καὶ ἀλίποι, μεμψίμοιρος αἰεὶ ὥς τ' πλακῆλια
 ὄλον, ἢ τ' σὺν μόνος τ' ἄλλων λάβοι, ὅτι περ
 λιχνείας καὶ ἀπλησίας ὀφελος. μέθυτος καὶ πά-
 ροιτος, ἐκ ἄχρης ὠδῆς καὶ ὀρχηστῶς μόνον, ἀλλὰ
 15 καὶ λοιδορίας καὶ ὀρχῆς προσέτι, ἔ' λόγοι πολλοὶ
 ἐπὶ τῇ κύλικι. τότε δὲ καὶ μάλισα ὤδισα φρο-
 σύνης καὶ κοσμιότητος, ἔ' ταῦτά φησιν, ἡδὴ ἰσθὶ
 ἔ' ἀκράτῃς πονήρας ἔχων, ἔ' ἰσθραυλίζων γε-
 20 ταῖον, ἀερά μῃ μοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῆς
 συμποσίας τ' αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπὶ πλημ-
 μῆμον. πολλὴν ἀλλὰ καὶ νήφον, ἐδενὶ τ' πρωλείων
 παραχωρήσῃ ἀν' ψεύσματι ἕνεκα, ἢ θρασύ-
 τητος ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐς τὰ
 25 πρῶτα, καὶ ἐπιτορκεῖ προχρότατα, καὶ ἡ γοητεία
 προηγείται, καὶ ἡ ἀναισχυλία παρομαρτεῖ καὶ ὁ-
 λως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκρι-
 βές, καὶ ποικίλως ἐπιεικές. οἰμῶξε' τοιγαρὶν
 ἐκ εἰς μακρὰν χρῆστος ἄν. τί τῆτο; παπαί, χρά-
 30 νος ἡμῶν θρασυκλή; ΘΡΑ. Οὐ κατὰ ταῦ-
 τα ὦ Τίμων τοῖς πολλοῖς τέτοις ἀφίμμαι, ὥσπερ
 οἱ τ' πλεονέκτον σοι τεθεπότες, ἀργυρίαι, καὶ χρυ-
 σίαι, καὶ δεῖπνων πολυτελῶν ἐλπίδι σιωδεδραμ-
 μήκασιν, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδέξα μῃ μοί πρὸς
 35 ἄνδρα οἷόν σε ἀπλοῖκόν, καὶ τ' ὄντων κοινωνικόν.
 οἶδα γὰρ ὥς μάζα μ' ἐμοὶ δεῖπνον ἐκάνον, ὄψον ἢ
 ἡδίστον

ἡδίστον θύμον ἢ κάρδαμον, ἢ ἐπώτε τρυφάλει
 ὀλίγον τ' ἁλῶν. πόσον δὲ ἢ ἡ ἐννεάκρην. ὁ
 δὲ τρίβων ἔτος, ἥς βέλτ' πορφυρίδ' ἀμείνων.
 τὸ χρυσίον μὲ γὰρ ἐδ' ἐν τιμιώτερον τ' ἐν τοῖς
 αἰγιαλοῖς ψηφίδαν μοι δοκεῖ. σὺ δὲ αὐτῇ χάριν
 ἐς ἅλην, ὡς μὴ δ' αὖ φθείρη σε τὸ κάκιστον τῆτο καὶ
 ἐπιβελότατον κῆμα ὁ πλῆτος, ὁ πολλοῖς πολ-
 λάκις αἰτίος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγεννημένος.
 εἰ γάρ μοι πείβοιο, μάστιγα ὅλον εἰς τὴν θάλατταν
 ἐμβαλεῖς αὐτόν, ἐδ' ἐν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ 10
 ὄντα, καὶ τ' φιλοσοφίας πλῆτον ὄραν διναμῆα.
 μὴ μῆρτοι ἐς βάθ' ὧ γαθὲ, ἀλλὰ ὅσαν ἐς βα-
 θῶνας ἐπεμβας ὀλίγον πρὸ τῆς κυμαίνουσας γῆς,
 ἐμὲ ὁρῶντ' ὁμόν. εἰ ἢ μὴ τῆτο βέλτ', σὺ ἢ
 ἄλλον τρόπον ἀμείνω καὶ τὰ τάχως ἐκφόρησον 15
 αὐτόν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μὴδ' ὁβολὸν αὐτῷ ἀ-
 νῆς, δ' αὖ διδῶς ἀπασὶ τοῖς δεομένοις. ὧ μὲν, πέντε
 δραχμῶν, ὧ δὲ μνᾶν, ὧ δὲ τάλαντον. εἰ δέ τις
 φιλόσεφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέρεαδ'
 δίκαιον. ἐμοὶ δὲ, καίτοι σὺκ' ἐμαυτῇ χάριν 20
 αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μετὰ τῶν ἐταίρων τοῖς δεο-
 μένοις, ἰκανὸν εἰ ταύτῃ τὴν πῆραν ἐμπλήσας
 παράχοις, ἐδὲ ὅλως δύο μεδίμνους χωρεῖσαν
 αἰγυνηίκας. ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι
 τὸν φιλοσοφῶντα, καὶ μὴδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν 25
 φρονεῖν. ΤΙΜ. Ἐπαινῶ ταῦτά σε ὦ Θρα-
 σύκλῆς. πρὸ γὰρ τῆς πῆρας εἰ δοκεῖ, φέρε σοι
 τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας
 τῇ δικέκῃ. ΘΡΑΣ. Ὡ δημοκρατία, καὶ
 νόμοι, παύσμεθα ὑπὸ τῆς καλάρατος ἐν ἐλδο- 30
 τέρει τῇ πόλει. ΤΙΜ. Τί ἀγανακτεῖς ὦ
 γαθὲ Θρασύκλῆς; μῶν παρακέρκυσμαί σε;
 καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χάσιν κας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτ-
 ταρας. ἀλλὰ τί τῆτο; πολλοὶ ξυνέρχον. Βλε-
 ψίας ἐκεῖ, καὶ Λάχης καὶ Γνίφων, ὅλως τὸ 35
 σὺνταγμα τ' οἰμαῖοις, ὡς εἰ τί σὺκ' ἐπὶ
 τῇ

τὴν πέτραν ταύτῃ ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκηλαον
ὀλίγον ἀναπαύω, πάλαι πεπονηκυῖαν ; αὐτὸς
δὲ ὅτι πλείους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλα-
ζῶ πόρροθεν αὐτάς ; ΒΛΕΨ. Μὴ βάλλε ὦ
3 Τίμων, ἄπιμῃ γάρ. ΤΙΜ. Ἄλλ' ὅσον ἀ-
ναιμωτί γε ὑμεῖς, εἰδὲ ἄνδρ' τραυμάτων.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ δ'.

10

Δίκη Φωνηέντων.

ἘΠὶ ἄρχοντι Ἀρισάρχῃ Φαληγέως,
Πυανειψιδῶνος ἐβδόμῃ ἰσαμένῃ, γραφὴν
15 ἔθετο τὸ Σίσμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ ἑπτὰ
Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων, καὶ ἀρπαγῆς,
ἀφ' ἧς ἰδοῦς λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ Ταῦ
ἐκφερομένων.

20 ΜΕ'χει μὲν, ὦ Φωνήεντα Δικασαί, ὀλίγας
ἡδικέμεν ὑπὸ τετραὶ τῇ Ταῦ, καλὰ-
χρωμέναι τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντι ἔνθα μὴ
δεῖ, καὶ βαρέως ἐφέρον τὴν βλάβην. καὶ παρή-
κχον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριοτήτι
25 ἣν ἴτε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς καὶ τὰς
ἄλλας συλλαβὰς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσούτον ἦκε πλε-
ονεξίας, ἢ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολ-
λάκις ἐκ ἀγαπῶν, ἥδη ἢ πλείω προσδιάξει),
ἀναγκαίως αὐτὸ ἐνδύνα νῦν παρὰ τοῖς ἀμφό-
30 τερα εἰδῶσιν ὑμῖν. δεῖ δὲ καὶ μικρόν με ἐπὶ
τοῖς ἀποθλίψεως ἐπέρχει) τῆς ἐμαυτῆς. τοῖς
γὰρ προπετρασμένοις αἰεὶ τι μείζον προσιδέν,
ἄρδην μὲ τῆς οἰκείας ἀποθλίψεως χάρας, ὡς ὀ-
λίγας δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, μηδ' ἐν γράμ-
35 μῃσιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τῇ φόβῃ.
δίκαιον ἔν ἐχ' ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ

Ἐ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχον τινὰ
 φυλακὴν. εἰ γὰρ ἐξέσαι τοῖς βελομήτοις ἀπὸ τ'
 καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζοιτο, καὶ
 τῷτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ἀνχωρὶς εἰδὲν καθόλου
 τι γράφει, ἐκ ὁρῶ τίνα τρόπον αἰσυντάξῃς τὰ 5
 νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς ἔχον.
 ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἰμαί ποτε εἰς τοσῶτον ἀμελείας
 τε καὶ παροράσεως ἦν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ
 δίκαια. ἔτε εἰ καθυφίσσετε τ' ἀγῶνα ὑμεῖς,
 ἐμοὶ παραλήπτεον ἐστὶν ἀδικημάτων, ὥς εἴθε καὶ τ' 10
 ἄλλων ἀνεκόπησαν τόπῃ αἰτόλμαι, εὐθύς ἀρξα-
 μένων παρανομεῖν, καὶ ἐκ ἀν' ἐπολέμοι μέχριν
 τὸ Λάμβδα, τὰ Γὰρ Διαμφοισθητῶν ὡς τῆς
 κισήρεως, καὶ κεφαλαλγίας. ἔτε τὸ Γάμμα τὰ
 Καππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικρῶν δειν 15
 ἤρχετο πολλάκις ἐν τῇ γναφείῳ ὑπὲρ γναφά-
 λων, ἐπέπαυτο δὲ ἀν' καὶ πρὸς τὸ Λάμβδα μαχο-
 μένον τὸ Μόγις ἀφαιρέμενον αὐτῷ, Ἐ μάλιστα
 παρακλέπτον, καὶ τὰ λοιπὰ ἀν' δι' ἡρέμῃ συγ-
 χύσεως ἀρχεῖα παρανόμα. καλὸν γὰρ ἔκαστον 20
 μὲν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως, τὸ ἧ ὑπερβαίνειν
 εἰς ἄ μὴ χρῆ, λύοντός ἐστι τὸ δίκαιον. καὶ οὕτως
 πρῶτον ὅτι ἡμῖν τὴν νόμον τέτῃς Διατυπώσας,
 εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμήδης ὁ
 Ναυπλῆς, καὶ Σιμωνίδης ἧ ἔνιοι προσάπτεσι τὴν 25
 προμήθεα ταύτην, καὶ τῇ τάξῃ μόνον, καθ' ἣν
 αἱ προεδρεῖαι βεβαιεῖν διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται
 ἡ δέουσα, ἀλλὰ Ἐ ποιότητος, ὡς ἔκαστον ἡρώων
 ἔχον, καὶ διωμάς συνείδον, καὶ ὑμῖν μὲν, ὡς δι-
 κασαί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι κατ' 30
 αὐτὰ δύναται φθίγειν. ἡμιφάνοις δὲ, τὴν
 ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκκοῦναι δεῖται.
 πασῶν ἧ ἐχάτην ἐνόμισαν ἔχον μοῖραν ἑνὶ τ'
 πάντων, οἷς εἰδὲ φανή πρόσεσι. κατ' αὐτὰ μὲν ἐν
 τὰ Φωνήεντα φυλάσσον ἔοικε τὴν νόμον τέτῃς, 35
 τὰ δὲ Ταῦ τῷτο, (καὶ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρον ὀνομα-

σαιρήματι, ἢ ᾧ καλεῖται ὁ, μὰ τὰς θεάς, εἴ μὴ
ἐξ ὑμῶν δύο σιωπήλθον ἀγαθοὶ καὶ καθήκοντες ὀ-
ραθῆναι, τό, τε Ἄλφα, ἔ το Ἰ, ἐκ αὐτῶν ἡκέσθη
μόνον. τῆτο ἔν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω

5 ἥ πάποτε βιασαμένων, ὀνομάτων με, καὶ ῥη-
μάτων ἀπελάσσει πατρῶων, ἐκδιᾶξαι δὲ ὁμοῦ
Συνδέσμων ἅμα καὶ Προθέσεων, ὥς μηκέτι φέ-
ρην τὴν ἑκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ καὶ δῶ τοι-
ναν ἀρξάμενον ὥρα λέγην.

10 2. Ἐπεδήμην ποῖε Κυβέλω, (τό δὲ ἐστὶ πο-
λίχιον ἐκ ἀηδῆς) ἀποικον, ὥς ἐπέχῃ λόγῳ,
Ἀθωάειαν. ἐπηγόμην δὲ ἔ το κράτιστον Ῥῶ,
γῆτόναι τὸ βέλτιστον. καὶ ἐπηγόμην δὲ παρὰ κω-
μωδῶν τιμὴ ποιητῆ. Λυσίμαχῳ ἐκαλεῖτο,

15 Βοιάτιος μὲν, ὥς ἐφάνετο, τὸ γένῳ ἀνέκαθεν,
ἀπὸ μέσης δὲ ἀξίοντι λέγεσθαι Ἄτλιν. παρὰ
τέταρδ' ἡ τῷ ξένῳ τὴν ἔ Ταῦ τέταρτα πλεονεξίαν
ἐφάρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετρα-
ράκοντα λέγει ἀποστρέφει με ἥ συγγραμμένων

20 μοι, συνήθην ὥμην συντεθραμμέναν γραμμά-
των. ἐτι δὲ Τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπάρμην, ἵ-
δια ταυτὶ λέγην, ἔ οἷόν ἦν μοι τὸ ἄκυσμα, καὶ
ἐ πάντῃ τι ἰδακνόμεν ἐπ' αὐτοῖς. ὁπότε δὲ ἔ
ἐκ τέτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε Κατλίτερον εἰ-

25 πειν, καὶ Κάτιμα, ἔ Πίτιαν, εἴτα ἀπερυθρία-
σαν, ἔ Βασίλιτιαν ὀνομάζειν, ἐ μετρίως δὲ τέ-
τοις ἀγανακτῶ, ἔ πίμπραμαι, δεδὶδὸς μὴ τῷ
χρόνῳ ἔ τὰ Σῦκα Τῦκά τις ὀνομάσῃ. καί
μοι πρὸς Διὸς ἀδυμῆντι, καὶ μεμονωμένῳ ἥ

30 βοηθησόνταν. σύγνωτε δὲ δικαίως ἀργῆς. ἐ γὰρ
ᾧ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυ-
νος, ἀφαιρῶμεν ἥ συνηθῶν ἔ συνεχολακόταν
μοι γραμμάτων, Κίσαν με λάλον ὄρεον, ἐκ
μίσαν, ὥς ἔπος εἰπεῖν, ἥ κόλπῳ ἀρπάσαν,

35 Κίτιαν ὀνόμασεν. ἀφείλετο δὲ με Φάσαν ἅμα
Νήσας τε ἔ Κεασύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀρι-
στάρχου.

ἑαρχε. πείσπασε δὲ ἔμελις αὐτῶν ἐκ ὀλίγας.
ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, ἔκ ἐκ μίσης αὐτῆς ἀνὴρ-
πασεν ὀνόμως Ἰμνητῖν, ὁρῶντων ὑμῶν ἔκ ἄλ-
λων συλλαβῶν. ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θείας-
λίας με ἐξέβαλεν ὄλης, Θειταλίαν ἀξίον λέγειν, 5
καὶ πᾶσαν ἀποκεκλησμένον τὴν θάλασσαν, ἐδὲ
τὴν ἐν κήποις φιδάμνον σεύτλων. ὡς τὸ δὴ λε-
γόμενον, μὴ δὲ πᾶσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι
δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γραμμῆς, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ Ζήτῃ, σμάρα- 10
δον ἀποσπᾶσαντι, ἔκ πᾶσαν ἀφελόμενον τὴν
Σμύρναν· μήτε τῷ Εὐ πᾶσαν παραβάνισω-
θήκη, καὶ τὴν συγγραφέα τῶν τοιῶντων ἔχοντι Θε-
κυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν ἦν γείτονί μου Ῥῶ
νοσήσαντι, συγγνώμη ἔκ παρ' αὐτῶν φύτεύσαν. 15
τί μου τὰς μυρρίνας, ἔκ πάσαντί με ποτε ἰσθὶ
μεγαλχορίας ἐπὶ κόρρης. καὶ γὰρ μὲν τοιῶτον.

3. Τὸ δὲ Ταῦ τῷτο σκοπῶμαι ὡς φύσφι βίαιον
ἔκ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ ἐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχετο
γραμμάτων, ἀλλὰ ἔκ τὸ Δέλιον, ἔκ τὸ Θῆτον, 20
τὸ Ζήτη, μικρὰ δὲ πᾶν ἡδίκησε τὰ σοιχεῖα.
αὐτὰ μοι καλὰ τὰ ἀδικηθέντα γραμμάτια. Ἀκ-
εῖ Φωνήνῃ Δικασαί, τῷ μὲν Δέλιον λέγοντος,
ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχσαν, ἐντελέχσαν ἀ-
ξίον λέγεσθαι παρὰ πάντας τῶν νόμων· τῷ Θῆτον 25
κράνον, ἔκ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοις,
ἐπὶ τὸ τῆς κολοκύνθης ἐξεῖναι. τὸ Ζήτη τὸ
συνεῖζεν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι
μὴ δὲ γρύζειν. τίς ἂν τῶντων ἀνάχοιτο; ἢ τίς ἐξ-
αρξέσθαι δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τῶν Ταῦ; 30
τὸ δὲ, ἄρα ἔκ τὸ ὁμόφυλον τῶν σοιχείων μόνον ἀ-
δικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη ἔκ πρὸς τὸ ἀνθρώπου με-
ταξέσθαι, τῶν τῶν τῶν τῶν. καὶ ἦν ἐπιτρέψαι γε
αὐτὸς καὶ ἐὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις. μάλ-
λον δὲ, ὦ Δικασαί, μελεῖν γὰρ με πάλιν τὰ τῶν 35
ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε πρὸς τὴν γλώσσης,
ὅτι

- ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτ-
 ταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. αὐτὴ γλῶσσης ἀληθῶς νό-
 ημα Ταῦ. ἀλλὰ μείαθήσομαι πάλιν ἐπ' ἐ-
 κείνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν
 5 εἰς αὐτὰς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι σρε-
 βλῆν καὶ σπαράτῃν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχρεῖ. καὶ
 ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, ταλὸν εἰπεῖν βέλει. τὸ δὲ
 παρσπεσὸν, ταλὸν εἰπεῖν αὐτὰς ἀναγκάζει, ἐν
 ἅπασι προεδρίαν ἔχον ἀξιῖν. πάλιν ἑτέροι
 10 ὡς κλήμαλος ἀμείλει (τὸ δὲ τλήμον γὰρ
 εἰς ἀληθῶς) τλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα. καὶ ἔ-
 μόνον γε τὰς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τὰ
 μεγάλα βασιλεῖ αὐτὴ καὶ γῆν, καὶ θάλασσαν εἰξά-
 φασι, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ, καὶ
 15 τέττω ἐπέβλεψεν. καὶ Κύρον αὐτὸν ὄντα, τυρόν
 τινα ἀπέφηνεν. ἔτω μὲν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώ-
 πους ἀδικεῖ, ἔργα δὲ πᾶς; κλαίουσιν ἄνθρωποι,
 καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ἰδύρον, καὶ Κάδμω κα-
 τάρωνται πολλάκις, ὅτι τὸ Ταῦ ἐς τὸ ἔσοι-
 20 χεῖαν γένῃ παρήγαγε. τὰ γὰρ τέττω σώματι
 φασι τὰς τυράνους ἀκολοθήσαντες μιμησα-
 μένης αὐτῶν τὸ πλάσμα ἑπτά χήματι τοῖς
 τῷ ξύλῳ τεκτῆναντας, ἀνθρώπους ἀναχολοπί-
 ζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὲ τῆς καὶ τὰ τεχνήματι
 25 τὰ πονηρὰ τὴν πονηρὰν ἐπανυμίαν συνελθεῖν.
 τέττων ἐν ἀπάντων ἐνέκα πόσων θανάτων
 τὸ Ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶ-
 μαι δικαίως τέττω μόνον ἐς τὴν τῆ Ταῦ τι-
 μωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τὰ χήματι τὰ αὐ-
 30 τῆ τὴν δίκῃ ὑποχεῖν. ὁ δὲ σαυρὸς εἶναι,
 ὑπὸ τέττω μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων
 ὀνομάζει.

L U C I A N I
S A M O S A T E N S I S
D I A L O G O R U M
L I B E R I.

DIALOGUS I.

Cyclopis & Neptuni.

CYC. **O** Pater! qualia passus sum Ulysses
ab execrabili isto hospite, Polyphemum excæ-
cavit, qui me inebriatum ex-
cæcavit, somno gravatum aggressus.

NEP. Quis verò est, qui isthæc facere
ausus fuit, Polypheme? CYC. Prin-
cipio quidem seipsum *Neminem* vocabat,
postquam autem effugit, atque *extra te-
la*, (ut dicitur) fuit, Ulysssem nominari
se aiebat. NEP. Novi, quem dicis,
Ithacensem illum; ex Ilio autem navi-
gabam. Sed quo pacto hæc fecit, cum ani-
mosus admodum non sit? CYC. De-
prehendi in antro, è pascuis domum re-
versus, multos quosdam, insidiantes vi-
delicet pecuariis. Posteaquam autem ap-
posui foribus operculum, (saxum autem
quoddam mihi est perquam magnum)
atque ignem resuscitavi, accensâ ar-
bore, quam de monte mecum fere-
bam,

bam, viſi ſunt abſcondere ſe ſeparare. Ego
 verò comprehenſos ipſorum quosdam,
 ut par erat, devoravi, ut qui prædones
 eſſent. Hic verſutiſſimus ille, ſive *Nemo*,
 ſive Ulyſſes fuit, pharmacum quoddam
 infuſum dat bibendum, dulce quidem &
 fragrans illud, ſed ad ſtruendas inſidias
 præſentiſſimum, & turbulentiſſimum.
 Nam ſtatim omnia videbantur mihi, il-
 lud poteo, circumagitari, & antrum ipſum
 invertebatur, & prorſum apud me am-
 pliùs ipſe non eram. Poſtremò autem
 ſomno correptus jacui. Ille verò exacuto
 veſte, eodémque igne ſuccenſo, inſuper
 etiam excæcavit me dormientem. Ab
 eoque tempore cæcus tibi ſum, Neptune.
 NEP. Ut altè nimis dormiſti, ô fili, qui
 non exilueris, cum interea excæcareris?
 Ulyſſes igitur ille quo pacto effugit? Non
 enim, ſat ſcio, potuit dimovere ſaxum à
 foribus. CYC. At ego amovi ipſum, quò
 faciliùs illum comprehenderem inter e-
 grediendum. At collocato meipſo ad fo-
 res, extentis manibus venabar, ſolis di-
 miſſis in paſcua ovibus, & arieti negotio
 dato, quænam ipſum agere pro me o-
 porteret. NEP. Intelligo rem, ſub illis
 latuit te clàm ſe ſubducens. At cæteros
 certè Cyclopiſ conveniebat te invocare
 contra ipſum. CYC. Convocavi illos,
 pater, atque etiam venerunt. Sed, poſt-
 quam me interrogâſſent inſidiatoris no-
 men, atque ego dicerem *Neminem* eſſe,
 inſanire me arbitrati diſceſſerunt. Ita
 impoſuit mihi execrabilis nomine. Et
 quod maxime mihi ægrè fuit, contume-
 lios

liosè objecta mihi calamitate hâc, nè pater quidem Neptunus, inquit, te fanabit. NEP. Confide fili, ulciscar enim ipsum, ut sentiat, etiamsi cæcitatem oculorum mederi impossibile sit, navigantes certè tamen servare vel perdere, penès me esse. Navigat autem adhuc.

DIALOGUS II.

Menelai & Protei.

MEN. **A**T in aquam te converti, Proteu, incredibile non est, marinus utique cum sis; etiam arborem fieri, tolerabile; & in leonem aliquando muteris licèt, tamen neque hoc super fidem est. Quod si autem & ignem te fieri possibile est, cum in mari habites, hoc omninò miror, neque adducor ut credam. PROT. Nè mireris Menelae, fieri enim soleo. MEN. Vidi & ipse; sed vidêris mihi (dicetur enim hîc apud te) præstigias quasdam adhibere rei, atque intuentium oculos decipere, cum interim ipse nihil tale fias. PROTE. Et quænam adeò deceptio in rebus sic manifestis fieri queat? An non apertis oculis vidisti, in quàm multa ipse me transformaverim? Quod ni credis, & res hæc tibi falsa videtur, nempe apparentia quædam inanis ante oculos obversans, posteaquam ignis factus fuero, applica mihi, heus generose tu, manum. Nimirum senties, videârne tantùm ignis, an & urendi vim habeam. MENEL. Periculofum

culosum est experimentum hoc, Proteu.
 PROT. At tu Menelae vidêris mihi ne-
 que Polypum vidisse unquam, neque
 etiam quid pisci huic accidere soleat,
 scire. MENEL. Verum Polypum ip-
 sum quidem vidi: quæ verò accidunt
 illi, libenter ex te cognoverim. PROT.
 Cuicumque saxo accedens, acetabula sua
 applicuerit, atque affixus inhæserit cir-
 ramentis, illi seipsum similem efficit, mu-
 tâtque colorem, imitando saxum, quo
 videlicet lateat piscatores, nihil ab illo
 varians, neque manifestus existens ob
 hoc, sed assimulatus lapidi. MENEL.
 Ferunt hæc. Sed tuum hoc est incredi-
 bilius, Proteu. PROT. Nescio, Mene-
 lae, cuinam alteri facilè credas, qui tuis
 ipsius oculis non credas. MEN. Videns
 equidem vidi, sed tamen monstrosa res
 est, eundem ignem atque aquam fieri.

DIALOGUS III.

Neptuni & Delphinum.

Delphini
 hominum
 amatores.

Sic Arion
 transvectus

NEPT. **L**Audo, rectè facitis Delphi-
 nes, quòd semper hominum
 amantes estis. Nam & olim Inûs filium
 in Isthmum portastis, exceptum à Sciro-
 niis scopulis, unde cum matre præcipi-
 tatus fuerat. Et nunc tu citharædo isto
 Methymnensi, cum ipso ornatu & citha-
 râ recepto, in Tænarum enatâsti, neque
 passus es miserè à nautis perdi illum.
 DELPH. Nè mireris, Neptune, si ho-
 minibus benefacimus, nam & ipsi ex
 ho-

Neptuni & Delphinum.

5

hominibus pisces facti sumus. NEPT.
Atque equidem ob id reprehendo Bac-
chum, quòd vos navali praelio superatos
ità transformavit, cùm deberet captivos
solùm in deditionem accipere, quem-
admodum & cæteros in potestatem
redegit. Sed quo pacto, quod huic
Arioni accidit, sese habet, Delphin?
DELPH. Perianther iste, puto, de-
lectabatur homine, ac sæpè illum ad se
accersebat artis gratiã. Ille autem, di-
ves jam factus a tyranno, concupivit,
navigando in patriam Methymnam vi-
delicet, spectandas ibi divitias suas ex-
hibere. Ac, conscensã ad trajiciendum
navi hominum quorundam scelerato-
rum, posteaquam indicavit se multum
auri & argenti secum ferre, ubi ad me-
dium fermè Ægæum perventum fuit,
insidiari illi nautæ cœperunt. Ille verò
(nam auscultabam omnia juxta navigi-
um natando) quoniam jam hoc vobis
ità visum est, inquit, ac me saltem as-
sumpto ornatu, & decantato priùs mihi
ipsi funebri aliquo carmine, volentem
finite præcipitare me ipsum. Conces-
serunt nautæ. Tum ille assumpsit orna-
tum, & quiddam planè blandum ceci-
nit, & cecidit in mare, - tanquam sta-
tim omninò moriturus. Ego verò, ex-
cepto atque imposito illo, enatavi unà
cum ipso in Tænarum. NEPT.
Laudo studium erga Musicam tuum:
dignam enim mercedem retulisti ipsi
pro eo quod auscultâras.

DIALOGUS IV.

Neptuni & Nereidum.

Helle ab a-
riete in ma-
re delapsa.

NEPT. **F**Retum hoc quidem angustum, in quod puella præcipitata est, Hellespontus ab ipsâ vocetur. Cadaver autem ipsum, vos Nereïdes, acceptum, in Troadem auferte, ut ab incolis sepeliatur. NERE. Nequaquam, Neptune, sed hîc in cognomine pelago sepeliatur. Miseremur enim ipsius, ut quæ maximè miserabilia à novercâ passa fuerit. NEPT. At hoc quidem, Amphitrite, fas non est, neque etiam aliàs honestum hîc illam alicubi sub arenâ jacere : Sed quod dixi, in Troade, in Chersoneso mox sepelietur. Illud autem pro solatio ei erit, quòd paulò post, eadem ipsa quoque Ino patietur ; & præcipitabitur, persequente illam Athamante, in pelagus ex summo Cithærone, quâ in mare porrigitur, filium etiam in ulnis gestans. NERE. Sed & illam servare conveniet, gratiam hanc Baccho faciendo. Educavit enim illum Ino, eadêmque nutrix illius fuit. NEPT. Non decebat adeò pravam. Sed tamen Baccho non gratificari, Amphitrite, indignum foret. NERE. Sed quid accidit huic, quod ex ariete decedit ? frater autem ejus Phryxus tutò vehitur ? NEPT. Meritò : Adolescens enim est, & contra impetum obistere potest. Illayerò, eò quod insueta ejus rei erat, consensu vehiculo inusitato & despiciendo in vastam profunditatem perculsa animo, & pavore pariter attollita,

Cithæron
monsest, cu-
jus radices
Asopus al-
luit. Strabo.

nita, præterea vertigine correpta, præ
vehementiâ & impetu volatûs, retinere
cornua arietis ampliùs non potuit, qui-
bus se eo usque sustentaverat, atque ita
in mare decedit. NER. An non igitur
matrem ipsius Nephelen decebat opem
ferre cadenti? NEPT. Decebat sanè,
sed Parca, quàm Nephela, multò po-
tentior est.

DIALOGUS V.

Xanthi & Maris.

XAN. **S**uscipe me, ô Mare, gravia Xanth. flu-
passum, extingue mea vulne-
ra. MAR. Quid hoc rei est, Xanthe? ^{vius pene}
quis te deussit? XAN. Vulcanus. Sed ^{exussit.}
in carbones prorsus redactus sum miser,
& effervesco. MAR. Cur autem tibi
injecit ignem? XAN. Propter filium
Thetidis. Postquam enim occidentem
illum Phrygas supplex deprecatus sum,
ille autem ab irâ nihil remisit, sed cada-
veribus etiam obstruxit mihi alveum; ego
misertus miserorum occurri, ut aquis in-
volverem illum, quò eo periculo abster-
ritus ab cæde virorum cessaret. Ibi igi-
tur Vulcanus, (aderat enim prope fortè
existens) universo igne, quantum, opinor,
usquam habebat, quantumque & in Æt-
nâ, & si quibus aliis locis erat, allato,
processit obviam: Ac exussit equidem
ulmos, & myricas, assavit autem & in-
felices pisces & anguillas. Me verò cùm
effervescere fecisset, parùm absuit, quin
totum succum reddiderit. Vidésne igitur

Jovis, Æsculapii, & Herculis.

quo pacto exustionibus istis deformatus sim. MAR. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, ut consentaneum est: cruore, à cadaveribus, calore autem, ut ais, ab igne veniente. Ac merito, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. XAN. An non igitur decebat misereri me Phrygum, vicinorum adeò meorum? MAR. Vulcanum verò an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeo filii?

DIALOGUS VI.

Jovis, Æsculapii, & Herculis.

*Æsculapi-
us & Her-
cules de
fessione con-
tendunt.*

JUP. **D**efinite, ô Æsculapi, & tu Hercules, contendere inter vos jurgiis, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena à convivio Deorum. HER. Ac vis, ô Jupiter, medicamentarium istum priore loco accumbere, quàm me? ÆSC. Ità per Jovem: etenim sum melior. HERC. Quà in re, ô attonite, an quòd te Jupiter fulmine percussit, eò quod quæ nefas erat feceras? nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es? ÆSCU. Oblitus verò etiam tu es, Hercules, quòd in Oetâ conflagrâsti, quando quidem mihi ignem objicis? HERC. Nequaquam æqualia atque similia sunt quæuterque in vitâ egimus, ut qui ipse quidem Jovis filius sim, tantos autem labores sustinuerim,

rim, expurgatâ vitâ, devictis bestiis, & de contumeliosis hominibus pœnas sumens. Tu verò radicum concisor es & circulator, ægrotantibus fortassis hominibus utilis medicamenta adhibendo, virile autem nihil quicquam præstitisti. *ÆSC.* Rectè dicis: quoniam & inustiones tuas curavi, quando nuper ascendisti ad nos semiustulatus, corpore utrinque corrupto ac perduto, & à tunica, & post illam etiam à flamma. Ego verò, etiamsi nihil aliud, tamen neque servivi, quemadmodum tu, neque exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neque verò etiam insaniens occidi liberos & uxorem. *HERC.* Nisi desinas conviciari, statim admodum senties, quòd non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatum hinc è cœlo præcipitem dabo te, ut nè ipse quidem Pæon curaverit te, diminuto atque effracto tibi cœrebro. *JUP.* Desinite, inquam, & nè nobis hunc cœtum perturbate, aut ambos hinc ablegabo vos è convivio. Atqui, ô Hercules, æquum est, ut priori loco accumbat *Æsculapius*, quippe qui & prior mortuus est.

DIALOGUS VII.

Martis & Mercurii.

MAR. **A** Udistin' Mercuri, qualia nobis minatus sit Jupiter, quàm Jovis jactantia irridetur, quàmque absurda? Ego, inquit, si voluero, catenam ex cœlo demittam,

tam, unde si vos suspensi me vi detrahere conemini, luferitis operam. Nunquam enim me deorsum traxeritis. Contra, ego vos si velim in altum attrahere, non vos modò, verùm etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum, in sublime sustulero. Ad hæc alia, quæ tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ità præstantiorem eum esse viribùsque superiorem, haudquaquam negaverim. Verùm unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum ne pondere quidem vincere queamus, etiamsi terram ac mare nobis adjunxerimus, id neutiquam crediderim.

MER. Bona verba, Mars. Neque enim fat tutum est ista loqui, nè quid fortè mali nobis conciliemus petulantiâ. MAR. Putas verò me apud quemlibet hæc dicturum? imò apud te solùm id audeo, quem linguæ continentis esse sciebam. Sed, quod mihi maximè ridiculum videbatur, tum cùm hæc minitantes audirem, haud queam apud te reticere. Etenim memineram, cùm non ità multò antè Neptunus, Juno ac Pallas, motâ adversus eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula conjicere, quantopere formidârît, utque in omnem speciem sese verterit, idque cum tres duntaxat essent Dii. Quod si Thetis misericordiâ commota Briareum centimanum illi auxilio non accersivisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitru victus esset. Hæc reputanti mihi ridere succurrebat ejus magniloquentiam jactantiamque.

que. MER. Tace, bona verba; neque enim tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

DIALOGUS VIII.

Diogenis & Pollucis.

DIO. **O** Pollux, commendo tibi postquam celerrimè ascenderis (tuum enim est, ni fallor, cras reviviscere) ut, sicubi videris Menippum, canem illum (invenies autem ipsum Corinthi, circa Craneum, aut in Lyceo deridentem contententes istos inter se Philosophos) dicas illi, Menippe, mandat tibi Diogenes, si satis ea quæ super terram sunt derisisti, ut huc multò plura derisurus venias. Illic enim in ambiguo tibi adhuc risus est, & frequens illud obijci potuit, Quis enim omnino scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem, non defines constanter ridere, quemadmodum ego nunc. Et maximè, cum videris divites istos ac satrapas & tyrannos ità humiles & obscuros esse, soloque ejulatu ab aliis dignosci. Tum quòd & molles & ignavi sunt, reminiscentes eorum quæ in vitâ geruntur. Hæc illi dicas, & ut præterea etiam perâ veniat impletâ multo lupino, & sicubi in trivio positam inveniat Hecates cœnam, aut ovum ex lustratione relictum, aut simile quippiam. POL. At renunciabo hæc, ô Diogenes. Sed quò meliùs illum agnoscere queam, cujusmodi facie est? DIO G. Senex est, calvaster, pallio indutus lacero, & vento

vento cuivis pervio, & diverforum pannorum affumentis variegato. Ridet autem semper, ac plerumque arrogantes istos Philosophos acerbè perstringit.

POL. Facile erit invenire illum, ex his signis. DIOG. Visne ut ad ipsos quoque philosophos illos aliquid tibi mandem?

POL. Mandes licet: non enim grave hoc mihi fuerit. DIOG. In universum, adhortare illos, ut desistant à nugis suis, neque de toto contendant, neque

cornua sibi mutuò *affigant*, neque *crocodilos faciant*, neque hujuscemodi sterilia atque jejuna interrogare, animum instituant.

POL. An non indoctum me & ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam?

DIOG. Tu verò plorare illos meo nomine jube.

POL. Et hæc nunciabo illis, Diogenes.

DIOG. Divitibus autem, ô lepidissimum caput, nostro nomine hæc renuncia. Quid, ô vani, aurum custoditis?

Quid vos ipsos excruciat, & usuras supputando, & talenta talentis accumulando, quos, unicum obolum habentes, venire huc paulò post oportet?

POL. Dicentur & hæc ad illos. DIOG. Sed & formosis istis & robustis dicas. Megilloputà, Corinthio, & Damaxeno palæstritæ, quòd apud nos neque flava coma, nec

cœrulei nigrive oculi, neque rubor faciei amplius ullus est, neque præterea nervi intenti & robusti, neque humeri laborum tolerantes, sed *omnia unus pulvis*, ut aſunt, nobis, calvaria formâ nudata scilicet. POL. Non molestum erit,

hæc

hæc ad formosos robustos illos dicere.

DIOG. Etiam pauperibus, ô Lacon, dicas licet, (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopiam lugent) ut nè lacrymentur, neque plorent, expositâ illis æqualitate hæc, quæ hic est, & quòd videbunt eos qui illuc divites sunt nihilo meliores quàm sese hic esse. Lacedæmoniis autem tuis, hæc, si videtur, nomine meo objicias, molles & enervatos ipsos esse dictitans. POL. Nè de Lacedæmoniis, Diogenes, quicquam dicas : non enim feram. Sed, quæ ad cæteros mandâsti, ea illis renunciabo. DIOG. Missos igitur faciamus hos, quando tibi ità videtur. Tu verò ad illos quos antea dixi sermones hos meos deferas.

DIALOGUS IX.

Pluto, seu contra Menippum.

CROE. **N**ON possumus ferre, Pluto, Menippum hunc canem, cohabitantem nobiscum. Quapropter aut illum hinc amotum alio loco colloca, aut nos hinc aliò commigrabimus.

PLUT. Ecquid ille mali vobis facit, vobiscum pariter mortuus cùm sit? CROE. Quoniam nos ploramus & ingemiscimus, illorum reminiscentes quæ apud superos habuimus, utpote, Midas hic auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego verò thesaurorum, irridet, & cum conviciis exprobrat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam

etiam cantando, conturbat ploratus nostros, & in summâ, valdè nobis molestus est. PLU. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim ipsos, ignavi ac perdit adeò cum sint: Quibus non satis fuit vixisse malè, sed etiam mortui insuper recordatione illis inhærent quæ apud superos sunt. Delector itaque ægrè ipsis faciendo. PLU. Sed non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiam tu deliras, Pluto, qui gemitus istorum tuo quoque calculo approbas. PLU. Haudquaquam, verùm nolim vos mutuò discordare. MEN. At verò, ô pessimi Lydorum, Phrygum, & Assyriorum, ità de me cognoscite, ut qui nunquam desiturus sim. Nam, quocunque abieritis hinc, eòdem sequar ægrè faciendo, cantando atque irridendo vos. CROES. An non hæc contumelia est? MEN. Non, sed illa contumelia erant, quæ facere solebatis, quando & adorari vos volebatis, & liberos homines ludibrio habebatis, mortisque prorsus immemores eratis. Proinde plorate nunc, omnibus illis despoliati. CROES. Multis certè, ô Dii! & magnis possessionibus. MI. Quanto equidem ipse auro? SAR. Quantà verò ego voluptate? MEN. Rectè fanè, ita facite: lugete vos quidem, ego verò tritum illud, *Nosce teipsum*, identidem connectendo vobis occinam: id enim hujusmodi gemitibus accinere convenit.

DIALOGUS X.

*Menippi, Amphilocho, &
Trophonii.*

MEN. **V**OS, nimirum Trophoni atq;
Amphiloche, cùm sitis mor-
tui, haud scio quonam modo fanis estis
donati, vatésque credimini, ac stulti mor-
tales Deos esse vos arbitrantur. TRO.
Quid igitur, nostráne culpa est, si per
inscitiam illi de mortuis hujusmodi o-
pinantur? MEN. Atqui non ista fuissent
opinati, ni vos, tum cùm viveretis ejus-
modi quædam portenta ostentâssetis,
tanquam futurorum fuissetis præscii, qua-
sique prædicere potuissetis si quæ percon-
tarentur. TROPH. Menippe, noverat
Amphilochus hic ipsi pro sese respon-
dendum esse. Cæterum ego Heros sum,
vaticinórque, si quis ad me descenderit.
At tu videre nunquam omninò Lebadi-
am adiisse, neque enim alioqui ista non
crederes. MEN. Quid ais? equidem nisi
Lebadiam fuissetem profectus, ac linteis
amictus, offam ridiculè manu gestans,
per angustum aditum in specum irrepsis-
sem, nequaquam fieri potuisset, ut te de-
functum esse cognoscerem perinde atque
nos, solâque præstigiaturâ reliquos ante-
cellere. Sed agè per ipsam divinandi
artem, quid tandem est Heros? Neque
enim intelligo. TROPH. Est quid-
dam partim ex homine, partim ex Deo
compositum. MEN I. Nempe quod
néque sit homo, quemadmodum audio,
néque

néque Deus, verùm pariter utrumque ;
Ergo dimidia illa tui, ac divina pars, quò
nunc recessit ? T R O. Reddit oracula,
Menippe, in Bœotia. M E N. Haud in-
telligo quid dicas, Trophoni, nisi quod il-
lud planè video, te totum esse mortuum,

DIALOGUS X.

Mercurii & Charontis.

MER. **S**UPputemus, portitor, si vide-
tur, quantum mihi debeas jam,
nè denuò aliquando de eo inter nos con-
tendamus. C H A. Supputemus, Mer-
curi : nam id definire melius est, & mino-
ris negotii. M E R. Anchoram, ut man-
dâras, comparavi tibi quinque drachmis.
C H A. Magna dicis. M E R. At per
Plutonem, quinque emi illam ; & lorum,
quo remum alligares, obolis duobus.
C H A. Pone quinque drachmas, & obo-
los duos. M E R. Et pro acu ad resar-
ciendum velum quinque obolos ego ex-
solvi. C H A. Etiam hos appone. M E R.
Et ceram ad oblinendas navigii rimas ti-
bi emi, & clavos præterea, & funiculum,
unde Hyperam fecisti, omnia hæc duabus
drachmis. C H A. Rectè, laudo, hæc
vili emisti. M E R. Hæc sunt, nisi quid
reliquum sit quod me fugit, inter compu-
tandum. Quando autem hæc redditurum
te promittis ? C H A. Nunc quidem,
Mercuri, non possum. Si verò pestis ali-
qua, aut bellum, confertos & frequentes
huc dimiserit aliquos, licebit mihi tum al-
lucrari

lucrari aliquid falsâ supputatione in multitudine exigendo portoria. MER. Proinde ego nunc sedebo, pessima quæq; ut eveniant precando, ut indè fructum aliquem capiam. CHA. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos descendunt. Pax enim est. MER. Satiùs est ità esse, etiam si ob hoc abs te prorogatur nobis debiti istius solutio. Verum enim verò prisci illi, Charon, nôsti quales advenire solebant, quàm fortes omnes sanguine pleni & faucii plerique. Nunc autem, aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut præ nimia voluptate, tumefacto ventre & cruribus adveniunt. Pallidi enim omnes, & ignavi, neque similes prioribus illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causâ veniunt, factis, ut videtur, mutuò sibi infidiis. CHA. Omninò enim expetibiles illæ sunt. MER. Proinde neque ego videar peccare gravius aliquid, si vel acerbius abs te exigam, ea quæ mihi debes.

DIALOGUS XII.

Plutonis & Mercurii.

PLU. **S**Enemne nôsti, senio confectum In Hæreditatem dico, divitem Eucratem, ^{petas, qui læpe, antequam captati, moriuntur.} cui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis autem captatores quinquagesies mille ? MER. Etiam, Sicyonium illum dicis. Sed quid postea ? PLUT. Vivere illum quidem, Mercuri, sine, ultra eos nonaginta

aginta annos quos exegit, alteris totidem accumulatis, si modò possibile sit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & cæteros, abripe huc ordine omnes. MER. Atqui absurdum hoc videri queat. PLUT. Haudquaquam, imò justissimum. Quam enim ob causam illi adeò optant illum mori, nisi quia pecuniam illius captant, nullâ propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: Ac quæ, ægrotante illo, apud se consultant, nemo ignorat: attamen sacrificaturos sese promittunt, si convalescat denuò: & in summâ, varia quædam adulandi ratio illorum hominum est. Quamobrem ipse quidem immortalis sit, illi autem præ ipso abeant, frustrâ hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cum sint. Ille etiam sæpe admodum scitè læstat illos, & spe pascit inani, & in summâ, semper morituro similis multò validior est quàm quisquam juvenis. Illi autem, hæreditate inter se divisâ, pascuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo præcipientes. PLUT. Proinde ipse, exurâ senectute, quemadmodum lolaus ille, repubescat. Illi autem in ipsâ mediâ spe, relictis divitiis illis, quas per somnium possidebant, malè mortui jam huc veniant. MER. Nè cures, Pluto, illos enim ordine singulatim tibi accersam, septem autem, opinor, sunt. PLUT. Deducas licet. Ille autem præmittat singulos ex sene iterum adolescens factus.

D I A L O -

DIALOGUS XIII.

Terpsionis & Plutonis.

TER. **J**USTUMNE hoc est, ô Pluto, me ^{Expostula-} quidem è vitâ migrâsse, trigin-^{tio, quod} ta annos natum, Thucritum verò senem ^{plerique se-} illum plusquam nonagenarium in vivis ^{nes juniori-} adhuc esse ? PLUT. Justissimum quidem, ^{bus super-} ô Terpsio. Siquidem hic vivit nullius ^{vivant.} amicorum mortem votis exposcendo : tu verò, omni tempore illius hæreditatem expectans, ipsi infidiabar. TERP. Nonne oportuerat, cùm senex sit, neque- atque suis uti divitiis ampliùs, eum, dato juvenibus loco, è vitâ migrare ? PLUT. Novas, ô Terpsio, statuis leges, cùm ad voluptatem divitiis uti nequeat, ipsum è vitâ decedere. Sed hoc aliter & Parca & natura statuit. TERP. Proinde hanc ob hujuscemodi accuso ordinem ; rem enim hanc ordine fieri par erat, senem primò, deinde qui in eâ ætate sequeretur, mori : haudquaquam autem ordinem inverti, aut vivere senectute decrepitum, qui tres duntaxat dentes habet, qui vix videt, qui curvatus à quatuor famulis deducitur, qui nares gravedine, oculos lippitudine ple- nos habet, nihil denique voluptatis de- gustans, & tanquam animatum sepul- crum, a juvenibus deridetur ; & contrà, mori optimos atque robustissimos ado- lescentes. Nam hoc perinde est, ac si flumina sursum deferantur. Vel deni- que scire oporteret, quando & senum quilibet obiturus esset, nè frustra quos- dam colerent. Nunc verò illud accidit, quod

quod proverbio dici solet, *Quadriga bovem sapissimè ducit.* PLUTO. Hæc quidem ô Terpsio, prudentiùs fiunt, quàm tibi profectò videntur. Verùm & vos quid passi estis, quòd rebus alienis gaudetis, & senibus filiis orbatis vosmet tantopere in adoptionem traditis? quamobrem, in derisum adducti, ab illis sepelimini, quod quidem plurimis fit perjucundum. Nam, quantò vos magis mori illos peroptatis, tantò plùs omnibus quàm gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem excogitâstis, decrepitos cùm amatis, præsertim si liberis sint orbati. Inamabiles verò vobis sunt qui liberos habent. Atque ex iis qui amantur plurimi, minimè vestri ignari astus in amando, etiamsi ipsis liberos habere contingat, illos tamen odisse simulant, ut & ipsi habeant amatores. Deinde in testamentis exclusi sunt qui olim munera contulerunt; liberi verò & natura, ut justum est, omnibus potiuntur: ut illi confecti dolore dentibus strident. TER. Vera sunt hæc quæ dicis. Quantum enim meorum Thucritus devoravit, cùm semper eum mori putarem! & quoties ad eum ingrediebar, gemebat, & internum quiddam, perinde atque ex ovo pullus aliquis immaturus, subcrocitaret. Itaque, cum existimarem ipsum quamprimum in sepulchrum venturum, multa mittebam, ut nè æmuli munerum magnitudine me superarent. Plerumque etiam præ nimia sollicitudine

sollicitudine insomnis jacebam, singula enumerans, ac disponens. Eaque etiam causa interitus mihi fuit, cura & vigiliæ. Ille autem, deglutito hoc illectamento meo tanto, adstitit mihi, quando sepe-
liebar paulò antè, irridens. **PLUT.** Euge ô Thucrite, diutissimè vivas, divitiis simul affluens, & hujuscemodi homines deridens, neque tu priùs moriaris, quàm hos assentatores cunctos præmiseris. **TERPSION.** Hoc quidem, ô Pluto, perjucundum mihi foret, si ante Thucritum Chariades vitâ decedat. **PLUT.** Bono animo sis ô Terpsio, & Phido etiam, & Melanthus, & omnes penitus ipsum præcedent, suis ipsorum curis confecti. **TERPS.** Hæc laudo: ô Thucrite, diutissimè vivas.

DIALOGUS XIV.*Zenophantæ & Callidemidæ.*

ZENO. **A**T tu Callidemides, quo **Hæredipe-**
pacto interiisti? Nam ipse **ta veneno,**
cum Dinia parasitus essem, immodicâ, **quod alteri**
ingurgitatione præfocatus fuerim, nō- **paraverat,**
sti: aderas enim morienti. **CALL.** **perit.**
Aderam, Zenophantes. Porro mihi inopinatum quiddam accidit. Nam tibi quoque notus est Ptæodorus ille senex. **ZENOPH.** Orbum illum dicis, ac divitem, apud quem te assiduè versari conspiciebam. **CAL.** Illum semper colebam,

colebam, id mihi pollicens fore, ut
 meo bono quamprimum moreretur.
 Verùm, cùm ea res in longum profer-
 retur, sene videlicet vel ultrà Titho-
 nios annos vivente, compendiarium
 quandam excogitavi viam, quâ ad hæ-
 reditatem pervenirem. Siquidem emp-
 to veneno pocillatori persuaseram, ut
 simul atque Ptœodorus potum posceret,
 (bibit autem abundè) præsentiùs in ca-
 licem injiceret, haberétque in promptu
 porrecturus illi. Quod si fecisset, ju-
 rejurando confirmabam, me illum ma-
 numissurum. Z E N. Quid igitur ac-
 cidit? nam inopinatum quiddam nar-
 raturus mihi vidêris. CAL. Ubi jam
 loti venissemus, puer duobus paratis
 poculis, altero Ptœodoro, cui venenum
 erat additum, altero mihi: nescio quo-
 modo errans, mihi venenum, Ptœodoro
 porrexit innoxium. Mox ille quidem
 bibit, at ego protinus humi porrectim
 jacebam, supposititium videlicet illius
 loco cadaver. Quid hoc? Rides Zeno-
 phanta? Atqui non convenit amici
 malis illudere. Z E N. Nam lepidè
 tibi hæc res evenit. Porrò senex ille,
 quid interim? CAL. Primùm quidem
 repentino casu conturbatus est: Deinde
 simul atque intellexit id quod acciderat,
 putà pocillatoris errore factum, risit &
 ipse. Z E N. Verùm non oportuit ad
 compendium illud divertere, siquidem
 venisset tibi populari viâ tutius, etiamsi
 paulò serius.

DIALOGUS XV.

Cnemonis & Damnippi.

CNE. **H**OC illud est quod vulgò dici In Hæredi-
consuevit, *Hinnulus leonem*. petas.

DAM. Quid stomacharis, Cnemon?

CNE. Quid stomacher, rogas? Hæ-
redem invitus reliqui miser astu delusus,
iis, quos maximè mea cupiebam habere,
præteritis. DAM. Sed istuc quinquam e-

venit? CNE. Hermolaum nobilem
illum insigniter divitem, liberis orbem,
imminente morte captabam; neque ille
gravatim officium meum admittebat.
Interim illud mihi scitum visum est ut
testamentum publicè proferrem, quo
illi mea omnia reliqui, nimirum ut ille
vicissim idem faceret, meo provocatus
exemplo. DAM. Ac quid tandem ille?

CNE. Quid ille suo in testamento scrip-
serit, id quidem ignoro. Cæterùm ego
repentè atque insperatò vitâ decessi;
tecti ruinâ oppressus. Et nunc Hermo-
laus mea possidet, lupi cujuscumque in
morem ipso hamo cum escâ pariter
avulso. DAM. Non escam modò cum
hamo, quin etiam te quoque piscato-
rem simul abstulit. Itaque technam
istam in tuum ipsius caput struxeras.

CNE. Ità videtur, ideòque lugeo.

DIALO-

DIALOGUS XVI.

Charontis & Mercurii.

CHAR. **A**Udite quo loco sint res vestrae. Equidem parva est nobis, quemadmodum videtis, & cariosa navicula, & quæ undique perfluit: quod si in alteram partem se inclinârit, planè submersa peribit. Vos autem tam multi simul confluitis, multasque sarcinas singuli affertis, quibuscum, si conscenderitis, vereor, nè postea vos facti poeniteat, maximè verò eos, qui nandi sunt imperiti. MORTUI. Quid igitur facto opus est, ut tutò navigemus? CHAR. Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quæ superflua sunt, in littore relinquere. Nam sic etiam vix capiet vos navicula. Tibi verò, Mercuri, deinceps curæ erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & supellectilem, ut dixi, abjecerit. Itaque ad ipsas scalas restatuas, ipsosque cognoscito, & suscipito; nudosque ingredi cogito. MERCUR. Rectè dicis, atque sic faciemus. Quis est ille primus? MENIP. Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abjeci; verùm rectè feci, quòd pallium non attulerim. MERC. Ingredere ô Menippe, vir optime, primumque apud gubernatorem navis locum accipe, in ipsâ summitate, quo omnes possis intueri. Verùm quis ille formosus est? CHAR. Charmolatus sum

sum Megarenſis amabilis, cujus oſculum
duobus talentis emptum eſt. MER. Exue
igitur iſtam pulcritudinem & labia cum
oſculis, promiſſam etiam comam, & ge-
narum ruborem, adeòque totam cutem.
Benè ſe res habet, expeditus es, ingre-
dere nunc. Quis verò ille eſt purpuratus
& diademate præcinctus gravitatem
quandam præ ſe ferens? Quis es tu?
LAM. Lampichus ſum Geloorum tyran-
nus. MER. Quid cum tot ſarcinis ve-
niſti? LAM. Anne nudum adventare
conveniebat tyrannum? MER. Nequa-
quam tyrannum, ſed mortuum; itaque
depone iſta. LAM. Ecce abjeci divitias.
MER. Sed Superbiam, ô Lampiche, &
faſtum etiam abjice, nam iſta, ſi in navi-
culam coincidant, vehementer grava-
bunt eam. LAM. Igitur ſine ut diadema
habeam ſaltem & ſagulum. MER. Ne-
quaquam, imò & hæc relinquito. LAM.
Sit ita. Quid præterea viſ? Nam om-
nia, ut viſes, abjeci. MER. Crudelita-
tem etiam, & amentiam, & violentiam,
& iracundiam, atque his ſimilia deponere.
LAM. Ecce nudus ſum. MER. Ingre-
dere nunc. Tu verò pinguis admodum
& carnoſus quis es? DAM. Damafias
ego ſum, Athleta. MER. Certè vidèris
ille eſſe, ſcio enim te ſæpè in palæſtris à
me viſum. DAM. Ità eſt, ô Mercuri:
verum accipe me, nudum exiſtenteſ.
MER. Nequaquam, ô bone vir, nudus
eſ tantà carne circumdatus; itaque exue
eam. Nam, ſi vel alterum tantum pedem
in navem poſueris, ſubmerges eam. Sed

& coronas istas & præconia abjicito. DAM. En planè nudus sum, ut vides, & simili cum aliis mortuis staturâ. MER. Sic præstat levem esse: itaque inscende jam. Et tu, ô Crato, divitias abjice; præterea mollietatem & delicias, neque feras tecum epitaphia, neque majorum tuorum dignitates. Relinque etiam genus, & gloriam; item civitatum, de quibus scilicet benè meritus es, publica præconia; statuarum inscriptiones; & dicas, nè tibi magnum sepulcrum construant: nam & hæc gravant, si in memoriam revocentur. CRAT. Invitus certè, sed tamen abjiciam: quid enim faciam? MER. Papæ! quid tibi vis armatus? aut quid istud tropæum tecum circumfers? CRA. Quia vici, Mercuri, & res præclaras gessi, propterea civitas hoc me honore affecit. MER. Relinque tropæum in terra; apud inferos enim pax, neque ullis armis opus est. Verùm quis ille est, ipso habitu gravitatem quandam præ se ferens, elatus & contractis superciliis propter curas, longâ barbâ, quis est ipse? MEN. Philosophus quidam est, ô Mercuri, imò præstigiator & prodigiorum plenus. Itaque & hunc exue, videbis enim multa, eaque ridicula, sub palliolo occulta esse. MER. Depone tu hunc habitum primum; deinde hæc quoque omnia. O Jupiter! quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, & quantum contentionum & inanis gloriæ, quantum quæstionum dubiarum, quantum spinosarum disputatio-

num,

num, & cogitationum perplexarum, circumfert? imò quàm multos vanos labores, & deliramenta non pauca, item nugas, & rerum minimarum disquisitionem? Sed per Jovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, iracundiam, delicias, & mollietatem secum habet; neque enim latent me ista, etiamsi studiosè celas. Verùm abjice mendacia & superbiam, opinionem illam, quàm existimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam, si cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinquere mis te acceperit? PHIL. Depono igitur ea, quandoquidem sic jubes. MEN. Sed & barbam hanc deponat, ô Mercuri, gravem equidem & hirsutam, ut vides, capilli sunt trium minarum minimum. MER. Benè dicis. Depone & illam. PHIL. Sed quis abradet? MER. Menippus ille securim accipiens, quibus naves fabricantur, eam refecabit; utetur autem scalis navalibus, quibus superposita barba refecetur. MEN. Nequaquam Mercuri: sed da mihi ferram, hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficit bipennis. MEN. Euge, Humanior nunc appares, deposito hircino fœtore. Vísne ut parùm etiam de superciliis auferam? MER. Maximè. Nam has super frontem etiam attollit, neque scio quo seipsum extendat. Quid hoc rei est? Etiam ploras scelestè? & mortem times? ingredi igitur. MEN. Unum quiddam adhuc gravissimum gestat sub alis. MER. Quid, Menippe? MEN. Adulationem,

Mercuri, quæ illi, dum viveret, multum profuit. PHIL. Igitur & tu Menippe, tuam abjice libertatem, & loquendi audaciam, lætitiā animi magnitudinem, & risum. An tu solus alios omnes ridebis? MER. Nequaquam: sed retine ista, levia enim sunt & planè facilia portatu, & ad navigandum profunt. Tu verò Rhetor, abjice istam tantam verborum loquacitatem & antitheses, & membrorum adæquationes, item periodos, & Barbarismos, atque alia sermonis pondera. RHE. En abjicio. MER. Benè se habet res. Itaque solve funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velum, tuque nauta clavum dirige. Simus hilares: quid ploratis, o vos amentes, præsertim tu Philosophè, qui paulò antè tuā barbā spoliatus es. PHIL. Quia existimabam immortalem esse animam. MEN. Mentitur: nam alia sunt, quæ videntur eum mœrore afficere. MER. Qualia? MEN. Quia non amplius tam opiparas cœnas habebit, neque noctu exiens clam omnibus circumvoluto palliolo capiti prostibula in orbem lustrabit, nec mane deceptis adolescentibus suā sapientia, pecuniam accipiet: hæc sunt quæ illi dolent. PHIL. An tibi molestum non est, Menippe, quòd mortuus es? MEN. Quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem festinavi, nemine vocante. Verum nonne clamor quidam interim, dum nos confabulamur, exauditus est, veluti quorundam in terrā

vociferantium? MER. Certè Menippe: verùm non uno tantùm loco exauditur clamor, sed quidam, in unum cœtum convenientes, cum voluptate derident mortuum Lampichum, & illius uxorem mulieres circumstrepunt, atque illius pueri, nuper admodum geniti, multis lapidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant in Sicyone funebres orationes recitantem, pro hoc Cratone; & per Jovem Damasiæ mater ululans lamentationem inceptat unà cum mulieribus pro Damasia. Te verò, Menippe, nemo est qui deploret, & tranquillus jaces solus. MEN. Nequaquam: nam haud ità multò pòst, audies canes miserabiliter latrantes propter me, & corvos alas concutientes, quando ad sepeliendum me conveniunt. MER. Fortis es, Menippe. Sed, quia jam transfretavimus, abite vos rectà per hanc viam ad forum judiciale. Ego verò & nauta alios transvectabimus. MEN. Feliciter navigate: ô Mercuri, nos quoque progrediamur. Verùm quid diutiùs moramini? Judicium de nobis ferri oportebit, & quidem aiunt pœnas esse graves, rotas, vultures & lapides. Uniuscujusque autem vita examinabitur.

DIALOGUS XVII.

Cratetis & Diogenis.

CRA. **M**OERICHUM illum divitem
 noverásne, ô Diogenes?
 Illum, inquam, supra modum divitem,
 illum Corintho profectum, cui tot erant
 naves onustæ mercibus, cujus consobri-
 nus Aristæas, ipse etiam dives, Homeri-
 cum illud in ore solebat habere : *Aut me
 confice tu, aut ego te.* DIOG. Cujus
 rei gratiâ sese captabant invicem, Crates?
 CRAT. Hæreditatis causâ, cum essent
 æquales, uterq; alterum captabant. Jamq;
 testamenta publicaverant ambo, in qui-
 bus Mœrichus, si prior moreretur, Ari-
 steam omnium rerum suarum dominum
 relinquebat : Mœrichum vicissim Aristæ-
 as, siquidem ipse prior è vitâ decederet.
 Hæc igitur cum essent in tabulis scripta,
 illi sese invicem colebant, & adulatione
 superare contendebant. Porro divini,
 sive futurum ex astris conjectarent, sive,
 ut Chaldæi, ex somniis, quin & Pythius
 ipse, nunc Aristææ, nunc Mœricho victo-
 riam præbebat, & modò ad hunc, modò
 ad illum trutina propendebat. DIOG.
 Quid igitur tandem evenit? nam audire
 est operæ pretium. CRA. Eodem die
 mortui sunt ambo, cæterùm hæreditates
 ad Eunomium ac Thrasyclem deven-
 runt, quorum uterque cognatus illis erat;
 atqui de his nihil prædixerant divini fu-
 turum, ut tale quippiam accideret. Ete-
 nim cum Sicyone Cirrham versus navi-
 garent,

garent, medio in cursu, obliquo orto
lapyge, eversâ navi periêrunt. DIOG.
Rectè factum : at nos, cùm in vita esse-
mus, nihil ejusmodi alter de altero cogi-
tabamus. Neq; enim ego unquam opta-
bam ut moreretur Antisthenes, quò nimi-
rum baculus illius (erat autem illi firmus,
ex oleastro factus) ad me rediret hære-
dem, neque tu Crates, opinor, desiderabas
ut, me mortuo, in possessionum mearum
successionem venires, putâ dolii ac peræ,
in qua quidem lupini chœnices inerant
duæ. CRA. Neque enim mihi quicquam
istis rebus erat opus, imò nè tibi quidem,
Diogenes, siquidem quæ ad rem perti-
nebant, quæque tu ab Antisthene, ego à
te, tanquam jure hæreditatis, accepi; ea
nimirum multò sunt potiora, multòque
splendidiora, quàm Persarum imperium.
DIOG. Quænam sunt ista quæ dicis?
CRAT. Sapientiam, inquam, frugalita-
tem, veracitatem, loquendi audaciam,
vivendi libertatem. DIOG. Per Jovem
memini me in istiusmodi opum hæredi-
tate Antistheni successisse, tibi que eas
longè etiam majores reliquisse. CRAT.
Verùm reliqui mortalium hoc possessio-
num genus aspernabantur, neque quis-
quam nos ob spem potiundæ hæreditatis
obsequiis captabat, sed ad aurum omnes
intendebant oculos. DIOG. Nec in-
juria: neque enim habebant quò faculta-
tes ejusmodi à nobis traditas acciperent,
quippe qui tanquam putria marsupia
deliciis diffuebant. Quò fiebat, ut si
quando quis in illos infundat vel sapien-
tiam,

tiam, vel dicendi libertatem, vel veritatem, effluat illico perstillétque, fundo, quod immissum est, continere non valente, cujusmodi quiddam & Danaï Virginitibus aiunt accidere, dum in dolium pertusum haustam aquam important : at iidem aurum dentibus & unguibus, omniq[ue] vi servabant. CRAT. Proinde nos h[ic] quoque nostras possidebimus opes; illi, simul atque huc venerint, obolum duntaxat secum ferent, ac nè hunc quidem ulteriùs quàm ad portitorem.

DIALOGUS XVIII.

Alexandri, Annibalis, Minois, & Scipionis.

ALEX. **M**E tibi, ô Libyce, præponi par est : præstantior enim sum. ANNIB. Imò verò me. ALEX. Judicet ergo Minos. MIN. At quinam estis ? ALEX. Hic est Annibal Carthaginien[sis]; ego autem Alexander Philippi filius. MIN. Per Jovem, utrique gloriosi. Sed quàm de re vobis altercatio est ? ALEX. De præstantia: dicit enim is sese meliorem quam me ducem exercitûs fuisse; ego verò, quemadmodum omnes sciunt, non hoc solum, sed omnibus fermè qui ante meam ætatem fuère, in re militari, præstantiorem me esse affirmo. MINOS. Dicat ergo uterque vicissim. Tu verò Libyce, primus verba facito. ANNIB. Unum hoc

hoc me juvat, quòd hîc Græcam linguam didicerim; ut neque etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maximè laude dignos assero, qui, cum parvi a principio fuere, propriâ virtute ad magnam gloriam evasere, potentésque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quibusdam Hispaniam primùm invadens, cum sub fratre præfectum agerem, maximis rebus idoneus atq; optimus judicatus sum. Ibi tum Celtiberos cepi, & Galatas Hesperios devici. Et, cum magnos montes transcendissem, omnem Eridanum percurri, multasq; civitates everti, & planam Italiam subjugavi, & usque ad suburbia Romæ grassatus sum, totque uno die Romanos occidi, ut annulos eorum modis mensurari oportuerit; & ex cadaveribus pontes fluminibus fecerim. Atque hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque Deum me fingens, aut matris insomnia narrans; sed me hominem fatebar: pugnabamque contra duces prudentissimos, & contra milites fortissimos. Nec Medos aut Armenios expugnare, qui, antequam quispiam persequatur, fugiunt, & facilè cuivis audenti victoriam tradunt. Alexander verò acceptum à patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetu usus multum amplavit. Qui postquam miserum illum Darium in Issò & Arbelis devicit, cepitque, à paterna virtute degenerans, adorari voluit, & ad Medorum delicias sese contulit, & amicorum cæde convivia contaminavit,

taminavit, & interficientibus opem tulit. Ego autem pariter patriæ dominatus sum, quæ cum me revocaret, hostium magnâ classe adversus Lybiam navigante, statim parui, meque hominem privatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbarus cum essem, omnisque Græcanicæ disciplinæ expertus, & neque Homerum, ut hic, edidici; neque Aristotele sophistâ magistro eruditus fui, sed solum meâ naturâ optimâ sum usus. Hæc sunt quibus me meliorem Alexandro esse puto. Quod si præstantior sit iste, quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forsan apud Macedones est; non tamen ob id præstantior hic videri debet generoso viro, & imperatore bono, qui mentis sententiâ magis quàm fortunâ est usus.

MINOS. Hic certè orationem neque ignavam, neque, ut Libycum hominem decebat, dixit: tu verò Alexander, quid ad hæc dicis? ALEXAND. Oportet quidem, ô Minos, homini adeò temerario nihil respondere. Sola enim te fama satis edocere potest, qualis ego rex, qualis hic latro fuerit. Adverte tamen, an parùm ipsum superaverim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus supplicium sumpsi. At, cum Thebas subvertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem cogitatione

I

volvens,

volyens, durum existimans, nisi rerum omnium dominus essem : paucos quosdam mecum agens in Asiam exercitum traduxi, & apud Granicum magnâ pugnâ vici, & Lydiam, Ioniam, & Phrygiam, cepi; deniq; subjugato quicquid obvium erat, veni Iffum, ubi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hæc ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos uno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non suffecisse, sed ratibus compositis illorum plerosque se transportasse; atque hæc confeci me ipsum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et, ut quæ apud Tyrum & Arbelas gesta sunt omittam, usque ad Indos veni, atque Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominum elephantes cepi, ac Porum captivum abduxi. Scythas verò, homines certè non spernendos, Tanaim transiens magnâ equitum pugnâ vici, ac amicos meos remuneravi, inimicos autem ultus sum. Si verò Deus hominibus videbar, parcendum illis erat, rerum à me gestarum magnitudine adductis, ut tale quid de me crederent. Denique, ego Rex adhuc morti concessi; hic autem in exilio apud Prusiam Bithynium, ut crudelissimo & pessimo homini conveniens erat. Nam quo pacto Italos vicit omitto dicere; quia non virtute, sed malitiâ atque perfidiâ & dolis id peregit, nunquam justî aut claritudinis alicujus memor. Sed, quoniam delicias mihi objecit, oblitus mihi videtur eorum, quæ
apud

apud Capuam admiserit, cùm meretricibus deditus vir ille mirabilis belli gerendi occasiones voluptatibus prodidit. Ego verò, nisi ea quæ sub occidente sunt parva ratus, ad orientem me impulissem, quidnam adeò magni præstitissem? qui Italiàm absque sanguine cape-rem, ac Lybiam, omnemque eam oram usque ad Gades sub potestatem redigerem. Sed hæc ego tantâ contentione digna non putavi, præsertim jam antea illis perculsis, ac dominum agnoscentibus. Dixi. Tu verò, Minos judica. Nam & hæc è multis protulisse satis est. S C I. Nè prius quàm me quoque audiveris. MIN. Quisnam & cujas es, vir optime, qui dicendi copiam poscis? S C I. Scipio Romanus Imperator, qui Carthaginem delevi, & Afros magnis præliis devici. MIN. Quid igitur & tu dicis? S C I. Alexandro quidem minorem esse me, Annibale autem præstantiorem, ut qui ipsum victum persecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo ergo non impudens iste videatur, qui cum Alexandro sese compareret, cui è ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparare me ausim? MIN. Per Jovem, æqua dicis, Scipio: quapropter primus quidem judicetur Alexander, deinde post illum tu, atque tum, si placet, tertius hic Annibal, quippe qui nec ipse con-
emnendus existat.

DIALOGUS XIX.

Diogenis & Alexandri.

DIOG. **Q**uid hoc rei est, Alexander, Iridentur
 itane defunctus es tu quo- Alexandri
 que, perinde atque nos om- superbia,
 nes? ALEX. Vides nimirum, Diogenes: quod, mortu-
 nec mirum est, si, homo cum fuerim, de- lis cum esset,
 functus sim. DIOG. Num igitur Ammon divinos ta-
 ille mentiebatur, cum te suum esse filium men honores
 diceret, annon tu Philippo patre pro- sibi passus sit
 nat- tus eras? ALEX. Haud dubie Philippo, exhiberi.
 nam, si Ammone progenitus fuisset, non
 obiissem. DIOG. Atqui de Olympia-
 de similia multa ferebantur; Draconem
 cum ea consuetudinem habuisse, & in le-
 cto visum fuisse, deinde te ex hoc concu-
 bitu editum in lucem venisse: porro de-
 ceptum Philippum, qui se patrem tuum
 esse existimarét. ALEX. Audieram qui-
 dem & ipse ista, quemadmodum tu; at
 nunc video neque matrem, neque Ham-
 monios illos vates, sani quicquam dixisse.
 DIOG. Attamen istud illorum mendaci-
 um, Alexander, ad res gerendas, haudqua-
 quam tibi fuit inutile; propterea quod
 multi præ metu sese submiserint, creden-
 tes te Deum esse. Sed dic mihi, cuinam tam
 ingens illud imperium reliquisti? ALEX.
 Id equidem ignoro Diogenes: celerius
 enim è vita submovebar, quam ut esset o-
 cium de illo quicquam statuendi, præter id
 unum, quod moriens Perdicæ annulum
 tradidi. Sed agè, quid rides, Diogenes? DI.
 Quid-

Quidnam aliud quàm quod memini quid Græci fecerint cùm nuper tibi adepto imperio adularentur, principemq; ac ducem adversùs barbaros deligerent : non nulli verò in duodecim Deorum numerum referrent ac templa ædificarent, & sacra facerent tanquam Draconis filio ? Sed illud mihi dicito, ubi te sepeliêrunt Macedones ? ALE. Nunc in Babylone jaceo tertium jam diem ; porrò Ptolemæus ille fatelles meus, si quando detur otium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me atque inibi sepulchrum, quò videlicet unus fiam ex Diis Ægyptiis. DIOG. Non risero Alexander, qui quidem te videam etiam apud Inferos desipientem, sperantemque fore, ut aliquando vel Anubis fias, vel Osiris ? Quin tu spes istas omittis, ô divinissime ? neque enim fas est reverti quenquam qui semel transnavigaverit paludem, atque intra specûs hiatum descendit, propterea quod neque indiligens est Æacus, neque contemnendus Cerberus. Verùm illud abs te discere pervelim, quo feres animo, quoties in mentem tibi redit, quantâ felicitate apud superiores relictâ, huc sis profectus, putâ corporis custodibus satellitibus, satrapis, tum auri tantâ vi, ad hoc, populis qui te adorabant, præterea Babylone, Bactris, immanibus illis belluis, dignitate, gloriâ, deinde quòd eminebas conspicuus, dum vestareris, dum amiculo candido caput haberes revinctum, dum purpuram fibulis substrictam gestares : nunquid hæc te dis-

discruciant? quoties recurfant animo?
Quid lachrymaris stulte? an non id te
sapiens ille docuit Aristoteles, nè res eas
quæ à fortuna proficiscantur, stabiles ex-
ultimares? ALEX. Sapiénsne ille, cùm sit
assentatorum omnium perditissimus? Si-
ne me solùm Aristotelis facta scire, quam
multa à me petierit, quæ mihi scripserit:
deinde quemadmodum abusus sit meâ
illâ ambitione, quâ cupiebam eruditio-
ne cæteris præstare, cùm mihi palparetur
interim, ac prædicaret me, nunc ob for-
mam, tanquam & ipsa summi boni pars
quædam esset, nunc ob res gestas atque
opes, nam has quoq; in bonorum numero
collocandas esse censebat, nè sibi vitio
verteretur, quòd eas acciperet. Planè
præstigiosus vir ille quidem erat, ac frau-
dulentus, ô Diogenes: quanquam illud
fructûs scilicet ex illius sapientia fero,
quòd nunc perinde quasi summis de bo-
nis excrucior, ob ista quæ tu paulò antè
enumerâsti. DIOG. At scin' quid facies?
ostendam tibi molestiæ istius remedium.
Quandoquidem hîc veratrum non pro-
venit, fac ut Lethei fluminis aquam avi-
dis faucibus attrahens bibas, iterùmque
ac sæpius bibas: atque eo pacto defines
de bonis Aristotelicis discrucitari. Verùm
enim Clitum etiam illum & Callisthenem
video, cùmque his alios complures rap-
tim huc sese ferentes, quò te discerpant,
pœnâsque sumant ob ea quæ quondam
in illos commisisti. Quare fac in alte-
ram hanc ripam te conferas, & crebri-
ùs, ut dixi, bibas.

DIALOGUS XX.

Alexandri & Philippi.

ALEX. **N**ON igitur nunc te filium esse meum inficiaberis: Nam, si Ammonis fuisses, mortem non obiisses. ALEX. Neque verò nescius eram, pater, Philippi Amyntæ me esse filium; sed, quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc usus sum vaticinii. PHIL. Quid ais? Conducibile id tibi visum est, ut vatibus fallendum te exponeres? ALEX. Non isthuc, sed me formidârunt barbari, nullusque viribus meis restitit, cùm putarent sibi adversus Deum præliandum. Itaque facilius ipsos imperio meo subdidi. PHIL. Quos tu igitur tanto conatu dignos unquam vicisti? qui cum timidis illis arculis, peltariis, ac gerris vimineis pugnare solitis semper congressus es? Sed opus erat egregium Græcos armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses. Præterea Arcadum peditatum, equitatum Thessalum, Eleorum jaculatores, Mantineos peltis instructos, vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pæonas subjugare, hæc ardua sunt. An verò nescis, ut Medos, Persas, Chaldaeos auro conspicuos, & delicatos homines, ante te, duce Clearcho, decies mille viri bello adorti expugnârint; non sustinentes illos ad manum venire, sed antequam emissum fuisset telum fugientes?

tes? ALEX. At verò Scythæ, pater, & Indorum elephantes, non est contemnendum opus. Et tamen neque concitatis inter ipsos intestinis odiis, neq; per proditionem mihi venundari passus sum victoriam. Nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidemve solvi victoriæ gratiâ. Adde, quòd & Græcorum alios sine sanguine cepi, Thebanis autem, fortassis ipse audisti, quomodo aggressus fuerim. PHIL. Novi hæc omnia ex Clito, quem tu jaculo transverberatum inter epulas interfecisti, eò quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset. Tu verò & Macedonicam chlamydem abiciens, candyn, [Persicum amictum] induisti (ut aiunt) & tiaram rectam imposuisti, & à Macedonibus, viris utique liberis, adorari voluisti. Et, quod maximè omnium erat ridiculum, hominum abs te victorum mores imitatus es. Omitto enim dicere, quæcunque alia commisisti, quòd viros doctos in leonum claustra inclusisti, & tales nuptias peregisti, atque Hephæstionem supra modum amâsti. Unum est quod solum laudo abs te gestum, quòd à Darii uxore, formâ præstante, abstinueris, & genitricis illius, atque filiarum, curam susceperis, opus certè Regium. ALEX. Sed in subeundis periculis alacritatem non laudas, Pater, ut cùm apud Oxydracas primus intra mænia desilii, totque vulnera accepi? PHIL. Non laudo, Alexander, non quòd non decorum esse

esse putem vulnerari quandoque imperatorem, & in subeundis periculis prætentare viam; sed quòd ex re tua illud minimè erat. Etenim pro Deo habitus, siquando vulnus acciperes, téque bello viderent raptim efferri, sanguine manantem, & vulnus mœrentem, spectatoribus hæc erant ridendi argumentum. Adde quòd Ammon præstigiator, & mendax vates arguebatur, & ipsius Prophetæ adultores. Ecquis risum continuâset, conspicatus Jovis filium animo deficientem, & medicorum ope indigentem? Nunc verò, cum jam vitâ functus es, non multos esse putas, qui fictionem illam irrideant, & maledictis carpant, cùm Dei cadaver porrectum stratum, putridum jam & tumidum juxta corporum omnium morem vident? Cæterum quod aïs, Alexander, tibi fuisse conducibile, quòd facilius rerum potire-ris, id profectò multum tibi gloriæ ex benè etiam ac strenuè gestis eripuit. Nam Diis longè inferiora agere visus es. ALEX. Haudquaquam de me istud sentiunt mortales, sed cum Hercule me & Baccho comparabilem statuunt. Nam & Aornum, à neutro etiam illorum armis subactum, ego solus cepi. PHIL. Vides ut ista tanquam Ammonis filius dicis? quando cum Hercule & Baccho teipsum comparas, & ut non erubescis, Alexander, nec arrogantiam dediscis, nec teipsum cognoscis, nec jam mortuus sapi-s.

DIALOGUS XXI.

Achillis & Antilochi.

ANTI. **Q**Uænam sunt illa, Achilles, quæ tu Ulyssi jam primùm dixisti de morte, nec generosa, nec ambobus tuis præceptoribus, Chirone & Phœnice, digna? Etenim audiebam cum diceres te malle rusticam vitam agendo inopi cuipiam, cui victus non suppeteret multus, operam locare, quàm omnibus defunctis imperare. Hæc certè ignavi hominis verba Phrygem quempiam meticulosum, atque vitæ amatorem immodicum pronunciare forsitan decuisset. Sed Pelei filium, & in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum, tam humilia de se cogitare, pudendum valdè, & omnibus in vita præclarè ab ipso gestis planè contrarium. Nam, cum in Phthiotide ad longam usque senectam regnare tibi licuisset, sed citra gloriam, lubens tamen mortem gloriosam prætulisti. ACHIL. At, ô Nestoris fili, tunc ignarus eram eorum quæ hic sunt, & utrum eorum esset præstantius nesciebam: itaque infelicem illam gloriolam vitæ anteponebam. Atqui jam tandem intelligo quàm inutilis illa sit, etsi sint apud Superos qui quàm maximè res præclarè gestas carmine celebrent; mortuorum autem unus honor est omnium. Sed neque forma illa, Antiloche, neque vires adsunt. Sed jace-

mus

mus omnes sub eâdem caligine similes, & alii ab aliis nihil discrepantes. Nec me Trojanorum manes verentur, nec Græcorum venerantur; sed exquisita est juris æquabilitas, similisque alter alteri defunctus, sive ignavus, sive strenuus fuerit. Hæc sunt quæ me angunt, & ob quæ doleo, quod non potius vivo, & operam loco. ANTIL. Quid agat quispiam? naturæ namque visum est, ut omnes omnino moriantur. Itaque par est te legi obtemperare, nec statutis discrucari. Præterea, vidēsne quot è sociis circa te simus? paulò post & Ulysses adveniet. Affert autem solatium societas in ferendis malis, & quòd non solus ea patiaris. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, ut illis pro mercede serviant. ACHIL. Sociorum hæc quidem admonitio est: verum haud scio quo pacto eorum quæ in vitâ aguntur memoria me excruciat. Arbitror autem & vestrum unumquemque ita affici. Si verò non palàm confiteamini hoc, nequiores estis, quòd tacitè hujusmodi toleratis. ANT. Non equidem, Achilles; sed longè tibi præstamus, quippe quòd intelligimus quàm sit inutile de iis rebus verba facere: silere enim & æquo animo sustinere omnia concessum est nobis, nè eadem optantes tecum nos ipsos risui exponamus.

MEN

Quon
Usque
vel pr
cavâ
cero
mul a
quòd
plicar
labia
haud
am a
quide
istuc
corp
esuri
tum
post
Atqu
anin
ME
quan
quid
Nur
At e
neq
mig
dem
cii
pus

DIALOGUS XXII.

Menippi & Tantalii.

MEN. **Q**uid ejulas, ô Tantale; aut quid
 tuam deploras fortunam,
 stagno imminens? TAN.
 Quoniam siti enecor, Menippe. MEN.
 Usque adeò piger es atque iners, ut non
 vel pronus incumbens bibere noris; vel
 cavâ volâ hauriens? TAN. Nihil profe-
 cero si procumbam: refugit enim aqua, si-
 mul atq; me propiùs admoveri senserit;
 quòd si quando hausero, orique coner ap-
 plicare, priùseffluxit, quàm summa rigem
 labia. Atq; inter digitos effluens aqua,
 haud scio quomodo rursus manum me-
 am aridam relinquat. MEN. Prodigiosum
 quiddam pateris, Tantale: verùm dic mihi
 istuc ipsum, quòrsum opus est bibere?
 corpus enim non habes; nam illud quod
 esurire poterat, aut sitire, in Lydia sepul-
 tum est. Cæterùm, tu cùm sis anima, qui
 posthac aut sitire queas aut bibere? TAN.
 Atqui hoc ipsum supplicii genus est, ut
 anima, perinde quasi corpus sit, ità siti-
 at. MEN. Agè, hoc ità habere credamus,
 quandoquidem affirmas te siti puniri. At
 quid hinc acerbi tibi poterit accidere?
 Num metuis nè potùs inopiâ moriari?
 At equidem haud video alteros Inferos,
 neque locum alium in quem morte de-
 migret quispiam. TAN. Rectè tu qui-
 dem dicis: verùm hoc ipsum suppli-
 cii genus est, sitire, cùm nihil sit o-
 pus. MEN. Desipis, Tantale, &
 uti

utî verum tibi fateor, non alio potu vidē-
ris egere quàm veratro mero; nam diver-
sum quiddam pateris iis quos canes rabio-
si momorderint, ut qui non aquam, quem-
admodum illi, sed sitim horreas. TAN.
Nè veratrum quidem recusârim bibere,
Menippe, si liceat modò. MEN. Bo-
no sis animo, Tantale, certum habens
nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum
manium quispiam bibat. Nec enim fieri
potest, quanquam non omnibus, quem-
admodum tibi, pœna adjudicata est, ut
sitiant, aquâ illos non expectante.

DIALOGUS XXIII.

Menippi & Æaci.

MEN. **P**ER Plutonem, ô Æace, expone
mihi quæ apud inferos sunt,
omnia. ÆA C. Haud facilè, Menip-
pe, omnia. Verùm quæ summatim &
veluti per capita indicari possunt, hæc ac-
cipe: Hic quidem, quòd Cerberus sit,
nôsti. Deinde portitorem hunc nôsti,
qui te trajecit; præterea & lacum, & Py-
riphlegethontem jam vidisti, cùm ingres-
sus es. MEN. Novi hæc, & præterea
te aditûs custodem. Etiam regem ipsum
vidi, & Furias. Homines verò priscos,
quæso, ostende, & maximè eos qui inter
cæteros nobiliores fuère. ÆA C. Hic
quidem Agamemnon est, ille autem A-
chilles. Rursum hic Idomeneus, qui pro-
piùs assidet; deinde Ulysses, postea Ajax
& Diomedes, & cæteri Græcorum præ-
stantissimi.

stantissimi. MEN. Papæ, Homere! ut tibi Rhapsodiarum tuarum capita humi projecta jacent, ignobilia atque informia pulvis omnia, & nugæ meræ, caduca verè capita. Sed hic, Æace, quisnam est? Æ A C. Cyrus est. Ille autem Cræsus, & juxta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autem Midas, & deinde ille Xerxes. MEN. Et te, ô scelestè, tota exhorruit Græcia, jungentem pontibus Hellespontum, & per ipsos montes navibus trajicere affectantem? Qualis verò & ipse Cræsus est? Cæterum, Sardanapalo, quæso, huc Æace, permitte, ut demulceam caput, inflicto colapho. Æ A C. Nequaquam: Comminueres enim ipsi calvariam, muliebris ac fragilis adeò cum sit. MEN. Attamen amplexabor illum, utpote planè semivirum. Æ A C. Cæterum visne tibi ostendam & doctos illos? MEN. Per Jovem etiam. Æ A C. Primus eni hic tibi Pythagoras est. MEN. Salve Euphorbe, sive Apollo, sive denique quodcunque voles. PYTH. Ità sanè, & tu utique Menippe. MEN. Quid? annon amplius aureum istud femur habes? PYTH. Non, sed agè cedo, si quid manducabile tibi habet pera ista. MEN. Fabas habet, quare nihil hîc est quod tu manducare queas. PYTH. Da modò. Nam hîc apud manes alia sunt dogmata. Didici enim nihil hîc fabis & parentum testiculis inter se simile esse. Æ A C. Porrò hic Solon est, filius Execestidis, præterea ille Thales, & juxta ipsos Pittacus, & cæteri illi, septem omnes sunt,
ut

ut vides. MEN. Læti hic sunt, Æace, soli atque alacres præter cæteros. Sed hic oppletus cinere, tanquam subcinericius panis, hic crebris pustulis efflorescens, quisnam est? ÆAC. Empedocles, ô Menippe. MEN. Semicoctus ab Ætna monte huc profectus. ÆAC. O æripes optime, quid, obsecro, acciderat tibi, cur te ipsum in foramina Ætnæ injiceres? EM. Insania quædam, Menippe. ME. Non per Jovem, sed inanis quædam gloriæ affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc te conflagrare fecerunt, unâ cum ipsis crepidis, cum dignus minimè esses. Veruntamen nihil tibi commentum istud profuit: deprehensus enim es & ipse mortuus. Cæterum Socrates ille, Æace, ubi locorum tandem est? ÆAC. Cum Nestore ac Palamede ille plerumque nugatur. MEN. Cuperem tamen videre ipsum, sicubi locorum hic foret. ÆAC. Vidēsne calvum illum? MEN. At omnes hic calvi sunt, quare omnium æquè nota hæc fuerit. ÆAC. Simum istum dico. MEN. Etiam hoc simile omnium est. Nam, & simi omnes sunt. SOCRAT. Mene queris, Menippe? MEN. Etiam, Socrates. SOCRAT. Quo pacto res Athenis se habent? MEN. Multi juniorum philosophari se profitentur. Ac habitum certè ipsum, & incessum si quis aspiciat, summi Philosophi sunt, iidemque permulti. Cæterum autem vidisti, opinor, qualis & Aristippus huc ad te venerit, & Plato ipse, alter quidem olens unguenta, alter autem in Sicilia

lia
de
Soc
mo
te a
atq
nim
hil f
ad il
dam
Sed
Char
Clin
quor
form
enim
agere
cumb
Jover
palun
Vide
cùm p
ego q
rum c
tem a
rùm c
nam &

MEN.
am in
ic mil

lia tyrannis adulari doctus. S O C. At de me quid sentiunt? M E N. Beatus, Socrates, quispiam es, quod ad hujusmodi res utique pertinet, omnes itaque te admirabilem fuisse virum existimant, atque omnia cognovisse hæc (decet enim, opinor, verum hîc dicere) cum nihil scires. S O C. Et ipse dicebam hæc ad illos, sed illi tum simulationem quandam eam rem esse putabant. M E N. Sed quinam isti sunt circa te. S O C. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Clinix filius ille. M E N. Euge Socrates, quoniam & hîc artem tuam exerces, nec formosos istos negligis. S O C. Quid enim aliud, quod quidem suavius sit, agerem? Sed huc propius nobiscum recumbe, si videtur. M E N. Non, per Jovem. Ad Cræsum enim & Sardana-palum adeo, propè illos habitaturus. Videor non pauca ridenda habiturus, cum plorantes illos audiam. Æ A C. Et ego quoque jam abeo, nè quis mortuorum clam nobis aufugiat. Pleraque autem alia videbis, Menippe, quando iterum conveniemus. M E N. Abeas licet: nam & hæc, Æace, vidisse sufficit.

DIALOGUS XXIV.

Menippi & Cerberi.

M E N. **H** Eus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cum & ipse sim canis; sic mihi, per Stygem, qualis esset Socrates,

D

crates,

crates, cum huc descenderet? Veri-
 simile est autem te, Deus cum sis, non
 latrare modò, verùm etiam humano mo-
 re loqui, si quando velis. CER. Cùm
 procul adhuc abesset, Menippe, visus est
 constanti atque imperterrito adire vul-
 tu; perinde quasi mortem nihil omninò
 formidaret, tanquam hoc ipsum velleret
 iis qui procul à specùs ingressu stabant,
 ostendere: verùm, simul atque despexit
 in hiatum, viditq; caliginem hanc, simul-
 que ego, cunctantem illum a conito mor-
 dens, pede correptum detraxi, infanti-
 um ritu ejulabat, suòsque deplorabat li-
 beros, nihilque non faciebat, in omnem
 speciem sese convertens. MEN Num
 igitur ille erat sophista, neque verè mor-
 tem contemnebat? CER. Haud verè:
 cæterùm, ubi vidit id esse necesse, auda-
 ciam quandam præ se ferebat, quasi verò
 volens id esset passurus, quod alioqui vo-
 lenti nolenti tamen omninò fuerat fe-
 rendum, videlicet, quò spectatoribus esset
 miraculo. Equidem illud in totum de
 viris istiusmodi verè possem dicere, ad
 fauces usque specùs intrepidi sunt ac for-
 tes, porrò, intus cum sunt, nihil mollius
 neque fractius. MEN. Cæterùm ego
 quonam animo tibi visus sum subiisse
 specum? CER. Unus mortalium,
 Menippe, descendisti, ut tuo dignum erat
 genere; & prior te Diogenes: propterea
 quòd neutiquam coacti, nec intrusi in-
 tràstis, verùm ultronei, ridentes, atque
 omnibus plorare renunciantes.

DIALOGUS XXV.

Charontis & Menippi.

CHA. **R** Edde naulum scelestæ. MEN.
 Vociferato, si quidem isthuc
 tibi voluptati est Charon. CHA. Red-
 de, inquam, quod pro trajectione debes.
 MEN. Haudquaquam auferre queas ab
 eo qui non habeat. CHA. An est quis-
 piam qui nè obolum quidem habeat?
 MEN. Sítne alius quispiam præterea,
 equidem ignoro; ipse certè non habeo.
 CHA. Atqui præfocabo te, per Ditem,
 impurissime, ni reddas. MEN. At
 ego illiso baculo tibi comminuam caput.
 CHA. Num ego te tam longo trajectu
 gratis transvexero? MEN. Mercurius
 meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi
 tradiderit. MER. Bellè mecum aga-
 tur, per Jovem, siquidem futurum est, ut
 etiam defunctorum nomine persolvam.
 CHAR. Haud omittam te. MEN.
 Quin igitur vel hujus gratiâ perge, ut fa-
 cis, navim trahere, quanquam quod non
 habeo quínam auferas. CHA. At tu
 nesciebas, quid tibi fuerat apportandum?
 MEN. Sciebam quidem, verum non ha-
 bebam. Quid' igitur? ideo ne mihi non
 erat moriendum? CHA. Solus ergo
 gloriaberis te gratis fuisse transvectum?
 MEN. Haud gratis, ô præclare, siqui-
 dem & sentinam exhausti, & remum ar-
 ripui, & vectorum omnium unus non eju-
 lavi. CHA. Ista nihil ad naulum: obolum
 reddas oportet, neq; enim fas est secus
 fieri.

fieri. MEN. Proinde tu me rursus in vitam revehe. CHA. Bellè dicis, nimirum ut verbera etiam ab Æaco mihi lucrificiam. MEN. Ergò molestus nè sis. CHA. Ostende quid habeas in pera. MEN. Lupinum si velis, & Hecataë coenam. CHA. Unde nobis hunc canem adduxisti, Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum? vectores omnes irridens, ac dictariis incessans, & solus cantillans, illis plorantibus. MER. An ignoras, Charon, quem virum transvexeris? planè liberum, cuique nihil omninò curæ sit. Hic est Menippus. CHA. Atqui, si unquam posthac te recepero — MER. Si receperis ô præclare, bis quidem recipere non possis.

DIALOGUS XXVI.

Diogenis & Mausoli.

DIO. **O** HE tu Car, quare tam insolens es, teque dignum censes qui nobis omnibus antepondere? MAU. Primum regni nomine, ô Sinopenfis, quippe, qui Cariaë imperaverim universæ, præterea Lydiaë quoque gentibus aliquot, tum autem & insulas nonnullas subegerim, Miletum usque pervenerim, plerisque Ioniaë partibus vastatis. Ad hæc formosus eram ac procerus, ac bellicis in rebus prævalidus. Postremò, quod est omnium maximum, in Halicarnasso monumentum erectum habeo, singulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo possidet, neque pari etiam pulcritudine conditum, viris scilicet atque equis,

equis, pulcherrimo è saxo, ad vivam formam absolutissimo artificio expressis; adeò ut vel fanum aliquod simile haud facilè quis inveniat. Num injuriâ tibi videor has ob res mihi placere atque efferri? DIOG. Num ob imperium aïs, ob formam, atque ob sepulcri molem? MAU. Per Jovem, ob hæc, inquam. DIOG. Atqui, ô formose Mausole, neque vires jam illæ, neque forma tibi jam adest, adeò ut si quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haudquaquam dicere potis sit, quamobrem tua calvaria meæ sit anteferenda, siquidem utraque pariter tum calva, tum nuda; utrique dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbati sumus, pariter naribus simis ac sursum hiantibus deformati. Cæterum sepulcrum ac saxa illa preciosa Halicarnasseis forsitan jactare licebit, & hospitibus gloriæ causâ ostentare tanquam qui magnificam quandam apud se structuram habeant; verum quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsan illud commodum vocas, quòd plus oneris quàm nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus. MAU. Itanè nihil illa mihi conducunt omnia, planèque pares erunt Mausolus ac Diogenes? DIO. Imò haud pares, inquam, vir clarissime: nam Mausolus discrucabitur, quoties earum rerum in mentem veniet, quibus in vita florere consuevit, ac Diog. interim eum ridebit. Atque ille quidem de suo illo monumento, quod est in Halicarnasso, memorabit, ab uxore Artemisiâ

atq; ſorore parato; contrà Diogenes nè id quidem ſuo de corpore novit, nunquid habeat ſepulcrum? Neq; enim illi res ea curæ eſt, verùm apud viros excellentiſſimos ſui memoriam famâque reliquit, ut qui vitam peregerit viro dignam, tuo monumento, Caron abjectiſſime, celiſiorem, ac tutiorem in loco ſubſtructam.

DIALOGUS XXVII.

Nirei, Therſitæ, & Menippi.

NIR. **E**Cce, profeſſò, Menippus hic judex erit, uter noſtrùm ſit formoſior. Dic Menippe, an non tibi videor formâ præſtantiôr? MEN. Imò quoniam ſitis priùs arbitror judicandum; nam hoc, opinor, ſcitu eſt opus. NIR. Nireus ac Therſites. MEN. Uter Nireus, uter Therſites; nondum enim vel hoc ſatis liquet. THER. Jam unum hoc vinco, quòd tibi ſum ſimilis, neque tanto opere me præcellis, quanto opere te cæcus ille Homerus extulit, unum omnium formoſiſſimum appellans; quin ego ſaſtigiato vertice, rariſque capillis, nihilo te inferior viſus ſum arbitror. Jam verò tempus eſt, uti pronuncies, Menippe, utrum altero formoſiorem æſtumes. NIR. Mirum ni Aglaiâ Charopéque prognatum, qui vir pulcherrimus unus omnibus è Graiis Ilium veni. MEN. Atqui non item ſub terram opinor, pulcherrimus veniſti; verùm oſſa tua aliis ſunt ſimilia, porrò cal-

varia

varia hoc uno insigni à Therisitæ calvariâ dignosci possit, quod tua delicata est; molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes. N I R. Attamen Homerum percontare, quâ specie tum fuerim, cum inter Græcorum copias militarem. MEN. Tu quidem somnia mihi narras: at ego ea specto, quæ video, quæque tibi adsunt in præsentia; cæterum ista nôrunt, qui id temporis vivebant. N I R. Quid igitur tandem? an non ego formosior, Menippe? MEN. Neque tu, neque quisquam alius formosus hoc loco, siquidem apud Inferos æqualitas est, parésque sunt omnes. THER. Mihi quidem vel hoc sat est.

DIALOGUS XXVIII.

Menippi & Chironis.

MEN. **E**Quidem exaudivi, Chiron, te, Deus cum esses, tamen optasse mortem. CHI. Verâ ista audisti, ô Menippe, planèque mortuus sum, sicuti vides, cum mihi licuerit immortalem esse. MEN. At quænam te mortis cupido tenebat, rei vulgo nimirum inamabilis? CHI. Dicam apud te, virum non imprudentem. Non erat mihi amplius jucundum immortalitate frui. MEN. Quid? an injucundum erat vivere, lucemque tueri? CHI. Erat, inquam, Menippe: nam, quod jucundum vocant, id ego neutiquam simplex, sed varium quiddam esse arbitror. Verum, cum ego sem-

perviverem, iisdemque fruerer, sole, luce, cibo, tum horæ eadem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunq; contingunt in vita, reciproco quodam orbe redirent, atque aliis alia per vices succederent; satietas videlicet eorum me cepit. Neque enim in eo voluptas est sita, si perpetuò fruaris iisdem; sed omnino in permutando posita est. MEN. Probe loqueris, Chiron. Verum quo animo fers ea, quæ apud inferos habes, posteaquam ad hæc tanquam ad potiora te contulisti? CHI. Haud suaviter Menippe, siquidem æqualitas ipsa quoddam habet admodum popolare. Nihil autem interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neque sitiendum est nobis, quemadmodum apud superos, neque esuriendum; sed ejusmodi rerum omnium egentiâ caremus. MEN. Vide, Chiron, nè tibi ipsi contradicas, nève eodem tibi recidat oratio. CHI. Quamobrem istuc ais? MEN. Quoniam, si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper iisdem similibusque rebus utendum erat; cum hîc itidem similia sint omnia, eundem admodum parient fastidium: at de integro tibi quærenda erit vitæ commutatio, atque hinc quopiam aliam in vitam demigrandum, id quod arbitror fieri non posse. CHI. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. Illud nimirum, ut, sapiens cum sis, quemadmodum opinor, & vulgo prædicant, præsentibus rebus sis contentus, bonique consulas quod adest, neque quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

DIALOGUS XXIX.

Diogenis, Antisthenis, & Cratetis.

DIO. **O**Cium nunc agimus, Antisthenes, & tu Crates : quare, cur non, obsecro, imus deambulatum, rectà ad ingressum & fauces orci, ut ibi spectemus eos, qui descendunt, quinam sint, & quid quisque eorum agat ? ANT. Eamus, Diogenes. Etenim spectaculum hoc jucundum fuerit, videre alios quidem ipsorum lacrymari, alios autem, ut dimittantur, supplicare : quosdam autem ægrè descendere, &, quanquam cervicem urgente ac impellente Mercurio, reluctari tamen, & resupinos obniti, nullâ necessitate aut commodo suo. CRA. Ego verò etiam exponam vobis, quæ ipse vidi in via, quando huc descendebam.

DIO. Expone Crates : vidêris enim quædam omninò risu digna dicturus esse.

CRA. Tum alii multi nobiscum descendebant, tum verò inter ipsos maximè nobiles, Ismenodorus ille dives, ex nostris, & Arsaces Medorum præfectus, & Orætes Armenius. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat à latronibus circ Cithæronem, quando Eleusinam, ut arbitrator, proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in manibus præ se ferebat, liberos suos parvos, quos reliquerat, identidem vocando, sibiq; ipsi ob audaciam succensendo, qui, cum Cithæronem transisset, ac illa loca circa Eleutheras deferta, ac bellis vastata

ta peragrâisset, non ampliùs quàm duos servos secum adduxisset, idque etiam cum phialas quinque aureas, & cymbia quatuor secum haberet. Arfaces autem (senior enim jam erat) &, per Jovem, pro Barbarico illo ritu, facie non adeò inhonestâ, graviter ferebat atque indignabatur, quòd pedibus incederet, volebâtque sibi equum suum adduci. Nam & equus unâ cum eo mortuus fuerat, unâ plagâ ambobus transsossis à Thracensi quodam scutato, in eo prælio quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commissum fuerat, Nam Arfaces quidem infesto cursu in hostem ferebatur, longè, ut quidem ipse narrabat, ante alios evectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum præ se tenens, venientem Arfacis hastam excutiendo divertit; ipse autem submissâ parumper sarissâ suâ, & equum & insidentem illum transverberat. ANT. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut uno ictu ambos transverberaret? CRAT. Facillimè, Antist. Nam ille quidem cursu ferebatur, contum quendam viginti-cubitalem prætentum habens; Thrax autem, ubi peltâ objectâ plagam excussisset, & jam cuspis ipsum prætervecta esset, ingenu procumbens excipit sarissâ venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat, quò mox, præ furore ac vehementia cursûs seipsum transadigente, eâdem hastâ etiam Arfaces per inguina utrinque ad nates usque penetrante, transfoditur. Intelligis nimirum quo pacto occiderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus fuerit.

Verun-

Veruntamen indignabatur ille, quòd non ampliore honore quàm cæteri habebatur, volebátque eques descendere. Orætes autem privatus quispiam erat, atque admodum debilis pedibus, quippe qui neq: stare humi, nedum incedere ullo modo poterat. Accidit autem hoc prorsus Medis omnibus, ut, postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis, vix atque ægrè incedant. Quamobrem, cum per seipsum humi dejectus jaceret, neque ullo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatum in se hominem ad cymbam usque portavit, ego verò sequens ridebam. ANT. Et ego porrò quando huc descendebam, neque admiscui meipsum cæteris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo præoccupavi mihi locum, quo commodius navigarem. Inter navigandum verò, alii quidem lacrymabantur, alii autem nauseabant, ego verò inter ipsos sedens admodum oblectabar. DIOG. Tu quidem, Crates, & tu Antisthenes, hujusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille tœnerator, ex Piræo, & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductaverat, & Damis dives ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem à puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem seipsum jugulârat. Blepsias verò fame miser periisse dicebatur, & apparebat sanè adhuc pallidus supra modum ac tenuis maximè. Ego verò, quanquam antea nôram,

nôram, interrogabam tamen quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non injusta verò, inquam, passus es ab illo, qui, talenta cum haberes coacervata mille, ac ipse in deliciis viveres, annos 90 natus, adolescenti illi, 18 annos nato, quatuor obolos suppeditabas. Tu verò Acarnan, (gemebat enim & ille, ac devovebat Myrtium) quid amorem incusas, & non potiùs teipsum? qui hostes quidem haud unquam perhorrueris, sed, te ultro periculis offerendo, ante alios in prælium descenderis; a puellâ verò vulgari illâ, fictisque lacrymis ac suspiriis generosus ipse tu captus fueris. Nam Blepsias quidem ipse sese accusat, ob nimiam stultitiam, quòd pecuniam videlicet custodierit hæredibus nullâ necessitudine sibi conjunctis, dum in perpetuum victurum esse vanus ipse se putat. Verùm mihi quidem non vulgarem voluptatem præbuerunt tunc lamentantes isti. Sed jam circa fauces sumus. Aspicere nos illuc oportet, atque à longè contemplari advenientes. Papæ, multi certè, & varii, omnesque lacrymantes, præter recens-natos istos & infantes. Quin & ætate nimîa confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro aliquo vitæ tenentur? Istum igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras heus tu, tam provectâ ætate mortuus? Quid indignaris, bone vir, præsertim, cum senex huc adveneris? Eccubirex fuisti? MEND. Haudquaquam. DIOG. Verùm satrapa? MEND. Neque hoc.

hoc. DIOG. Num igitur dives fuisti, ideoque malè te habet, quòd relictis multis deliciis ac voluptatibus mori coactus fueris? MEND. Nihil tale: sed annos quidem circiter nonaginta natus fui, vitam autem difficilem egi, arundine & lineà victum quæritans, ultra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parùm oculis videns. DIO. Et vivere cupiebas cum talis esses? MEND. Certè quidem: dulcis enim erat lux, mori autem grave & horrendum. DIO. Deliras, ô senex, & juveniliter te geris, erga necessitatem; & hoc, cum sis æqualis portitoris hujus. Proinde quid jam de adolescentibus dicamus, quando etiam decrepiti isti tantopere vivere cupiunt? quos decebat ipsam mortem etiam consectari, tanquam remedium quoddam eorum malorum quæ secum fert senectus? Sed abeamus jam, nè quis & nos suspicetur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hîc nos oberrare viderit.

DIALOGUS XXX.

Ajaxis & Agamemnonis.

AGA. **S**I tu, dum furore correptus fuisti, Ajax, teipsum interfecisti, nosq; omnes membratim concidere putasti, quid Ulysssem accusas? ac paulò antè neque aspicere ipsum voluisti, cum venisset huc vates consulturus, neque alloqui dignatus es virum commilitonem ac socium;

focium; sed superbè admodum ac grandi incedens gressu, præteriisti. A J A. Meritò, Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus auctor extitit, ut qui solus mecum pro armis judicio contendere ausus fuerit. A G A. An verò dignum censebas te, qui absque adversario, & absque pulvere, ut dicitur, superares omnes? A J A. Quid ni? in tali utique causâ. Nam armatura ea, cognationis quodam jure, ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde vos cæteri, qui multò quàm ille præstantiores eratis, detrectastis certamen, & concessistis mihi certaminis præmia. Iste autem Laertæ filius, quem ego sæpe in summo periculo servavi, cum jam à Trojanis propè concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. A G A. Accusa igitur, ô generose, Thetim, quæ cum tibi debuisset armorum successionem ac hæreditatem, utpote cognato, tradere, in medium allata posuit ea. A J A. Haudquaquam; sed Ulysssem, ut qui solus sese mihi opposuerit. A G A. Ignoscendum, ô Ajax, est, si homo cum esset, appetivit gloriam, rem, dulcissimam, cujus gratiâ etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipuè quando & vicit te postea, & hoc, Trojanis ipsis judicibus. A J A. Novi ego quæ me domârit, sed fas non est de Diis aliquid dicere. Ulysssem igitur aliud quàm odisse non possum, Agamemnon, non si ipsa mihi Minerva hoc imperet.

D I A L O.

MIN

tur; f
cerpa
juxta
dend
bus. V
celer
beato
justè
Mino
MIN
non c
fueris
Conv
justè
Atque
pro m
dere.
Mino
bo te.
quò d
mus.
utrùm
stinat
scilice
omne
agimu
ita p
rentes
primu
SO. S

DIALOGUS XXXI.

Minois & Sostrati.

MIN. **P**Rædo hic quidem Sostratus in-
 Pyriphlegethontem præcipite-
 tur; sacrilegus autem ille à Chimæra dis-
 cerpatur; Tyrannus verò iste, Mercuri,
 juxta Tityum in longum extentus, arro-
 dendum, & ipse hepar præbeat vulturi-
 bus. Vos autem boni ac probi abitequàm
 celeriter in campum Elysium, insulâsque
 beatorum habitate, pro iis, quæ rectè ac
 justè in vita fecistis. **SOST.** Audi ô
 Minos, num tibi iusta dicere videar?
 MIN. An ego denuo nunc audiam? an
 non convictus es, Sostrate, quòd & malus
 fueris, & tam multos occideris? **SOST.**
 Convictus quidem fui; sed vide, num
 justè ob id supplicio afficiar? **MIN.**
 Atque admodum; si modò id iustum est,
 pro merito quemque suo pœnam repen-
 dere. **SOST.** Attamen responde mihi, ô
 Minos. Breve enim quiddam interroga-
 bo te. **MIN.** Dic, modò non prolixè,
 quòd deinceps & cæteros dijudicare possi-
 mus. **SOST.** Quæcunque in vita egi,
 utrùm volens ea feci, an ità à Parcis de-
 stinatum mihi fuit? **MIN.** A Parca
 scilicet, **SOST.** Proinde & boni pariter
 omnes, & nos, qui mali videmur, eadem
 agimus, dum illi obsecundamus. **MIN.**
 Ità profectò, Clotho videlicet illi pa-
 rentes, quæ unicuique injungit, cum
 primùm natus est, quæ agenda ipsi sunt.
SO. Si quis igitur, vi compulsus ab alio,
 occiderit

occiderit aliquem, cùm non possit illic contradicere, à quo compescitur; ut, verbi gratiâ, si carnifex, aut satelles quispiam, alter judiciparendo, alter tyranno, quemnam cædis istius reum ages? MI. Liquet reum agendum judicem aut tyrannum. Quoniam neque ipsum gladium accusare possumus, subservit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atq; furori accommodatus illius, qui primò causam hanc præbuit. SO. Rectè fanè, ô Minos, laudo quòd hæc etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipse aurum vel argentum afferens, utri nam ei gratia haberi debet, aut utri beneficium hoc acceptum referendum est? MI. Ei qui misit, Sostrate, nam ille qui attulit minister tantum fuit. SO. Vidésne igitur, quàm injusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorum quæ Clotho nobis imperavit? & rursus, dum honore prosequeris eos qui in alienis bonis veluti dispensatores quosdam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquam poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in iis, quæ cum omni prorsus vi ac necessitate imperata fuere. MI. Multa, ô Sostrate, & alia videas licet, minimè secundùm rationem fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tu ex hac quæstione hoc boni consequêris, quando quidem non prædo solùm, verùm etiam sophista quidam esse vidêris. Solve ipsum, Mercuri, nè deinceps amplius puniatur. Cæterùm illud vide, nè & cæteros manes similia interrogare doceas. DIA.

MEN

luci
Meni
lius,
halluc

jus in

exuvi

Meni

quòd

Venio

ubi Or

O He

funct

Non,

rus.

novæ

nation

juveni

ô bea

dens

quæna

neris i

cunda

Res,

u

Con

PHIL

non h

farcin

amice

Hom

DIALOGUS XXXII.

*Menippus seu Necyomantia.**Menippus, Philonides.*

MEN. *S*alve atrium, domusque vestibulum mea, ut te lubens aspicio

luci redditus! PHIL. Nonne hic Menippus est, canis ille? Non hercle alius, nisi ego fortè ad Menippos omnes hallucinor. At quid sibi vult habitus hujus insolentia, clava, & lyra, & leonis exuviae? Adeundus tamen est. Salve Menippe, unde nobis advenisti? diu est quòd te in urbe non vidimus. MEN.

Venio relictis manium specu, & nigris portis, ubi Orcus incolitur superis procul. PHIL.

O Hercules, clam nobis Menippus vitâ functus est, revixitque denuò. MEN.

Non, sed me adhuc vivum recepit Tartarus. PHIL.

Quænam causa tibi fuit novæ hujus atque incredibilis peregrinationis? MEN. *Juventa, magisque juvenis animus me impulit.* PHIL.

Siste, ô beate, Tragica, & ab Iambis descendens sic potiùs simpliciter eloquere, quænam hæc vestis, quæ causa tibi itineris inferni fuit, cum alioqui neque jucunda, neque delectabilis sit via? MEN.

Res, dilecte, gravis me infernas egit ad umbras;

Consulerem manes ut vatis Tiresiai.

PHIL. Heus tu, atqui deliras; alioqui non hoc pacto caneres apud amicos confarcinatis versibus. MEN. Nè mireris, amice, nuper enim cum Euripide atque Homero versatus, nescio quo pacto versibus

sibus sic impletus sum, ut numeri mihi in os suâ sponte confluant. Verùm dic mihi quo pacto res humanæ hîc se habent in terris? & quidnam in urbe agitur? PHIL. Nihil novi. Sed quemadmodum prius astitabant, rapiunt, pejerant, fœnerantur, usuras colligunt. MENIP. O miseri atque infelices. Nesciunt enim qualia de nostris rebus nuper apud Inferos decreta sunt, qualésque forte jacti sunt in divites istos calculi, quos, per Cerberum, nullo pacto poterunt effugere. PHIL. Quid ais? Novi ne aliquid apud Inferos nostris de rebus decretum est? MEN. Per Jovem, & quidem multa: verùm prodere non licet, neque arcana quæ sunt revelare, nè quis fortè nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. PHIL. Nequaquam, ô Menippe, per Jovem, nè inideas sermones amico. Nam apud hominem tacendi non ignarum & initiatum præterea sacris edisseres. MEN. Dura profectò jubes, & neutiquam tutâ: verùm tuâ gratiâ tamen audendum est. Decretum est ergò, divites istos ac pecuniosos aurum tanquam Danaën servantes abstrusum. —

2. PHIL. Nè prius, ô bone, quæ sunt decreta dixeris, quàm ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissimè velim. Quæ videlicet descensûs causa fuerit, quis itineris dux, deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, cum res pulchras videndi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omninò præ-

præ
in his
amic
quæ
sum
puer
que
rante
ipfor
dulte
plicia
foror
bona
ga ea
lem j
rursu
traria
mitte
rapin
dus c
pacto
quam
invic
perin
sus le
nisi i
3.
sum
cantu
roga
rentu
ac ce
cum
profe
flam
maxi

prætermisisse. MEN. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, urgente amico? Ac primum sanè tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur, cum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum seditiones ac bella narrantes non semideorum modò, sed & ipsorum etiam Deorum, adhuc verò, & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionem & fratrum, sororum nuptias, hæc mehercule omnia bona pulcrâque putabam, & studiosè erga ea afficiebar. Postquam verò in virilem jam ætatem pervenirem, hîc leges rursus jubentes audio Poëtis ad primè contrarias, neque videlicet adulteria committere, neque seditiones movere, neque rapinas exercere. Hîc igitur hæsitabundus constiti, incertus omninò quo me pacto gererem. Neque enim Deos unquam putavi mœchaturus, aut seditiones invicem fuisse moturos, nisi de his rebus perinde ac bonis judicassent. Neque rursus legum latores his adversa iussuros, nisi id conducere existimarent.

3. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi hos adire qui philosophi vocantur, atque his me in manus dedere, rogarèque uti me utcunque liberent uterentur, vitæque viam aliquam simplicem ac certam ostenderent. Hæc igitur mecum reputans ad eos venio, imprudens profectò, quòd me *ex fumo* (ut aiunt) in *flamman* conjicerem. Apud hos enim maximè diligenter observans summam reperi.

reperi ignorantiam, omniâque magis incerta, adeò ut præ his illico mihi vel idiotarum vita jam aurea videretur. Alius etenim soli me iussit voluptati stude-
dere, atque ad eum scopum universum vitæ cursum dirigere. In eo ipsam sitam esse felicitatem. Alius rursus omnino laborare, corpusque siti, vigiliis, ac squalore subigere, miserè semper adfectum, contumeliis que obnoxium assidue: Hesiodi sedulo inculcans celebria illa de virtute carmina, & sudorem videlicet, & acclivem in verticem montis ascensum. Alius contemnere jubebat pecunias, earumque possessionem indifferentem putare. Alius contrà bonas ipsas etiam divitias esse pronunciabat. De mundo verò quid dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam repugnantium invicem nominum turbam indies audiebam, & quod absurdorum omnium maxime fuit absurdissimum, de contrariis unusquisque cum diceret, invincibiles admodum & probabiles sermones adferebat, ut nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem prorsus esse contenderent, contra quicquam hiscere potuerim, atque id, cum tamen manifestè cognoscerem fieri nunquam posse, ut eadem res calida simul frigidâque sit. Prorsum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale solet dormitantibus, interdum capite annuerem, interdum contrà abnuerem. Præterea, quod multò erat istis absurdus, vitam eorum diligenter observans, comperi

eam

eam c
summ
nenda
consp
fœnor
omnia
rantes
naban
gloria
omne
lùm v
ebant.
magis
quanti
bar, q
& cel
que ve

4. P
de reb
tem, u
alique
foribu
eos int
ac my
tutò d
Optim
horum
Tiresi
perdis
sapien
entissi
statim
celerri
Quò c
rum q
atq; art

eam cum ipforum verbis præceptisque summoperè pugnare. Eos enim qui spernendam censebant pecuniam, avidissimè conspexi colligendis divitiis inhiare, de fœnore litigantes, pro mercede docentes, omnia denique nummorum gratiâ tolerantes. Ii verò, qui gloriam verbis aspernabantur, omnem vitæ suæ rationem in gloriam referebant. Voluptatem rursus omnes fermè palàm incessebant, clanculum verò ad eam solam libenter confluebant. Ergò hac quoque spe frustratus magis adhuc ægrè molestéque tuli. Aliquantulum tamen indè memet consolabar, quòd unà cum multis & sapientibus & celeberrimis insipiènsque essem, atque verè adhuc ignarus oberrarem.

4. Pervigilanti mihi tandem, atq; hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut, Babylonem profectus, Magorum aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus convenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdam ac mysteriis aperire, & quem libuerit illuc tutò deducere, ac rursus indè reducere. Optimè ergò me facturum putavi, si, cum horum quopiam de descensu paciscens, Tiresiam Bœotium consulerem, ab eoq; perdiscerem (quippe qui vates fuerit, & sapiens) quæ vita sit optima, quàmq; sapientissimus quisq; potissimùm elegerit. At statim quidem exiliens, quàm poteram celerimè, Babylonem rectâ contendi. Quò cum venio, diversor apud Chaldaeorum quendam hominem certè sapientem, atq; artem mirabilem, comâ quidem canum, admo-

admodumque promissâ barbâ venerabilem, nomen autem illi fuit Mithrobarzanes. Orans igitur obsecransque vix exoravi, ut quavis mercede vellet in illam me viam deducere. Susciciens verò me vir primùm quidem dies novem ac viginti cum luna simul incipiens abluit ad Euphratem, manè solem orientem versus perducens, ac sermonem quempiam longum mustitans, quem non admodum exaudiebam. Nam (quod in certamine præcones inepti solent) volubile quiddam atque incertum proferebat, nisi quòd quosdam visus est invocare dæmones. Post illam igitur incantationem ter mihi in vultum spuens rediit rursus, oculos nusquam in obvium quendam deflectens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mustum, & Choaspi lympa, lectus verò in herba sub dio fuit. At, postquam jam præparati satis hâc dietâ sumus, medio noctis silentio ad Tigridem me fluvium ducens, purgavit simul atque abstersit, facèque lustravit ac squillâ, tum pluribus itidem aliis, & magicum simul illud carmen submurmurans, dein totum me jam incantans, ac nè à spectris læderer, circumiens, reducit domum, ita ut eram, reciprocantem; ac reliquâ noctis parte navigationi nos præparavimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vesti ut plurimum similem, ac me quidem his quæ vides ornavit, clavâ videlicet, leonis exuviis, atque insuper lyra. Jussit præterea ut, nomen

si

si qu
dicer
aut C
Meni
bitus
Atqu
tiqua
ante
runt,
ut fac
nullo
tior tr
5.
in fluv
mus,
cymb
rium
Impos
jam &
imple
quide
ludem
in que
quoqu
dam p
opaca
bat ve
fodim
sangu
terim
ampli
voce c
dæmo
Erinn
sâmqu
syllab

si quis me roget, Menippum quidem nè dicerem, sed Herculem, aut Ulysssem, aut Orpheum. PHIL. Quid ità, O Menippe? neque enim causam aut habitus, aut nominis intelligo. MENIP. Atqui perspicuum id quidem est, ac neutiquam arcanum. Posteaquam enim isti ante nos ad Inferos olim vivi descendunt, putavit, si me his assimularet, fore ut facilius Æaci custodias fallerem, atque nullo prohibente transirem, utpote notior tragico admodum illo cultu emissus.

5. Jam igitur dies apparuit, cùm nos in flumen ingressi in recessum incumbimus, parata siquidem ab illo fuerant, cymba, sacrificia, mulsa, & in id mysterium denique quibuscunque opus erat. Imponentes ergò omnia præparata, ità jam & ipsi *ingredimur tristes, lacrymisque implemur abortis.* Atque aliquantisper quidem in fluvio ferimur, deinde in paludem delati sumus, ac lacum quendam, in quem Euphrates conditur. Tum, hoc quoque transmissio, in regionem quandam pervenimus solam, sylvosam atque opacam, in quam descendentes (præibat verò Mithrobarzanes) & puteum effodimus, & oves jugulamus, & foveam sanguine conspergimus. At Magus interim accensam facem tenens, haud ampliùs jam summisso murmure, sed voce quàm poterat maximà clamitans, dæmones simul omnes convocat, Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsumque Proserpinam, simulque polysyllaba quædam nomina barbara atque ignota

ignota commiscet. Statim ergò tremere omnia, & rimas ex carmine solùm ducere, ac procul Cerberi latratus audiri; & jam res planè tristis fuit ac mœsta. *Umbrarum at timuit rex imis sedibus Orcus.* Ac protinus quidem inferorum patebant pleraque, lacus Pyriphlegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatum Rhadamanthum prope modum metu reperimus extinctum. At Cerberus primùm quidem latrabat, commovitque sese. At, cum ego lyram celerimè correptam pulsàssem, cantu statim sopitus obdormivit: deinde, posteaquam ad lacum venimus, tranare ferè non licuit. Jam enim onustum erat navigium, & ejulatu certè plenum. Vulnerati quippe in eo navigabant omnes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam membro luxatus; usque adeò, ut multi certè ex bello quopiam adesse viderentur. At optimus Charon, cum leonis videret exuvias, esse me ratus Herculem, recepit, trānsque vexit libens; tum exeuntibus quoque nobis monstravit semitam.

6. Sed, quoniam jam eramus in tenebris, præcedit quidem Mithrobarzanes, ego autem à tergo continuus illi comes adhæreo, quoad in pratum maximum pervenimus asphodelo consitum, ubi certè circumfusæ undique mortuorum stridulæ non sequuntur umbræ. Tum, paulò procedentes longiùs, ad ipsum Minois tribunal accessimus. Erat ipse quidem in folio fortè quodam sublimi sedens. Astabant autem illi Poenæ, mali Genii, Furia.

Ex
fun
ban
adu
turb
aute
pall
quis
rum
astan
mus
aufc
dam
Quin
istuc
Umb
posi
ninò
cùm
testar
vita p
digna
nobis
nusqu
tur, c
orum
sceler
præci
dum v
quiqu
mirun
fastun
minifi
na qu
splend
inqua

Ex altera parte plurimi quidam adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autē adulteri, lenones, publicani, adulescentes, sycophantæ, actalishominum turba quodvis in vita patrantiū. Seorsim autem divites ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici; quorum quisque vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ fiunt omnia conspiciamus, & quæ pro defensione dicuntur auscultamus. Accusant autem novi quidam atque admirabiles Rhetores. PHI. Quinam ergo hi, per Jovem, sunt, ac nē istuc quidem te pigeat dicere. MEN. Umbrasne unquam istas nōsti, quas opposita soli reddant corpora? PHI. Omnino sanē. MENIP. Hæ nos igitur, cū primū functi vitā sumus, accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccavimus; & sanē quædam ex his dignæ admodum fide videntur, utpote nobiscum versatæ semper, nostrisque nusquam digressæ corporibus. Minos igitur, curiosè quemlibet examinans, impiorum relegabat in cœtum, pœnas ibi sceleribus suis dignas luiturum. In hos præcipuè tamen incenditur, quos opes, dum viverent, ac dignitates inflaverant, quique adorari se ferè expectabant; nimirum breviperituram eorum superbiam fastūmq; detestatus; quippe qui non meminissent, mortales ipsi cū sint, sese bona quoq; mortalia consequutos. At nunc splendidis illis omnibus spoliati, divitiis, inquam, genere, imperiis, nudi ac vultu

E demisso,

demisso steterunt, tanquam somnium quoddam, humanam hanc felicitatem recogitantes, adeò ut, hæc dum conspicerer, nimis quàm delectatus fuerim. Et, si quem eorum fortè agnoveram, accedens quietè aliquo modo submonui qualis in vita fuerat, quantoperèque fuerat inflatus, tum cum plurimi, manè fores ejus obsidentes, pulsi interim exclusique à famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exorians, puniceus, aureus, aut versicolor, felices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus, dexteramve, porrigens, permetteret osculandam. Illi verò audientes ista molestè ferebant.

7. At Minos quiddam etiam judicavit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum, multis & atrocibus criminibus, & a Dione accusatum, & gravi Stoicorum testimonio convictum, Cyrenæus Aristippus interveniens (nam illum valdè suspiciunt Inferi, ejusque plurimum ibi valet auctoritas) fermè jam Chimæra alligatum, absolvit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim juvisse pecuniâ. Tum nos à tribunali discedentes ad supplicii locum pervenimus. Ubi amice, multa & miseranda audire simul ac spectare licuit. Nam, simul ac flagrorum sonus auditur, & ejulatus hominum in igne flagrantium, tum rotæ & tormenta, catenæ, Cerberus lacerat, & Chimæra dilaniat, cruciabanturque pariter omnes, reges, servi, satrapæ, pauperes, divites, mendicæ & jam scelerum omnes pœnitebat. Et quos-

quosdam quidem eorum, dum intuemur, agnovimus, videlicet qui nuper è vita discesserant. At hi pudentes sese tum occultebant, nostròque subtrahebant aspectui; aut, si nos aliquando respiciebant, id ferviliter admodum abjectèque faciebant. Atque hi quidem quàm olim, putas, onerosi fastuosique in vita? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, & cum interquievissent, denuò cruciabantur.

8. Sed illa quoque, quæ fabulis feruntur, aspexi, Ixionem, Sisyphum, Phrygiùmque graviter affectum Tantalum, genitumque terrâ Tityum, Dii boni, quantum? integrum stratus agrum occupabat. Hos tandem prætereuntes, in campum irrumpimus Acherusium, invenimûsque ibi semideos, heroïdâsque & aliam simul mortuorum turbam, in gentes tribûsque dispositam; alios quidem vetulos quosdam ac marcidos, atque (ut Homerus ait) evanidos, alios verò juveniles, & integros, & hos potissimùm ob illam condiendi efficaciam Ægyptios. Verum dignoscere quemlibet haud proclive fuit, adeò nudatis ossibus omnes erant invicem similes, nisi quod vix tandem eos diu intendentes agnovimus. Quippe conferti considebant obscuri atque ignobiles, nullumque servant amplius pristinae formæ vestigium. Cùm igitur multi simul ossei consisterent, invicem omninò similes, qui terrificum quiddam per cavos oculorum orbis transpicerent, dentèsque nudos ostenderent; hæsitabam certè mecum, quonam signo Thersitem à Nireo illo formoso discernere,

cernerem, aut mendicum Irum à Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone. Nihil enim ampliùs veterum indiciorũ eis permanſit, ſed oſſa fuerunt, inter ſe ſimilia, incognibilia, nullis inſcripta titulis, nullique unquam dignoſcenda.

9. Hæc igitur ſpectanti mihi perſimilis hominum vita pompæ cuiſiam longæ videbatur, cui præſit ac diſponat quæque Fortuna; ex his, qui pompam agunt, diverſos variòſque cuique habitus accommo- dans. Alium ſiquidem Fortuna deligens regiis ornat inſignibus, & tiaram impo- nens, & ſatellites addens, & caput diade- mate coronans. Alium ſervi rurfus orna- tum induit: hunc formoſum effigiat, hunc deformem atq; deridiculum fingit, nam omnigenũ, ut opinor, debet eſſe ſpecta- culum. Quin habitus quorundam plerum- que in mediâ quoque pompâ demutat, neque perpetuò eodem ſinit ordine cul- tuq; progredi, quo prodierant, ſed orna- tu commutato: Cræſum quidem coëgit ſervi captivique veſtes induere; Mæan- drium autem, antè inter ſervos inceden- tem, Polycratis tyrannide ornat. Et ali- quantisper quidem eo cultu permittit uti: verũ, ubi jam pompæ tempus præteri- it, apparatus quiſque reſtituens, & cum corpore ſimul exutus amictu, qualis antè fuit efficitur, nihilo à vicino differens. Quidam tamen ob inſcitiam, cum ſuos Fortuna cultus exigit, ægrè ferunt atque indignantur, tanquam propriis quibuſ- dam bonis privati, ac non potiùs alienis, quibus paulisper utebantur, exuti. Quia

in
to h
rati
ami
(ſi
Cec
tus,
gred
rit,
ſona
dis,
haud
prog
Polu
rus ſi
ſe me
mihi
10
ficos
ram,
lone
umbr
quide
rem i
ſcio,
trum
ctus e
teſcen
tur ex
ſito ta
mitur
cuique
haud a
tum d
contra
ſes, op

in scena quoque vidisse te plerumque puto histriones istos tragicos, qui (ut fabulæ ratio poscit) modò Creontes, modò Priami fiunt, aut Agamemnones. Idémque (si fors tulerit) paulò antè tam graviter Cecropis aut Erechthei formam imitatus, paulò pòst servus, poëtâ jubente, progreditur. At, cùm fabulæ jam finis affuerit, quisq; auratas illas vestes exutus, personam deponens, & descendens à crepidis, pauper atque humilis obambulat, haud ampliùs Agamemnon ille Atreo prognatus, aut Creon Menœci filius, sed Polus filius Chariclei Sunienfis, aut Satyrus filius Theogitonis Marathonius. Sic se mortalium res habent, quemadmodùm mihi tum spectanti videbatur. PHIL.

10. Dic mihi, Menippe, isti, qui magnificos altòsque tumulos habent super terram, & columnas, imagines, titulos, nihilone sunt apud inferos plebis quibuslibet umbris honoratiores? MEN. Nugaris tu quidem. Nam, si vidisses Mausolum, Carum illum dico, pyramide celebrem, fat scio, nunquam ridere desiisses, ità in antrum quoddam abstrusum despectu abjectus est in reliqua mortuorum turba delitescens. Hoc tantùm commodi mihi videtur ex monumento referre, quòd imposito tanto pondere laborat magis, & premitur. Nam, cùm Æacus, ô amice, locum cuique metitur (dat autem, cui plurimum, haud ampliùs pedem) necesse est contentum decumbere, seseque ad loci modum contrahere. At vehementiùs multò risisses, opinor, si reges hosce nostros, satrapasque

pásque vidiffes apud eos mendicantes, & aut falsamenta vendentes, aut primas ipfas literas urgente inopiâ profitentes; & quemadmodum contumeliis à quovis afficiantur, atque in faciem cædantur, perinde atque viliffima mancipia. Itaque Philippum Macedonem confpicatus continere me certè non potui: ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede refarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in trivis, Xerxes videlicet, Darius, ac Polocrates.

11. PHIL. Admiranda narras ista de regibus, penèque incredibilia. Socrates autem quid facit, ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? MEN. Socrates profectò etiam ibi obversatur, omnesque redarguit; versantur autem cum illo Palamedes, Ulysses, & Nestor, & si quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata sunt illi, & intumescunt exhausto veneno crura. At optimus Diogenes, Sardanapalo vicinus Assyrio, Midæque Phrygio, atque aliis item pluribus ex istorum sumptuosorum numero manet, quos cum ejulantes audit, veteris fortunæ magnitudinem recogitantes, & ridet, & delectatur, ac supinus cubans ut plurimum cantat, asperâ nimis atque injucundâ voce illorum ejulatus obscurans; adeò ut id ægrè ferentes, nec Diogenem ferre valentes, de mutanda sede deliberent.

12. PHIL. De his jam satis quidem: —cæterum quoddam illud decretum est, quod initio dixeras adversus divites esse sancitum? MEN. Benè admones,

nescio

nes
cer
pro
mag
his
con
con
tuis
ro ec
tata
verò
poste
olen
gens
hujus

Q
spectu
pulq
quide
torum
sum r
grent,
ac vici
gerint
ra fere
inde ut
senten
patriâ
recitat
pes, se
allatra

nescio enim quo pacto, cùm hac de re dicere proposuissem, 'ab instituto sermone procul aberravi. Dum igitur ibi versabar, magistratus concionem advocaverunt, his videlicet de rebus, quæ in commune conducerent. Conspiciens ergò multos concurrere, commiscens meipsum mortuis statim, & ipse unus eram de numero eorum qui in concione aderant. Agitata sunt igitur & alia multa: postremò verò de divitibus negotium. In quos posteaquam plurima fuissent objecta, violentia, superbia, fastus, injuriæ, assurgens tandem ex populo Primas quidam hujusmodi decretum legit.

D E C R E T U M.

QUoniam, inquit, multa divites perperant in vita, rapientes, ac vim inferentes, inopēsque omni modò despectui habentes; visum est Senatui populòque; ut, cùm functi vitâ fuerint, corpora quidem eorum pœnas cum aliis sceleratorum corporibus luant, animæ verò sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vices decem annorum millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes, atque à pauperibus agitati; deinde ut liceat illis è vita excedere. Hanc sententiam dixit Calvarius patre Aridello, patriâ Manicensis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto, approbaverunt principes, scivit plebs, adfremuit Proserpina, allatravit Cerberus. Sic enim rata, quæ

Inferi statuunt, authenticâque fiunt.

13. Quæ igitur in concione agebantur, erant huiusmodi. Tum ego statim, cuius gratiâ veneram, Tiresiam adeo, atque illi re, uti erat, ordine narratâ, supplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic verò subridens (est autem seniculus quispiam cæcus, pallidus, voce gracili) O fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus istis profectam, haudquaquam idem invicem iisdem de rebus sentientibus; verùm haud fas est id tibi proloqui, siquidem Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam ô patercule: sed dic amabò, neque me contemnas, qui in vita te etiam ipso cæcior oberro. Abducens ergò me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi incli-nans, *Optima est*, inquit, *idiotarum privatorumque vita, ac prudentior*. Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas æstimans, hoc solum in tota vita persequere, ut, præsentibus bene compositis, minimè curiosus, nulla re sollicitus, quàm plurimum potes, hilaris vitam ridensque traducas.

14. Hæc cùm dixisset, rursus in Asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesper erat) Age, inquam, O Mithrobarzane, quid cunctamur; ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, O Menippe, brevem quippe facilemq; tibi monstrabo semitam; & me protinus adducens in regionem

regionem quandam magis priore tenebricosam, manu procul ostendens subobscurum tenuéque, ac velut per rimam influens lumen, Illud, inquit, Trophonii templum est, atq; illac ad inferos è Bœotia descenditur; hac ascende, atq; illico eris in Græcia. Ego igitur hoc sermone gavissus, salutato Mago, difficulter admodum per angustas antri fauces sursum repens, nescio quo pacto, in Lebadiam perveni.

DIALOGUS XXXIII.*Charon, sive Contemplantes.*

MER. **Q**uid rides, O Charon? aut quid deserto navigio in hanc lucem advenisti, non admodum assuetus Superum rebus interesse?
CHA. Cupido me cepit, O Mercuri, videndi, & quænam in vita gerantur negotia, & quibus studiis teneantur: tum etiam quibus bonis exuti plorent omnes ubi ad nos descenderint. Neque enim ex ipsis quisquam citra lacrymas trajecit. Quare, exemplo illius Thessali adolescentis, commeatu à Dite impetrato, ut unum saltem diem a nave abesse liceret, in lucem ascendi, ac mihi videor in ipso planè tempore in te incidisse. Nam, peregrinus cum sim, sat scio te non gravari, quin ambulando me ducas singulaque demonstras, ut qui universa jam habeas comperita. MER. Non est otium, ô portitor. Nam abeo jam nunc, negotium quoddam, quod ad mortaliū statum pertinet,

à Jove summo datum, expediturus. Ille autem ad iracundiam propensior est, ut planè verear nè cunctantem me vel totum vestræ sortis esse permittat, caligini videlicet addictum : vel, quemadmodum nuper Vulcanum, ità & me correpto pede è summo deiciat cœlo, nimirum quo & ipse, pocillatoris munere fungens, claudicando risus moveam. C H A. Despicias ergò me temerè & indecorè in terra oberrantem, præsertim amicus & navigationis socius, tum & nostræ Reipublicæ ex parte legatus ? Atqui conveniret, ô Maïæ proles, illorum te etiamnum meminisse, quòd te vel sentinam exhaustire, vel remum agitare nè unquam quidem jufferim. Quin tu interim, quanquam adeò robustus es humeris, in navigii dorso porrectus stertis, aut, si quam fortè ex umbris loquacem offenderis, cum hac inter navigandum perpetuò confabularis. Ego verò, quantumvis senex, remigium agens duplex solus remigo. At te per patrem obsecro, ô charissime Mercuriole, nè me deferas, sed, ut novo aliquo conspectu redeam, indica quænam in vitâ geruntur. Quòd si tu me reliqueris, nihil planè ab ipsis cæcis differre videbor. Ut enim illi lubrico gressu per caliginem titubant, ità rursus ego ad lucem tibi hallucinabor : quin tu hanc mihi das gratiam, ô Cyllenie, perpetuò memori futuro. M E R. Hæc profectò res verberum mihi causa existet ; adeò ut jam hinc commonstrationis hujus mercedem non sine tuberibus nobis fore prospiciam : obsequendum ta-

men.

men. Quid enim facias ubi amicorum quispiam impellat? Principio ergo, ut omnia singulatim & ex amussim conspicias, frustra laboras, ô portitor; nam hoc multorum annorum fuerit negotium: deinde me denunciari oportebit tanquam transfugam à Jove. Tibi verò, quò minùs mortis munia peragere posses, fuerit impedimento, neque non Ditis imperio detraxerit; cùm videlicet longo adeò tempore umbras adveheres nullas. Publicanus quoque Æacus, qui portorio colligendo præfectus est, stomachabitur, ut qui tanto tempore nè obolum quidem lucrifecerit. Verùm quâ viâ ipsa rerum capita videre possis, jam consilium erit nobis captandum.

2. CHA. Ipse, ô Mercuri, quod optimum factu fuerit videris: ego verò, peregrinus cùm sim in terra, quid rerum hîc agatur, nescio. MER. Breviter, ô Charon, editiore aliquo loco opus erit, ut inde cuncta queas prospicere. Cæterùm, si in cælum subvolare tibi foret facultas, non laborarem, nam inde quasi ex specula omnia despiceres accurate. Cùm autem tibi, cui semper cum mortuorum simulacris commercium est, in Jovis regiam ascendere minimè liceat, jam tempus fuerit excelsum aliquem montem disquirere. CHA. Nôsti, ô Mercuri, quæ ad vos inter navigandum dicere consueverim? Si quidem ubi & procellosus ventorum flatus obliquo velo incubuerit, ut sublimè tollatur fluctus, ibi vos, quæ est vestra imperitia, jubetis vel velum contrahere,
vel

vel pedem paulisper accommodare, vel etiam ipsius venti cursum sectari. At ego quietem vos agere jubeo : ego enim, quid optimum sit, non ignoro. Eodem ergo modo & tu, cum sis gubernator, quæ tibi convenire visa fuerint, facito. Ego verò, ut est vectorum conditio, tacitus sedebo per omniatibi jubenti obsecundans. MER. Rectè admones, O Charon, ipse enim quid facto opus sit scivero, ac speculam nobis idoneam invenero. Num ergo Caucasus idoneus, aut hoc altior Parnassus, aut utroque eminentior Olympus ille? Atqui in Olympum mihi intuenti non contemnendi cujusdam consilii in mentem venit. Verùm ad hanc rem tuo & labore & obsequio pariter erit opus. CHA. Tuum ergo fuerit imperare, O Mercuri. Equidem pro mea virili in omnibus parere conabor.

3. MER. Homerus poëta dicit, Aloëi filios, cum & ipsi duo essent adhuc pueri, statuisse olim unà cum radicibus Ossam evulsam Olympo superimponere: deinde & huic Pelion; quod arbitrarentur hoc pacto sufficientem se gradum & ascensum in cœlum habituros. Verùm hi adolescentuli, cum impii essent, audaciæ suæ poenas dederunt: nos autem, qui hæc in Deorum injuriam minimè molimur, cur non ipsi eadem viâ ædificamus, montem monti agglomerando? quo videlicet exactiorem & commodiorem habeamus prospectum. CHA. Et duobus nobis, O Mercuri, vires suffecerint ad locomovendum vel Pelion, vel etiam Ossam? MER.

Quid

Quid ni, O Charon? an tu nos abiectiones, magisque imbecillos infantulis illis judicas, maximè cùm simus Dii? CHA. Nequaquam: sed res ipsa incredibilem quandam magnifici operis ostentationem continere videtur. MER. Non injuriā: imperitus enim es, nec in poëtarum fabulis versatus. At egregius Homerus duobus statim versibus accessum nobis paravit in cœlum, adedò facilè congestis montibus. Porro admiror hæc tibi prodigiosa videri, cùm tamen Atlanta non ignores, qui vel solus cœlum ipsum fert, universos nos sustinens. Sed & de fratre meo Hercule fortè audisti, quomodo ipsi illi Atlanti in officium successerit, ipseque se oneri tantisper, dum ille interquiesceret, supposuerit. CHA. Audio sanè hujusmodi: an autem vera sint, ut & Poëtæ, videritis. MER. Verissima, O Charon: alioqui cujus gratiā viri illi sapientes ementirentur? Itaque primùm Ossam vestibus eruamus, quemadmodum carmen præscribit & ipse architectus Homerus:

At super Ossam

Pelion arboribus densum — — —

Vides, quàm citra negotium pariter, & quàm poëticè effecerimus? Agè, hac mole conscensâ despiciam num aut hæc faciant satis, aut plura superstruere oporteat. Papæ quid hoc? Hæremus adhuc in ipsa cœli radice. Etenim ab oriente sole vix Ionia & Lydia conspiciuntur: Ab occidente verò non amplius quàm Italia & Sicilia. Porro à Septentrione ea solùm, quæ Istro adjacent, apparent, Illinc autem Creta: neque hæc admodum

modum apertè. Quarè, sicuti videtur, & Oetam transponere oportet, postremò omnibus superimponendus Parnassus. CHAR. Sic faciamus. At hoc solum vide, nè plus æquo attenuando opus ipsum tenuius fragiliùsque reddamus, ita ut, tandem una cum ipsa mole deturbati, Homericam illam ædificandi rationem nimis amaram experiamur, nimirum calvariis ex casu perfractis. MER. Bono animo es, ô Charon, res omnis in vado erit; tu Oetam transpone, advolvatur & Parnassus. En iterum conscendam, benè habet, cuncta jam conspicio: & tu nunc ascende. CHA. Manum mihi porrige, ô Mercuri, neq; enim parvam ac humilem molem me facis ascendere. MER. Si singula contueri gestis, ô Charon, hæc ambo consistere nequeunt, ut periculo vaces, & spectandi fiscupidus. Verùm hæc meâ dexterâ nitere, ac pedetentim scandendo, ne in lubrico pedem figas, cave. Nunc omni ex parte res bene se habet, cùm & tu superâris. Jam verò, quoniam bicipiti vertice prominet Parnassus, uterque altero occupato confideamus. Tu autem nunc, oculis in orbem ductis, intueri universa.

4. CHA. Terram video amplam, ac paludem, quandam ingentem, quæ undiq; terram circumfluit. Tum montes ac fluvios & Cocyto & Phlegethonte ampliores. Ad hæc homines admodum exiles, & horum nidulos quosdam. MER. Urbes illæ sunt, quos tu nidos arbitraris. CHA. Vides quàm nihil nobis tanto labore sit effectum?

effectum? Quin frustrâ sede movimus
Parnassum unâ cum Castalia, tùm & Oe-
tam cæterósque montes omnes. MER.
Quid ita? CHA. Equidem è sublimi ex-
actè despicio nihil. Desiderium autem
erat non urbes solùm, neq; montes ipsos
tanquam in tabula depictos intueri; ve-
rùm & homines ipsos; tum quæ faciant,
quæque loquantur exaudire haud secus
ac prius, cum tu obvius mihi factus riden-
tem conspiceres, ac quidnam riderem
percunctareris. Nam, cum ridiculum
quiddam audirem, mirum in modum de-
lectabar. MER. Quidnam hoc erat?
CHA. Cum quidam ab amicorum quo-
piam ad cœnam, opinor, vocatus esset, In-
posterum, inquit, diem veniam maximè.
Atque interim, dum hæc diceret, tegula
quædam, nescio quo deturbante, à tecto
in caput huic irruens, ipsum necavit. Risi
ergo hominem, ut qui promissa minimè
præstaret. Sed & nunc quo magis audiam,
magisque videam, descendendum mihi
censeo. MER. Quietus sis. Nam & huic
malo remedium invenero, atque incan-
tatione quadam ab Homero acceptâ vi-
dendi aciem acutissimam tibi vel brevi
reddidero. Ac, posteaquam pronunciave-
ro carmina ipsa, memor sis non ampli-
ùs hallucinari, verùm apertè cuncta in-
tueri. CH. Dic solum. MER.

*Dimovi nubem, visum qua texerat ante,
Ut tandem agnoscas qua sint hominesve
Deive.*

CHA. Quid est? MER. Annon jam vides?
CHA.

CHA. Mirum in modū; cæcus sanè Lynceus ille, si mecum componatur. Itaq; deinceps hoc primū me velim doceas, mihi que percunctanti respondeas. Sed heus tu, vin' & ipsum me Homericis versibus tecum agere, quò videlicet intelligas, neque ipsum me ab Homeri elegantia abhorrere? MER. Unde tu, quæso, illius aliquid scire posses, nauta cum sis, & cum remis rem habeas? CHA. Vides; opprobria sunt hæc in artem. At ego, cum illum vitā jam functum trajicerem, multa carmina recitantem audiui; quorum nonnulla adhuc in memoria hærent. Porro tempestas non mediocris tum nobis incubuit. Etenim, posteaquam cantilenam quandam navigantibus non admodum prosperam neque salutarem fuisset auspicatus, carminum vi impulsus Neptunus, & nubes convocavit, atque tridente velut toryna (instrumento, quo in olla aliquid teritur & agitur inter coquendum) injecto, cum fluctuum procellas excitavit, tum aliis multis turbis universum miscbat mare, adeo ut parum abfuerit, quin tempestas, quæ unā cum densa caligine imminebat, navem nobis subvertisset. Tum ergo & ille nauseabundus bonam carminum partem Scyllæ & Charybdis evomit, sed & Cyclopi. MER. Non ergo difficile fuit ex tanto vomitu paucula aliqua reservare. CHA. At dic mihi,

*Crassus & ille quis est, vir magnus,
conspiciusque,*

*Vertice sublimi atque humeris latissimis
amplis?*

MER.

MER.
appl
rum
stadi
caus
eveh
lone
cular
invid
ad na
intel
fit de
bit re
hujus
prop
mira
place
Num
bi im
mort
CHA
sum
rum,
gans
tauru
5.
alius
quan
test.
filius
obtin
idem
nem
Lydi
anim
impe

MER. Milo Crotoniates hic est, athleta : applaudunt autem ei Græci, quòd taurum sublatum solus per medium ferat stadium. CHA R. At quantò iustiori causâ, ô Mercuri, ipsum me laudibus eveherent, qui paulò pòst ipsum tibi Milonem, quantus est, correptum in naviculam imponam ? nempe ubi à morte invictissimo adversario luctâ superatus ad nos venerit, quando nec ipse planè intelliget quâ cruris implicandi ratione sit dejectus. Tum profectò nobis plorabit recordatus & harum coronarum, & hujus applausûs. Nunc autem quia, propterea quòd taurum gestârît, est admirationi, grandia sapit, ac mirificè sibi placet. Quid ergo de ipso arbitrabimur ? Num quòd mortem etiam aliquando sibi imminere speret ? MER. Quid ? ille mortis recordaretur in tanto flore ? CHA. Missum hunc fac, ô Mercuri, risum nobis haud ità multo pòst exhibiturum, quando videlicet nobiscum navigans ne culicem quidem ampliùs, nedum taurum ferre poterit.

5. Sed illud tu mihi dicas velim, quis alius ille vir gravis, nec tamen Græcus, quantum ex peregrino habitu conjici potest. MER. Cyrus, ô Charon, Cambyxis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebant, ad Persas transtulit. Atque idem Assyrios nuper devicit, & Babylonem expugnavit. Ad hoc exercitum in Lydiam traducere jam parat, hoc jam in animo destinans, ut Cræso superato imperium habeat in omnes. CHA. At
Cræsus

Crœsus ubi tandem ille ? MER. Illorum oculos deflece in magnam illam arcem, quæ triplici muro est septa. Sardis illa. An non Crœsum ipsum vides in aureo sedentem solio, ac cum Solone illo Atheniensi differentem ? Vis auscultemus qua de re verba faciant ? CHA. Volo, ô Mercuri. CROE. O hospes Atheniensis, qui jam divitias nostras vidisti, thesauros scilicet & quantum nobis auri sit rudis, tum & aliam suppellectilem pretiosam, dic mihi quemnam omnium hominum felicissimum arbitraris. CHA. Quid tandem dicet Solon ? MER. Bono sis animo, nihil abjecti, ô Charon. SOLON. Felices quidem admodum pauci. Verùm ex his, quos ego novi, Cleobim & Bitonem sacerdotis filios arbitror felicissimos extitisse. CHA. Argivæ sacerdotis hic dicit, qui nuper, postquam matrem vehiculo insidentem ad sacrarium usque ipsi jugum subeuntes adduxissent, è vivis statim excefferunt. CROE. Esto, habeant illi felicitatis primas. At quis tenebit secundas ? SOLON. Tellus Atheniensis, qui, præterquam quòd benè vixit, mortem etiam pro patria obire non recusavit. CROE. Ego verò, ô scelus, non tibi videor felix esse ? SOLON. Nondum, ô Crœse, statui, quòd nec dum ad vitæ metam perveneris. Rectissimus enim ejus rei index ac certissimus mors ipsa existet, & vita ad finem usque feliciter producta. CHA. Optimè facis, ô Solon, quòd nostrî non es oblitus, quoniam cymbam ipsam his de rebus judicare censes.

6. Sed quinam illi, quos Cræsus emittit ? aut quid humeris gestant ? MER. Aureos Pythio lateres dicat, pro oraculi mercede, cujus beneficio paulò pòst peribit. Est enim vir ille mirum in modum yatibus deditus. CHA. Et illud est aurum splendidum scilicet, quòdque subpallidum refulget rubore : nunc enim, cum antè jam sæpe de eo audierim, ipsum primùm video. MER. Hoc celebre illud est nomen, cujus gratiâ tantopere pugnatur. CHA. Atqui non video quonam pretio commendetur, nisi hoc fortè ad rem pertinet, quòd qui ferunt eo gravantur. MER. Annon intelligis quot hujus gratiâ bella, quot insidiæ, quot latrocinia, quot perjuria, quot cædes, quot vincula, quàmque longinqua navigatio, quot mercaturæ, quot servitutes ? CHA. Propter hocne, Mercuri, quod parùm ipsi æri præstat ? Nam æs novi, ut qui à singulis vectoribus, quod & tu ipse non ignoras, obolum exigam. MER. Est ità ut dicis, ô Charon. Verùm æs, quia magna est ejus copia, non est in pretio. Aurum verò, & hujus quidem parùm, hi qui terræ venas scrutantur ex immenso profundo effodiunt. Atamen ex terra provenit, quemadmodum plumbum, & reliqua metalla. CHA. Insignem quandam hominum stultitiam narras, qui tanto amore prosequuntur rem tum pallidam, tum etiam gravem. MER. At Solon ille aurum minimè mirari videtur, ut & planè vides. Nam, cùm Cræsum ipsum, tum verò maximè hominis

hominis barbari jactantiam deridet, adeò ut videatur etiam mihi hac de re Crœsum velle percunctari. Quamobrem auscultemus.

7. SOL. Dic mihi, ô Crœse, putâsne laterum horum indigere Apollinem? CROE. Per Jovem; nullum enim istiusmodi donarium Delphis habet. SOL. Arbitraris ergò te Deum beatum reddere, si inter alia multa, tuo beneficio, & aureos lateres possideat? CROE. Quid ni? SOL. Magnam mihi paupertatem narras in cœlo, O Crœse, si Deos, cum fortè desiderent aurum, ex Lydia advehere oportebit. CROE. Ubi enim alibi aurum proveniret tantum, quantum apud nos? SOL. Rursus illud mihi dicito: ferrum in Lydia nascitur? CR. Non admodum. SO. Potiori ergò re indigi estis. CR. Quinam ferrum præstantius auro? SOL. Si citra stomachum respondere velis, facilè quidem intellexeris. CR. Interroga tu modò, ô Solon. SOL. Utri præstantiores, an qui servant an qui servantur? CROE. Qui servant profectò. SOL. Ergò, si, quemadmodum quidam narrant futurum, Lydos Cyrus adortus fuerit, aureosne gladios militi tuo facies, an ferro tum erit opus? CR. Ferro sanè, ferro. SOL. Et, si hujus copiam non apparaveris, futurum ut egregium illud aurum captivum ad Persas abeat. CR. Bona verba, ô homo. SOL. Dii meliora velint, quàm ut hæc hoc modo fiant. Verùm tu hac viâ vidêris ferrum auro nobilius fateri. CR.

Ferreos

Ferreos ergò lateres Deo me consecrare jubes, aurum autem revocare ? S O L. Neque ferro ille indiguerit ; Sed, five æs five aurum dicâris, aliis sanè futuram prædam ac possessionem suspenderis, & id quidem aut Phocensibus, aut Bœotiis, aut Delphis ipsis, aut etiam prædoni alicui tyranno. Deus autem artifices tuos planè nihil moratur. CROE. Semper tu quidem divitias mihi invides, & oppugnas. MER. Non fert delicatus hic Lydus, ô Charon, verborum & libertatem, & veritatem : quin ei peregrina & nova quædam res videtur, hominem obscuro loco natum, ac pauperem, ea quæ urgeant, intrepidè dicere. Atqui haud ità multò pòst Solonis recordabitur, nimirum quando eum à Cyro captum in constructum rogum oportebit conscendere. Nam, quæ cuique Parcarum fuso sint decreta, ipsam Clotho nuper legentem audiavi ; in quibus & hæc erant scripta, Cræsum quidem à Cyro captivum duci, ipsum autem Cyrum à Massagetide illâ necari. Viden' Scythicam illam fœminam candido vehentem equo ? CHA. Per Jovem. MER. Tomyris est, quæ suâ ipsius manu Cyri caput detruncatum in utrem cruore refertum intrudet. Sed & filium Cyri vides, adolescentem ? Cambyfes ille est. Is patre defuncto in imperium succedet, ac, ubi mille modis errârit, & in Lybia, & in Æthiopia, tandem insaniâ correptus, occiso à se Api, migrabit è vita. CHA. O rem valdè ridiculam. Sed num quis vel aspicere sustineat

sustineat ipsos adeò sibi præ cæteris placentes ? aut etiam cui credibile videri poterit, illum scilicet paulò pòst fore captivum ? hunc autem caput in utre sanguine pleno habiturum ?

8. At quisnam is est, O Mercuri, cui pallam purpuream jam fibula nectit ? quem corona adornat, cui coquus, piscis ventre dissecto, annulum exhibet, ingente mari septa, regis se nomine jactat ? MER. Belle, ô Charon, quòd interim occinis, Cæterùm Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui ipse se modis omnibus felicem putat. Verùm & hic tandem ab assistente famulo Meandrio Oroetæ Satrapæ proditus in crucem suffigetur. Miser sanè qui vel temporis momento ex universa felicitate exciderit : nam & hæc nuper ex Clotho audiui. CHA. Præclarè, ô Clotho, ità & ipsos in crucem suffige, & eorum capita generosè detruñca, quò se homines tandem agnoscant : Sed & tuo beneficio in sublime adeò ferantur, nimirum ut postea quantò altiori ruinâ, tantò graviore dolore decendant. Porro, quod ad me attinet, quemcunque horum nudum in navigio agnovero, eum maximè ridebo, quando neque purpuram, neque regium capitis tegmen, neque lectum secum adferat aureum.

9. MER. Et horum quidem fortuna sic se habebit. Sed vidēsne vastam quandam multitudinem, atque ex hac alios navigantes, alios bella gerentes, alios in foro litigantes, alios terram aratro profcindentes, alios fœnerantes, postremò
alios

alios mendicantes? CHA. Video variam quandam turbam, ac promiscuam, & vitam perturbationum plenam. Ad hæc civitates conspicio apum examinibus similes, in quibus proprium quendam, peculiarémque habent singuli aculeum, quo sibi vicinos pungunt. Quidam autem ex ipsis, velut crabrones, aguntque feruntque imbecilliozem. At agmen illud quod ex improvviso illos circumvolitat, quinam sunt? MER. Spes, ô Charon, & metus, & amentia, tum voluptas, avaritia, ira, odium, atque id genus alia. Ex his autem ignorantia infimæ turbæ est permista, atque per Jovem, in eadem cum ipsis Republica degit odium, ira, æmulatio, tum & imperitia, hæsitantia, avaritia. Porro metus & spes ipsos supervolitantes, ille quidem horrorem incutit, aliquando verò tantum trepidare facit; hæ autem supra caput in altum vergentes, ubi quispiam apprehendere conatur, in sublime volantes aufugiunt, illis inhiantibus relictis, quod ipsum & Tantalum apud Inferos ab aqua pati vides. Quòd si aciem intenderis, conspicias in alto, & Parcas ipsas ex penso singulis adnere tenuia quædam fila, quibus universum mortalium genus subnixum dependet. Vidēsne quasi quosdam araneorum nexus ab ipsis fufis in singulos demissos? CHA. Video equidem filum ut plurimum admodum tenue cuique è sublimi innexum: hoc quidem illi, illud verò alii. MER. Rectè vides, oportitor. Nam ab ipso fato imminet interitus

interitus illi ab hoc, huic autem ab alio, Atque hunc hæredem fore ejus, cujus-
cunque filum fragilius fuerit, rursus au-
tem illum hujus. Tale enim quiddam
connexio illa portendit. Vides ergò cun-
ctos à tenui filo suspensos? Atque hic
quidem ex ipsis in altum subtractus sub-
limis est: verùm paulò post, ubi ponde-
ri tanto sustinendo non amplius par fu-
erit, filo dirupto decidens, ingentem ex-
citabit strepitum. Alius autem, qui pau-
lulum tantum à terra fuerit subductus,
tametsi cadat, citra tamen strepitum
jacebit, adeò ut ruinam vix ipsi audiant
vicini. CHA. Nimis quam ridicula
hæc sunt, ô Mercuri!

10. MER. Atqui nè verbis quidem
ullis pro dignitate consequi possis, quàm
sint ridicula, maximè ardua illorum stu-
dia; & quòd nonnunquam, interea dum
multà spe aluntur, intereunt, ab optima
scilicet morte abrepti. Cujus nuncii, &
ministri, ut cernis, admodum sunt mul-
ti, putà febres, tum frigida, tum fervi-
da (Latinis veteribus quercera dicta)
tabes, inflammatio pulmonis, tum gla-
dii, latrocinia, cicuta, judices quoque,
atque tyranni. Et horum nihil omninò
mentem eorum subit tantisper sanè, dum
eorum conatus feliciter processerint.
At, si quando suà se spe falsos sense-
rint, tum illud *ohé* frequens in ore, pa-
riter & *ehé*, & *hei mihi*. Quod si
jam indè ab initio secum perpenderent,
mortales se esse, ac, posteaquam pau-
lulum hoc temporis in vita fuerint pe-
regrinati,

reginati, hinc relictis terrenis rebus omnibus, velut è somno migraturos, perfectò & prudentius, circumspectiusque vitam ducerent, & cum emoriendum esset, minùs angerentur. Nunc autem, quia præsenti rerum statu usuros se perpetuò sperant, cum minister aut vocârit, aut abducere fuerit conatus, irretitos vel febre, vel tabe, stomachantur, & ducenti renituntur, propterea sanè, quòd abstrahendos se à bonis præsentibus nè aspectârint quidem. Sed enim quid non faceret ille, qui domum magno studio ædificando operarios urget, si intellexerit eam quidem finem habituram, ipsum autem se, cum jam fastigium imposuerit, discessurum, domo ità relictâ hæredi, ut is fruatur, ipse autem miser nè semel quidem in ea cœnet? Ille verò qui lætatur, quòd sibi masculam prolem uxor pepererit, ideòq; convivio excipit amicos, patris nomen, nempe suum puerò imponit, si præsciret puerum septem annos natum emoriturum; nunquid ob prolem tibi videretur gaudio ferri tam immodico? Verùm in causa est, quòd in eum quidem intuetur, cui in filio res prosperè cadunt, cui patrem esse contingit, vel athletæ, vel ejus qui vicerit Olympia: vicinum autem, qui natum cremandum effert, non inspicit, neque novit, quo tuniculo quàmque tenui sibi sit suspensus. Quin & eorum, qui de finibus digladiantur, quanta sit turba vides, & quam multi coacervent pecunias, qui tamen, antequam ipsis frui liceat, ab

imminentibus, quod dixi, tum nunciis, tum ministris avocantur. CHA. Video isthæc omnia, & mecum ipse cogito, quidnam jucundum eis in vita sit, aut quid tandem sit illud, quo spoliati tantopere stomachentur.

II. MER. Quinetiam, si ipsorum reges, quos vel omnium felicissimos esse apparet, introspiciat quispiam diligenter, *extra aleam*, &, ut dicis, *extra ancipitem fortunam* constitutos, invenerit iis inhærere tristitia longè plura jucundis: tot timoribus, tot turbis, tot odiis, tot insidiis, tot iris, tot adulationibus miseri illi involvuntur. Prætermitto & luctus, & morbos, tum & affectus; qui ex æquo tum vulgo & his dominantur, usque adeò ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hîc recenserè mala, quàm & privatorum. CHA. Tibi ergò, ô Mercuri, dicere volo, cuinam mortales similes mihi videantur, atque horum vita omnis. Vidiſtin' aliquando bullas illas in aqua, torrente aliquo cum strepitu scaturiente, existentes? Tumores illos inflatos dico, quibus cogitur spuma. Harum sanè quædam sunt parvæ & exiles, quæ statim dissolutæ evanescent: aliæ verò diutiùs durant, atque aliis ad se coactis vehementer inflantur, ac in maximum surgunt tumorem. Tandem & hæc dissolvuntur omninò, pereuntque. Neque enim secus fieri poterit. Hæc tibi hominum vita, singuli flatu tumescunt, ità ut alii sint majores, alii autem minores, postremò alii quidem

momen-

Homo
bulla,

momentaneam, moxque deficientem sentiant inflationem, alii verò prius deficient, quàm omninò constituentur. At omnes destrui & evanescere necesse est.

MER. Nihil tu quidem infelicius hominum naturam similitudine expressisti, quàm vel ipse Homerus, qui universum mortalium genus arborum foliis comparat.

Homines
arborum fo-
liis similes.

12. CHA. At, tales quamvis sint, vides tamen qualia faciant, ut inter se avidè contendant pro imperiis, pro honoribus, possessionibúsque, cum tamen ipsos, universis his post se relictis, unico tantùm obolo instructos ad nos venire oporteat. Visigitur, quoniam in edito consistimus loco, quàm possum magnâ voce acclamando eos adhorter, primùm quidem, ut à conatibus & stultis & vanis abstineant; deinde ut mortem semper præ oculis habentes hunc vitæ cursum transigant? in hanc sententiam verba proclamans; ô stulti, quid tanto studio in his rebus molimini: desistite à laboribus, neque enim perpetuò vivetis.

Commonitio
Charontis.

Nihil ex his, quæ hîc præclara habentur, perpetuum est, nec aliquid istorum, cùm moriendum est, secum auferre quispiam poterit. Quin necesse est hominem quidem (quisquis is tandem fuerit) nudum abire, domum autem atque agrum, & aurum, in aliorum transire manus, seniperque dominum mutare. Hæc atque ejusmodi alia si, unde exaudiri possint, ipsis inclamarem, annon putas vitæ eorum magnæ fore utilitati, ita, ut etiam

prudentiores longè inde fieri queant?
 MER. ô beate, nescis quantopere eos
 tum ignorantia, tum error occupaverit;
 adeò ut eorum aures nè terebro quidem
 ampliùs aperire queas, tantâ obturârunt
 cerâ, haud aliter ac sociorum aures Ulyf-
 ſes, veritus nè Sirenum cantus exaudi-
 rent. At quînam audire potuerint, etiani-
 ſi vocem in tantum intendas, ut rumpâ-
 ris? Nempe, quod apud vos oblivionis
 fons poteſt, idem hîc præſtat ignorantia.
 Quanquam ſunt in eis & pauci quidem,
 qui, quoniam ceram in aures non acci-
 piunt, ad veritatem ipſam declinant, at-
 que, in ipſis rebus cernentes acutum,
 quales ſint agnoſcant. CHA. Vel illis
 ergò ſolis acclamarem. MER. Super-
 vacaneum fuerit, ea quæ ſciunt ad eos
 dicere. Vides quomodo à vulgi turbâ ſe-
 moti rideant, quæ alii factitârint, & neu-
 tiquam conveniat ipſis cum vulgo, adeò
 ut jam appareat ipſos fugam e vita ad
 nos odornare. Omnibus odioſi ſunt,
 eò quòd iſtorum imperitiâ redarguant.
 CHA. Bellè, ô generoſi vos, tametſi
 pauci. MER. Vel hos eſſe fuerit ſatis.
 Sed nunc descendamus.

13. CHA. Unum adhuc diſcere de-
 ſiderium eſt, quod ubi docueris, perfe-
 ctam ſanè doctrinam dederis. Nam con-
 tueri geſtio, in qua cadavera reponant,
 dum in terra defodiunt. MER. Monu-
 menta, tumulos, ſepulcra hæc vocant,
 cæterùm tumulos illos ante urbes vides,
 tum columnas, & pyramides. Omnia
 illa mortuorum ſunt receptacula, cada-
 verùmque

verumque custodiæ. CHA. Quid ergò saxa illa coronant unguentoque inungunt? alii præ tumultis constructo rogo, ac foveâ effossâ, sumptuosas illas exurunt cœnas, & vinum mulsamq; aquam (quantum conjecturis assequi possum) in ipsas foveas infundunt. MER. Equidem ignoro, O Portitor, quid hæc ad eos qui apud inferos agunt. Verum illis persuasum est, umbras ab inferis reduces cœnare quidem, utcumque liceat, circum nidorem, ac fumum volitando, bibere autem è foveis aquam mulsam. CHA. Illos adhuc bibere, vel esitare, quorum calvaria sunt aridissimæ? Atqui ridiculum est me tibi hæc dicere, qui, quòd quotidie ipsos deducas, probè nôsti an, ubi semel terram subierint, denuo velut postliminio jure ad superos remeare queant. Quin & ipse maximè ridicula paterer tot negotiis occupatus, si eos trajiciendo non deducere solum, sed reducere oporteret, si quando vellent bibere. O Stulti, quæ est hæc amentia? Non scitis, quàm latè distantibus finibus viventium & mortuorum res sunt sejunctæ, quoque pacto se res habeant apud nos, Ubi

*Mortuus est æq; tumuli qui nescit honorem,
Et qui sortitur spectandi funera saxi.*

Atqui honor unus adest, & regi Agamemnoni, & Iro,

Thersitæ & similis Thetidos formosus Achilles.

*Unde jam pariter sicca nudaque pererrant
Asphodeli campos confracto vertice cunctæ.*

MER. Papæ! quam multa ex Homero hauris. Sed, quia me submonuisti, Achillis sepulcrum tibi volo indicare. Vides illud quod propè mare situm est, illic Trojanum est Sigeum; è regione autem conditus est Ajax in Rhœtæo. CHA. Non magnifica, neque insignia sunt monumenta.

14. Verùm celebriores urbes mihi commonstra, de quibus infernè tam magnifica audimus. Ninum scilicet, Sardapali urbem, Babylonem, Mycenæ quoque, tum & Cleonæ simul, & Ilium ipsum, nam illinc oriundos multos memini trajicere, adeò ut totis jam decem annis neque navem subduxerimus, neque ea interim refrixerit. MER. Ninus quidem, O Portitor, jam est everfa, ita ut nè vestigium ejus sit reliquum, neque, ubi sita fuerit olim, facile dixeris. Babylon autem tibi illa est tot turribus bene munita, quæ magno illo ambitu est septa, haud ita multò post & ipsa desideranda, quemadmodum nunc Ninus. At Mycenæ & Cleonæ me sanè commonstrare pudet, omnium verò maxime Ilium. Nam, ubi descenderis, sat scio, præfocâris Homerum, propterea quod tam magnificis versibus has nugas decantare non erubuerit. Veruntamen & quondam extiterunt felices, nunc autem mortuæ sunt & ipsæ: Urbes enim, O Portitor, perinde ac homines, emoriuntur, &, quod longè mirabilius, solidi etiam fluvii, ita ut Inachi ipsius in Argo nè monumentum quidem reliquum

Non homi-
nes tantum,
verum &
urbes &
prope cun-
cta morti
obnoxia esse.

appareat. CHA. Vah, quæ laudes,
Homere, quàmque superba nomina :

Ingens Ilium; ac mœnibus amplum.

Tum structa bellè Cleonæ.

15. Sed interim, dum fabulamur, qui-
nam illic dimicant, & quâ pro re se mu-
tuò cædunt ? MER. Argivos vides &
Lacedæmonios, O Charon, atque semi-
mortuum imperatorem Othryadem suo
ipsius sanguine tropæum inscribentem.

CHA. At pro quo eis est pugna ? MER.
Pro eo ipso agro in quo pugnant. CHA.
O hominum amentiam, qui haud sciunt
se, etiamsi nunc quispiam eorum totam
Peloponnesum possideat, unius tamen
vix pedis locum ab Æaco accepturos.
Campum autem aliàs alii colent, sæpè
etiam hoc tropæo per aratrum revulso.

MER. Hæc quidem hoc modo se ha-
bebunt. At nos jam hinc descendamus,
ac, montibus his in suas sedes repositis,
regrediamur, ego quidem quò sum ire
jussus, tu verò ad navem. Equidem
paulò pòst veniam, & ipse tibi umbra-
rum gregem mecum adducens. CHA.
Probè fecisti, O Mercuri, atque in eorum
album adscribêris, quibus beneficio me
affectum perpétuò agnoscam ; quando-
quidem tuâ ope in hac peregrinatione
plurimum sum adjutus. O quâlia infe-
licium hominum studia ! Reges, lateres
aurei, magnifica sacrificia, prælia !
Charontis autem nulla habetur ratio.

L U C I A N I
S A M O S A T E N S I S
D I A L O G O R U M
L I B E R I I.

D I A L O G U S I.

De Somnio, seu vita Luciani.

DEſieram nuper in ludum ire, factus jam ætate adoleſcens, cùm pater unà cum amicis conſilium capiebat, quamnam artem potiffimùm mihi diſcendam proponeret. Pluriſque igitur videbatur humanitas, ſeu literarum ſtudium, & labore multo, & tempore longo, & ſumptu non exiguo, denique & fortunâ quadam indigere; noſtras autem res cùm parvas eſſe & modicas, tum verò celere quoddam auxilium poſtulare. Quod ſi igitur artem aliquam mechanicam didiciſſem, fore, ut principio ſtatim ab ipſa arte, neceſſaria vitæ comparare poſſem, neque neceſſe haberem adeo ætate jam provectus, domi deque paterna menſa vivere: ſed non multò poſt etiam ipſum patrem exhilaratūrū eſſe me, referendo domum ſemper

semper aliquid ab arte quæsitum. Alterius itaque consultationis caput propositum est, quænam ars & optima, & ad discendum facillima, & homine libero maximè digna foret: deinde & minori sumptu, atq; instrumento egeret, multum autem & sufficientem quæstum suppeditaret. Proinde alio aliam laudante, prout quisq; animo affectus, aut usu expertus erat, pater ad avunculum aspiciens (aderat enim is quoq; statuarius tum habitus optimus, & poliendo marmore inter præcipuos laudatus) minimè fas, inquit, est, aliam artem prævalere, te præfente. Sed hunc (méque demonstrabat) abduc tecum, & doce lapidum artificem probum, & eorundem compositorem ac statuariū nobis esse. Poterit enim & hoc, naturâ, ut scis, prædirus felici. Fecerat autem hanc de me conjecturam pater, ex ludicris à me aliquando è cera confectis. Quando enim à præceptoribus domum dimittebar, abradens ceram, nunc boves, nunc equos, interdum, per Jovem, & homines fingebam, non omnino ineptè, ut tum videbar patri. Ob quæ à præceptoribus quidem plagas accipere solebam; ad probandam autem ingenii dexteritatem, hæc quoque tum in parte laudis ducebantur: Atq; adeò bonam ex eo spem de me omnes concipiebant, ut qui brevi adeò artem hanc secundum fingendi illam facilitatem perdiscere possem. Igitur, simul atq; idonea dies videbatur esse auspicandæ artis, ipse tradebar avunculo, non admodum, per Jovem, iniquè aut graviter ferens. Sed

mihi etiam lufum quendam non infuam ipfa res videbatur habere, & apud æquales ad oftentationem & laudem valere, fi & Deos fculpere, & parva quædam fimulacra, cùm mihi, tum illis, quibus vellem, adornare poffem. At tum primum quidem illud, quod & incipienti ufu venire folet, accidebat. Cœlum enim quoddam avunculus mihi tradens, paulatim tabulam lapideam, quæ in medio pofita erat, contingere, atque artem aufpicari jubet, tritum illud admonens, *Dimidium facti qui cœpit habet*. Cæterùm, duriùs impingente me præ imperitiâ, tabula frangitur; avunculus autem indignatus, & fcuticam quandam propè jacentem corripuens, nequaquam manfuetè, aut uti adhortantem decebat, excepit, atque initiavit me, ità utinòx in lacrymas prociemum artis mihi verteretur. Aufugiens igitur indè domum redeo, continuèque ululando, & lacrymis oculos opplendo commemorabam fcuticam, demonftrabam vibices, nimiâmq; illius crudelitatem acceufabam: hoc quoq; addens, quòd invidiâ quâdam ifta feciffet avunculus, videlicet metuens, nè fe in arte fuperarem. Irascente itaque matre, & multa fratri convitia faciente, pofteaquâ nox fupervenit, dormivi, plenus adhuc lacrymarû, totâmq; noctem cogitabundus jacens. Atque hætenus quidem, quæ diximus, ridicula pueriliæque funt: quæ verò deinceps audietis nequaquam contemnenda funt, ô viri, fed quæ admodum aufcultandi cupidos auditores quoq; requirant. Nam, ut juxta Homerum dicam,

Venerit

*Venère mihi divino somnia nutu,
Almam per noctem,*

ità clara & manifesta, ut nihil ab ipsa veritate distarent. Adhuc igitur etiam post tantum temporis intervallum, & habitus eorum, quæ mihi tum apparuere, in oculis hærent, & ipsa vox auribus quasi intonat: adeò plana fuerunt omnia.

2. Duæ mulieres manibus corripientes ^{Somnium,} trahebant me in diversum, utraque ad se ^{seu visio} videlicet, violentè admodum & validè. ^{Luciani.} Parùm itaq; absuit quin me discerperent, dum inter se ambitiosè adeò contendunt. Nam modò hæc superabat, & propemodum totum tenebat me: modò altera, eademque me ad se retrahebat. Clamabant autem ambæ, accusabantque mutuò sese: hæc quòd me suum videlicet illa possidere vellet: illa verò quòd hæc frustra aliena sibi usurparet. Erat autem altera quidem operaria, & virili aspectu, & squalidâ comâ, manus callo passim obductas habens, succinctâ veste, & marmoreo pulvere oppleta, qualis & ipse avunculus esse solebat, quando lapides poliebat. Altera verò facie admodū honestâ, habitum decentem præ se ferens, & vestes ornatas ac mundas induta. Postremò autem permittunt meo iudicio, ut utri earū conversandum mihi putem, sententiam ipse feram.

3. Ac prior quidem dura, atque virilis illa sic cœpit; Ego, chare puer, statuaria ^{Statuariae} sum, ea quam tu heri discere cœpisti, fa- ^{Verba.} miliaris adeò tibi & cognata à parentibus. Nam & avus tuus (addens nomen avi materni) marmorarius fuit, & avunculus

lus pariter & patruus tuus eandem artem exercuere, & per nos inter præcipuos celebrati sunt. Quod si igitur voles deliriis ac nugis, circa quas ista versatur (indicans alteram) abstinere, ac mecum degere, principiò generosè educaberis, humeròsque habebis validos, & ab omni invidiâ alienus eris, neq; unquam in terras alienas, atque externas hinc abibis, relictâ patriâ atq; domesticis tuis, neque etiam ob verba & rationem modò laudabunt te omnes. Neq; verò averferis corporis hanc fragilitatem, aut vestium sorditiem, nam his initiis profectus Phidias ille Jovem spectandum exhibuit, & Polycletus Junonem fabricavit: præterea Myron laudibus vectus est, & Praxiteles in magna admiratione fuit. Adorantur itaque nunc illi cum ipsis Diis. Quod si igitur horum unus tu quoque fores, quomodo non celebris, & ipse apud omnes homines fieres? Patrem certè beatum efficeres, & patrem tuum omnibus spectabilem redderes. Hæc atque etiam eis plura balbutiendo, & pleraq; barbarè pronuncians, dixit statuaria, valdè studiosè omnia connectens, & me in suam sententiam adducere cupiens. Sed non ultra memini, plurima enim memoriâ jam effugerunt.

4. Cæterum, ubi tandē finē fecit, tum altera illa in hunc fermè modum orditur. Ego vero, ô fili, Humanitas sum, jam nunc consueta ac nota tibi, tametsi ad finem aut plenum nondum periculum mei feceris. Quanta igitur bona acquisiturus sis, si statuarius evadas, ipsa modò exposuit.

Nihil

Nihil enim aliud nisi operarius eris, corpore laborans, & in eo totam spem vitæ positam habens: obscurus ipse degens modicum & minimè generosum quæstum faciens: dejectus animo: tenuis ac pauper redditibus: neq; amicis in judiciis auxilio eris, neque inimicis formidabilis, neque etiam inter cives beatus, sed hoc solum, opifex videlicet quispiam, & ex multâ atque promiscuâ plebe unus, præstantiorem te semper formidans, & dicendo valentem præ oculis habens ac palpans, &, in summa, leporis quandam viam agens, potentiorisque lucrum existens. Quòd si etiam Phidias, vel Polyclethus fias, præclarâque & admiratione digna multa opera præstiteris, artem quidem laudabunt omnes; at qui ex aspicientibus tibi similis esse optârît, modò mentem habeat, nemo erit. Qualis enim fueris, nihil nisi rudis quispiam artifex manibus laborans, & iisdem victum quærîtans, censeberis. Contrâ autem, si mihi obsequaris, principio tibi ostendam multa veterum virorum præclara opera, & res admiratione dignas, & orationes illorum tibi renunciando, & omnium (ut dicam) expertum te reddendo, animum (quod principium in te est) exornabo tibi multis ac præclaris ornamentis, modestiâ scilicet, justitiâ, pietate, mansuetudine, æquitate, prudentiâ, fortitudine, amore honesti, & pulcherrimarum quarumcunque rerum desiderio. Hæc enim verè sincera sunt animi ornamenta. Neque autem latebit te vel veterum quicquam,

* 2

vel

vel eorum quæ in præsens geri debent, sed ea quæ facienda sunt, quæque fieri decet, me duce prospicies : & in summa, omnia quæcunq; seu divina, seu humana sint, parvo tempore docebo te : & qui nunc pauper atq; inops es, istius nescio cuius filius, qui de arte adeò illiberali nescio quid consultas, haud ità multò post nimum felix nimumq; beatus omnibus videberis, dum honoribus afficeris, & laudibus effereris, & pulcherrimarum quarumcunq; rerum gloriam celebraberis, illorum etiam qui divitiis ac genere ante te stant in te animis ac oculis conversis. Ac vestitum quidem talem geres (demonstrans suum, gerebat autem admodum splendidum) Magistratibus verò & primo in concessu honore ante alios dignus existimaberis. Et, si quando aliquò peregrè abiens profisceris, etiam in aliena terra non ignotus aut obscurus eris. Talibus scilicet ornamentis ego te insignem atq; conspicuum reddam, ut eorum quoque qui te aspicient quisq; proximè astantem leniter impellens & commovens digito te demonstraret, atq; *Hic est ille*, dicat. Jam, si quid studio dignum accideret, quod vel ad amicos, vel etiam ad ipsam civitatem pertinebit, omnes in te oculos atq; ora convertent. Atque, si tum aliquid fortè dixeris, plerique hiantes auscultabunt, admirantes & prædicantes, tum ob dicendi vim, & orationis potestatem ; tum etiam patrem tuum ob felicitatem prolis : & quod dici vulgò solet, quòd ex hominibus quidam immortales redduntur, id quoq;

tibi

tibi dabo : Nam, postquam ipse ex hac vita discefferis, nunquam desines conversari doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Demosthenem illum certè vides cujus filius fuerit, & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Æschinem, qui Tympanistriae cujusdam filius erat, & tamen propter me etiam Philippus Rex illum palpavit. Socrates autem, qui & ipse inter statuariam hanc artem enutritus fuerat, simul atque primùm intelligere cœpit meliora, & relictâ illâ transfugit ad me ; nimirum audis, ut nunc ab omnibus decantetur. Igitur relinquens tantos ac tales hosce viros, res adeo splendidas, orationes tam graves ac illustres, vestium ornamenta, honorem, famam, laudem, primos assessus, potentiam, imperia, denique & illam quam ex dicendo consequeris gloriam, & quâ te omnes ob prudentiam prædicabunt felicem ; tuniculam aliquam indues fordidam, habitumque assumes servilem, veteres præterea, scalptra, & id genus cætera sculpendi cædendique instrumenta in manibus habebis, deorsum inclinatus in opus, humi repens, demissus, denique modis omnibus abjectus & contemptus, nunquam autem vel expergiscens, vel virile aut libero homine dignum quicquam cogitans, sed in opera intentus, ut illa videlicet proportionibus suis consona, & benè formata tibi reddantur : de te ipso autem, ut & concinnus & ornatus incedas, minimè curam gerens, sed te ipsis istis saxis contemptiorem reddens.

5. Adhuc igitur dicente hæc illâ, non expectato.

expectato orationis fine, surgens, sententiam tuli, &, relictâ deformi & operatrice illâ, transivi ad humanitatem admodum gaudens, præcipuè postquam mihi etiam in mentem venit scuticæ, & quòd plagas statim non paucas incipienti mihi pridie illa inflixisset. Porro relictâ illa principio quidem indignè ferebat complodebâtq; manus, & dentibus infrendebat. Postremò autem, quemadmodum Nioben audimus, itâ hæc quoque dirigit, & in saxum mutata est. Quod si igitur incredibilia passa esse videatur, nè miremini, somnia enim mirifica sunt, & mira operari solent. Altera autem ad me respiciens, Proinde, inquit, ego tibi hanc justitiam rependam, quoniam causam hanc benè & rectè iudicâsti. Veni igitur & ascende vehiculum hoc (commonstrato quodam vehiculo quod alatis equis quibusdam Pegaso similibus vehebatur) ut videas qualia ac quanta ignoraturus fuisses, si me non secutus esses. Cæterum, postquam ascendi, illa quidem agitare, atque aurigari cœpit; ego verò, ubi jam in sublime sublatus fui, observabam, & contemplabar ab oriente incipiens usq; ad occidentem urbes videlicet, & populos, non aliter quàm Triptolemus olim spargens quiddam in terram, quanquam non ampliùs meminî quidnam illud fuerit quod tum spargebam, nisi hoc solum quòd ex inferiori loco aspicientes homines laudabant me, &, ad quoscunq; volando perveneram, cum multâ prædicatione & gratulatione me prosequerantur, & quasi deducebant.

Porro,

Porro, ubi illa hæc tanta mihi, & meipsum collaudantibus illis demonstrâisset, reduxit rursus non ampliùs eâdem veste illâ indutum quam habueram ab initio, avolans, sed videbar mihi tum admodum delicatus splendidâ veste redire. Deprehendens igitur & patrem astantem, atque expectantem me, commonstravit ei vestem illam, & me ipsum qualis redirem, submonuitq; eum, quàm parùm abfuerit, quin maximè digna de me ille cum amicis statuisset.

6. Atq; hæc quidem memini videre me, cum primùm è pueritia egressus essem, plagarum metu, ceu mihi videor tum perturbatus. Sed interea, cum hæc dicuntur, ô Hercules, inquit quispiam. quàm longum hoc somnium & judiciale est. Deinde alius quidem hoc interpellans: *Hymale* (inquit) *somnium est*, quando noctes sunt longissimæ, aut fortasse etiam trinoctiale, qualis & ipse Hercules est. Quid igitur in mentem venit illi nugari talianobiscum, mentionemq; facere puerilis istius noctis somniorumq; veterum, & ætate jam obsoletorum? futilis est omnis frigida oratio. An fortè somniorum quorundam quasi quosdam interpretes esse nos credit? Nequaquam, O bone: Quoniam neq; Xenophon quondam exponens somnium illud, quo pacto illi visum fuerit in domo paternâ; & deinceps nôstis visionem, non ut conjectationem, propositam tanquam nugari statuisset, illa narravit, præsertim in bello, & summâ rerum desperatione constitutus circumstantibus undiq; hostibus, sed

sed quòd utilitatem quandam secum habebat illa narratio. Proinde & ego somnium hoc vobis exposui, eà videlicet gratiâ, ut adolescentes ad meliora studia converterentur, & *Humanitatem* amplecterentur: & maximè si quis eorum præ inopia & paupertate pejus de seipso statuit, animûmque ad deteriora declinat, ingenium non illiberale illiberaliter perdendo. Confirmabitur enim & ille, sat scio, & quasi convalescet, sermone hoc audito idoneo, sufficienti exemplo me sibi proposito, ubi videlicet ipse secum cogitabit, è quibus vitiis ad optima provectus fuerim, *Humanitatémque* appetiverim, minimè dejectus aut fractus animo ob eam paupertatem in qua tunc fui; deinde qualis & huc ad vos ascenderim, qui certè ut nihil aliud aut ampliùs, nullo tamen statuariorum istorum inferior aut obscurior evasi.

DIALOGUS II.

Deorum Concilium.

JUP. **N**E posthac murmuretis, O Superi, neque, ad angulos conversi in aurem, alter cum altero colloquatur, indignantes multos parum dignos nostri symposii esse participes. Verùm, posteaquam coactum est concilium, quisq; propalam in medium suam adferat sententiam, & quæ accusatione digna sunt accuset. Cæterùm, Mercuri, præconium illud ex lege clarâ voce promulgato. *ME R.* Erige aures, vocem comprime. Quis ex

Diis

Diis senioribus & perfectis, quibus permissum est, in concione, verba vult facere: ipsa deliberatio de inquilinis, & hospitibus, futura est. MOM. Ego Momus, O Jupiter, si fandi copiam mihi feceris. JUP. Jam ipso præconio loquendi libertas tibi facta est: itaq; meo permissu nihil opus est. MOM. Aio itaque vitiosè & improbè nonnullos nostrum facere, quibus non satis est semet Deos ex hominibus factos esse, nisi suos quoque pedissequas, & famulos nobis honore pares esse ostenderint; quâ in re nihil magnum aut juvenile se fecisse existimant. Volo verò, O Jupiter, ut interrita loquendi libertas mihi concessa sit. Neque enim aliter quæ sentio effari possim. Sed me omnes ex æquo noverunt quàm liberæ linguæ Deus sim, & quàm nihil eorum quæ parum honestè & decorè fiunt reticere soleam. Etenim omnia in reprehensionem rapio, ac propalam quæ mihi videntur proloquor, neque reformidans cujusquam auctoritatem, neque præ verecundia sententiam meam celans. Quapropter & onerosus multis esse videor, & naturâ sycophanticus, dum communis quispiam omnium accusator ab illis vocor. Sed enim, posteaquam licitum est, atque ita jam proclamatum, & tu Jupiter, cum libertate loquendi facultatem mihi concessisti, nihil reformidans dicam. Multi sunt, inquam, non contenti, quòd ipsi in deorum concilium admissi nostri contubernii sint participes, quòdque pari sorte nobiscum convivantur, præsertim cum ex dimidio homi-

homines eos esse constet, suos præterea ministros, & chori socios in cœlum adduxerunt, eosque Deos fecerunt adscriptitios. Et nunc æqualem cum aliis distributionem auferunt, & sacrificiorum confortes sunt, pensionem in inquilinos constitutam nobis minimè persolventes. JUP. Nè quid obscuris ambagibus involvas, ô Mome; verùm perspicuè & dilucidè, quæ sentis, eloquere, additis quoq; nominibus. Jam enim in medium oratio ita tibi projecta, ut multos pariter in suspicionem rapiamus, ac alium alio modotuis dictis obnoxium insimulemus. Oportet verò liberum concionatorem nihil ob metum reticere.

2. MO. Euge, ô Jupiter, quod me ad linguæ libertatem cohortaris, fit enim hoc abste animo verè regio & magnifico. Proinde nominatim quoq; eosdem perstringam. Ille enim generosissimus Bæchus semi-homo existens, neq; à materna stirpe Græcus, sed Syrophœnicis cujusdam mercatoris nempe Cadmi nepos, posteaquam immortalitate donatus est, cujusmodi ille quidem sit non dico, neq; mitram, neq; ebrietatem, neq; errantem ejus incessum vitupero. Omnes enim, ut opinor, videtis, quàm mollis sit & effeminatus deliciis, semi-insanus, statim à summo mane merum spirans. Ille verò totam curiam nobis ascivit, & toto choro advecto præstò est, Deosq; declaravit & Pana, & Silenum, & Satyros, agrestes quospiam & caprarios permultos, homines saltationi deditos, & formâ monstro-

fos.

Deos. Quorum hic quidem gerens cornua, limidia atque inferiore parte corporis capram referens, barbâmq; profundam nutriens, parùm ab hirco discrepat. Alter verò senex, calvitio & simis naribus deformatus, plurimùm superas in unequians, genere Lydus est. Cæterùm Satyri, acutis auribus, & ipsi calvi & cornigeri, qualia ferè hœdis nuper natis excrescunt cornua, Phryges quidam existentes. Sunt verò caudati omnes. Videte cujusmodi Deos nobis facit generosus ille. Deinde miramur, si contemnunt nos homines, videntes adeò ridiculos, & portentosos Deos? Mitto enim dicere, quòd & duas mulieres adduxerit, nempe Ariadnem, cujus etiam coronam stellarum choro annumeratam addidit: alteram Icari agricolæ filiam, &, quod omnium est ridiculosissimum, ô Superi, Erigones quoque canem adduxit, ne tristitiâ afficeretur puella, si in cœlo non haberet catellam suam. Hæc verò non videntur vobis esse contumeliosa, quæque nec infantiâ, nec risu careant? Audite etiam alios.

3. JUP. Cave, Mome, quidquam dixeris, aut de Æsculapio, aut de Hercule. Video enim quò orationis tuæ impetu rapiaris. Etenim horum alter agit medicum, & ægros morbis levat, estque planè multis aliis antefendus. At Hercules filius meus non paucis laboribus immortalitatem adeptus est. Itaque cave, nè hosce accuses. MOM. In tui quidem gratiam tacebo, Jupiter, etsi multa dicenda habeam, atq; si nihil aliud, adhuc

adhuc tamen signa igne iniusta in corpore retinent. Porro, si liceret & adversum te dicendi libertate uti, multa haberem quæ possem oratione reprehendere. JUP. Atqui in me maximè tibi licet dicere. Nunquid igitur & me ut Deum inquilinum in jus vocas? MOM. Equidem in Creta non tantum hoc audire licet, verum aliud quoque de te dictitant, atque etiam sepulcrum tuum commonstrant hospitibus. Ego vero neque illis fidem habeo, neque ex Achivorum numero Æginensibus supposititium te esse affirmantibus. Cæterum, quæ cum primis reprehensione digna sunt, ea in medium adducam. Enim vero horum delictorum principium & causam, cur noster confessus nothis abundet, tu Jupiter præbui isti, cum te mortalibus mulieribus commiscuisti, & aliàs aliâ formâ ad ipsas descendisti. Ità ut metueremus nè quis te comprehensum sacrificaret, cum taurum esses; vel aurifex aliquis te conficeret, cum aurum esses; & pro Jove nobis aut monile, aut armilla, aut in auris fieres. Sedenim hisce semideis cælum jam complevisse neque enim aliter possum dicere. Estque res planè absurdissima, si quis ex improviso audierit Herculem in Deorum numerum esse assumptum, Eurystheum autem, qui illi imperavit, fatis functum esse & Herculis templum cerni in proximo ministri existentis, Eurysthei verò, illius domini, sepulcrum. Et rursus ex Thebanis Dionysius Deus factus est, ejus autem consobrini, nimirum Pentheus, &

Actæon

Actæon, & Learchus, homines fuerunt omnium infelicissimi. Ex quo vero tu, Jupiter, semel illis hanc licentiæ januam aperuisti, & ad mortalium consuetudinem te convertisti, te omnes imitantur. Neque solum masculi Dii, sed (quod est turpissimum) etiam Deæ fœminæ. Quis enim ignorat Anchisen, Tithonum, Enymionem, & Jasonem, aliosque? Itaque hæc mihi missa facienda videntur, multi enim laboris esset hæc cuncta singulatim reprehendere.

4. JUP. At vide, Mome, nè quid de Ganymede dixeris. Malè enim me habebit, si adolescentem verbis conturbaveris, affecto contumeliâ genere. MOM. Proinde neque de aquila quicquam dicturus sum, quod & illa in cœlo versatur regio sceptro insidens, ac tantum non super capite tuo nidificans, & Deus esse gestiens? aut illam quoque in Ganymedis gratiam præteribimus? Atqui, ô Jupiter, Attis ille, & Corybas, & Sabazius unde nobis tandem accersiti veniunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui indumento Persico amictus, & tiarâ redimitus est, neque Græcam vocem sonans, adeò ut, si quis ali nectar propinet, præbientem non intelligat. Itaque & Scythæ & Geta hæc viuentes, nobis longum valere jussis, ipsi immortalitate donant homines, suisque suffragiis Deos quoscunque libuerit constituunt, non aliâ ratione, quàm Zamolxis servilis conditionis homo existens, divinitatem adeptus est, & Deorum numero subscriptus, haud scio quomodo nobis im-

posuerit.

posuerit. At sanè hæc omnia, ô Dii, adhuc mediocria, & aliquo modo ferenda sunt. Caterùm tu ô canino rictu hians Ægyptie, qui syndone amictus es, quoniam esse gloriaris, ô optime, aut quomodo Deus esse contendis latrando? Quid autem sibi vult & Mempuites taurus ille versicolor, qui & adoratur, & respondet oraculis, neq; non Prophetas habet? Pudet verò me Ibides percensere, & simias, & hircos, atq; his longè absurdiora, quæ nescio quomodo ex Ægypto in cælum usque conscenderunt. Illa itaq; ô Dii, quomodo sustinetis æquali vobiscum honore, aut etiam ampliùs adorari? At tu, Jupiter, quod ferre potes animo, posteaquam arietis cornua tibi produxerunt? JUP. Turpia profectò sunt quæ dicis de Ægyptiis. Atamen pleraq; illorum in se mystica complectuntur ænigmata, quæ non prorsus à prophanis deridenda sunt. MOM. Planè nobis, Jupiter, opus est mysteriis, ut Deos esse cognoscamus, & caninis caputibus præditos canes esse intelligamus.

5. JUP. Mitte de Ægyptiis in præsentem dicere, nos verò de his aliàs per otium deliberamus. Tu autem de aliis dicito. MOM. De Trophonio, ô Jupiter, & quod me præfocat, de Antilocho, ille, inquam, scelesti, & matricidæ hominis filius vaticinatur in Cilicia, multa impudentementiens, & duorum obolorum gratiâ præstigiis incantans homines. Quocirca non ampliùs, tu Apollo, ob vaticinii prædicationem habebis in pretio, sed jam omnis lapis & quævis ara responsa dat

oraculo

oraculum petentibus, dummodo oleo per-
fusa fuerit, & coronas habuerit, & homine
præstigiatores abundaverit, cujusmodi jam
permulti sunt. Jam etiam Polydamantis
athletæ statua medetur febre laborantibus
in Olympia, & Theagenis in Thaso. Quin
Hectori quoque sacra faciunt in Ilio, & è
regione Protefilao, nempe in Cherro-
neso. Ex quo igitur in tantum numerum
subinde aucti excrevimus, magis in usu
fuit perjurium & sacrilegium, & omnino
nos despectui habere cœperunt rectè fa-
cientes. Et hæc quidem de nothis & sup-
posititiis dicta esse volui. Cæterum ego
& peregrina nomina permulta audiens
eorum, qui neque degunt apud nos, neque
ullo modo possunt esse, admodum, ô Ju-
piter, propter hæc rideo. Ubi enim genti-
um est multis modis jactata illa virtus, &
natura, & fatum, & fortuna? intoleranda
& vana rerum vocabula ab inertibus ho-
minibus Philosophiæ titulo semet vendi-
cantibus excogitata. Quæ quanquam ip-
sorum commenta sunt, sic tamen simpli-
cium animos persuaferunt, ut nemo am-
plius nobis sacrificare dignetur, certè per-
suasum habens, quòd etiamsi infinitas he-
catombas nobis obtulerit, fortunam ta-
men nihilo secus ea facturam, quæ à fati-
s decreta sunt, & quæ sub initium cuique nas-
centium Parcæ fatalibus fufis adneverint.
Merlibenter itaque, Jupiter, interrogarem
binam gentium tibi visa esset aut virtus,
aut natura, aut fatum. Quòd enim & tu
alia subinde in Philosophorum disputati-
onibus audias, mihi dubium non est, nisi

fortasse quispiamfurdus sis ut eosdem vociferantes inaudire nequeas. Multa equidem adhuc dicenda supersunt, sed finem verborum faciam. Video enim quosdam ob dicta mea dolenter perturbari, & jam sibilare, maximè verò eos, qui orationis libertate tacti sunt. Itaq; pro concludenda oratione, si ità sedet animo tuo, Jupiter, decretum quoddam de illis legam jam conscriptum. JUP. Recita: neq; enim omnia absurda aut de nihilo reprehendisti. Et sanè multa ex illis inhibenda & coerenda sunt, nè in immensum excrescant,

Decretum, Bona Fortuna.

Et hoc ad exemplum Atheniensium psephismatum factum. Sic enim & apud illos aliquoties de peregrinis Urbe ejicendis in senatu decretum legesque latae fuere, ut, cum alibi, tum ex orationibus quibusdam Demosthenis patet.

9. **C**oncilio legitimè coacto, septimo Idūs N. Jupiter Rectorem agebat, Neptunus Præsidem, Apollo Præfectum, Momus Scribæ officio fungebatur noctu, & Somnus dixit sententiam. Quoniam multi ex peregrinis non Græcitantum, verum etiam Barbari, nequaquam digni existentes cœlestis Reipublicæ communibiscum participatione nothi & subditi, haud scio quonam modo etiam Dii esse contententes cœlum compleverunt, ita aut symposion tumultuosis turbis plenum sit, obstrepentibus passim diversis linguis multitudinis undique accersitæ. Defecti autem Ambrosiæ & Nectaris copia, adeo ut minâ jam coëmenda sit hemina propter bibentium multitudinem. Sed enim illi, quâ sunt procacitate & immodestia, Diis veris & antiquis loco motis semet ipsi primis dignantur accubitus præter omnem morem patrium; ad hæc, in ter-

ris quoque ante alios honorari contendunt; visum est, senatui populoque, ut ad hyberna solstitia cogatur in Olympo concilium, septem autem ad cognoscendum appositi elegantur Dii perfecti; tres quidem ex curia veteri, quæ Saturno regnante constituta est: quatuor autem ex duodecim, quorum in numero unus erit Jupiter. Cæterum, qui electi erunt arbitri, ipsi ad cognoscendum causas sessum eant, dicto prius juramento legitimo, nimirum Styge. At Mercurius, proclamato præconio, universos in concionem congreget, quicumque in Deorum concilium legitimè admitti postulant. Veniant autem illi adductis juratis testibus, & certi generis indiciis. Deinde illi in unum locum commeent; verum arbitri, accuratè expendentes, aut Deos illos declarabunt, aut ad sua sepulchra & majorum tumulos ablegabunt. Si verò quispiam ex obscuris & reprobatis comprehensus fuerit, & semel ab arbitris condemnatus in cælum ascenderit, ille per præceps in tartarum corruat. Præterea quisque exerceat sua commercia; neque Minerva rei medicæ intenta sit; neque Æsculapius dandis oraculis vacet, aut serviat; neque Apollo tanta soli sibi obeunda vendicet; sed, unâ re quâpiam electâ, aut vatem, aut citharædum, aut medicum agat. Porro Philosophis dicetur, nè nova subinde fingendo comminiscantur nomina; neque de iis, quorum imperiti sunt, nugentur. In quorumcunque autem honorem, aut cultum templa, aut sacra constituta sunt, illorum

imagines subvertantur, earumque loco aut Jovis, aut Junonis, aut Apollinis, aut alterius cujuspiam erigatur; illis autem urbs congesta terra sepulcrum accumulet, & aræ loco statuum reponat. Quod si quis præconio dicto audiens esse noluerit, arbitrorumque examen & censuram subire recusarit, ille indicta causa condemnatur. JUP. Justissimum equidem decretum est istud, O Mome, & qui suffragatur huic, manum protendat. Atqui potius ita fiat, complures enim novi futuros, qui sua non sunt adjecturi suffragia. Verum in præsens abite. Cæterum in concionem accersiti à Mercurio venite, adferentes unusquisque cognitiones claras, & manifestas probationes, patris & matris nomen, & unde oriundus sit, tum quomodo divinitatem adeptus sit: ad hæc tribum quoque & curiales. Verum enimvero, qui præstò non fuerit parum curæ erit arbitris, tametsi ille in temis ingens delubrum habuerit, ac homines eundem Deum esse existimarent.

DIALOGUS III.

Timon, five Misanthropus.

TIM. **O** Jupiter Philie & hospitalis, & sodalitie, & domesticæ, & fulgurator, & jusjurandice, & nubicoge, & grandistrepe, & si quod aliud tibi cognomen attoniti Poætæ tribuunt, maxime cum hærent in versu. Nam tum illis tumulti nominis factus, carminis ruinam fulcis, metrique exples hiatus. Ubi tibi

nunc

nunc magnicrepum fulgur, gravifremum tonitru? Ubi ardens, candens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia jam palam apparet nugas esse, fumumque Poëticum, nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma minus ferientia, expromptaque, nescio quomodo, penitus extincta sunt, frigentque; adeò ut nè minimam quidem scintillulam iracundiæ adversus nocentes reliquam obtinent. Itaque citius quis ex his, qui pejeraturi sunt, extinctum ellychnium metuerit, quàm flammam fulminis cuncta necantis: adeò titionem quempiam incutere vidêris eis, ut ignem quidem aut fumum ab illo proficiscentem nihil quicquam formident; verùm hoc solum vulneris inferri posse judicent, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut jam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum abs re, quippe adversus Jovem usque adeò frigidum, vir ad facinora fervidus, audaciâque tumidus. Quidni enim faciat, ubi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque pejerantes exaudias, neque eorum qui flagitia committunt respectum agas? Cæcutis autem lippitudine, & hallucinaris ad ea quæ fiunt, aurêque jam tibi obsurduerunt, instar horum, qui ætate defecti sunt. Quandoquidem, cum juvenis adhuc esses, acríque animo, vehemensq; ad iracundiam, permulta in homines maleficos ac violentos faciebas. Neq; tum unquam tibi cum illis erant induciæ.

Sed perpetuò fulmen erat innegotio, perpetuò obvibrabatur ægis, obstridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem densissimè ex edito loco devolantium torquebatur, terræ quassationes, cribri instar frequentes, ad hæc nix cumulatim, neq; non grando saxorum in morem. Atq; ut tibi molestè differam, imbrésq; rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repentè Deucalionis ætate naufragium ortum est, ut, omnibus sub aqua demersis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorem appulit, humani generis quasi scintillas quasdam servans, unde sceleratius etiam genus in posterum propagaretur. Nimirum igitur dignum socordiæ præmium ab illis reportas; cum jam nec sacra faciat tibi quisquam, nec coronas offerat, nisi obiter in Olympicis, ac ita nè is quidem rem admodum frugiferam facere videatur, sed priscum quendam ritum magis referre: ac penè Saturnum, ô Deorum generosissime, te reddunt, magistratu abdicantes.

2. Omitto loqui, quoties jam templum tuum sacrilegio compilârint, cum tibi etiam ipsi in Olympiacis manus admoliti sunt. Atq; interea tu altifremus ille pigritabaris, vel excitare canes vel vicinos advocare, ut auxilio accurrentes illos comprehenderent, adhuc adornantes fugam. Sed generosus Gigantumq; extinctor, & Titanum victor sedebas, cum tibi cæsaries ab illis circum tonderetur, decem cubitale fulmen dextrâ tenenti. Horum igitur, ô præclare, quis tandem erit finis, quæ

tu adeò securè despicias? Aut quando de tantis maleficiis pœnas sumes? quot Phœrhontes aut Deucaliones satis idonei sint ad expiandam tam inexhaustam morum iniquitatem? Etenim, ut de communibus fileam, de iis quæ mihi acciderunt dicam, cùm tam multos Athenienses in sublime evexerim, ex pauperrimis divites reddiderim, cunctisq; quotquot opus haberent, suppeditârim, imò semel universas opes in amicos juvandos effuderim; simul atq; his rebus ad inopiam deveni, jam nè agnoscor quidem ab illis, nec aspicere dignantur me, qui dudum reverebantur, adorabant, meoq; de nutu pendebant. Quòd si quando per viam ingrediens fortè fortunâ in eorumque inopiam incidero, perinde ut eversam hominis jam olim defuncti statuam, ac temporis longitudine collapsam, prætereunt, quasi nè nôrint quidem. Alii verò & procul conspecto me aliò in auiam viam deflectunt; existimantes sese inauspicatum abominandùmque visuros spectaculum, quem non ità pridem servatorem & adiutorem suum esse prædicabant. Itaq; prementibus malis ad extrema redactus consilia, rhenone arrepto, terram exerceo, quaternis conductus obolis, atq; hîc cum solitudine, cumque ligone Philosophorû. Hoc interim lucri mihi videor facturus, quòd posthac non intuebor plerosq; præter meritum secundis fortunæ successibus utentes. Nam illud vel maximè urit. Jam igitur tandem aliquando Saturni Rheaq; proles, excusso profundo isto, gravique

somno (nam Epimenidem quoq; dormi-
endo vicisti) denuo jactato fulmine, aut
ex Oeta redaccenso, ingenti redditâ flam-
mâ iram aliquam strenui illius ac juveni-
lis Jovis ostende, nisi vera sint quæ à Cre-
tensibus de te, tuâque sepulturâ feruntur.

3. JUP. Quis hic est, Mercuri, sic vo-
ciferans ex Attica, ad Hymettum in radice
montis, horridus totus, ac squalidus,
pellêque amictus: fodit autem, ut ar-
bitror, nam pronus incumbit, homo lo-
quax & confidens; nimirum Philosophus
est, neque enim alioqui adeò impia, ne-
fariâque in nos fuerat dicturus. MER.
Quid ais pater, an non nôsti Timonem
Echecratidis filium Colytrensem? Hic
nimirum est, qui nos sæpenumero in
sacris legitimis convivio accepit, ille
repentè dives factus, ille qui totas he-
catombas, apud quem splendide Jovia-
lia festa consuevimus agitare. JUP.
Hem! quænam ista rerum commutatio?
hiccine honestus ille dives quem tam
frequentes cingebant amici? Quid igi-
tur accidit, ut hoc sit habitu squalidus,
ærumnosus, fossor conductitius, uti
conjicio, cùm tam gravem ligonem ge-
rat? MER. Ad hunc modum illum
quodammodo probitas evertit, atq; hu-
manitas, & in omnes, quicumque ege-
rent, misericordia. At revera vecordia
potiùs facilitâsque, nullûsque in suscipi-
endis amicis delectus, quippe qui neuti-
quam intellexerit, sese corvis lupisque
largiri. Quin, cùm à vulturibus tam mul-
tis misero jecur eroderetur, amicos esse
eos,

eos, & socios judicabat, quasi benevolentia erga sese afficerentur, cum illos epulae magis caperent. Ergo, posteaquam ossa penitus nudassent, circumrosissentque; deinde, si qua medulla suberat, hanc quoque admodum diligenter exsuxissent, aufugerunt, exsuccum & radicitus defectum destituentes; adeo ut postea non agnoscant quidem, aut aspiciant, tantum abest, ut sint qui suppeditent, vicissimque impertiant. Has ob res fossor, & sago, ut vides, opertus pelliceo urbem praepudore fugiens, mercede terram exercet, adversus ingratos atrabile stomachatur, qui quidem ipsius benignitate ditati admodum fastuosè nunc praetereant, ac non nomen quidem, an Timon vocetur, noverint. JUP. Atqui profecto vir nequitiam fastidiendus, aut negligendus est, & jure optimo indignatur, qui iis tantis in malis agat. Quare sceleratos istos adulatorem ipsi quoque fuerimus imitati, si enim virum neglexerimus, qui tot tauros, & capras pinguiissimas nobis in aris adoleverit, quarum nidor etiamdum mihi in naribus residet. Caeterum propter negotia & turbam maximam pejerantium, tum vi, non jure agentium, neque non aliena rapientium, praeterea ob formidinem quam mihi pariunt sacrilegi, (quorum quidem cum multi sunt, tum observatu difficiles, adeo ut nemini quidem nos connivere sinant) longo jam ad Atticam regionem oculos non converti tempore, maximè posteaquam Philosophia & de verbis digladiationes apud istos increbuerunt, ita ut pugnan-

tibus inter se istis vociferantibusq; nè exaudire quidem mortalium vota liceat. Unde mihi necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis conficique, qui virtutem quandam, & incorporea quædam, merasque nugas ingenti vociferatione connectunt. Hæc in causa fuerunt, ut hunc quoq; neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquum est, Mercuri, tu assumpto Pluto celeriter ad istum abeas. Porro Plutus unà secum ducat & Thesaurum, & utrique apud Timonem perseverent, neque adeo facilè demigrent, etiamsi quàm maximè illos præ bonitate rursum ex ædibus exegerit. Cæterum de palpationibus illis, atq; ingratitude quâ in hunc sunt usi, in posterum consultabo, pœnasque daturi sunt, simul atque fulmen instauravero. Nam fracti sunt in eo retusâ cuspide duo è radiis maximi, cum nuper avidius in sophistam Anaxagoram jacularer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui Dii voceremur. Ac illum quidem errore non feriebam, propterea quòd Pericles obtentâ manu eum protexerit. Cæterum fulmen, in Castoris ac Pollucis templum detortum, tum illud exussit, tum ipsum parum absuit, quin ad saxum comminueretur. Quanquam interim vel id supplicii fatis magnum in istos fuerit, si Timonem conspexerint egregie locupletem factum.

4. MER. Quantum habet momenti altum vociferari, & obstreperum audacemque esse? Idque non iis modò, qui causas

causas agunt, verum etiam qui vota faciunt conducibile. En mox è pauperrimo dives evaserit Timon, qui se imprecando clamoroso & improbum præstiterit, Jovemque reddiderit attentum. Si verò silentio fodisset nutans, etiam nunc foderet neglectus. PLU. At ego, Jupiter, haudquaquam ad istum rediturus sum. JUP. Quid ita non rediturus, optime Plute, præsertim à me jussus? PLU. Quoniam, per Jovem, injuriâ me affecit ejiciens, & in multa fragmenta diffecans, idque cum illi paternus essem amicus; ac me, penè dixeram, furcâ ex ædibus expulit, nec aliter quam ii, qui è manibus ignem abjiciunt. Num rursus ad istum ibo, parasitis, & adulatoribus & scortis donandus? Ad eos me mitte, ô Jupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus equident in pretio sim, & majorem in modum exoptatus. At hi stupidi cum inopiâ commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sago pelliceo, ligoneque sat habeant, cum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim dono dare soliti. JUP. Nihil istiusmodi posthac in te facturum est Timon, quippe quem ligo abundè satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, te videlicet potius præoptandum quàm inopiam. At tu mihi querulus admodum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foribus liberè permiserit vagari, neque includens, neque zelotypus in te. Porro aliàs diversæ de causa in divites stomachabare, cum diceres, te ab illis repagulis,

clavis ac signorum objectaculis impref-
 fis ita fuisse conclusum, ut nè prospicere
 quidem in lucem tibi liceret. Id igitur
 apud me deplorabas, affirmans præfo-
 cari te nimis tenebris, eoque pallidus
 nobis videbaris, & curis confectus, digi-
 tis etiamnum ex assiduo colligendi, co-
 acervandique, usu contractis, contortisque;
 quòd si quando daretur opportunitas,
 aufugiturum quoque ab illis te minita-
 bare. In summa, rem supra modum
 acerbam judicabas in æreo ferreove tha-
 lamo, Danaës exemplo, virginem asser-
 vari, atque à scelestissimis educari pæda-
 gogis, fœnore & computatione. Proinde
 absurdè facere aiebas quòd te præter
 modum adamiarent, neque cùm liceret
 frui auderent, neque, cùm ipsis esset in
 manu, amore suo securè uterentur, sed
 vigiles observarent ad signum ac seram,
 oculis nunquam conniventibus, neque
 usquam dimotis semper intuentes, abun-
 dè magnum fructum arbitrantes, non
 quòd ipsis fruendi facultas adesset, sed
 quòd nemini fruendi copiam facerent,
 non aliter quàm in præsepi canis, nec
 ipse vefcens hordeis, nec equum fame-
 licum id facere sinens. Quinetiam ride-
 bas istos, qui parcerent, & asservarent,
 & (quod esset absurdissimum) etsi qui-
 dem sibi subtraherent, vererenturque
 contingere, non intelligerent autem
 fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut
 dispensator, aut liberorum pædagogus
 furtim subiret, ludibrio habiturus infeli-
 cem & inamabilem herum, quem po-
 stea sinat ad obscuram, & oris angusti
 lucer-

lucernulam, ac siticulosum ellychniolum usurus invigilare. Annon igitur iniquum, cum hæc quondam incusaveris, nunc in Timone diversa his criminari?

5. PLU. Atqui, si rem vere perpenderis, utrumque me jure facere judicabis. Nam & Timonis ista nimia lenitas, negligentia potius, haud benevolentia, studiūque quod ad me pertinet, meritò videatur. At è diverso, qui me ostiis ac tenebris inclusum servabant, id agentes, quo scilicet crassior, faginatiórque, ac nimia mole turgidus evaderem, cum interim neque ipsi contingerent, neque in lucem producerent, nè vel aspicerer à quopiam; hos dementes, & contumeliosos in me judicabam, quippe qui me nihil commeritum tot in vinculis cogerent situ carieque putrescere; haud intelligentes, quò mox demigrent, me alii cuipiam, cui fortuna faverit, relicturi. Neque hos igitur probo, neque illos, qui nimium facile mihi manus admovent, sed qui (quod est optimum) mediocritate utuntur, uti nec prorsus abstineant, nec penitus profundant. Etenim, per Jovem, illud considera, Jupiter, si quis, ubi juvenem & formosam uxorem lege duxerit, postea neque observet, neque omnino zelotypiā prosequatur, concedens illi ut noctu atque interdiu eat quò velit, & rem cum quibusslibet habeat, vel potius ultro producat ut adulteretur, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? Profectò hoc tu nequaquam dices, Jupiter, qui sæpenumero
amorem

amorem senseris. Rursum, si quis ingenuam lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem; cæterùm nec ipse contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec eam ab alio aspici sinat, sed inclusam, orbam, sterilemque in perpetuâ virginitate contineat, ac interim se amore teneri dicat, & hunc præ se ferat colore, corpore exhausto, refugis oculis; num fieri potest, ut talis quispiam desipere non videatur, quippe qui, cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puellam adeò formosam atque amabilem sinat emarcescere per omnem vitam, tanquam Cereri sacerdotem alens? Quare & ipse sæpe indignor, cum à nonnullis ignominiosè cædor calcibus, laniorque, atque exhaurior, à nonnullis contrà perinde ac stigmaticus fugitivus compedibus vincior. JUP. Quid igitur indignaris contra illos? quandoquidem utrique pœnas egregias luunt: alteri quidem dum, Tantali in morem, neque bibere sinuntur, neque edere, sed ore sicco duntaxat inhiant auro: alteri verò dum illis ceu Phynæo cibos Harpyæ ipsis è faucibus eripiunt. Sed abi jam, Timone multò posthac usurus cordatiore. PLU. An ille aliquando desinet me ceu foraminoso cophino, priusquam omninò influxerim, datâ operâ exhaurire, quasi conetur occupare, quò minus influam? veritus nè, si copiosus infundar, ipsum undis obruam? Quo fit, ut in Danaïdum dolium aquam mihi videar allaturus, frustraqué infusus, vase non continen-

te liquorem, imò priùs propemodum effuso quod influit, quàm influxerit. Adeò latus dolii hiatus ad effusionem, ac liber exitus. J U P. Proinde, ni hiatum istum obturaverit, perpetuàmque perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, faciliè invenient sagum rursus & ligonem in face dolii : sed interim abite, atque illum divitem reddite. At tu, Mercuri, fac memineris, ut rediens Cycloпас ex Ætna tecum adducas, quò fulmen cuspidè restituta resarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit.

6. MER. Eamus, Plute. Quid hoc ? Num claudicas ? Equidem ignorabam, ô præclare, te non cæcum modò, verùm etiam claudum esse. P L U. Atqui non hoc mihi perpetuum, Mercuri, verùm, si quando proficiscor à Jove missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tardus sum, & utroque claudus pede, ità ut ægrè ad metam pertingere queam, sene nonnunquam interim facto, qui me operiebatur. Porrò, cum discedendum est, alatum videbis multò a vibus celeriorẽ. Unde fit, ut vix, jam amoto repagulo, ego jam præconis voce victor pronuncier, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquoties spectatoribus. MER. At ista quidem haud vera narras ; imò ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri nè obolus quidem erat, quo restim emerent, statim verò hodie divites & sumptuosi in albo curru aurigantes, quibus antè nè asellus quidem suppeditarit. Ii tamen purpurati, aurumque manibus gestantes, obambulant.

Qui

Qui nè ipsi quidem, opinor, credere possunt, quin per somnium divites sint, PLU. Isthæc alia res est, Mercuri: neq; enim tum meis ipsius ingredior pedibus, nec à Jove, sed à Dite ad istos transmittor, qui & ipse nimirum opum largitor est, ac magna donans: id quod ipso etiam nomine declarat. Itaque, quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me, ac diligenter obsignantes sarcinas in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricosâ parte jacet, vetere linteo in genua injecto tectus, de quo feles digladiantur. Porro, qui me speraverant obtinere, in foro opperiantur hiantes, non aliter quàm hirundinem advolantem stridentes pulli. Deinde, ubi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertæq; tabellæ, jamque novus dominus pronuntiatus est, sive servulus obscœnus, qui puerili obsequio favorem metuerit, etiam tum mento subrafo, pro variis omnigenisq; voluptatibus quas ipsi jam obsoletus suppeditavit servus, ingens scilicet præmium ferens generosus quisquis ille tandem fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis arreptum fugiens adportat commutato nomine, ut qui modò Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Cæterum illos nequicquam hiantes, seque mutuum intuentes relinquit, ac verum luctum agentes, quod ejusmodi thynnus ex intimo sagenæ sinu sit elapsus, qui non parum

rùm magnam escam devoravit. At hic repentè totus in me irruens, homo vitæ mundioris atq̃ elegantioris rudis, pingui, illotâque cute, qui compedes etiamdum horrefcit, &, si quis præteriens loro increpet, arrectis stat auribus, quique pistri- num, perinde uti templum adoret, non est deinceps tolerandus iis quibuscum vivit, verùm& ingenuos afficit contume- liâ, & conservos flagris cædit, experiens num & sibi hujusmodi liceant, donec aut in scortulum illapsus, aut equorum alen- dorum studio captus, aut adulatoribus sese permittens, dejerantibus Nireo for- mosiorem esse, Cecrope Codrôve gene- rosiorem, callidiorem Ulysse, unum au- tem vel sedecim pariter Cræsis opulenti- orem, ea momento temporis semel pro- fundat infelix, quæ minutatim multis ex perjuriis, rapinis, flagitiis, fuerant col- lecta.

7. MER. Ista fermè sic se habent, uti narras : verùm, ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandem, cæcus cùm sis, viam invenire soles? Aut qui dignoscis, ad quos- nam Jupiter te miserit, dignos illi visos qui divitiis abundant? PLU. Enimvero credis me reperire istos ad quos mittor? MER. Per Jovem haudquaquam. Ne- que enim alioqui, Aristide præterito ad Hipponicum & Calliam accessisses, tùm ad alios Athenienses, homines nè obo- lo quidem æstimandos. Cæterùm quid facis, quando quidem es emissus? PLU. Sursum ac deorsum circumcur- sans oberro, donec imprudens in quem-

quempiã incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui fortè primus me nactus sit, abducit, ac possidet, te, Mercuri, pro lucro præter spem subiecto venerans atq; adorans. MER. Num ergò fallitur Jupiter, qui quidem credat ex ipsius animi sententia, ditari abs te hos, quos ille dignos existimãrit, qui ditescerent? PLU. Et jure quidem optimo fallitur, ò bone, quippe qui cum me cæcuni esse non ignoret, emittat vestigatum rem usq; adeò reperi difficilem, & jam olim è vita sublatam, quam nè Lynceus quidem facilè inveniret, quæ nimirum adeò obscura sit ac minuta. Itaq; cùm rari sint boni, improbi porrò incivitatibus omnia obtineant, oberrans facilè in hujusmodi mortales incurro, ac retibus illorum illigor. MER. At qui fit, ut, quoties eos deferis, celeriter au fugias, cum viæ sis ignarus? PLU. Tum demum acutum cerno, pedibúsque valeo, ubi ad fugam tempus invitat.

8. MER. Jam illud quoq; mihi responde, qui fit, ut, cùm sis oculis captus (dicendum enim est) præterea pallidus, & cruribus gravis, *postremo claudus*, tam multos habeas amantes, adeò ut omnes respiciant in te, &, si potiantur, felices videantur; sin frustrentur, non sustineant vivere? Ex his equidem non paucos novi, qui sic perditè te amãrint, ut se aërio escopulopiscosi in æquoris alta præcipites abjecerint, rati fastidiri sese abs te, propterea quòd illos nullo pacto respexisses. Quanquam sat scio, tu quoq; fateberis, si quo modo tibi notus es, furere istos qui

ejus-

eiusmodi amore sunt dementati. PLU.
At enim credis me, qualis sum, talem istis
videri? nempe claudū aut cæcum, aut si
quid aliud adest mihi vitii? MER. Quid
ni, ô Plute? nisi fortè & ipsi omnes cæci
sunt. PLU. Haud cæci quidem, ô optime,
verūm inscitia errorq; quæ nunc occu-
pant omnia, illis offundunt tenebras: ad
hæc ipse quoq; nè per omnia deformis-
sim, personā vehementer amabili tectus
inauratā, gemmisq; picturatā, ac versico-
loribus amictus, eis occurro: illi, rati sese
nativi vultus venustatem aspicere, amore
capiuntur, & pereunt non potientes. Quòd
si quis me toto corpore renudatū illis o-
stenderit, dubio procul futurum sit, ut se
ipsi damnent quantopere cæcutierint, a-
damantes res neutiquā amandas ac fœ-
das. MER. Quid ergo posteaquam eò per-
ventū est, ut jam divites evaserint, jamq;
personam sibi circumposuerint, rursum
falluntur? Adeò ut, si quis illis detrudere
conetur, penè caput potiùs, quàm perso-
nam abjiciant? Neq; enim verisimile est
etiam tum illos ignorare, fucatum esse for-
mā, cū intus cuncta inspexerint. PLU.
Ad id non parum multæ res, ô Mercuri,
mihi sunt adjumento. MER. Quænam?
PLU. Simul atq; qui me primū nactus
est, apertis foribus exceperit clanculum,
unā mecum introit elatio, recordia, jact-
antia, mollities, violentia, dolus, atq; alia
item innumerabilia: à quibus omnibus
posteaquam est animus occupatus, jam
admiratur quæ neutiquam sunt admiran-
da, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me
cuncto-

cunctorum illorum patrem ingressorum malorum stupuit, illorum satellitio vallatum, quidvis potius passurus, quàm uti me compellatur rejicere.

9. MER. Ut levis ac lubricus es, Plute, retentu difficilis ac fugax, neq; ullam præbens ansam certam, quò prensus tenere, sed, nescio quomodo, anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaboris! At è diverso paupertas viscosa, prensu facilis, totòq; corpore mille uncōs gerit hamos, ut qui tetigerint illico hæreant, nec facillè queant avelli. Verùm, interea dum nugamur rem haud parvam omisimus. PLU. Quam? MER. Nempe quia Thesaurum non adduximus, quo vel imprimis erat opus. PLU. Isthac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo, jussuq; intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MER. Jam igitur Atticam adeamus. Et me sequere chlamydi adhærens, donec extremam viam attingerimus. PLU. Rectè facis, Mercuri, cùm me per viam ducis. Etenim, si me deseres, forsitan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? MER. Timon hic est, qui proxime montanum & petricosum fodit solum. Papæ, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba, quorum omnium agmen fames cogit, longè præstantius quàm tui sint satellites. PLU. Quin igitur quàm ocys-

simè

simè discedimus, Mercuri ? Neque enim ullum operæ pretium fecerimus cum homine ejusmodi vallato exercitu. MER. Secus visum est Jovi : quare nè metu deterreamur.

10. PAU. Quò hunc nunc, Argicida, manu abducis? MER. Ad hunc Timonem, ad quem à Jove sumus ire jussi. PAU. Itane rursus Plutus ad Timonem ? Posteaquam ipsum ego malè habentem ob delicias suscepì commendans, quòd sapientiæ, labori, strenuum, multique pretii virum reddidi? Adeòne despicienda, injuriæ quæ idonea vobis Paupertas judicor, ut hunc, quæ mihi unicâ erat possessio, eripiat, jam exactissimâ curâ ad virtutem excultum, ut Plutus hic, ubi denuò susceperit per contumeliam & arrogantiam, illi manu injectâ, talem reddiderit qualis erat dudum, mollem & ignavum ac vecordem, rursus mihi restituatur, ubi jam nihili factus erit & rejiculus? MER. Sic ô Paupertas, Jovi placitum est. PAU. Equidem abeo: At vos Labor & Sapientia, reliquique consequimini me. Porro hic brevi cognoscet, qualis in se fuerim, quam nunc relinquet, nempe adjutrix bona, & rerum optimarum doctrix, quâ cum donec habuit commercium, sano corpore, valentique animo perseveravit, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens, supervacua autem & vulgaria ista aliena, ita ut sunt, existimans. MER. Discedunt illi, nos ad eum adeamus.

11. TIM. Quinam estis ô scelesti ? Aut quid volentes huc venistis homini operario

operario mercenariôq; negotium exhibi-
turi ? verum haudquaquam læti abibitis,
scelesti, ut estis omnes. Nam ego vos ili-
co glebis & saxis petitos comminuam.
MER. Nequaquam, ô Timon, nè ferito,
neque enim feries mortales, verum ego
sum Mercurius, hic Plutus. Misit nos Ju-
piter, votis tuis exauditis. Quare, quod
benè vertat, opes accipe, desistens à labo-
ribus. TIM. Atqui vos jam ploraveritis,
etiamsi Dii sitis, ut dicitis. Siquidem odi
pariter omnes tum Deos tum homines.
Sed hunc cæcum, quisquis hic fuerit,
mihi certum est ligone impacto commi-
nuere. PLU. Abeamus per Jovem, Mer-
curi, quandoquidem hic homo mihi vide-
tur non mediocriter insanire ; nè malo
quopiam accepto discedam. MER. Nè
quid ferociter, Timon ; quin exue potius
penitus istam ferocitatem, asperitatemq;
ac manibus obviis excipe bonam fortu-
nam, rursus dives esto, rursû Athenien-
sium princeps, & despice ingratos istos
solus ipse feliciter agens. TIM. Nihil
mihi vobis est opus, nè obturbate, sat o-
pum mihi ligo, præterea fortunatissimus
sum, si nemo propius ad me accesserit.
MER. Adeone, quæso, inhumaniter ?
*Hæc ego sava Jovi refero atque immania
dicta ?*

Atqui par erat forsitan homines tibi ha-
beri invisos, ut qui tam multa indigna in
te commisissent. Deos te prosequi nequa-
quam erat consentaneû, cum illi tanto-
perè tui curam agant. TIM. At tibi Mer-
curi, Jovique, quod me respicitis ; pluri-
mam

mam equidem habeo gratiam, cæterum hunc Plutum nequaquam recepero. MER.

Quid ita? TIM. Quoniam pridem innum- ^{Divitiarum} merabilium malorum hic mihi fuit au- ^{mala.}

ctor, cum me assentatoribus proderet, insidiatores in me invitaret, conflaret odium, illecebris corrumpere, invidiæ obnoxium redderet, denique cum me adeo perfidè ac proditoriè destitueret. Contrà Paupertas optima, me laboribus viro dignis ^{Paupertatis} ^{bona.} exercens, mecumq; verè & liberè

convivens, & quæ opus erant suppeditavit laboranti, & vulgaria ista contemnere docuit, effecitque ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, demonstrans quænam essent opes veræ meæ, nempe quas neq; adulator assentans, neq; syco-phanta minitans, neq; plebs irritata, neq; concionator suffragiorum auctor, neque tyrannus intentus insidiis queat eripere.

Itaque jam validus effectus ob laborem, dum hunc agellum graviter exerceo, neq; quicquam eorum quæ sunt in civitate malorum aspicio, abundè magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu, Mercuri, quam venisti viam remetiens, recurre, unà tecum Plutum adducens ad Jovem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, ut omnes mortales ab ineunte ætate ejulent. MER. Nequaquam, ô bone, neque enim omnes ad ejulandum sunt commodi. Quin tu iracunda pueriliâque ista missa face, ac Plutum excipe: non sunt rejicienda munera quæ à Jove proficiscuntur. PLU. Vin' Timon, ut contra te partes defendam meas, an graviter

ter feres si quid dixerò ? TIM. Dicitò, nè multis tamen, neq; cum procæmiis, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te hujus Mercurii gratiâ paucis dicentem. PLU. Atqui multis mihi potiùs erat dicendum, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num quâ in re te, quemadmodum aïs, læferim, qui quidem dulcissimarum quarumcunq; rerum tibi extiterim auctor opifexque, auctoritatis, primarii loci, coronarum, aliarum item voluptatum : meâ operâ conspicuus eras, celebris & observandus. Cæterùm, si quid molesti ab adulatoribus accidit, non mihi potes imputare, quin ipse magis abs te sum affectus contumeliâ, propterea quòd me tam ignominiosè viris illis execrandis suppeditâris, qui te mirabantur, ac præstigiis dementabant, mihiq; modis omnibus insidias struebant. Porrò, quod extremo loco dixisti, te à me proditum, desertumq; fuisse, istud criminis in te possum retorquere : cum ipse sim modis omnibus a te rejectus, præceptisq; exactus ex ædibus. Unde pro molli chlamyde sagum pelliceum istud charissima tibi paupertas circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim, nè ad te venirem, adeò hostiliter mihi adversatum. MER. At nunc vides, Plute, in cujusmodi hominem sit commutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem junge. Tu verò fode ità ut facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accersiveris.

13. TIM. Parendum est, Mercuri, rursusque ditescendum. Quid enim facias, cum dii compellant? tamen vide, in quas turbas me miserum conjicias, qui quidem cum ad hunc usque diem felicissimè vixerim, tantum auri repente sum accepturus, nihil commeritus mali, tantumque curarum suscepturus. MER. Sustine Timon, meà gratià, tametsi grave est istuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi prae invidia rumpantur. Ego porro superatà Ætñā in cœlum revolavero. PLU. Abiit ille quidem, sicut apparet; nam ex alarum remigio facio conjecturam. Tu verò hic opperire, siquidem digressus Thesaurum ad te transmittam, sed feri fortiùs. Tibi loquor, auri Thesauri, Timoni huic audiens esto, offerque temet eruendum. Fode, Timon, altius impingens. Cæterum ego à vobis digredior.

14. TIM. Age jam, ô ligo, nunc mihi tuas vires explica, neque defatigare dum ex abdito Thesaurum in apertum evocâris. Hem! prodigiôrum auctor Jupiter, amici Corybantes, ac lucifer Mercuri, undenam auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo nè carbonès reperiaturus sim experrectus. Atqui aurum profectò est insigne, fulvum, grave, & aspectu multo jucundissimum. Pulcherrima Aurum faustitas mortalibus. Quippe quod ignis in morem ardes, noctesque & dies renides. Ades ô mihi charissimum & desideratissimum. Nunc demum credo vel Jovem ipsum olim aurum esse
H factum.

fàctum. Etenim quæ tandem virgo non exporrecto sinu usque adeò formosum amatorem excipiat, per tegulas elapsum? ô Mida, Crœseque, ac munera Delphico in templo dicata, ut nihil eratis, si cum Timone, cùmque Timonis opibus conferamini, cui ne Persarum quidem Rex par est. O ligo, sagum charissimum! vos quidem! Pani huic reponere commodum. At ego, quam maximè semotum mercatus agrum, turriculæque servandi auri gratiâ constructa, uni mihi affatim vixero; sepulcrum item inibi mihi defuncto, parare est sententia. Hæc igitur decreta sunt, placitaque in reliquum vitæ, sejunctio, ignorantia, fastidium erga mortales omnes. Porro amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordiæ, meræ nugæ. Tum commiserari lacrymantem, suppeditare egentibus, iniquitas ac morum subversio: at vita solitaria mihi sit, qualis est lupis: unus sibi amicus Timon, cæteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cùm horum quopiam congregi, piaculum, adeò ut, si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summâ, non alio nobis habeantur loco quàm signa faxea, aræve, neque fœcilem ab illis missum recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Cæterum tribules, cognati, populares, postremò patria ipsa, frigida quædam & sterilia nomina, & insipientium virorum pretia: solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, liber ab assentationibus,

& o
epul
tice
decr
accip
habe
Null
santi
rum
ferita
quen
tem,
oleo
flum
gens
demon
gere
est.
des C
suffra
decre
eis.
15
omni
do,
quid
que
heli,
trum
abig
tantu
cum
tur,
duco
cipia
iste c

& onerosis laudibus. Diis sacra faciat, epuletur solus, sibi ipsi vicinus, sibi particeps, excutiens sese ab aliis. At semel decretum esto, ut unus seipsum comiter accipiat, si moriendum sit, aut necesse habeat sibi ipsi coronam admovere. Nullumque nomen sit dulcius quàm Misanthropi, id est, hominum osoris. Morum autem notæ, difficultas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas. Quòd si quem conspexero incendio conflagrantem, obtestanten quòd restinguam, pice oleoque restinguere: rursum, si quem flumen undis abstulerit, isque manus porrigens imploret, ut retineatur, hunc quoque demersocapitepropellere, nè possit emergere: hunc ad modum par pari relaturus est. Hanc legem Timon tulit Echecratides Colyttensis, & concionis subscripsit suffragiis idem ille Timon. Agè, hæc decreta sunto, & pro virili immoremur eis.

15. Cæterùm magno emerim, ut id omnibus innotescat, quòd opibus abundo, nam illa res illos præfocaverit. Sed quid illud? Hem quæ trepidatio? Undique concurrunt pulverulenti atque anhelii, haud scio, unde aurum odorati. Utrum igitur hoc conscenso colle saxi eos abigam è sublimi dejaculans, an hæc tantum in re legem violabimus, ut semel cum illis congregiamur, ut magis angantur, fastiditi, repulsique? Ità satius esse duco. Itaque subsistamus, quòd illos excipiamus. Agè, prospiciam, primuseorum iste quis est? Nempe Gnathonides adulator,

lator, qui mihi nuper cœnam petenti funem porrexit, cum apud me sæpenu-
mero solida dolia vomuerit. Sed benè
est quod ad me venit, nam primus om-
nium vapulabit. GNA. Annon dixi
Timonem virum bonum non neglectu-
ros esse Deos? Salve Timon, formosissi-
me, jucundissime, convivator bellissime!
TIM. Scilicet & tu Gnathonides, vultu-
rum omnium voracissime, & hominum
perditissime! GNA. Semper tibi grata
dicacitas. Sed ubi compotamus? Nam
novam tibi adfero cantilenam, ex his,
quos nuper didici, dithyrambis. TIM.
Atqui elegos canes admodum miserabi-
les, ab hoc doctus ligone. GNA. Quid
istuc? feris, ô Timon? Attestor, ô Her-
cules, hei, hei! in jus te voco apud Are-
opagitas, qui vulnus dederis. TIM.
Atqui, si cunctare paulisper, mox cadis
mè reum ages. GNA. Nequaquam:
quin tu planè vulneri medere, paululo
auri insperfo. Mirum enim in modum
sanguinem sistet hoc remedium. TIM.
Etiam manes? GNA. Abeo. At tibi
malè sit, qui quidem ex viro commodo
tam sævus factus sis.

16. TIM. Quis hic est qui accedit, rê-
calvaster ille? Philiades, assentatorum
omnium flagitiosissimus. Hic, cum à me
solidum acceperit fundum, tum filix in
dotem talenta duo, laudationis præmi-
um, cum me canentem reliquis silenti-
bus omnibus solus majorem in modum
extulisset, dejerans me vel oloribus ma-
gis canorum: ubi verò ægrotantem
paulò

pau
ut
gius
den
nos
con
quan
grat
sum
mod
Salv
lego
in m
runt
taliu
& sce
ducer
ti, in
pes e
rebus
forfit
ro ni
ipfi, f
TIM.
quò t
Homi
tus, p
illius
17.
meas
aitque
die de
pendi
At, cum
illum
veniss

paulò antea vidit me, & aderam oraturus ut mei curam ageret, plagas etiam egregius ille vir inpegit. P H I. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & conviva? enimvero habet ille digna se, quandoquidem immemor est atque ingratus. At nos qui jam olim convictores sumus, æquales ac populares, tamen modestè agimus, nè insilire videamur. Salve here, fac ut istos adultores sacrilogos observes, qui nusquam adsunt nisi in mensa, præterea à corvis nihil differunt. Neque posthac hujus ætatis mortalium ulli fidendum est. Omnes ingrati & scelesti. At ego, cùm tibi talentum adducerem, quo posses ad ea quæ velles uti, in via accepi, te summas quasdam opes esse nactum. Proinde accessi his rebus admoniturus te, quanquam tibi forsitan me monitore nihil erat opus, viro nimirum adeò prudenti, ut Nestori ipsi, si necesse est, consilium dare queas. TIM. Ità fiet, Philiades; sed age, accede, quò te ligone comiter accipiam. P H I. Homines! confregit cranium hic ingratus, propterea quòd eum ea, quæ in rem illius erant, admonui.

17. T I M. Ecce tertius huc orator Demeas se recipit, tabulas dextrâ gestans, aitque se mihi cognatum esse. Hic unâ die de meo sedecim talenta civitati pendit; nam damnatus erat, ac vinctus. At, cùm solvendo non esset, ego misertus illum redemi. Porro, cum illi fortè obvenisset, ut Erechtheidi tribui distribue-

ret ærarium, atque ego adiens, id quod ad me redibat poscerem, negabat se civem nôsse me. DEM. Salve, Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ. Profectò jamdudum te populus frequens, ut utraque curia, opperitur. Sed priùs decretum audi quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Eche-
 cratidæ filius, Colyttensis, vir non modò probus & integer, verùm etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam par omnem vitam destitit optimè de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil, & luctâ cursuque die eodem, ad hæc solenni quadrigâ, equestriq; certamine. TIM. At ego nè spectator quidem unquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum? Spectabis posthac: Sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissimè se gessit, & Peloponnensium duas acies concidit. TIM. Quâ ratione? Quippe qui nec unquam arma gesserim, neque unquam militiæ dederim nomen. DEM. Modestè equidem de te ipso loqueris: Nos tamen ingrati futuri sumus, nisi meminerimus. Præterea scribendis plebiscitis, in consultarionibus, & in administrandis bellis non mediocrem utilitatem attulit Reipublicæ. His de causis omnibus visum est, curiæ, plebi, magistratibus tributim, plebeiis singulatim, communiter universis, aureum statuere Timonem juxta Palladem in arce, fulmen dextrâ tenentem, radiis

temi-

temp
 reis e
 corou
 Agi e
 fia.
 tor, p
 pinqu
 orato
 quid
 Sed u
 addu
 appe
 nè u
 quan
 duca
 mise
 mas
 An u
 scio,
 Hei
 dem
 sunt
 nec
 turu
 ince
 flag
 calu
 post
 TIM
 nè l
 cunt
 hac
 con
 que
 mei
 terti

tempora ambientibus, utque septem aureis coronis coronetur, & promulgarti coronas hodie Dionysiis tragœdiis novis. Agi enim per eum oportet hodie Dionysia. Dixit hoc suffragium Demeas orator, propterea quod cognatus illius propinquus ac discipulus ejus sit. Nam & orator optimus Timon; præterea quicquid voluerit. Hoc igitur tibi suffragium. Sed utinam & filium meum ad te pariter adduxissem, quem tuo nomine Timonem appellavi. TIM. Quis potes, Demea, cum nē uxorem quidem duxeris unquam, quantum nobis scire licuit? DEM. At ducam, novo ineunte anno, si Deus permiserit, quodque erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. TIM. An uxorem tu sis ducturus equidem, haud scio, tantā à me plagā acceptā. DEM. Hei mihi! Quid hoc est rei? Tyrannidem Timon occupas, pulsasque eos qui sunt ingenui, ipse nec ingenuus planē, nec civis? verum propediem poenas daturus, cum aliis nominibus, tum quod incenderis arcem. TIM. Atqui non conflagravit arx, scelestē. Proinde apertē calumniaris. DEM. Sed & dives es, posticum (arcis Atheniensis) perfodiens. TIM. Neque hoc perfossum est; unde nē hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. DEM. Verum effodietur posthac: sed tu interim omnia quæ in ea conduntur possides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei scapulis meis! TIM. Nē vociferare, alioqui & tertiam tibi illidam. Etenim res planē

ridicula mihi acciderit, si, cum inermis
duas Lacedamoniorum acies fuderim,
unum scelestum hominem non protri-
vero. Tum frustra vicerim in Olympiis,
& pugil, & palæstrites.

18. Sed quid hoc? an non Philoso-
phus Thrasycles hic est? Profectò ipse
est, promissâ barbâ, erectisq; superci-
liis, & magnum quiddam secum murmu-
rans, accedit, Titanicum obruens, cæsa-
riem per scapulas fluentem ventilans,
alter quidem Boreas aut Triton, quales
eos Zeuxis depinxit. Hic sedatum oris
habitum præ se ferens, incessu modera-
tus, amictu modestus, manè mirum
quàm multa de virtute differit, damnans
eos qui voluptate capiuntur, & frugali-
tatem laudans; at, ubi lotus devenit ad
cœnam, puérque ingentem illi calicem
porrexit (meraciore autem maximè gau-
det) perinde ut Lethes aquam ebibens, à
diluculatis illis disputationibus diversissi-
ma quæ sunt exhibet, dum milvi instar
præripit obsonia, & proximum cubito
opposito arcens, mento interim condi-
mentis oppleto, dum canum ritu ingur-
gitat, prono incumbens corpore, perinde
atq; in patinis virtutem inventurum sese
speret, dùmque usque adeò diligenter
catinos extergit indice digito, ut nè pau-
lulum quidem reliquiarum sinat adhæ-
rere, nunquam non querulus, tanquam
deteriorem partem acceperit, vel si to-
tam placentam, aut suam solus omnium
accipiat, qui quidem edacitatis & insati-
abilitatis est fructus, temulentus, vinoq;
bac-

bacchatus, non ad cantum modò, saltationémque, verùm ad convicium usque & iracundiam. Ad hæc multus inter pocula sermo (tum enim vel maximè) de temperantia, sobrietatèque : atque ista quidem loquitur, cùm jam à mero malè affectus balbutit ridiculè. Deinde accedit vomitus. Postremò sublatum eum de convivio efferunt aliqui ambabus manibus tibicinæ inhærentem ; quanquam alioqui nè sobrius quidem ulli primariorum cesserit vel mendacio, vel confidentiâ, vel avaritiâ. Quin inter assentatores primas tenet, pejerat promptissimè, anteit impostura, comitatur impudentia. In summa, prorsus admirandum quoddam spectaculum est omni ex parte exactum, variéque absolutum, proinde non ejulabit clariùs videlicet, cùm sit modestus. Quid hoc ? papæ, tandem nobis Thrasyclus ? THR. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique isti, qui nimirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiparorum conviviorum adducti spe, concurrunt, multâque assentatione deliniunt te, hominem videlicet simplicem, facilitéque impertientem id quod adest. Siquidem haud ignoras offam mihi in cœnam sufficientem esse, tum obsonium suavissimum, cepam aut nasturtium, aut, si quando deliciar, pusillum salis. Porro potum fons Athenis novem saliens venis suppeditat. Tum pallium hoc quâvis purpurâ potius. Nam aurum nihilo magis apud me in pretio est, quàm calculi qui sunt in littoribus. Sed tuâ ipsius gratiâ

huc me contuli; ut ne te subverteret pessima ista atque insidiosissima res, opulentia, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum extiterit causa. Etenim, si me audies, potissimum opes universas in mare præcipitabis, utpote quibus nihil sit opus bono viro, quique Philosophiæ possit opes perspicere. Nè tamen in altum, ô bone, sed fermè ad pubem usque ingressus paulò ultra solum fluctibus opertum, me quidem uno spectante. Quòd si hoc non vis, tute igitur eas potiore viâ ex ædibus ejicito, ac nè obolum quidem tibi facias reliquum, videlicet largiens iis, quicunque opus habent: huic quinque drachmas, illi minam, alii talentum. Si verò quis Philosophus fuerit, duplam aut triplam portionem ferre dignus est. Quanquam hoc quidem mihi non meâ ipsius gratiâ peto, sed quò amicis, si qui egebunt, donem; fat est si modò peram hanc largitione tuâ expleveris, nè duos quidem modios Ægineticos capientem. Nam paucis contentum, modestumque convenit esse eum qui philosophatur, neque quicquam ultra peram cogitare. TIM. Equidem ista quæ dicis probo, Thrasycles: ergo, si videtur, priusquam peram expleam, agè, tibi caput opplebo tuberibus, posteaquam ligone sum mensus. THR. Libertas, ô leges! pulsamur ab impurissimo liberâ in civitate? TIM. Quid stomacharis, ô bone Thrasycles? num te defraudavi? Atqui adjiciam ultra mensuram Chænicos quatuor. Sed quid hoc negotii?

negotii? Complures simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, & Gniphon, breviter agmen eorum qui vapulabunt. Itaque quin ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem paulisper interquiescere sino, dudum fatigatum? Ipse verò, plurimis congestis saxis, procul eos lapidum grandine peto. BLE. Nè jace, ô Timon, abimus enim. TIM. At vos quidem nec citra sanguinem, nec absque vulneribus.

DIALOGUS IV.*Judicium Vocalium.*

Imperante Aristarcho Phalereo, nonis Octobris, actionem instituit *Sigma* adversus *Tau*, constitutis judicibus septem Vocalibus, de vi & rapinâ, spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quæ duplici *Tau* proferri solent.

Hactenus quidem, ô Judices Vocales, non admodum gravi injuria adfectus ab hoc *Tau*, quod meis rebus abutebatur, & indè auferebat, unde minimè conveniebat, quod quidem damnum non graviter tuli. Nonnulla etiam quæ dicebantur, audivisse me dissimulabam propter modestiam, quam vos ipsi nôtis me fervare, cum erga vos, tum erga alias syllabas. Postquam verò ad tantam avaritiam & amentiam pervenit, ut non modò non sit contentum iis, quæ ego sæpe dissimulavi, verum jam majorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem apud vos qui utrumque nostrum novistis.

novistis. Non autem exiguus metus propter istam miseriam me invasit. Nam cum prioribus injuriis majores semper addat, prorsus me è domesticâ sede expellit, ita ut parum jam absit, dum ego ista dissimulo, quin ne inter literas quidem amplius numerer, & in simili quodam verfer metu. Est itaque æquum non modò vos judices, sed omnes etiam reliquas literas hujus doli curam gerere. Nam si, ut libet unicuique, licebit è suo ordine in alium violenter irrumperè, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur permiseritis, non videò quomodo suique ordinis jura, juxta quæ à principio constituta sunt, tuebuntur. Sed non existimo vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis quæ cum æquo & jure pugnant. Et, ut vos certamen omiseritis, tamen mihi qui injuriâ affectus sum, negligentum non erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum cœperunt contra leges delinquere, esset repressa; neque enim litigaret ad hunc usque diem *Λάμβδα* cum *Ρω* disceptans voce *κίσσης* [i. e. *pumex*] & *κεφαλαλγία* [i. e. *capitis dolor*] Neque etiam *Γαμψα* cum *Καππα* certamen haberet, neque tam sæpe ad manus propè venissent in fullonia pro voce *γνάφαλα*. Quin cessasset etiam hoc *Γαμψα* cum *Λαμβδα* contendere, dictionem *Μόγης* [i. e. *agre*] ille surripiens, imò suffurans. Adeòque reliquæ literæ quievissent seditiones movere contra leges. Est enim

pul-

pulchrum unamquamq; literam in eo ordine, quem primum sortita est, manere : transcendere verò eò quo non oportet, ejus est qui jus & æquum solvit. Et qui primus vobis has leges finxit & formavit, sive Cadmus fuerit ille insularis, sive Palamedes Nauplii filius, quamquam nonnulli hanc prudentiam Simonidi tribuant ; non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis præsentia dignitas firmiter permanet, definierunt ; videlicet, quæ debeat esse prima, quæ secunda ; sed qualitates etiam & virtutes, quas habent, constituerunt. Et vos quidem, ô Judices, honore affecerunt præcipuò, propterea quòd vestro Marte potestis sonum efficere. Semivocales verò secundo loco dignati sunt, eò quòd sine vestro accessu exaudiri nequeunt. Ex omnibus etiam literis quibusdam omnium postremum locum decreverunt. Mutis scilicet & voce carentibus. Has itaque leges par vos Vocales conservari decet. Hoc verò Ταῦ (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quàm quo nominari solet) per Deos, nisi duæ quædam bonæ ex vobis, & aspectu decenti, Ἀλφα scilicet & Ὑψιλον, se illi conjunxissent, nè audiretur quidem solum. Hoc, inquam, mihi majorem vim, quàm ullæ unquam literæ, inferre ausum est. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipsis etiam Conjunctionibus, & præpositionibus expellere tentat ; adeò ut istam immodicam avaritiam porrò ferre nequeam. Verùm jam tempus

pus est dicere, unde & à quibus res initium sumpserit.

2. Peregrinabar aliquando in Cybelo (id oppidulum non est injucundum) coloniâ, sicuti fertur, Atheniensium; adducebam verò mecum fortissimum pã, ex vicinis meis optimum. Divertebam verò ad Comicum quendam Poëtam, huic nomen erat Lysimacho, & à majoribus, quantum apparebat, genere erat Bœotius, sed tamen de se dici volebat quod in media Attica natus esset. Apud hunc hospitem ego hujus Ταῦ avaritiam deprehendi. Equidem, cum hætenus paucis quibusdam manus intulisset, dicendo τετραράκοντα [i. e. quadraginta] privans me meis cognatis, existimabam eam esse consuetudinem literarum, quæ unà mecum essent educatæ. Præterea cum τήμερον, [i. e. hodie] & similes quædam voces mihi detraxisset, diceretque eas esse suas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat. Veràm, cùm ab eis initium sumpsisset, atque postea usum esset etiam dicere κατίσπερον [i. e. stannum] & κάτλυμα [i. e. veteramentariam plagulam] & πίτταν [i. e. picem] deinceps abjecto omni pudore βασίλειαν [i. e. reginam] quoq; nominare, haud leviter sum commotus, irâ accensus, timens nè quis temporis successu etiam σῦκα, [i. e. ficus] τῦκα appellet. Oro utem vos per Jovem, ut mihi inuigilanti, justâ irâ commoto, præterea omni ope & auxilio deintuto, ignoscatis. Neque enim parvum

hoc aut leve est periculum, in quo ver-
 sor, cū præterquam quod affluetis &
 familiaribus literis me spoliavit, etiam
κίσσαν, [i. e. *picam*] avem meam loqua-
 cissimam ex medio sinu, ut dici solet,
 abreptam *κίτταν* appellavit. Quin &
φάσσαν, [i. e. *palumbum*] unā cum *νήσσαις*,
 [i. e. *anatibus*] & *κοοσύφοις*, [i. e. *merulis*,]
 abstulerat, interdicente Aristarcho. Eri-
 puit etiam non paucas apes. In Atticam
 verò veniens ex media illa regione *Hy-*
mettum præter jus rapuit, idque vobis
 ipsis & aliis quibusdam syllabis videnti-
 bus. Verū quid ego ista commemoro,
 cū me totā Thessaliā expulerit, velit-
 que eam *Thettaliā* dicere? denique me
 omni *θαλάσση* [i. e. *mari*] exclusit. Ne-
 que *σύντοις* ipsis [i. e. *betis hortensibi-*
bus,] pepercit, ut jam, quod dici solet, nè
πάσσαλον [i. e. *predamentum*,] mihi reli-
 querit. Quod verò litera sim, quæ nulli
 nocere studeam, vos ipsimet mihi testes
 estis; neque enim unquam accusavi li-
 teram *Ζῆτα*, qui mihi *σμάραγδον* ab-
 stulit, & totam *σμήρνον* surripuit: nec
 ipsi etiam *Ξύ*, omnia fœdera & pacta
 rumpenti, litem intendi, ipso etiam Thu-
 cydide opem illi ferente. Etenim vicino
 meo *Πῶ* venia danda quod morbo ad-
 fectum sit, & meas apud se *μυρρίνας*,
 [i. e. *myrtos*] plantarit, & aliquando atrā
 bile percitum mihi colaphum *ἐπὶ κάρῃς*
 [i. e. *in maxillam*,] illiferit, & talis qui-
 dem litera sum ego.

3. Hoc verò *Ταῦ* quā sit naturā vio-
 lentum adversus reliquas omnes literas,
 &

& quàm à nullis omnino abstinuerit, consideremus. Sed & Δέλτα, & Θῆτα, & Ζῆτα ipsum, & propè omnia literarum elementa injurià affecit. Accerse mihi elementa ab isto injuriam passà. Audite, Vocales Judices, ipsum Δέλτα dicere, surripuit mihi meam ἐντελέχσαν, pro qua vult dici ἐντελέχσαν, quod sanè contrarium est omnibus legibus. Audite vociferari Θῆτα, & capiti capillos evel- lere, eò quòd κολοκύνθη [*i. e. cucurbita*] sibi sit adempta. Audite etiam ipsum Ζῆτα vocibus σιρίζει [*i. e. fistulâ canere*] σαλπίζει [*i. e. tubâ canere*] spoliatum esse adeò, tu nè γιύζει quidem, [*i. e. mutire*] illi porrò liceat: quis ista, quæ- so, ferat? aut quæ pœna satis magna erit tam scelesto? Verùm hoc non tantùm cognatum sibi elementorum genus læ- dit, sed jam homines etiam iisdem mo- tibus se contulit. Neque enim permit- tit, ut recta ferantur linguis. Imò verò, Judices, interim enim res humanæ rur- sus me admoverunt γλώσσῃς [*i. e. lingua,*] nam expulsam me hac quoque parte γλώσσαν facit γλῶτταν. O revera lin- guæ perniciosus morbus Ταῦ. Verùm rursus me conferam ad illud quod cœ- peram, atque homines defendam in iis in quibus adversus eos delinquit. Nam conatur illorum voces quibusdam vincu- lis constringere & discerpere, ità ut si quis pulchrum quidpiam videns, idque καλὸν appellare velit, hoc Ταῦ, statim irruens τάλον, ipsum dicere cogit, adeò cupit in omnibus præsidentiam obtinere.

Rursum

Rursum alius dicit *καλὴμα*, [i. e. *palmitē*,] hoc verò, (est enim revera *καλὴμα*, id est, *miserum*) *καλὴμα* facit, quod erat *καλὴμα*. Et quidem non plebeios tantum homines injuriā afficit; sed etiam magno illi regi, cui fama & ipsam terram, & mare cecidisse, atque naturas suas reliquisse, insidias tendit, & ex ipso, cum *Κῦς* sit, *Τῦρον* quendam efficit. Atque in hunc modum vocem hominum lædit. Quomodo verò re ipsā & opere eosdem lædat, audite: plorant homines atque suæ fortunæ vices deflent, atque ipsum sæpè Cadmum execrantur, quod *Ταῦ* in literarum genus induxerit: Aiunt enim Tyrannos ejus literæ corpus secutos, atque figuram imitatos, postea simili figura ligna fabricasse, in quibus homines suspendant. Atque ex hoc huic tam perniciosæ fabricæ pessimum nomen obvenisse. Propter ista omnia quot mortibus ipsum *Ταῦ* dignum esse judicatis? Ego quidem existimo meritò hoc solum ad supplicium illius *Ταῦ* relinqui, ut prænam in sua illa figura sustineat, propterea quòd crux ab ipso fabricata est, & ab eo nomen illi homines imposuerunt.

F I N I S.

INDEX

Dialogorum Luciani.

Ex Libro primo.

Dial.		Pag.
1	C yclopi & Neptuni.	1
2	Menelai & Protei.	3
3	Neptuni & Delphinum.	4
4	Neptuni & Nereidum.	6
5	Xanthi & Maris.	7
6	Jovis, Æsculapii & Herculis.	8
7	Martis & Mercurii.	9
8	Diogenis & Pollucis.	11
9	Pluto, seu contra Menippum.	13
10	Menippi, Amphilochoi & Trophonii.	15
11	Mercurii & Charontis.	16
12	Plutonis & Mercurii.	17
13	Terpsionis & Plutonis.	19
14	Zenophanta & Callidemida.	21
15	Cnemonis & Damnippi.	23
16	Charontis & Mercurii.	24
17	Cratetis & Diogenis.	30
18	Alexandri, Annibalis, Minois, & Scipionis.	32
19	Diogenis & Alexandri.	37
20	Alexandri & Philippi.	40
21	Achillis & Antilochi.	43
22	Menippi & Tantali.	45
23	Menippi & Æaci.	46
24	Menippi & Cerberi.	49
25	Charontis & Menippi.	51
26	Diogenis & Mausoli.	52
	27 Nirei,	

Π Ι Ν Α Ξ

Τῶν Λεκιανῶν Διαλόγων.

Ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ.

Διάλ.

- α'. Κύκλωπ^ς καὶ Ποσειδῶν^ς.
 β'. Μεγέλας καὶ Πρωϊέως.
 γ'. Ποσειδῶν^ς καὶ Δελφίνων.
 δ'. Πωσειδῶν^ς καὶ Νηρηίδων.
 ε'. Ξάνθης καὶ Θαλάσσης.
 ς'. Διὸς, Ἀσκληπιῶ, καὶ Ἡρακλείους.
 ζ'. Ἄρεως καὶ Ἑρμῆ.
 η'. Διογένης καὶ Πολυδεύκης.
 θ'. Πλάτωνα, ἢ κατὰ Μενίππε.
 ι'. Μενίππε, Ἀμφιλόχης, καὶ Τροφονίους.
 ια'. Ἑρμῆ καὶ Χάρων^ς.
 ιβ'. Πλάτωνα καὶ Ἑρμῆ.
 ιγ'. Τερψίωνα καὶ Πλάτωνα.
 ιδ'. Ζήνοφάντης καὶ Καλλιόχημιδος.
 ιε'. Κνήμων^ς καὶ Δαμνίππε.
 ις'. Χάρων^ς καὶ Ἑρμῆ.
 ιζ'. Κράτητ^ς καὶ Διογένης.
 ιη'. Ἀλεξάνδρην, Ἀντίον, Μίνω^ς, καὶ Σκί-
 πριανος.
 ιθ'. Διογένης καὶ Ἀλεξάνδρην.
 κ'. Ἀλεξάνδρην καὶ Φιλίππε.
 κα'. Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχην.
 κβ'. Μενίππε καὶ Ταϊάλα.
 κγ'. Μενίππε καὶ Ἀιακῆ.
 κδ'. Μενίππε καὶ Κερσίους.
 κε'. Χάρωνος καὶ Μενίππε.
 κς'. Διογένης καὶ Μαυσάλας.

σελίς.

- α'.
 γ'.
 δ'.
 ε'.
 ς'.
 ζ'.
 η'.
 θ'.
 ια'.
 ιγ'.
 ιδ'.
 ιε'.
 ις'.
 ιη'.
 κ'.
 κ'.
 κε'.
 κζ'.
 λα'.
 λγ'.
 λς'.
 λζ'.
 λθ'.
 μα'.
 μβ'.
 μδ'.
 κς'. Νι-

κζ.	Νιξίως, Θεσίτῃ καὶ Μαίπῃ.	μῖ.	27
κη.	Μενίπῃ καὶ Χείρωνος.	μς.	28
κδ.	Διογένης, καὶ Ἀντιθένης, καὶ Κράτη-		29
	τος.	μζ.	30
λ.	Ἄϊαντες καὶ Ἀγαμέμνωνος.	να.	31
λα.	Μίνως καὶ Σωσράτης.	νο.	32
λβ.	Μένιππος, ἢ Νεκρομαίεια.	νδ.	33
λγ.	Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῶντες.	ξβ.	

Ἐν τῷ δολίῳ βιβλίῳ.

α.	Περὶ τῆς Ἐνυπνίας, ἥτοι βίος Δελφικῆς.	πζ.	1
β.	Θεῶν Ἐκκλησία.	πς.	2
γ.	Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.	ξγ.	3
δ.	Δίκη Φωνήντων.	ρκα.	4

Τ Ε Λ Ο Σ.

[165]

27	<i>Nirei, Thersita, & Menippi.</i>	54
28	<i>Menippi & Chironis.</i>	55
29	<i>Diogenis, Antisthenis, & Cratetis.</i>	57
30	<i>Ajaxis & Agamemnonis.</i>	61
31	<i>Minois & Sostrati.</i>	63
32	<i>Menippus, seu Necyomantia.</i>	65
33	<i>Charon, sive Contemplantes.</i>	88

Ex Libro secundo.

1	<i>De somnio, seu vita Luciani.</i>	103
2	<i>Deorum Concilium.</i>	114
3	<i>Timon, seu Misanthropus.</i>	124
4	<i>Judicium Vocalium.</i>	155

F I N I S.

Catalogus Librorum in usum Scholarum.

1. **M**. Benj. Hederici Lexicon Manuale Græcum, omnibus sui Generis Lexicis, quæ quidem extant, longe locupletius, eaque ratione in tres Partes, videlicet Hermeneuticam, Analyticam & Syntheticam divisum; ut prima vocum Græcarum ordine Alphabetico se excipientium Interpretationem Latinam; altera difficiliorum ex iisdem, quæ in Scriptoribus cum aliis, tum iis præcipue occurrunt, qui juventuti in Scholis prælegi solent Resolutionem Grammaticam; & Tertia vocum Phrasiumque Latinarum, quæ in primis e re Græce quidpiam reddituris esse possunt, Interpretationem Græcam exhibeat. Recensitum at plurimum Auctum a Sam. Patrick. 4to.

2. Clavis Homerica, sive Lexicon Vocabulorum omnium, quæ continentur in Homeri Iliade & potissima Parte Odysseæ, cum brevi de dialectis appendice, nec non Mich. Apostolii Proverbiis Græco Latinis; accessere etiam huic postremæ Editioni varia Elogia seu Testimonia de Homero, ex diversis Auctoribus, tum antiquis, tum Recentioribus collecta. 8vo.

3. Novus

Catalogus Librorum, &c.

3. Novus Historiarum Fabellarum-que delectus, quæ è multis probatissimisque Græcis Scriptoribus erudiendæ juventutis Gratia Compositum, notis & versione illustravit J. Upton, A. M. Collegii Regal. apud Cantab. nuper Socius. 8vo.

M. Accii Plauti Comœdiæ quatuor Selectæ, Amphitruo, Captivi, Eupidicus, Rudens, cum interpretatione & Notis quas in usum Delphini Edidit Jacobus Operarius: Selegit, recensuit, indiceque adjecto Scholis aptavit, Samuel Patrick. 8vo.

5. Dionysii Geographia emendata & locupletata, additione scilicet Geographiæ hodiernæ, Græco Carmine pariter donatæ: Cum XVI Tabulis Geographicis, ab E. Wells, A. M. Ædis Christi Alumn. Editio Quarta. 8vo.

6. Novus Græcorum Epigrammatum & Poëmatum delectus, cum nova versione & Notis, Opera Thomæ Johnson, A. M. in usum Scholæ Etonensis. Editio Sexta Emendatior. 8vo.

7. Orthotonia, seu de Linguae Græcæ Tonis Tractatulus, R. Franklino Autore, nunc demum in usum Scholarum Optimorum Autorum Fide compendiose auctum edidit Jac. Richardson. A. M. Schol. Gram. de *Black-Heath*, Moderat. 12mo.

8. Biblia Sacra ex Sebastiani Castellionis Interpretatione, ejusque postrema recognitione, in 4 Tomis. 12mo.

9. Cæsaris

Catalogus Librorum, &c.

9. *Plinii Panegyricus Trajano Dictus.* Interpretatione & Notis Illustravit *Jacobus de la Baune.* Soc. Jesu. Jussu Christianissimi Regis, ad Usus Sere-
nissimi Delphini. Huic Editioni addun-
tur quædam Notæ Selectiores Lipsii,
Liveneii, Catanæi, Rayani, Baudii, Rit-
tershusii, & aliorum. In Usus Scholæ
Mercatorum Scissorum, 8vo.

10. *Decerpta ex Ovidio, Tibullo,
Propertio, & Pædone, ad Scholarum
Grammaticarum Usus.* Editio Quarta,
8vo.

11. *Elementa Arithmeticæ nume-
rosæ & speciosæ, in Usus Juventutis
Academicæ. Auctore Edv. Wells, S. T. P.*
Editio altera, auctior, 8vo.

12. *Epicteti Enchiridion Latinis Ver-
sibus adumbratum, per Edv. Ivie, A. M.*
8vo. Oxon.

11. *Cæsar's Comment.* 8vo.

Ciceronis Orationes, 8vo.

Curtius, 8vo.

Eutropius, 8vo.

Florus, 8vo.

Horatius, 8vo.

Justinus, 8vo.

Juvenal. 8vo.

Martial. 8vo.

Nepos, 8vo.

Ovidii Opera, 8vo.

Plinii Paneg. 8vo.

Sallustius, 8vo.

Suetonius, 8vo.

Terentius, 8vo.

Virgilius, 8vo.